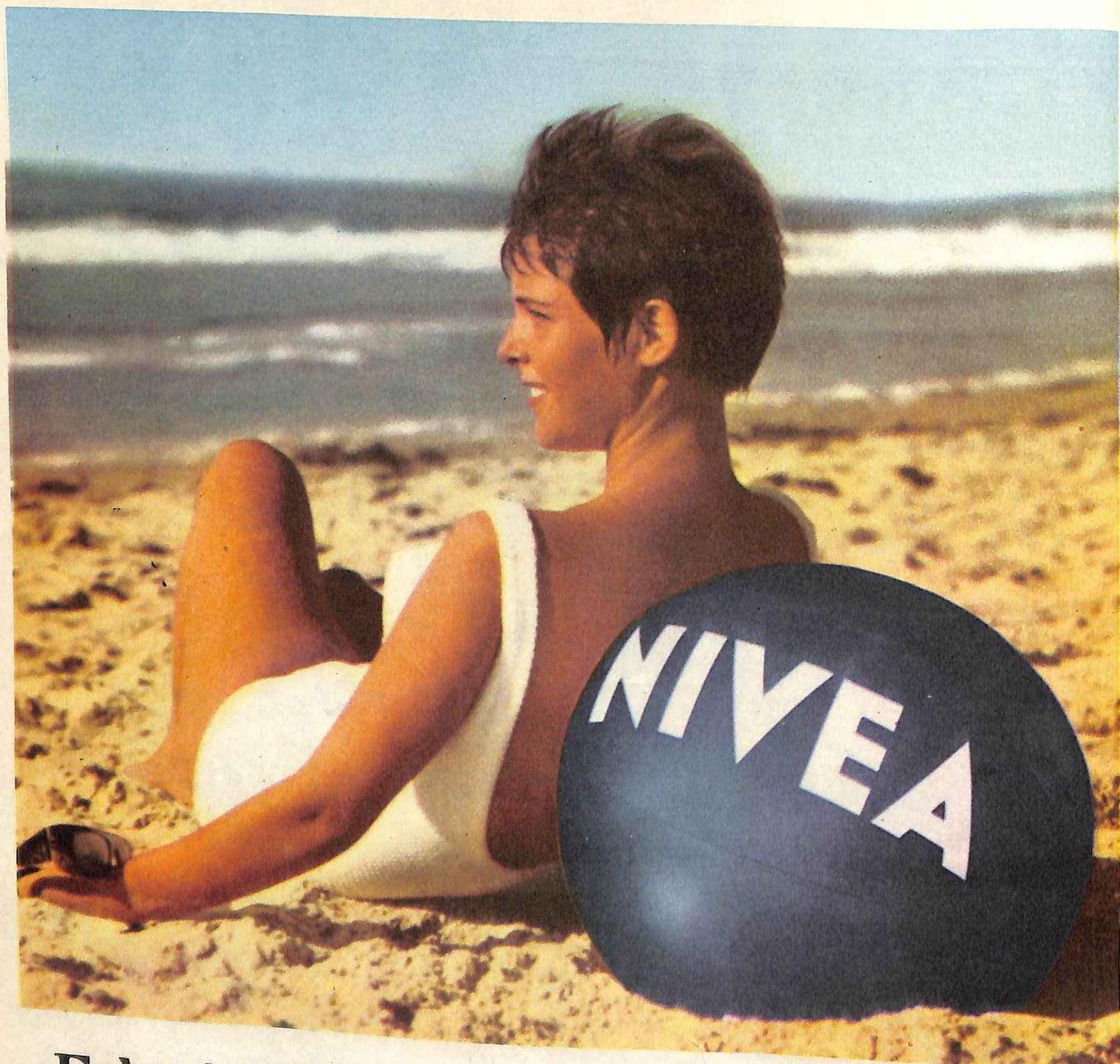

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Για τόν ήλιο Για τὸ μαύρισμα

SUNOIL: προστατεύει ἀπὸ τὸν καυτερό ήλιο, δίνει στὸ δέρμα ὥραϊο μελαχρινὸ χρῶμα.
Πωλεῖται καὶ σὲ πρακτικὴ συσκευασία **SPRAY**

SUNBATH: πρωτότυπο ἀνθηλιακὸ γιὰ ἓνα βαθὺ μαύρισμα.
Ἀπορροφᾶται ἀμέσως ἀπὸ τοὺς πόρους.
Προστατεύει ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα, δὲν ἀφίνει γιалаδά στὸ δέρμα.

BEIERSDORF - HAMBURG

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236-781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΠΛΗΡΟΤΗΤΑ

Η ΝΥΧΤΑ ἦταν ἀπνοη, ὕγρὴ καὶ ζεστὴ. Στὸ τραπέζι τους, ἐρχόταν κάθε τόσο κι' ἓνας καινούργιος δίσκος μὲ παγωμένα νερά. Ἀνασηκωνόντουσαν λίγο ἀπὸ τὶς πολυθρόνες τους, μόλις τὰ βλέπανε νὰ φτάνουν, καὶ τὰ ρουφούσαν μὲ ἡδονικὴ ἀπληστία. Ἐπειτα, ξανάπεφταν στὴν ἀδράκειά τους. Ἀφηρημένα, χωρὶς ν' ἀλλάζονε λέξι μεταξύ τους, κυττάζανε τὴν ἀσάλευτὴ θάλασσα, τὴ λουμένη στὶς ἀσημένιες ἀχτίνες τοῦ φεγγαριοῦ.

Σήκωσε ράθυμα τὸ χέρι της, νὰ δῇ τὸ ρολόι της.

—Θέε μου, εἶπε, τόσο ἀργὰ καὶ νὰ μὴν ἐννοῇ νὰ δροσίση...
Οἱ ἄλλοι οὔτε πού της ἔδωσαν σημασία. Ἐμοιάζαν σὰν νὰ τὸ εἶχαν πάρει ἀπόφασι πὼς, ἀκόμα κι' ἂν τοὺς εὑρίσκε τὸ ξημέρωμα, ἐκεῖ στὴν ἀκροθαλασσιά, δὲν ἐμελλε νὰ δροσίση.

—Ἐνας μόνον ἀπ' τὴ συντροφιά γύρισε καὶ τὴν κύτταξε.

—Γιατί, ρώτησε, ἐπιμένεις τόσο πολὺ νὰ δροσίση;
Ἡ ἐρώτησι ἔκανε τὴν αἰσθησι ἐνός βότσαλου, πού τὸ πέταξε κάποιος, ξαφνικά, στὴν ἀκύμαντὴ ἐπιφάνεια τῶν νερῶν. Στρέψανε ὅλοι περίεργα, τὰ βλέμματα πρὸς τὸ μέρος του.

Ἡ περιέργεια, πού εἶχε προκαλέσει, τοῦ ἐκίνησε τὴ διάθεσι γιὰ συζήτηση καὶ ἀντιδικία.

—Θὰ ἦταν ἐγκλημα, δήλωσε, νὰ δροσίση. Μία πνοὴ δροσεροῦ ἀνέμου θὰ κατὰστροφε τὴν γοητεία, τὴν πληρότητα αὐτῆς τῆς σύνουσιατικῆς νύχτας.

Ἡ κοπέλλα, πού εἶχε ἐκφράσει τὴν ἀδύναμι τῆς γιὰ λίγη δροσιά, ἀνάνηκτσε.

—Ποὺ τὴ βρίσκες, γιὰ ὄνομα Θεοῦ, τὴ γοητεία; Ἐχομε ὅλοι μας, κι' ἐσύ ὄχι λιγώτερο ἀπὸ μᾶς τοὺς ἄλλους, ἐξουθενωθῇ, ἀποχαυνωθῇ ἀπὸ τὴ ζέστη. Παρουσιάζομε τὸ ἀξιοθρήνητο θέαμα ζωντανῶν πτωμάτων, πού τὰ ἔχει κάποιος ἀδειάσει σ' αὐτὲς ἐδῶ τὶς πολυθρόνες, καὶ μοιάζομε σὰν νὰ τὸν περιμένουμε νὰ μᾶς δαπανήσῃ, γιὰ νὰ μᾶς μοιράσῃ στὰ σπῖτια μας. Κι' ἓνα τέτοιο χάρι, ἐσύ τὸ λὲς γοητεία!

—Συγχέεις τὰ πράγματα, τῆς ἀποκρίσατο στίς ὑποκειμενικὲς μᾶς ἀντιδράσεις, πού εἶναι — ἔχεις δίκιο — ἀξιοθρήνητες. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς φταίει ἡ ἐξαισία αὐτῆς καλοκαιρινῆς νύχτας, ἐπειδὴ ἐμεῖς δὲν ξέρομε νὰ τὴς ζήσωμε ὅπως πρέπει. Ἀπλῶς, ἀντὶ νὰ ἔχωμε ἀράξει, ἂν φέρῃται ἀπὸ τὴν ἐκείνη, καμμενε... ἔκανε μὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες κοπέλλες τῆς συντροφιάς. Καλὰ καθόμαστε, ἐδῶ πού καθόμαστε.

—Ὅπως προτιμάτε, εἶπε ἐκεῖνος. Ὅπως διαπιστώνεται πὼς κανεὶς ἄλλος δὲν εἶχε διάθεσι νὰ προσχωρήσῃ στὴν ἐπιτάσσῃ του. Ὅμως, ὅταν δὲν παρῇ αὐτὸ πού σὰς προσφέρεται, εἶναι νὰ παρῇ ἢ νὰ δροσίση, εἶναι νὰ δροσίση. Ὅπως εἶναι, γιὰ τὴν ἔξοχον, ἀνδρῶνα καλοκαιρινῆς!

Οἱ ἄλλοι σιωποῦσαν. Μὰ ὄχι, βέβαια, ἐπειδὴ εἶχαν πειθῇ, ὅπως τὸ διαπίστωσε κι' ἐκεῖνος, σὰν ἀκούσε, ὑστερ' ἀπὸ λίγο, τὴν κοπέλλα, πού μίλησε πρῶτῃ, νὰ ξαναλέγῃ:

—Ἀχ, θάταν τόσο ὥραϊα, ἂν δρόμιζε λίγο!

γιὰ νὰ τοὺς ἐρεθίσῃ, καλὰ θάκανε ν' ἀλλάξῃ συζητήσι, ἢ, ἀκόμη καλύτερα, νὰ ἐγκαταλείψῃ κάθε ἀπόπειρα γιὰ συζήτησι.

Ἡ ὁμαδικὴ ἐπίθεσι δὲν τὸν ἔκαμψε.

—Παράλογο, τοὺς δήλωσε κατηγόρηματικὰ, εἶναι νὰ μὴν ἀπολαύσῃ κανεὶς, ὅτι τοῦ δίνεται, ἀλλὰ νὰ ἐπιθυμῇ πάντα τὸ ἀπολύτως ἀντίθετο. Ἰαυρὰ, πού σὰς προσφέρεται ζέστη, ἔχετε ἀπαίτησι γιὰ δροσιά. Τὸν χειμῶνα, πού ἔχετε δροσιά ὅση θέλετε, σὰς πιάνει ἡ ἐπιθυμία τῆς ζέστης. Ἀντὶ νὰ χαρῶσαστε τὴν καλὴ ἐποχὴ στὴν πληρότητά της, ν' ἀπολαύσαντε τὸ καλοκαίρι, ὅταν εἶναι καλοκαίρι σωστὸ, καὶ τὸν χειμῶνα, ὅταν εἶναι χειμῶνας σωστός, ἐσεῖς θελετε τὴν καλὴ ἐποχὴ νοθευμένη. Τὸ καλοκαίρι, νοθευμένο μὲ δροσιές. Τὸν χειμῶνα, νοθευμένο μὲ ζέστες.

—Ἐνῶ θὰ ἔπρεπε, τὸν εἰρωνεύτηκε κάποιος ἀπὸ τὴ συντροφιά, νὰ θέλωμε τὸν χειμῶνα νὰ τουργουρίζωμε ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὸ καλοκαίρι νὰ σκάμε ἀπὸ τὴ ζέστη.

—Ἀκριβῶς! δήλωσε ἐκεῖνος ἀτάραχα. Ὅσο πὺ ἐντονη ἔχει τὴν ξεχωριστὴ φυσιογνωμία τῆς καλὴ ἐποχῆς, τόσο θελκτικώτερη εἶναι γιὰ τὸ φυσιολογικὸ, τὸ ἰσορροπημένο ψυχικὰ ἄτομο. Ὁ χειμῶνας πρέπει νὰ ἔχῃ χιόνια καὶ κρύα, γιὰ νὰ τὸν ἀπολαύσῃ κανεὶς σὲ μιὰ ἐκδρομῇ σ' ἓνα δάσος μὲ ἔλατα ἢ καθισμένος, μὲ καλὴ συντροφιά κι' ἓνα ποτήρι στὸ χέρι, κοντὰ στὴ φωτιά. Τὸ φθινόπωρο πρέπει νάχῃ συννεφίες καὶ βροχές, γιὰ νὰ χαρῇ κανεὶς τὴν εὐγένειά του, τὴν ἀδρὴ ποιήσι του. Ἰκαί, τὸ καλοκαίρι πρέπει νὰ προσφέρῃ νύχτες ὅπως αὐτὴ, ἡ ἀποψινή, ράθυμες, ἀπνοες, χλιαρές, φτάνει νὰ ξερῇ κανένας νὰ τὴς γευθῇ τρέχοντας μ' ἀνοιχτὸ αὐτοκίνητο στίς ἐξοχικὲς λεωφόρους ἢ βουτώντας σὲ νερά λουσιμένα στὸ φεγγαρόφωτο.

—Δηλαδή, ἔκανε μιὰ κοπέλλα, θὰ ἦταν ἀσχημα, ἂν, ἀντὶ γιὰ ὅλ' αὐτὰ, εἶχαμε μιὰν αἰώνια ἀνοιξι;

—Θὰ ἦταν φρικτὸ! τῆς ἀποκρίθηκε. Ἡ ἀνοιξὶ εἶναι ὥραία, ἐπειδὴ ἔρχεται στὴν ὥρα της, μετὰ τὸ χειμῶνα, προσγγέλας τοῦ καλοκαιριοῦ πού θ' ἀκολουθήσῃ. Ὅπως εἶναι ὥραϊο καὶ τὸ φθινόπωρο, πού δροσιζέι μὲ τὶς βροχὲς τοῦ τὸ φλογισμένο χῶμα καὶ ἀναπαύει, μὲ τὶς συννεφιασμένες ἡμέρες του, τὰ μάτια, πού τὰ κούρασε τὸ πολὺ φῶς τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἀλλὰ τί νόημα, ποιὰ γοητεία θάχε ἡ ἀνοιξί, ἂν δὲν εἶχε προηγηθῇ ὁ χειμῶνας, καὶ τὸ φθινόπωρο, ἂν δὲν εἶχε προηγηθῇ τὸ καλοκαίρι; Θὰ ἦταν, ὁποιαδήποτε ἀπὸ τὶς δυὸ αὐτὲς ἡπὶες ἐποχές, μιὰ ἀπέλπιστικὰ βαρετὴ μονοτονία!

Ἐφτασε, τὴ στιγμή ἐκείνη, ἀκόμη ἓνας δίσκος μὲ παγωμένα νερά, καὶ πῆρε ἓνα ποτήρι, ἀδειάζοντάς το μὲ ἀπόλαυσι.

—Πρέπει κανένας, συνέχισε, νὰ χαίρεται τὴν καλὴ ἐποχὴ στὴν πληρότητά της. Ἢ ἐναλλάγῃ τὰν ἐποχῶν, ὁ τέλειος κύκλος, πού σχηματίζουν, εἶν' ἓνα ἔργο γεμάτο σοφία. Τότε θάταν δυσάρεστη κι' ἀσχημὴ ἡ ζέστη αὐτῆς νύχτας, ὅταν θὰ ἔξαμε πὼς θ' ἀκολουθῶσαν πολλές ἄλλες ὁμοίες μ' αὐτὴν. Ἀλλὰ τὸ ξέρομε πὼς δὲν εἶν' ἔτσι. Τὸ φθινόπωρο, σὲ λίγο, θὰ μᾶς διώξῃ ἀπὸ τὴν ἀκροθαλασσιά, ὁ χειμῶνας ἔπειτα θὰ μᾶς κλείσῃ στὰ σπῖτια μας. Ἀς τὴ χαρῶμε, λοιπὸν, ὅπως εἶναι, γιὰ τὴν ἔξοχον, ἀνδρῶνα καλοκαιρινῆς!

Οἱ ἄλλοι σιωποῦσαν. Μὰ ὄχι, βέβαια, ἐπειδὴ εἶχαν πειθῇ, ὅπως τὸ διαπίστωσε κι' ἐκεῖνος, σὰν ἀκούσε, ὑστερ' ἀπὸ λίγο, τὴν κοπέλλα, πού μίλησε πρῶτῃ, νὰ ξαναλέγῃ:

—Ἀχ, θάταν τόσο ὥραϊα, ἂν δρόμιζε λίγο!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Σὲ μιὰ πρόσφατὴ συνέντευξί της, ἡ ΣΥΛΒΑ ΚΟΣΙΝΑ, ἡ ΚΟΣΚΙΝΑ, ὅπως βαφτίστηκε στὴν Ἑλλάδα, ἀποκάλυψε ὅτι ἔφυγε ἀπὸ τὴ Γιουγκοσλαβία στὰ τέλη τοῦ πολέμου καὶ κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς τρομεροῦ βομβαρδισμοῦ. Τὸ δικό της πλοῖο διέφυγε ἐνῶ ἓνα ἄλλο, πού ἀνεχώρησε σχεδὸν συγχρόνως, τορπιλλίστηκε καὶ δὲν γλύτωσε οὔτε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες του.

ΓΙΑ ΝΑ
ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ
ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΤΗΝΟΣ

ΜΕ ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΕΙΚΟΝΙΣΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Η συγκλονιστική λιτανευτική πομπή της Μεγαλόχαρης

ΟΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΣ ΠΑΝΑΓΙΕΣ ΤΟΥ ΛΘΩ

Στο βυζαντινό "Άγιον Όρος, που είναι το μυριστικό, κατάρυτο κι' αγιασμένο περιβάλλον της Παναγίας, οι μοναχοί και των είκοσι μοναστηριών λατρεύουν με τρυφερή περιποίηση και κατανυκτική συντριβή, την Έλεούσα, Γρηγορούσα και Πανολύτρα Παρθένα, που γεμίζει με την μυστική εὐωδία της πνευματικής χάριτος της την μοναδική πολιτεία των Βυζαντινών μοναστηριών.

Σε ιδιαίτερο παρεκκλήσι, κοντά στην μεγάλη Πυλώνα του μοναστηριού της Λαύρας, βρίσκεται, περιβεβλημένη την αρχαία της δόξα, η θαυματουργή Παναγία Κουκουζέλισσα, που πήρε τ' όνομα αυτό από το συναρπαστικό συναξαριστικό προστάτικό του Βυζαντινού πρωτοφύλαξη Κουκουζέλη, που έπεσε στο αθανάτο μοναστήρι, ύστερα από ρήξη του με τον αυτοκράτορα Κομνηνόν. Ο «μέγας μαγίστωρ» του μουσικού χορού στην Άγια Σοφία ζήτησε καταφύγιο και προστασία στην Λαύρα, χωρίς ν' αποκαλύψει το ξακουστό όνομά του. Οι καλόγεροι του αναθέσανε να σκαρίξουν τα γίδια του μοναστηριού. Ο εξορίστος πρωτοφύλαξης, εκεί στην πράσινη δροσερή έρμηιά, καθότανε κοντά στο κοπάδι του κι' έβλεπε την εὐσπλαχνία και το μέγα έλεος της Παναγίας Παρθένας. Περαιτέρω αγωγιάτης τον πρόδωσε στον ηγούμενο κι' έτσι ο μέγας Μαγίστωρ πήρε τη θέση του στ' αναλόγιον του πρωτοφύλαξη της Λαύρας. Η φωνή του ήτανε τόσο γλυκεία, υποβλητική και απερίγραπτη σε μελωδία και χρώμα, ώστε οι μοναχοί κλαίγανε από αγάλλασιν και τα πωλιά πουλιά σωμαίνανε για ν' ακούσουν τον άγγελικό ύμνωδό. Η φήμη του εξαπλώθηκε στην Μακεδονία και 'Ηπειρωτική Έλλάδα, η οποία και σπειριανές πολιτείες, απ' όπου έρχονταν χιλιάδες προσκυνηταί ν' ακούσουν το Βυζαντινό άδωνι. Σε κάποια δλονικία, λέει το συναξάρι, έβλεπε με τέτοιο πάθος και τέτοια μυσταγωγική παρηγορία, τον ψαλμό «Επί σοί Χαίρει Κεχαριτωμένη», ώστε, καθώς πήγε να πλυνθεί στο κελλί του, κατέθηκε από τον παρθέσιο ή Θεοτόκος, τον έντηνε, τοῦθεσε στο χέρι ένα χρυσό βυζαντινό υπέρπυρο και του είπε: «Κουκουζέλη, σ' ευχαριστώ γιατί γιόμισες τό περιβάλλον του Παραδείσου με την μουσική του ψαλμού σου. Άς είναι εύλογημένο τ' όνομα του Κυρίου, που σε προίκισε με τέτοια φωνή και με τέτοια εὐλάβεια». Αφ' όλη την εποχή αυτή, η Παναγία της Λαύρας αποκαλείται «Παναγία Κουκουζέλισσα».

Δεύτερο θαυματουργό άγιοιορείτικο εικόνισμα της Θεοτόκου βρίσκεται στο μοναστήρι των 'Ιδίων και λέγεται Παναγία Πορταίτισσα. Κάθε Μεγάλο Σάββατο, οι μοναχοί κινούνται με λιτανική πομπή το ισοσταθμισμένο εικόνισμα από το παλαιό μοναστήρι της Πόρτας στο Καθολικό, το τυλιγμένο σε χρυσόκοκκινό στέμμα με πολύτιμα πετράδια. Στο στέμμα λατρεύεται η «Παναγία Παρταίτισσα», της οποίας το εικόνισμα προκαλεί έντονη προβολή του. Η Παναγία Παρταίτισσα κρατάει το χέρι του νηπίου Χριστού μπροστά στο στόμα της. Η θρησκευτική παράδοση λέει ότι, κάποια χειμωνιάτικη νύχτα, κουρασμένοι πατήσανε τ' άκρογιάλια του «Αθω κι' ετοιμαζόντανε να κάνουνε αβαντιδισμό στο

βυζαντινό μοναστήρι. Ο Χριστός, που ήθελε να τιμωρήσει τους μοναχούς που άμαρτάνανε, άπλωσε το χεράκι του, να έμποδίσουν την Άγια Μητέρα Του να μιλήσει και να ελδοποιήσουν τον ηγούμενο για την ληστοποιορική επιδρομή. Ωστόσο η Παναγία, που συγχωρεί κι' έλεείται, παραμέρισε το χεράκι του Χριστού και μίλησε. Έτσι σώθηκε το μοναστήρι του Βατοπεδίου από βέβαιη κι' ανεπανόρθωτη καταστροφή. Τέλος, στο μοναστήρι του Παντοκράτορα, βρίσκεται το θαυματουργό εικόνισμα του «Άγιον Έστίον», που πήρε τ' όνομα από την εποχή που ο Αρχάγγελος Γαβριήλ κατέδωκε σαν φτερωτή καταγίδα με θυμό και άντάρη, να δείξει στους κακόφρονους καλογέροντες του μοναστηριού πως πρέπει να φέρονται την δοξαστικήν ώδή του «Άγιον Έστίον». Το εικόνισμα αυτό προσκυνήσανε οι Άθηναίοι τον περασμένο χρόνο, όταν μεταφέρθηκε από το «Άγιον Όρος και λιτανεύθηκε με δεστική προσευχή, για την σωτηρία του έτοιμοθανάτου βασιλιά Παύλου.

ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΛΟΥΚΛΗ

Στην Κωνσταντινούπολη, που δοξολόγησε με τον Ακάθιστον Ύμνο και το κοντάκι την Πλατύτερα των Ουρανών, λατρεύεται η Παναγία Ζωοδόχος Πηγή του Μπαλουκλή, με το άγισμα και τα ψάρια του θρύλου, που είναι από την μία μεριά γκριζόμαυρα σαν τηγανισμένα κι' από την άλλη χρυσοπράσινα. Ο θρύλος λέει πως, το πρώτο της άλωσης (29 Μαΐου 1453), μία θεοσεβούμενη γριά καλόγρια του μοναστηριού τηγάνιζε ψάρια. Ένας περσικός, τρομαγμένος και πανικόβλητος, στάθηκε μπροστά της και της είπε: «Μά τί κάνεις, εύλογημένη; Έδώ πέρα πατάει την Πάλη το ποδάρι του Άγαρηνού και δεσφλώνει τα άγια των αγίων μας κι' έσύ τηγανίζεις ψάρια;»

Η καλόγρια, με την βαθεία πίστι ριζωμένη στην καρδιά της ότι η Παναγία θα έλεηθ την Πάλη της και θα την κρατήσει απόρητη, είπε στον περσικό:

— Η Παναγία κι' ο Θεός κρατάνε την πολιτεία κάτω από την σπητή προστασίας τους. Η Πάλη δεν μπορεί να πείσει στα χέρια του Τεύρκου. Μονάχα αν ζωντανέουνε τα ψάρια που φένο στο τηγάνι, θα πιστέψω τα λόγια σου.

Δεν άπόσπασε την κουέντα. Τα ψάρια τιναχτήκανε ζωντανά και φέμενα στην φωτιά από την μία μονάχα μεριά, στον άγιασμό του Μπαλουκλή. Κι' έτσι διατηρούνται, για να θυμίζουν το περιστάτικό και το θαύμα μέχρι σήμερα.

Στην Κύπρο, τα πεύκα που άδηγούνε στο μοναστήρι της Κύκκου, φαίνονται σαν γονατισμένα. Η χριστιανική παράδοση λέει πως είναι τα ίδια πεύκα, που γονατίσανε ν' εὐλάβεια όταν μεταφέρθηκε το θαυματουργό εικόνισμα της Παναγίας (που ιστόρησε ο Εὐαγγελιστής γιατρός και ζωγράφος Λουκάς) από την Πάλη, όπου έρισκότανε στην κατοχή του Βυζαντινού αυτοκράτορα Αλέξιου Κομνηνού (1100 π.Χ.) στο κυπριακό μοναστήρι. Η Παναγία η Κουνίστρα της Σκιάθου, που τραγουδούσε στο γνωστό θεομητορικό ποίημα του ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, έρέθηκε, ύστερα από άμαρτιακή αποκάλυψη του μοναχού Συμεώνα στο κλωνία παρυσιάζει την Παναγία, δροσερή και χαριτωμένη κοπέλλα,

Η Παναγία Γαλακτοφρούσα, έργο του Μανασίου Γαλάτη (1784). Κειμήλιον του Βυζαντινού μας Μονασίου.

προτού άκούση τον εὐαγγελικό χαιρετισμό του Θεοστασίμου άγγέλου. Κι' έτσι, από το περιστάτικό της αλκήσεως του εικονίσματος στα πενκίσια κλαδιά, πήρε τ' όνομα «Κουνίστρα».

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΦΘΑΡΕΙΑΣ

Έκτος από τον λαό που έστόλισε την δόξα της Θεοτόκου με τα γλυκότερα και τρυφερότερα όνοματα, Έλεούσα, Δουμένη, Δακρυροούσα, Φανερωμένη, Γρηγορηκούσα, Δικαιόνοια, Θεοσκέπαστη, Μεγαλόχαρη, Περίβλεπτος, Παντάνασσα, Μεγαλομάρτα, Ακοίμητη, κλπ., οι βυζαντινοί ποιηταί έξαιτούν τον όλοτρο της φαντασίας των κι' επιστρατεύουν τα λυρικά τεχνά επίθετα, για να πλέξουν το έγκωμο της παρθένας που συγχωρεί κι' άγάπη, παρηγορεί και άνακουφίζει. Κι' έτσι, στα έξαισία έκείνα Κοντάκια, που είναι λυρικά άδωνι που μουσικοβόλυνε την δόξα της, ο ύμνωδός αποκαλεί την Κυρά Έλεούσα γλυκασμό των άγγέλων, και μυρρίνον κρινό, Δωδεκαήμερον Πάλη, και χρυσήν λυχνίαν, άθος της άφθορασίας και άκένωτον στέφανον, πολυδοτῆρην άμπελον και ούρανιον κλίμακα, εύσμιον ρόδον και πυρρίμορον θρόνον, άκατανάτητον θαύμα

και άγνείας θησαύρισμα». Στους χαιρετισμούς της Θεοτόκου, τα λόγια του ύμνωδού άκτινοβολούν και σπινθίζουν, μοσχοβολούν από το θυμίαμα της συντριβής και δέσεως, φορτίζε την μουσική του ψαλμού, κατακαθίζουν σε τρυφερό άπολυτρωτικό ψίδυρο. Η Παναγία που θ' άνέβη στον ούρανό της μακαριότητας, για να σταθή δίπλα στον μονογενή της, σκαπάζει προστατευτικά με την παρθενική χαριτης, με την γυναικεία γοητεία της, με την λυπημένη στοργή της την άγιασμένη πατρίδα μας. Η σερνή κόρη που έφερε στον κόσμο, τον Μεσσία και τον Σωτήρα, πραινεί τον πόνο, μπλοκαρισμένη την αγία τρυφή λυπη, σκαπίζει τα δάκρυα, παραστέκει στην δλονικία, συγχωρεί το άμάρτημα.

Ο Χριστός που άπευθύνεται στο πνεύμα, φανερόνεται συχνά με την σκυθρωπήν ασυτρώτητα του κοιτή των ανθρώπων πράξων, μη η Παναγία, η λυπημένη Μητέρα του Κόσμου, μιλάει και θα μιλή πάντοτε με την καρδιά του ανθρώπου, γιατί η καρδιά δεν έχει και δεν κρατάει το δικαίωμα του φιλοσοφικού στοχασμού, μα κερδίζει τον κόσμο με την τρυφερή, βελή δυστοία της. Η Παναγία άκούει και θ' άκού με στοργική συμπάρατασι και συναι-

Μία χαρακτηριστική άποψη του Ιεροῦ Ναού της Εὐαγγελιστρίας της Τήνου, με τις χιλιάδες των εὐλαβῶν Χριστιανῶν που κατακλύζουνε τις πλακοστρωμένες αὐλές, τον μαρμαρίνυ καγκελωτόν έξώστη, τα μνημειώδη μαρμαρένια κλιμακωστάσια.

σηματική κατανόηση, όσο ανατέλει ο 'Ηλιος, την πονεμένη καρδιά, την απελπισμένη θέση, την διακυρρούσα 'Οδύνη...

ΣΤΗΝ ΤΗΝΟ, ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΤΗΣ

Χιλιάδες προσκυνηταί και άρρωστοί, απελπισμένοι και τραγικοί, κατεβαίνουν κάθε χρόνο, στην γιορτή της Κοιμήσεως, στο Κυκλαδικό νησί της Τήνου, όπου βρίσκεται, το επιβλητικό μοναστήρι της, το θαυματουργό εικόνισμα της Μεγαλόχαρης. Οι ταμνέοι, γυναίκες, άντρες, παιδιά, απ' όλες τις περιφέρειες της Ελλάδας, και τον ελληνισμό της διασποράς, κατακλύζουν το νησί, ανεβαίνουν με λαμπάδες και άφιερώματα στο σептό μοναστήρι της, παρακαλούν και ζητάνε το έλεος. Οι ταμνέες γυναίκες σέρνονται στα γόνατα, βαδίζουν εμπόλητες, με λυμένα μαλλιά, αγωνιούν και στεναίνουν, προσδοκούν κι' επιζητούν. Την παραμονή, γίνεται η δολονκτία και φουντώνει ο ψαλμός και η δέηση. Χιλιάδες κεριά και λαμπάδες καταυγάζουν το εσωτερικό του ναού και αντιφεγγίζουν στο πρόσωπο, στις μαρμαροστρώμενες αλές, στο διπλό κλιμακοστάσιο. Οι ψαλμωδίες σμίγουν με τις επικηρύσεις των άρρώστων, των απελπισμένων, των αναπνώνων, που περιμένουν το θαύμα της Μεγαλόχαρης. Κι' όταν τ' άλλο πρωί ξεκινήσει η πομπική λιτανεία, με το θαυματουργό εικόνισμα στο βυλοσκαλισμένο κουδούκλιο, δογγάζει και τρέμει το νησί της Τήνου, από ψαλμούς και καμπάνες, δέσεις και μυκηθμούς πυροβόλων. 'Οποιοι δεν είχαν την τύχη να παρασταθώ στην λιτανεία του εικονίσματος, το πρωί της 15 Αυγούστου, δεν μπορεί να φαντασθώ την αίγλη, το μυσταγωγικό μεγαλείο και την συγκλονιστική μεταρσίωση του πλήθους, που μαστιγώνεται ο ζεστός πυρρώνος άγέρας του χριστιανικού φανατισμού. Από τα πολεμικά του βασιλικού στόλου, που φουντάρουν στα νερά της Τήνου, ξεμπαρκάρουν οι ναύτες που θα κρατήσουν στα χέρια, κατά την διαδρομή της λιτανείας, το Κουδούκλιο με το εικόνισμα.

Ο δεσπότης με τα χρυσά του άμφια κι' ο κληρός του νησιού συνοδεύει το ιερό Κουδούκλιο. Τα έξοχα έφια και τα έξοχα αξιωματικών μαρμαρυγίζουν στον ήλιο, οι μουσικές, οι δροντές των κανονιών, οι καμπάνες, οι απελτισμένες δέσεις σμίγουν σε μια δογγερή συμφωνία, που θυμίζει καταγίγδα, θριαμβού άρρωστων, παθιασμένων, σκακιδών, σταυρώνουν τα χέρια, εκλιπαρούν το έλεος, ζητάνε το θαύμα. Το Κουδούκλιο με το εικόνισμα περνάει επάνω από τα κεφάλια τους, ο άκεανός του λαού φουσκώνει, ανταρθεί από θεοκρατικό οίστρο, το νησί τρέμει.

Ετσι γίνεται κάθε χρόνο η λιτανεία του θαυματουργού εικονίσματος.

ΟΙ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΩΝ

Το θαυματουργό εικόνισμα της Μεγαλόχαρης βρέθηκε, στις 30 του Γενάρη του 1823, στο χωράφι του αγρότη Δοξαρά, με την παράσταση της Θεοτόκου γονατισμένης μπροστά στον άσπροφορεμένο φτερωτόν άρχάγγελο. Η πρώτη εκκλήση, που βεβήλωσε ο δεσπότης της Τήνου Γαβριήλ στ' όνομα της Ζωοδόχου Πηγής, είναι αυτή που λέγεται σήμερα Εύρεση κι' έχει πίσω από το Άγιο Βήμα της το πηγάδι με το άγίασμα. Έπάνω από την πρώην αυτή εκκλήση, στο χωράφι του Δοξαρά, κτίστηκε την ίδια χρονιά (1823) ο σημερινός επιβλητικός ναός, με την αφιδοτή κιονοστοιχία, τα τοξοειδή παράθυρα και το πολύπλοκο μαρμαρένιο καμπαναριό με τα φιλοδολεμένο κεντήματα. Διπλό κλιμακοστάσιο με μαρμαρένια κάγκελλα, οδηγεί στον καγκελλωτόν εξώστη, ο οποίος στεγάζει το περιστύλιο του Ισογείου. Γύρω-γύρω στο Καθολικό, που άσπράζει στον καλοκαιρινό ήλιο, είναι τα κελιά του μοναστηριού, που φιλοξενούν τους προσκυνητές και τους επισκέπτες. Το ελληνικό σχέδιο του ναού της Εύαγγελιστριάς εφίλοτέχνησε ο Συμωναίος αρχιτέκτονας Ευστράτιος. Η οικοδομική συμπλήρωσι του ναού και του μοναστηριού έγινε το 1840. Το θαυματουργό εικόνισμα σκεπάζεται από χρυσάφι και πολύτιμες πέτρες. Χιλιά χρυσά κι' άσημένα καντήλια χρυσοφατίζονται κι' ακτινοβολούν στο έσωτερικό του ναού, κι' άλλες χιλιάδες αφιερώματα κρέμονται από τις μεγάλες καντήλες, από την όροφη και τους τοίχους. Τα πιο ξακουστά τάματα είναι η άσημένα πορτοκαλλία με τα χρυσά πορτοκάλια, τα άσημένα όμοια της σκούνας του καπετάν Δημήτρη Βαφέα, δάκη, τ' αλόχρυσος καζανάκι του Συριανού και τ' άσημένο γολετί με το σφηνωμένο ψάρι στο πλευρό του. 'Ας διηγηθούμε με δυο λόγια την ιστορία τους. Κάποιοι όμοιοι της στην 'Αμερική τυφλώθηκε. Καμία γιατρική έπεμβασι δεν μπόρεσε να του ξαναδώσει το φως του. 'Απελπισμένος ο τραγικός άνθρωπος, που κέρδισε χρυσάφι και διός στην μαύρη ξενιτιά, καθότανε στο πριβόλι τ' άρχοντικού του κι' έκλαιγε την μοίρα του. Κάποτε λοιπόν, του μίλησαν για τα θαύματα της Εύαγγελιστριάς της Τήνου. Ο τυφλός ύψωσε τα χέρια του στον ούρανό κι' έδεθη από το βάθος της ψυχής του:

«Παναγία Μεγαλόχαρη, δός μου το φως μου, κι' ό,τι πρωτοδω θα στο στείλω άσημένο. Η Παναγία εισάκουσε την κρυφή δέση, τον εύχαστο, που ξανάδωσε το φως του. Ο τυφλός γύρισε κι' είδε μιά καρπισμένη πορτοκαλλία με χρυσά πορτοκάλια. Σε λίγον καιρό, ο εύτυχης μετανάστης έφερε στην εκκλησία της Τήνου το τάμα του, το όμοια της πορτοκαλλίας, που πρωτοείδε στο θαυματουργό του άναβλημα, δουλεμένο με άσημι μάλαμα. Τ' άσημένο γολετί με το σφηνωμένο ψάρι στα πλευρά του, είναι τάμα καρδοκυρή, που γλύτωσε απ' το ναυάγιο με την σωτηρία έπεμβασι του ψαριού που βούλασε με το κορμί του την τρύπα του καρδιού όπου μπουκάρανε να το πνίξουν οι θάλασσες. Και το καζανάκι του Συριανού είναι τάμα του νησιώτη, που είδε με τρόμο το άγοράκι του να πέφτει κατά λάθος στο καζάνι που έβραζε κι, άχνιζε ο μελωμένος χυμός του λουκουμιού. Ο εύσεθής χριστιανός δέθηκε με

σπαραγμό στην Παναγία Μεγαλόχαρη: «Βαγγελιστριά μου, σώσε μου το παιδί μου κι' εγώ θα σου φέρω τάμα, τ' άσημένο καζάνι μου». Το παιδί άνασώθηκε από το καζάνι χωρίς έγκλήματα κι' έτσι ο ευλαβής Συριανός παράγγειλε κι' έφερε στην Τήνο τ' άσημένο όμοιομα του καζανιού του.

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ

Η Τήνος, που βρίσκεται ανάμεσα στην Σύρο, την Άνδρο και Μύκονο, είναι ένα από τα μεγαλύτερα νησιά των Κυκλάδων, μ' επιφάνεια 165 τετραγωνικά χιλιόμετρα. Οι 15 χιλιάδες κάτοικοι της είναι μοιρασμένοι σε 67 χωριά και στις δυο μικρές πολιτείες της, την Χώρα και τον Πύργο. Στα παλιά χρόνια, το νησί ήταν έρημο και γιομάτο θαλασσιμένα φιδιά, και γι' αυτό οι άρχαιοι τ' αποκαλούσαν «φιδούσα». Τ' όνομα «Τήνος» το πήρε από την αινιγματική πριγκιπίσσα Τήνο, που έξωρισε ο γονιός της στο φιδωκατοικημένο νησί, επειδή δεν ήθελε να παντρευτεί έναν ήλικιωμένο πλούσιο.

Η Τήνος ξεκαθάρισε με τη φωτιά τα σερπετά κι' έκάλεσε κόσμο να κατοικήσει. 'Αργότερα πάλιν έξώρισε τα φαρμακερά φιδιά του νησιού ο Ποσειδώνας. Κι' οι κάτοικοι της «Οδισσέας», όπως την αποκαλεί ο άρχαίος γεωγράφος Στράβων, για να εύχαριστήσουν τον λυτρωτή θεό, του κτίσανε ναό, τα έρείπια του οποίου βρίσκονται στην σημερινή θέση «Κίονια».

Τον ναό αυτό στολίσανε με δυο γιγάντια αγάλματα, του ευεργέτη θεού των κυμάτων και της γυναικας του, που χαθήκανε με το πέρασμα των αιώνων.

Στην έποχή της αθηναϊκής παντοδυναμίας, η Τήνος συμμετείχε με τους 'Αθηναίους, κι' ύστερα με τους τακτήθηκε από τους Μακεδόνες. Στα βυζαντινά χρόνια, οι Τηνιακοί σταθήκανε περίφημοι τσορμα σταυρώσαν με τους δικεφάλους άεδρώνες και πολέμησαν γερά και παλαιοί και νεότεροι με τους άλκωνες. Η ληκαρία ν' απαλλάσσονε το Αιγαίο από την ληστοπειρατική άπειλαι των Σαρακηνών, που τρομοκρατούσαν τα νησιά από τον 7ον με-

χρι τον 9ον μ.Χ. αιώνα) και λεηλατούσαν με μαχαίρι και τράκο ταξιδιωτικά κι' άλλα καράδια.

Στην έποχή της ενετοκρατίας, που βάσταζε τετακόσια χρόνια, πρωτεύουσα του νησιού ήτανε το «Ξωμπουργο», κτισμένο σε βράχο, 550 τόσα μέτρα πάνω από την θάλασσα. Στο έσωτερικό του κάστρου κτιστήκανε εκκλησίες, δημόσια κι' ιδιωτικά κτίρια, μαρμαρίνες δρόμες, άρχοντικά και παλάτια. 'Εκεί μέσα, φοιτάζα κι' έβγα από το κάστρο, με τον κούρσαρικό κίνδυνο, ζούλη και οι Βενετιανοί άρχοντες, ήσανε ή άριστοκρατία. Ο βασανισμένος άγροτικός κόσμος καλλιέργησε τα κτήματα των άφεντάδων, στα έρτζα κι, έβγα από το κάστρο. Το 1715, η Τήνος έπεσε στα χέρια των Τούρκων, που γκρέμισαν το φρούριο του Ξωμπουργου, λεηλάτησαν τ' άρχοντικά, κι' υποχρεώθηκαν να κτίσουνε να κτίσουνε κοντά στα παρτάλια νέα πρωτεύουσα. Η Τήνος λευτερώθηκε, μαζί με τα άλλα νησιά, ύστερα από τον νικηφόρο άγώνα της 'Ελληνικής 'Επανάστασης του 1821.

ΤΑ ΞΑΚΟΥΤΑ ΜΑΡΜΑΡΑ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ

Η Τήνος φημίζεται για τα ξακουστά χρωματιστά μάρμαρά της, υπόλευκα, μαύρα, πράσινα, πλουμιστά, που είναι περιζήτητα σ' όλο τον κόσμο, για την διακοσμητική τους απλότητα. Από το λαμπρό αυτό όλικό κτιστήκανε άρισμένα τμήματα του ναού του Άγιου Πέτρου στη Ρώμη, παλάτια στην 'Ελλάδα και στην 'Αγγλία, νησιωτικές εκκλησίες, μαρμαρίνα τέμπλα. Παράλληλα, το θηναϊκό μάρμαρο έδημιούργησε γλυπτική παράδοσι και υποδοθήκανε το λαόντο και την καλλιτεχνική ανάδειξη κορυφαίων Τηνιακών γλυπτών, που άφησαν έποχη κι' όνομα με την προσφορά τους στην τέχνη. Ο τραγικός γλύπτης Γιαννούλης Χαλεπάς από την Πάνορμο, ο Σάχος, ο Φιλιππίτης, ο Βιτάλης, είναι Τηνιακοί που σπουδάζανε με υποτροφία του 'Ιδρύματος της Εύαγγελιστριάς. Στο Ισόγειο του ναού, άργανώθηκε μουσείο ζωγραφικής και γλυπτικής, όπου «έκτίθενται» κατόλοιπα των καλλιτεχνών που δοξάσανε το νησί κι' έδωσανε γλυπτικά άριστουργήματα. Ο Γιαννούλης Χαλεπάς, σάν έχασε το φως του λογιμού του, σε ηλικία 25 ετών, όταν γύρισε από το Μόναχο, άποσύρθηκε στο νησί, όπου έζησε στην τραγική νύχτα του πνευματικού και του καλλιτεχνικού ληθάργου σαράντα όλόκληρα χρόνια, δασκοντας γίδια. Στις στορδικές αναλαμπές της καλλιτεχνικής μεγαφυίας του, σχεδίαζε κι' έπλασε στον πηλό νέες άριστοτεχνικές συνθέσεις. Το 1930, η οικογένεια του άδελφού του, έφερε τον τραγικό γλύπτη στην 'Αθήνα, όπου άπθανε το 1938.

Σαράντα ήμιτελ ή έργα του, που θεωρούνται μοναδικά σε ρεμαλέα έμπνευσι και κλασική φιλοτέχνησι, διατηρούν οι κληρονόμοι του, στην όδον Δασφονιά 36. 'Εκτός από τους διασημούς καλλιτέχνες της Τήνου, δεκάδες άλλοι μαστόροι, ψωμένοι μαρμαράδες, δουλεύουνε χαμένον το χρωματιστό θηναϊκό μάρμαρο, με μεράκι και τέχνη.

ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ

Τα χωριά της Τήνου, όπως ο Μουντάδος, ο Τριπόταμος, η Περάστρα, η Άετοφαλία, η Πλατιά, ο Μακάδος κλπ., είναι πεντακάθαρα, με μαρμαρίνες δρόμες, πλακόστρωτους δρόμους, χαγιάτια φορτωμένα λουλούδια και πεζούλες πινελιές στις πρασινάδες. Γραφικές γυμένες στις πρασινάδες, με άκροθαλασσίες με μυριστικά και με άκροθαλασσίες κλπ., είναι ο κάστρος του Πανόρμου, ο κόρφος της Κολυμπήθρας κι' ο κόρφος Λειβάδια. Οι κοπέλλες στην Τήνο παρουσιάζουν επίδοσι στα χειροτεχνήματα κι' οι μεσοκόπες στα πλεκτά από καλάμι και θαλάσσιο βρύο. Φιλοτεχνούνε λ.χ. πανέρια και δίσκους με άρμονική κι' σε κυκλικές ζώνες χρωματική διάταξι, κατασκευάζουν κοφίνια, κασετίνες, κα-

λαθούνες, λογιές-λογιές άλλα πλεκτά κομφοτεχνήματα, που διαδέχονται στην άγορα και στα πανηγύρια της Τήνου.

Το νησί φημίζεται ακόμα για το ιδιότυπο πικάντικο τυρί του και τα...μοσχαναθρεμμένα μοσχάρια του που δασκούνε σε μικρά κοπάδια στα χλοερά λειβάδια και στα ήσυχά ξεφωτά. Μία χαρακτηριστική γραφική πινελιά της Τήνου είναι οι περιστεράνες της, που φαίνονται σαν πύργοι. Τα ιδιόμορφα στέγαστρα, φιλοξενούν στην κρυφά της κορυφής χιλιάδες περιστέρια.

Στο φρούδι του βουνού, αντίκρυ στον Θεοκρέμαστο βράχο του Ξωμπουργου, διακονείται από καλογριές το μοναστήρι της Παναγίας Κεχροβουνιώτισσας. 'Εδώ πέρα, το 1823, η γερόντισσα μοναχή Πελαγία είδεν άπανωτά στον ύπνο της το όραμα της Παναγίας Μεγαλόχαρης και το περιστατικό αυτό στάθηκε άφορμή ν' αποκαλυφθώ άγότερα το θαυματουργό εικόνισμα. 'Ακόμα και τα ύφαντά του νησιού είναι περιζήτητα, για την κρουστή όμορφιά τους και τα ύφαντά αγεία τους. Οι καλογριές της Κεχροβουνιώτισσας φιλοτεχνούνε ψάθινες τσάντες, δεντάγιες, χάντρινα κομπολόγια, πλεκτά πανέρια, σταυρούς, γυναικεία στολίσια. 'Από το κέρδος των έργων των αυτών, πορεύεται το μοναστήρι.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΤΕ ΣΤΗΝ ΤΗΝΟ

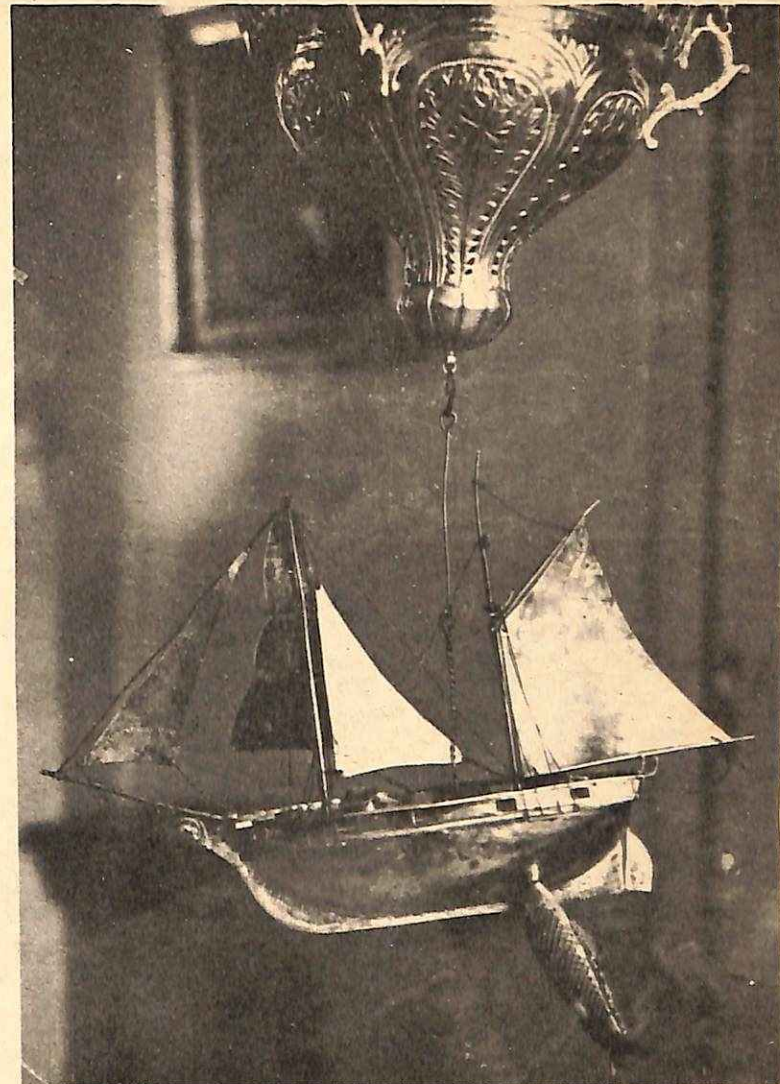
Για να πάτε στην Τήνο, θα πάρετε το Σαββατοκύριακο το βαπόρι «Κεφαλληνία» (μέσον Κέας, Κύθνου, Σύρου). Αναχωρεί από τον Πειραιά κάθε Σάββατο, στις 4 μ.μ. 'Επιστροφή την Δευτέρα 6 π.μ. Τιμεί εισητηρίου: Α' θέσι με τροφή 250, Β' θέσι χωρίς τροφή 130 δρ., κατάστρωμα 90 δρ. Πρόγραμμα έκδρομής, κρατήσεις θέσεων, Πρακτορείον «Δορκάς» (Νίκης και Κυδαθηναίων 6, τηλ. 236-876, Πειραιάς. 'Ατμοπλοία Ποταμιάνου 'Ακτι Μιαούλη 11, τηλ. 475-594). 'Από την Ραφήνα αναχωρεί κάθε Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή στις 2 μ.μ. κατ' ευθείαν για Γαύριον, Μπατσι, Τήνον το καράβι «'Ανδρος». Κάθε Σάββατο, αναχωρεί στις 2 μ.μ. κατ' ευθείαν Γαύριον, Μπατσι, 'Υστερίνα, Τήνον, το ίδιο καράβι. Και κάθε Κυριακή το «'Ανδρος» αναχωρεί από την Ραφήνα για την Τήνο στις 7 μ.μ. Πληροφορίες 475-539 ή 470-987.

Από τις 13 Αυγούστου, θα δρομολογηθούνε για την γιορτή της Εύαγγελιστριάς δεκάδες καράδια. Για την αναχώρησι κι' επιστροφή των άκτοπολοϊκών αυτών καραβιών, που πραγματοποιούν έκτακτα δρομολόγια για την Τήνο, ζητήστε πληροφορίες από τα τηλέφωνα 238.876 ή 475.594 ή 818.144.

Στην Τήνο λειτουργούνε τα μικρά ξενοδοχεία «Τήνιον» (Β' κατηγορίας), «Γαλήνη» (Γ' κατηγορίας) και «Αύρος» (Δ' κατηγορίας), με τιμές μονοκλίνου 65, 40, 25 δρ. με τιμές μονοκλίνου 90, 65 και 45 δραχ. 'Οπωσδήποτε αν πάτε κατά την διάρκεια του έορτασμού της Εύαγγελιστριάς, πολύ δύσκολα θα βρήτε κρεβάτι σε ξενοδοχείον, εύκολότερα όμως θα βρήτε δωμάτιο σε σπίτι.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Α ν ο: 'Από τα συγκινητικότερα αφιερώματα στο θαυματουργό εικόνισμα της Εύαγγελιστριάς της Τήνου. Το άσημένο γολετί με το σφηνωμένο ψάρι στο πλευρό του. Η Μεγαλόχαρη έκανε, με τον ιδιότυπο αυτό τρόπο, το θαύμα της κι' έσωσε το καράβι από βέβαιο ναυάγιο. Κ ά τ ω: Η άσημένα πορτοκαλλία με τα χρυσά πορτοκάλια. Το πολυτιμότερο αφιέρωμα στον σεπτό ναό της Εύαγγελιστριάς της Τήνου. Τάμα τυφλού 'Ελληνοαμερικανού μετανάστη στην θαυματουργή Παναγία, που έλεήθηκε τον τραγικό άνθρωπο κι' εισάκουσε την θερμή συντριβή και την κατανυκτική του δέση.

Α ρ ι σ τ ε ρ ά: Μία πανοραμική θέα του άγιασμένου νησιού της Τήνου, με την παραλία όπως φαίνεται από την κονθέρτα του άκτοπολοϊκού καραβιού. Μικρά χωριονάκια άσπρολογούνε στους χαμηλούς γκρίζους λόφους, τα καίκια σκεπάζουν τα σπέτια, τα καμπαναριά ξεχωρίζουν με την μαρμαρένια λευκότητά. Δ ε ξ ι ά: 'Ενα ζωγραφικό, άγιογραφικό κειμήλιο του Βυζαντινού της Μουσείου. Η Θεοτόκος ή 'Οδηγήτρια, έργο του 17ου αιώνα.

Η πιο ραφινარიσμένη ήθοποιος του Ιταλικού κινηματογράφου θα παρουσιαστή σ' ένα νέο φιλμ σαν νεαρή έπαρχιωτούλα με χωριάτικα φορέματα και μαύρη περούκα.

ΟΙ Άμερικανοί δημοσιογράφοι την αποκαλούν «καινούργιο παραμυθένιο άστέρο». Οι παραγωγοί όλοι του κόσμου την διαφιλονεύουν. Μέσα σε μία εβδομάδα, της πρότειναν 56 σεναρία, που η Λίζα αναγκάστηκε να αρνηθεί, επειδή δεν έχει καιρό να δεχτεί κανένα. Ένας από τους καλύτερους Ιταλούς σκηνοθέτες, ο Πιέτρο Τζέομι αναγκάστηκε να μεταμορφώσει την ήρωίδα του νέου του φιλμ, για να μπορέσει να κάνει κατάλληλο το ρόλο για τη Βίονα.

Όλα αυτά γίνονται για τη Βίονα Λίζι, τη νέα διεθνή στάρ, που, σύμφωνα με τις προβλέψεις, είναι προσωρινά η πιο επιτυχημένη κινηματογραφική δόξα της Σοφίας Λόρεν και της Κλαούντια Κασινιάλε.

Από τη στιγμή που η Σοφία και η Κλαούντια είναι δεμένες με το Χόλλυγουντ με συμβόλαια διαρκείας, ο Ιταλικός κινηματογράφος μπορεί να κυριευθεί σήμερα πως έχει μόνο αυτή την «παραμυθένια Βίονα» (ο τίτλος αυτός γράφτηκε σ' ένα μεγάλο αμερικανικό περιοδικό) τη στήρ που οι Άμερικανοί θεωρούν σαν κάτι άγνωστο στη Γκρέις Κέλλυ και τη Μαίριλιν Μονρόε, γιατί συγκεντρώνει την αξιοκρατικότητα της μιας και τη θηλυκότητα της άλλης.

Ξανθεία, λεπτή, κομψή, με γλυ-

κύτατο χαμόγελο, κατορθώνει να γίνεται πάντα συμπαθητική σε όλους.
Τώρα, βρίσκεται στο Τρεβίζο, όπου γυρίζει το νέο φιλμ του Πιέτρο Τζέομι (του σκηνοθέτη των φιλμ «Διαζύγιο ανά Ιταλικώς» και «Ατιμασμένη και εγκαταλελειμμένη») με τον τίτλο «Κυρίες και κύριοι».
— Έτσι τελειώνουν οι διακοπές μου μόλις αρχίζουν, μάς λέει με ύφος απογοητευμένο όταν πηγαίνουμε να την βρούμε. Μόλις πρόφτασα να περάσω μερικές μέρες στη θάλασσα, και τώρα νύμια και πάλι στο στούντιο.

Η Βίονα είναι χοροασμένη, μά η καταπληκτική θέλησή της τη βοηθά να κρύβει την κόπωση που νιώθει. Άλλωστε, τώρα θα έχει πραγματικά ανάγκη απ' όλες τις δυνάμεις της, για να αντιμετωπίσει το δύσκολο ρόλο που την περιμένει στο Τρεβίζο.

Στο φιλμ «Κυρίες και κύριοι», θα υποδυθεί το ρόλο μιας επαρχιωτοπούλας άπιστοδοκιμής, υποταγμένης και άπειρης. Για τις απαιτήσεις του ρόλου της αυτού, θα είναι μελαγχολική και θα φορά φορέματα πολύ απλά, με στύλ απορριπτικό.

Θέλετε να μάς δώσετε ένα χαρακτηρισμό της Βίονα Λίζι;— Έχουν τον Πιέτρο Τζέομι, όταν πέρασε το συμβόλαιο με την ή-

«Η Βίονα Λίζι μ' ένα πρωτότυπο βραδινό φορέμα. Μετά την επιτυχία της στο φιλμ με τον Τζάκ Λέμον, η Βίονα έχει πολλές προτάσεις για να γυρίσει νέα φιλμ στο Χόλλυγουντ.

θοποιό για το γύρισμα του φιλμ «Κυρίες και κύριοι».
— Είναι ένα κοριτσάκι, αλλά Ιταλικά, απάντησε εκείνος. Μπορεί να παίξει με τη μεγαλύτερη άνεση το ρόλο μιας κοπέλλας της Σικελίας ή μιας υπεροπνέουσας Μιλανέζας.

Και ο Τζέομι, όταν βίλη για μια ήθοποιό, ξέρει τι λέει. «Ας ξεκινήσω πως αυτός λανθασμένος την Κλαούντια Κασινιάλε, το Μαρτσέλλο Μαστρογιάνι, τη Στεφανία Σαντορέλλι.

— Τι σκέπτεσαι για το χαρακτήρισμό, που σάς έδωσε ο Τζέομι;— «Εγώ προτιμώ το κορσί, απάντησε εκείνη γελώντας, μά τα κοριτσάκια είναι καλά, υπό τον όρον να είναι καλοφτιαγμένα.

Γυναίκα πολύ έξυπνη και πρακτική, η Βίονα Λίζι προσέχει πάντοτε τις απαιτήσεις της. Πισώ από το ανοιχτόκαρδο χαμόγελό της, κρύβεται μια θαρραλέα και πεισματάρικη ενεργητικότητα. Και αυτά τα προτερήματα της χρειάζονται πολύ, από τις πρώτες επιτυχίες της με τον κινηματογράφο.

Αδρές οι επιτυχίες στην αρχή ήταν εντελώς τυχαίες. Η Βίονα δεν φαινόταν καθόλου προορισμένη να γίνει ήθοποιος. Στα χρόνια του σχολείου της, προετοιμαζόταν για ιδιαίτερα—διεγερτικές—(μάθαινε πολύ εύκολα γλώσσες, έδεικε γαλλικά και ισπανικά και κατόρθωσε να μάθει αγγλικά μέλο δνείου της ήταν να γίνει αεροπόρος.

Να όμως που η τύχη είχε αποφασίσει διαφορετικά. Πήγαυε από το Γυμνάσιο, στη Ρώμη, όταν ο σκηνοθέτης Φραντσέσκο

Μαζέλλι την πρόσεξε και της πρόσεφερε ένα ρόλο στο φιλμ «Η γυναίκα της ημέρας», που θα άρχιζε ύστερα από μία εβδομάδα. Αυτό συνέβηκε το 1956. Και η Βίονα, που' όλο που δεν είχε καμιά προετοιμασία, παρ' όλο που δεν είχε σκεφτεί ποτέ να γίνει ήθοποιός, τα κατάφερε θαυμάσια. Χωρίς να το ε΄χον, είχε ένα γνήσιο, δοσερέτο ταλέντο.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ

Μά, ύστερα από εκείνο το πρώτο ντεμπούτο, η Βίονα κατάλαβε πως η ζωή του κινηματογράφου δεν ήταν εύκολη και πως, για να μπορέσει να αναδειχθεί, θα χρειαζόταν όλη της τη θέληση, όλο το μαχητικό της πνεύμα.

Επαιξε σε πολλά φιλμ, σε δραματικά, σε κωμικά, σε παραστασιακά, σε κωμικοτραγικά. Ήταν κάτι πολύ διαφορετικό, κάτι που δεν την ικανοποιούσε.

Τότε, έπαιξε για πολύ καιρό στην τηλεόραση, μά ξεκολούσε να αισθάνεται άνετα στο θησε. Είχε την εντύπωση πως έπαιζε γύρω της μια ατμόσφαιρα δυσπιστίας. Άλλωστε, από την πρώτη στιγμή που είχε αποφασίσει να κινηματογραφηθεί με το σκοπό να το κάνει για τον κοινό, είχε πολύ κακή τύχη. Ήξερε πως θα θά σ' αναγκάσει να παλέψει με μισή, με μνησικαλίες, όμως, πάλι, από μερικά χρόνια, φάνηκε να απορροφάται οριστικά την καριέρα της.

Ήταν περασμένη από τις κοινότητες και τα κοινοβουλία. Το 1960, παντρεύτηκε τον αρχιτέκτο-

ΑΛΛΑΖΕΙ ΠΡΟΣΩΠΟ

να Φράνκο Πέσι και φάνηκε να προσαρμόζεται στην ήσυχη ζωή του γάμου, που συμπληρώθηκε ύστερα από λίγο καιρό με τη γέννηση του γιου της, του Κορράντο. Και τότε, όπως διηγείται τώρα, κατάλαβε τί ήταν εκείνο που της συνέβαινε...

— Ένωθα, λέει η Βίονα, όπως ένας στρατηγός, που, αφού κατέκτησε ένα όχυρο, χάνει τον καρπό της νίκης του, γιατί είναι άβυσσος να κυβερνήσει και να διαχειριστεί αυτό που κέρδισε. Είναι παρ'όλο, μά εγώ ένωθα πως το κοινό δεν μου ήταν ευνοϊκό, δεν μ' αγαπούσε πραγματικά. Το ένωθα αδιάφορο, ξένο. Τότερα ήλθε ο γάμος, το παιδί, με δυό λόγια η ωριμότητά μου σαν γυναίκα, που με βοήθησε να νιώσω την αλήθεια. Και κατάλαβα πως δεν είναι αρκετό να κερδίζουμε μά μάχη, μά πρέπει πάνω απ' όλα να παραχωρούμε κάτι στους νικημένους, να τους χαρίζουμε την αγάπη μας, την κατανόησή μας. Και κατάλαβα άκομα, πως δεν πρέπει ποτέ κανείς να υποχωρή, να εγκαταλείπει το φρούριο που έχει κατακτήσει, γιατί μ' αυτό τον τρόπο είναι σαν να αρνείται τη μάχη που έδωσε, είναι σαν να αρνείται τον ίδιο τον εαυτό του. Μόλις τα κατάλαβα όλα αυτά, αποφάσισα να ξαναγυρίσω στον κινηματογράφο, και αυτή τη φορά κέρδι-σα πραγματικά τη συμπάθεια και την αγάπη του κοινού.

— Ο άντρας σας σάς ζήτησε ποτέ να εγκαταλείψετε τον κινηματογράφο;

— Άναι, σ' έμένα και το σύζυγό μου υπάρχει μια συγκεκριμένη συμφωνία. Την ημέρα που θα μου ζητήσει να εγκαταλείψω τον κινηματογράφο, δεν θα φέρω την παραμικρή αντίρρηση. Για μένα, ο άντρας μου και το παιδί μου βρίσκονται πολύ πιο πάνω από κάθε επαγγελματική ικανοποίηση.

— Κατά τη γνώμη σας, είναι προτιμότερο για την καριέρα μιας ήθοποιου να μείνει άνυπαντρο ή να παντρευτεί;

— Κατά τη γνώμη μου, ο γάμος κάνει καλό τόσο στις γυναίκες του σπιτιού όσο και στις διάσπριες ήθοποιους. Είμαι εντυπωσιακή που παντρεύτηκα.

— Έχετε σκοπό, όταν φθάσετε σε μία ώριμη ηλικία, να αφήσετε το επάγγελμά της ήθοποιού;

— Νομίζω πως απ' αυτό το επάγγελμα, όσο γρηγορότερα αποτραπεί κανείς, τόσο το καλύτερο. Το σημαντικό, όμως, είναι να διαλέξει την κατάλληλη στιγμή.

— Κατά τη γνώμη σας, ποιά είναι τα σοβαρότερα ελαττώματα της Βίονας σαν γυναίκας και της Βίονας σαν ήθοποιου;

— Η Βίονα σαν γυναίκα έχει πολλά ελαττώματα, μά δεν είναι πολλά σοβαρά και όποιαδήποτε δεν πρόκειται να σάς τα πω εγώ. Όσο για τα ελαττώματα της Βίονας σαν ήθοποιου, αυτά άς τα κρίνουν οι κριτικοί και το κοινό.

— Ποιους από τους άντρες προτιμάτε να θυμάστε με περισσότερη ευχαρίστηση και γιατί;

— Θυμάμαι τρεις συναδέλφους, που είναι και καλοί μου φίλοι: τον Βιτόριο Γκασμαν, τον Τζάκ Λέμον και το Μαρτσέλλο Μαστρογιάνι. Γιατί; Ιδιαίτερα για τη

σοβαρότητα με την οποία εργάζον-ται.

— Αν δεν είχατε γίνει ήθοποιός, ποιά επάγγελμα θα ακολουθούσατε;

— Ήθελα να γίνω πλότος αεροπλάνων. Μή σάς φαίνεται παράξενο. Για ένα διάστημα, πριν αποκτήσω παιδί, πέταξα με τουριστικά αεροπλάνα. Ήμουν πολύ ενθουσιασμένη και, όπως μου έλεγαν, αρκετά ικανή. Μά, μετά τη γέννηση του Κορράντο, εγκατέλειψα οριστικά αυτό το χόμπι μου.

— Ποιός στάθηκε περισσότερο κοντά σας, στην προσπάθειά σας να φτάσετε στην επιτυχία;

— Στις αρχές της καριέρας μου ο πατέρας μου και η μητέρα μου και ύστερα ο σύζυγός μου. Ή κατανόησή τους και οι συμβουλές τους με βοήθησαν πολύ.

— Για να διατηρήτε τη γοημεή σας, ακολουθείτε μια αυστηρή δίαιτα;

Βίονα γελάει, με το γλυκό εκείνο γέλιο που έχει γίνει διάσημο στις θόρες όλου του κόσμου.

— Όχι, δεν ακολουθώ απόλυτα καμιά δίαιτα! Θεωρώ με τη συνήθεια. Πάνω σ' αυτό είμαι τυχερή. Φαντασθήτε πως αναγκάζομαι να τρώω όσο εδ δυνατόν περισσότερο, γιατί διαφορετικά αδυνατίζω δύο κιλά σε μία εβδομάδα.

— Είναι αλήθεια πως στο Χόλλυγουντ ήθελαν να σάς επιβάλουν σαν μία νέα Μαίριλιν Μονρόε;

— Τό έχω διαβάσει πολλές φορές, μά είναι ψέμα! Τόσο οι παραγωγοί όσο και το κοινό βλέπουν σε μένα τη Βίονα Λίζι. Όλα τα άλλα είναι φλυαρίες.

— Όταν φτάσατε στο Χόλλυγουντ για πρώτη φορά, τί σάς έκανε μεγαλύτερη εντύπωση; Τί πήρε κάτι που επιθυμούσατε να δите και που σάς απογοήτευσε; Σας συνέβησαν απορίες;

— Μου έκανε μεγάλη και ευχάριστη εντύπωση η είσοδος στα στούντιο της Παραμούντ. Τα είχα δει πολλές φορές, σε πολλές φωτογραφίες, με διάσημες ήθοποιους του παρελθόντος, που τα προσπερνούσαν με τα αυτοκίνητά τους. Ήμουν άρρωστος όπως ήταν το 1930. Σας λέω ειλικρινά ότι στο Χόλλυγουντ τίποτα δε με απογοήτευσε. Το μοναδικό άποσπτο μου συνέβηκε όταν πήγα να επισκεφτώ το Αγάλμα της Ελευθερίας, στη Ν. Υόρκη. Έχασα τότε το δρόμο, και για αρκετές ώρες δεν μπορούσα να προσανατολιστώ.

— Όταν σάς κάνουν μία προσφορά εργασίας, ποιά διαλέγετε, ο άντρας σας, έσείς ή και οι δυο μαζί;

— Μάζι, αλλά αφού ο σύζυγός μου θα έχη πάρει την απόφασή του.

— Και τώρα μία ερώτηση, που θα ενδιαφέρει ξεχωριστά τις αναγνώστριες. Χρησιμοποιείτε έναν ξεχωριστό τύπο μακιγιάζ;

— Εκτός από το βαρύ κινηματογραφικό μακιγιάζ, συνήθως περιποιούμαι πολύ τα μάτια μου. Όταν βγαίνω το βράδυ με τον άν-

«Η Βίονα Λίζι με τη χαρακτηριστική γελαστή έκφρασή της, που την έχει κάνει διάσημη στις θόρες όλου του κόσμου.

‘Ο ασφαλέστερος δρόμος για καθαρή επιδερμίδα

Κατά την διακοπήν της
εργασίας στο γραφείο

προμηθευθήτε Λοσιόν
.προσώπου SCHERK

βρέξτε ένα κομμάτι
βαμβάκι

και καθαρίστε μ' αυτό
το πρόσωπό σας

Το βαμβάκι
θα σκουραίνει

και η επιδερμίδα σας
θα γίνη καθαρή.

Περιοποιείσθε κατά την διάρκεια της ημέρας το
δέρμα σας με την Λοσιόν προσώπου ΣΕΡΚ.
Διατηρεί την επιδερμίδα σας καθαρή και της
δίδει μια ωραία φρεσκάδα.
‘Η Λοσιόν προσώπου ΣΕΡΚ είναι ο ασφαλέστερος
δρόμος για καθαρή επιδερμίδα.

Για να γίνετε
ώραιότερη
αρχίστε με
SCHERK
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
Cosmetica Ε.Π.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 ΤΗΛ. 684.926
684.235
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 8 ΤΗΛ. 24.041

‘Η Βίρνα Λίζι με τον σύζυγό της, αρχιτέκτονα Φράνκο Πέσι.

τρα μου, μακιγιάζομαι ελαφρά.
Τις υπόλοιπες ώρες της ημέρας,
όταν μένω στο σπίτι ή όταν βγαί-
νω για ψώνια, αφήνω το πρόσωπό
μου σχεδόν χωρίς καθόλου μακι-
γιάζ.

—Υπάρχει κάτι που νομίζετε
πώς δεν μπορείτε να πετύχετε ού-
τε με τα χημικά ούτε με τη φή-
μη σας;

—Όχι, απολύτως τίποτα. Δεν
έπιθυμώ τίποτα περισσότερο από
εκείνο που έχω.

—Τι θα κάνετε μετά από το
φίλμ του Τζέρεμι;

—Μόλις προφτάσω να ετοιμά-
σω τις βαλίτσες μου, θα φύγω για
το Χόλλυγουντ. Με περιμένει έ-
κει ο Φράνκ Σινάτρα, για να γυ-
ρίσω το φιλμ «Επίθεσι στη Βα-
σιλίσα». Συμπρωταγωνιστής μου
θα είναι ο ίδιος ο Σινάτρα. Φαν-
τασθήτε πως σ' εκείνο το φιλμ
θα παίξω το ρόλο μιας κολυμβή-
τριας, κι' εγώ δεν ξέρω να κολυ-
μώ. Όχι μόνον αυτό, αλλά αι-
σθάνομαι πάντα έναν άκατανίκητο
φόβο για το νερό!

—Είναι αλήθεια πως για το
φιλμ «Επίθεσι στη Βασιλίσα» ο
Φράνκ Σινάτρα σας προσέφερε έ-
να ποσό άστερονομικό;

—Τι να σας πω... οι φόροι
βλέπετε... όταν θα αφαιρεθούν
αυτοί, το ποσό δεν θα είναι πια
τόσο μεγάλο.

—Ποιό είναι το μυστικό σας ή-
ναιο;

‘Η Βίρνα μās κυττάζει. Τά μά-
τια της έχουν γίνει δνειροπόλα, ή
έκφρασι του προσώπου της δείχνει
πως ζή ολόκληρη με τη φαντασία
της. Ένα δνειρο θαυμάσιο που κλεί-
νει στην καρδιά της από καιρό.

—Είναι μια έλπιδα... μά φοβά-
μαι πως θα μείνη για πάντα μόνο
ένα δνειρο! Θάθελα να περάσω
μια μεγάλη περίοδο διακοπών με
τον άντρα μου και με το γιό μου
σ' ένα ερημικό νησί, που κανείς
να μη πιασά μου και με τα φτάση ούτε
με το ταχυδρομείο, ούτε με το τη-
λέφωνο. Και σ' εκείνο το νησί, να
τρέφω μόνο ψάρια, που θα τα ψα-
ρεύη ο άντρας μου. Μά σας το εί-

πα, είναι μόνο ένα δνειρο!

Αυτή είναι η Βίρνα Λίζι, ή 'Ι-
ταλίδα ηθοποιός, που οι 'Αμερι-
κανοί κατάλαβαν αληθινά τι αξίζει
και την λανσάρισαν στο στερέω-
μα των μεγάλων στόλ. Είναι ή
Βίρνα με τα «χίλια πρόσωπα»,
καλή σύζυγος, θαυμάσια μητέρα,
αλλά και βάμπ, που μπορεί να
συνκριθί με τις μεγάλες στόλ του
παρελθόντος, ικανή να περάση με
άνεσι από τους ορόλους της κοι-
νής και ραφιναρισμένης γυναικάς,
στον ορόλο της άπλης και άπει-
ρης επαρχιωτοπούλας.

Σ.Μ.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

★ ‘Η σκηνοθέτις του ντοκιμαν-
ταίου μεγάλου μήκους «Ελευθέριος
Βενιζέλος», κυρία Άλλα Κοντογυ-
λάκου, με επιστολή της προς όλες
τις εφημερίδες και τα περιοδικά,
αναφέρεται στην απαγόρευσι της
προβολής της ταινίας της από την
αρμοδία επιτροπή του υπουργείου
Προεδρίας Κυβερνήσεως, βάσει
του κατοχικού νόμου 1108/41, ή
οποία έχει σαν αιτιολογικό ότι το
φιλμ προσβάλλει την αίσθητιή
του κοινού, επειδή ώριμμένα πλάνα
είναι φλω και σε άλλα οι άνθρω-
ποι νανούνται σπασμωδικά. Όπως
τονίζει ή σκηνοθέτις, το φιλμ ά-
παράγεται από παλιά ντοκιμαν-
ταίο του 1910—12 και των γεγο-
νόντων του 1915, της Μικρασιατι-
κής Τραγωδίας κ.ά., όπον είναι
έλλομενο να συμβαίνουν όλα αυτά,
γιατί τότε γινόταν με λιγότερα
χαρδιά. Για τον ίδιο λόγο, συνεχί-
ζει ή κ. Κοντογυλάκου, θα έπρεπε
τότε ν' απαγορευτούν και τα ντο-
κιμαντά «Πεθαίνοντας στη Μα-
δρίτη», «Οδύσσειαν Τσώτοισλ» που
θα μπορούσαν να χαρακτηρισθούν
περισσότερο κακόδεκτα.

‘Η ταινία μου «Ελευθέριος
Βενιζέλος», καταγγέλλει ή κ. Κοντο-
γυλάκου, είναι ή ζωντανή ιστο-
ρία της Ελλάδος κατά τα 50 τε-
λευταία χρόνια. Μια ιστορία δο-
σιμένη χωρίς φόβο και χωρίς πά-
θος.

Η ΜΑΙΡΗ ΕΟΡΤΑΖΕΙ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ και κάπως πρωτότυπα ά-
ρχισε ή γνωριμία μου μ' αυτήν την κοπέ-
λα. Έτυχε δηλαδή να βρεθώ κάποιο απόγευ-
μα κάτω απ' το μπαλκόνι της κι' επειδή όλοι
οι άνθρωποι ρίχνουν στις γλάστρες τους πε-
ρισσότερο νερό απ' όσο χρειάζονται αυτές, το
λευκό μου σακκάκι έκανε έναν λεκέ απερί-
γραπτο.

—Πολύ ώραία! φώναξα. Κυρία μου, δια-
λέξατε την πιο ακατάλληλη ώρα για να ποτί-
σετε τις γλάστρες σας!! Έυγε, κυρία μου!!

Την ίδια στιγμή που φώναξα αυτά τα λό-
για, πρόβαλε στο μπαλκόνι του δευτέρου όρό-
φου, ένα συμπαθητικό μελαχροινό προσωπάκι.

—Πά! πά! τί έκανα! είπε. Έλατε επάνω
να σας περιποιηθώ...

Άφησε κάτω το ποτιστήρι, ακούμπησε τα
χεράκια της σταυρωτά στο κάγκελο και πρόσ-
θεσε, χαμογελώντας γλυκά:

—Έκτός αυτού, δεν είμαι κυρία, αλλά δε-
σποινίς. Έλατε να δω το κακό που σας έκανα.

‘Η ψυχή του ανθρώπου, είναι το δίχως άλλο
πολύ περίεργη. Έκει δηλαδή που σκέφτεσαι
κατι και είσαι λυπημένος ή χαρούμενος, έρχε-
ται ένα άλλο «κάτι» κι' άμέσως νιώθεις εντε-
λώς τα αντίθετα. Το ίδιο έγινε και με μένα.
Έκει που ήμουν θυμωμένος, ήθε το χαμόγελο
της δεσποινίδος, έάχασα τον λεκέ του σακκα-
κιού μου κι' ανέβηκα δυό — δυό τα σκαλοπάτια
τρέχοντας. Υπήρχε βέβαια άσανοέρ, αλλά έ-
γώ είχα τέτοιο φούντωμα και ξεσηκώμα μέσα
μου — από το χαμόγελό της — που δεν κρα-
τιόμουν...

Έφυγα ύστερα από μια ώρα περίπου, παν-
ευτυχής. Και στο διάστημα αυτό, γνώρισα την
μαμά της, έμαθα πως ή ίδια ονομάζεται Μαί-
ρη, με κέρασαν πορτοκαλάδα κι' όταν με συνώ-
θεσε στην πόρτα, της έδωσα το τηλέφωνό
μου για να με πάρη την άλλη μέρα στο γρα-
φείο, ώστε να γνωριστούμε καλύτερα.

Έτσι άρχισε ή γνωριμία μας άμορφη και
χαρούμενη. Το μόνο άρρηκτο, σ' αυτή την
ιστορία, ήταν πως τα ραντεβού μας δεν τα
δίνανε κάθε μέρα. Μου το ξεκαθάρισε από την
αρχή.

—Άλλη μου, είπε, είσαι πολύ καλός, μόνο
που δεν θα μπορώ να σε βλέπω κάθε μέρα.

—Κάθε πόρ; ρώτησα.

—Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατο, έξη με ό-
κτώ, Ξέρεις... ή μαμά κι' ή μπαμπά είναι
λίγακι άστροφοί και θυμούνται όταν λειπω συ-
χνά από το σπίτι. Ο άδελφός μου μάλιστα
γίνεται θηρίο!

Σεβάσθηκα την έπιθυμία της και δεν παρα-
πονέθηκα ποτέ. Έτσι, κάθε Τρίτη, Πέμπτη
και Σάββατο στήν όκτώ παρά τέταρτο, δίνανε
ένα πεταχτό φίλακι και χαιρεζάμε. Όταν μά-
λιστα βρισκόμαστε κάπου μακριά, την έδωσα
σε ταξί. Την παραμονή της Παναγίας, με πή-
ρε στο τηλέφωνο.

—Ξέρεις, αγάπη μου, είπε, σήμερα δεν θα
συναντηθώ, γιατί έορτάζω αύριο. Έχω να
κάνω μερικές δουλειές κι' ετοιμασίες. Πάντως,
αν θέλεις, μπορείς νάρθής να γνωρίσης και την
υπόλοιπη οικογένειά μου...

Της υποσχέθηκα ότι θα πήγαινα και μόλις
κατέβασα το άκουστικό, πήρα μια ώρα άδεια
και τρέβηξα για τα μαγαζιά. Έπρεπε να βρώ
όπωςδήποτε ένα καλό δώρο. Άρχισα να τρι-
γυρίζω στις βιτρίνες, αλλά έαφνικά σταμάτη-
σα και κύτταξα πίσω μου. Έδω και άρεκή
ώρα, είχα την εντύπωσι πως με παρακολου-
θούσε κάποιος, αλλά καθώς ήτανε το μυαλό
μου στο δώρο της Μαίρης δεν έδωσα δώσι ση-
μια! ‘Η ματιά μου έπεσε σε ένα κύριο που
ήμουν χαμογελούσε. Προσπάθησα να θυμηθώ
πως τον γνώριζα, αλλά όχι. Δεν μου θυμι-
ε τίποτα ή φάτσα του! Στάθηκα σε καμμία δε-
καριά βιτρίνες κι' ό άγνωστος, έξακολουθούσε
να με παρακολουθού με το ίδιο αινιγματικό
χαμόγελό του. Σε λίγο, όταν διάλεξα πια το
δώρο μου και βγήκα από το κατάστημα, με
περίμενε στην πόρτα.

—Με συγχωρείτε, είπε, αλλά έχω την εν-
τύπωσι ότι μάς συνδέει ένα γεγονός και κά-
ποιο αντικείμενο. Να σας συστηθώ, Νικήτας
Παπαλεξόπουλος.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

— Χαίρω πολύ, είπα. Άλλης Γιαννακό-
πουλος.

Δώσαμε τα χέρια και πρόσθεσα ότι είχε
κάνει κάποιο λάθος γιατί δεν ύπήρχε τίποτα
που να μάς συνδέη. Χαμογέλασε πάλι.

—Αν δεν κάνω λάθος, σας πήρε το μάτι
μου σε κάποιο κεντράκι, την περασμένη έβδο-
μάδα. Συνοδεύατε μήπως μια μελαχροινή γλυ-
κειά δεσποινίδα.

—Μάλιστα, είπα.

—‘Η όποια λέγεται Μαίρη;

—Μάλιστα.

Κούνησε το κεφάλι του εύχαριστημένος.

—Τότε, αγαπητέ μου, είναι ίβέβαιον ότι
μάς συνδέει ένα γεγονός και κάποιο άντι-
κείμενο.

Άγανάκτησα με την έπιμονή του.

—Μά, τέλος πάντων, ποιά είναι το γεγο-
νός και το αντικείμενο; ρώτησα.

Με κύτταξε ήσυχα — ήσυχα, άναψε τσιγάρο
και, καθώς έσβηνε το σπύρτο, έπεί:

—Ένα κατάβρεγμα και κάποιο πράσινο
ποτιστήρι! Πέρυσι το καλοκαίρι με κατάβρε-
ξε. Έσάς;

—Εφέτος.

—Ερχόσαστε δεύτερος! Χαίρετε και χάρε-
κα πολύ.

Χάθηκε διασπικτός μέσα στον κόσμο κι' εγώ
τρέβηξα άμέσως να βρώ τηλέφωνο. Δεν μπο-
ρούσα να καταλάβω τί ήθελε να πη αυτός ό
κύριος Παπαλεξόπουλος. Ζήτησα τη Μαίρη.

Σήκωσε ή ίδια το άκουστικό.

—Άκουσε, Μαίρη, είπα. Πριν από λίγο
γνωρίστηκα με κάποιον κύριο Παπαλεξόπουλο.

—Λοιπόν; ρώτησε.

—Τον γνωρίζεις; Γιατί αυτός ίσχυρίστηκε
ότι τον κατάβρεξε.

—Δεν το θυμάμαι.

—Το ποτιστήρι σου τί χρώμα έχει;

—Πράσινο. Άλλά τί σημασία έχει, αγάπη
μου; Τόσα χρόνια που ποτίζω τις γλάστρες
μου, άποκλείεται να έχω καταβρέξει και κά-
ποιον άλλον, εκτός από σένα;

—Αυτό να μου πης, μουρμούρισα. Πάντως,
θέλω να προσέξης, γιατί όι σκόποί μου είναι
σοβαροί. Άπαιτώ να βάλεις τελεία και παύλα
στα κατάβρεγματά!

Κατάλαβα πως κόμπιασε, καθώς όπαντού-
σε. Στο τέλος με καθησύχασε.

—Καλά, αγάπη μου, είπε. Θα γίνη όπως
θέλεις εσύ. Πάντως αύριο μην άναφέρης καθό-
λου για κατάβρεγματά και ποτιστήρια.

Είπαμε λίγα λόγια ακόμα και ή συνδιά-
λεξις τελείωσε με κάμποσα τηλεφωνικά φίλά-
κια. ‘Η αλήθεια είναι ότι θα συνεχίζαμε άκόμα,
αλλά έτυχε ό περιπτεράς να είναι άνάγωγος
κι' έδωσε τις φωνές.

★

Το έπόμενο βράδι, το διαμέρισμά της ή-
τανε γεμάτο κόσμο. Άφού μου σύστησε τις
άδελφές της — τέσσερις, παρακαλώ — και
τους γαμπρούς της, καταλήξαμε στον μπαμπά
και στον άδελφό της.

Φυσικά, όλοι χαίρεσαν άμυδραίως κι' επειδή
ή ζέση ήταν άυπόφορη βγήκα στη βεράντα
κι' άναψα τσιγάρο. Δίπλα μου στεκότανε ένας
κύριος, που κυττούσε τ' άστέρια και αργομω-
μούριζε κάποιο τραγούδι.

—Μου δίνετε τη φωτιά σας; έπεί. Άπόψε
άξίζει τον κόπο να καπνίζουμε κανένα τσιγά-
ρακι περισσότερο. ‘Η ζωή είναι πολύ ώραία!
Για κυττάτε τον ούρανό!

—Εγώ προτιμώ να κυττάω κάτι άλλο, ά-
πάντησα.

—Δηλαδή, τί άλλο; ρώτησε.

Πλησίασα τις γλάστρες και σήκωσα από
πίσω τους το πράσινο ποτιστήρι.

—Αυτό, αγαπητέ μου κύριε, είπα. Δεν εί-
ναι παρά ένα ταπεινό πράσινο ποτιστήρι. Κι'
όμως του άδελφού την ευτυχία μου, γιατί μ' αυ-
τό με κατάβρεξε ή Μαίρη...

Γούρλωσε τα μάτια του.

—Οχι δά! έπεί. Δεν μπορεί να κατάβρεξε
κι' εσάς!

—Ευενα άφρονος.

—Δηλαδή;

—Τι θα πη «δηλαδή»; Έκανε ώργισμένος.
Έδω και δυό μήνες, μου γιόμισε το σακκάκι
νερό και καταβρέγματα.

Αναστατώθηκα. Μια και δυό, μπήκα στο
σαλόνι με το ποτιστήρι στα χέρια. ‘Η Μαίρη
χόρευε άνάμεσα σε καμμία είκοσάριά ζευ-
γάρια.

—Μαίρη, φώναξα, έδώ ύπάρχει κάποιος κύ-
ριος που λέει ότι...

ΧΑΡΕΣ ΚΑΙ ΛΥΠΕΣ...

Εμπήκαμε στον Αύγουστο, στον μήνα που συνήθως, οί ποιητάι τον ψάλλουν και τον ύμνι το πλήθος, διότι παίρνουν... φύσημα με το γερό μελέμι, οί ζέστες που τον άνθρωπο τον λύνουν σαν μαντέμι κι' η όμορφη πανσέληνος κι' η «αργυρά... σελήνη», τουρίστες φέρνει μπόλικους με μπόλικο... «σελλίνι»! Εξέχει ο μήνας Αύγουστος από τους άλλους μήνες, για τα πολλά τα φρούτα του και για τις βιταμίνες και τον καλωσορίζουν του ποτηριού οί φίλοι, γιατί έρχεται καταφόρτος με ώριμο σταφύλι... Καί, φυσικά, τό... γίνωμα του σταφυλιού σημαίνει, πως έχει ελπίδα ή τάξι μας να είναι... «γινωμένη»! Παρ' όλα ταύτα πέφτουμε και σε μελαγχολία, σακίς αντικρύζουμε τα όπωροπωλεία, διότι κρασοστάφυλα οί πάντες αγοράζουν, που τα καταδροχθίζουν και τα κατασπαράζουν... Καί, δυστυχώς, κάθε τσαμπι και κάθε κρεμαστάρι, για μας τους δαρειφόρονες είν' ένα... «κατοστάρι»! Αλλά σαν να μην έφτανε η ντόπια ή

πλακώνουν κι' οί ξυπόλητοι από την... (Γερμανία, που την κοιλά την άδεια τους με ρόδες (πατικόνουν, ή κάποτε κι' δόκλιπρα καφάσια ντερλι- (κόνουν... Καί... όμα σταφύλια τρώγοντας, με τό- (σες ληρότητες, στο νου μας ξαναφέρνουνε «Γερμανικές... (ωμότητες»!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Δεν πρόλαβα να πώ περισσότερα. Ο πατέρας της, άρπαιζε το ποτιστήρι απ' τα χέρια μου κι' ο αδελφός της με κάπνισαν απ' τους χαμπρούς της με τράβηξαν στο γαλ.

Τί διάβολο σάς έπιασε, και κουβαλήσατε στο σαλόνι το ποτιστήρι; ρώτησε ο αδελφός της.

Ετρεμα δλόκληρος. Πήγα κάτι να πώ, αλλά μάς διέκοψε κάποιος ξανθός που πλησίασε, θυμωμένος.

Αγαπητέ μου, τί δουλειά έχεις εσύ με το ποτιστήρι; ρώτησε.

Για μένα ήταν η ερώτηση, αλλά δεν πρόλαβα να απαντήσω. Αστραπισία, ο γαμπρός της άνοιξε την πόρτα και με πέρασαν έξω, μακριά από τον ξανθό κύριο. Βγήκαμε από δρόμο κι' ο γαμπρός της που φαινότανε πιο πολιτισμένος απ' τον αδελφό της, με πήρε παράμερα.

Αγαπητέ μου, είπε, αυτό που κάνετε είναι γκάφα άνευ προηγουμένου. Όλοι φάγαμε κατάβρεγμα, αλλά δεν κουβαλήσαμε στο σαλόνι το ποτιστήρι και μάλιστα φωνάζοντας.

Εσείς, για ποίό λόγο; ρώτησα.

Ήσυχαστε, έκανε χαμογελώντας. Όχι φυσικά από την Μαίρη, αλλά από τις αδελφές της.

Ετσι εύκολα νομίζετε ότι παντρεύονται τέσσερις κοπέλλες; Πώς διάβολο θα διαλέγαμε γαμπρούς; είπε ο αδελφός της.

Εμεινα έκστατικός με τις αποκαλύψεις τους.

Τότε, απ' ό,τι καταλαβαίνω, εσείς δεν έχετε άφηση άνθρωπο ακατάβρεχτο, είπα. Συγκραρητήρια για το σύστημα σας!

Εφυγα άνασταταμένος και, την επομένη που πήρα στο τηλέφωνο τη Μαίρη, από τα μισολογά της, κατάλαβα πως συναντιότανε με τον ξανθό κάθε Τρίτη, Πέμπτη, Σάββατο όκτώ με δέκα. Αυτός είχε σειρά μετά από μένα και είμαι σίγουρος ότι συναντιότανε και με καμμία δεκαριά άλλους τις άλλες ημέρες της εβδομάδας. Φαρισκώθηκα. Ζήτησα να συναντηθούμε, αλλά άρνήθηκε. Πήγα και βρήκα το γαμπρό της για να μεσολοβήσω, αλλά κι' αυτός σήκωσε τα χέρια, που λένε.

Τί να σου κάνω, αγαπητέ μου; είπε. Είναι, βλέπεις, και το ζήτημα ότι παίρνεις μικρό μισθό.

Και τί σημασία έχει αυτό;

Εξέχει, έκανε σκεπτικός. Έκτες κατάδρεξε έναν εργοστασιάρχη. Όπως αντιλαμβάνεσαι, αν την συμπαθήσει αυτός, δεν έχει καμμία ελπίδα. Οί δικοί της πάντως, έχουν υποχρέωση να διαλέξουν τον καλύτερο. Μέχρις εχθές, ο ξανθός συγκέντρωνε τις περισσότερες πιθανότητες, αλλά απέδειξε ότι λέει ψέματα.

Δηλαδή, τί ψέματα;

Μας είχε πη ότι κερδίζει δέκα χιλιάδες μηνιαίως, ενώ δεν κερδίζει ούτε τα μισά. Δεν αποκλείεται βέβαια να βγη σκάρος και ο εργοστασιάρχης. Για κάθε ένδεχομενο λοιπόν, δεν έχετε να χάσετε τίποτα να περάσετε για κανένα κατάδρεγμα.

Τόν ευχαρίστησα κι' έφυγα. Το ίδιο απόγευμα — σουροπύτων — πέρασα πάλι κάτω από το μπαλκόνι της Μαίρης. Θά πρέπει να είχε ρίξει αρκετά ποτιστήρια στις γλάστρες της, γιατί τα σωληνάκια του μπαλκονιού τρέχανε συνέχεια. Στάθηκα σέ κείνο που έτρεχε περισσότερο, μούσκεψα για τα καλά και έβαλα τις φωνές:

Πολύ ώραία δεσποινίς μου! Περισσότερο νερό έφαγα ενώ από τις γλάστρες σας.

Εσκυψε στο μπαλκόνι κι' όπως φάνηκε, δεν με γνώρισε άμέσως.

Περάστε επάνω να σάς περιποιηθώ, φώναξε.

Αμέσως έρχομαι, απάντησα.

Α, εσύ είσαι; έκανε τώρα... Τράβα στο σπίτι σου να στεγνώσεις.

Αγανακτήσα με την αναισθησία της, γιατί δεν μπορεί άλλοι να ανεβαίνουν επάνω κι' άλλοι να στεγνώνουν μόνοι τους.

Πέρασε μία εβδομάδα, αλλά ακόμα δεν έχω υποχωρήσει. Κι' ούτε πρόκειται δηλαδή να υποχωρήσω, γιατί φαίνεται πως είμαι έρωτευμένος με την άφηνιά της. Και που ξέρετε, η έπιμονή μου, μπορεί να νικήση, και κάποιο απόγευμα, δεν αποκλείεται να συγκινηθώ και να με φωνάξη επάνω. Τό ελπίζω.

Όμως συμβαίνει και κάτι άλλο, το οποίο με ανησυχεί πάρα πολύ. Δηλαδή, από τα πολλά κατάδρεγμια που έχω φέει κι' από το καστανόχωμα που έχει πέσει επάνω μου, έρχονται μερικές στιγμές που ξεχνιέμαι και νομίζω πως είμαι γλάστρα!!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Ο ΟΔΗΓΟΣ

Ξενύχτια για τουρίστες

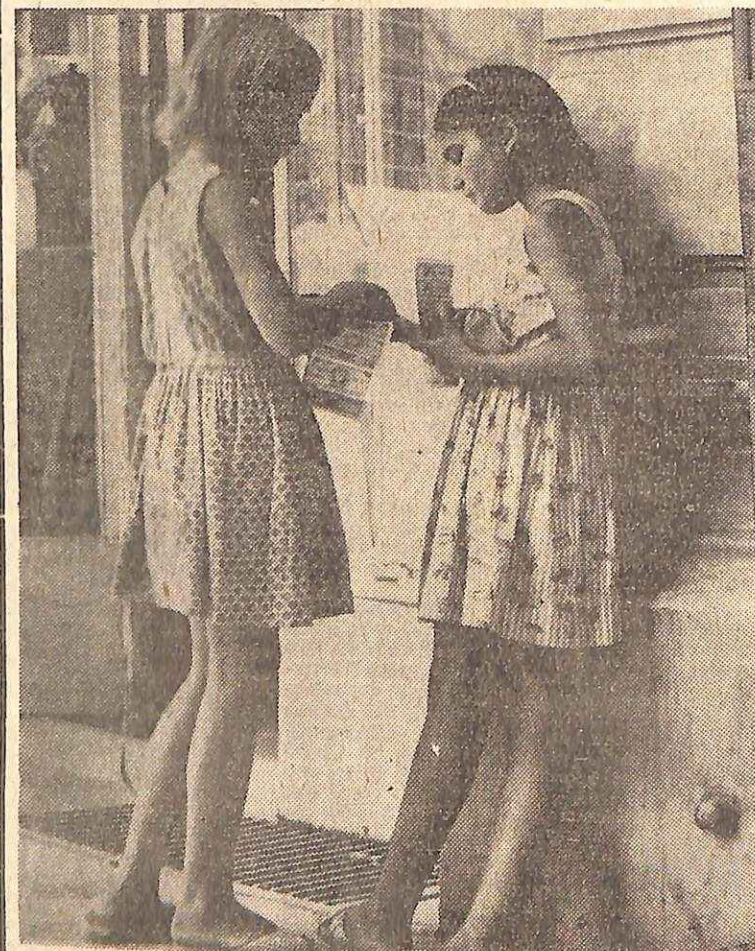
- Το ξενοδοχείο των άστέρων και ο «Άγνωστος».
- Τα θαγόνια της Λαρίσης και η Λαχαναγορά.

Η ΑΘΗΝΑ, μοναδική ανάμεσα στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, κατάντησε, στα τελευταία χρόνια, η μεγάλη φτωχολιά των ξένων τουριστών. Καί η άθηνική νύχτα, η γεμάτη φεγγοδόλα αστέρια και ολόγιομα φεγγάρια άστέρια, με την μαγεία των δαντελινών ακτών της και των γαλαζιών σκοταδιών της, έγινε νύχτα των Ευρωπαίων φουκαράδων.

Πού να το φανταζόνταν, αλήθεια οί παλιοί έραστές της πόλης της Παλλάδος, ο Καμπούρογλου, ο Μωραϊτίνης, ο Σκουζές, κι οί άμετανόητοι ξενύχτιδες των περ' την Ομόνοια νυχτερινών κέντρων! Θάτριναν τα κόκκαλά τους, μπροστά στην ιεροσύλη.

Πραγματοποιήσαμε προχτές μίαν ολονύκτια περιπλάνηση στα στέκια και τα περάσματα «ξενυ- χτιού», μέσα και γύρω από την πρωτεύουσα, από την Βάρκiza ως την Πειραική κι' απ' την Κινέτα ως την Μαγκουφάνη, για να διαπιστώσουμε της... διαπιστώσεως το άσφαλές. Και καταγράφουμε ο, τι είδαμε κι' ακούσαμε.

ΑΚΡΟΠΟΛΙ: Κάποτε εδώ περιπλανιόταν ο Μιμίκος και η Μαίρη, ανταλλάσσοντας όρκους αιδώνιας πίστωσης, πριν ο έρωτας τους καταλήξη στο τραγικό τέλος που κατέληξε. Και μαζί μ' αυτούς όλα τα τρυφερά ζευγαράκια εύρισκαν στην έρημια του Φιλοπάππου και της Πνυκός, ή στη χλόη και τα έρείπια του Αστεροσκοπείου, την απαραίτητη σιγαλιά για να συζητήσουν τα «τραβήγματά» τους, χωρίς ελπίδα να βρούν λύσι, αφού τα θέματα της καρδιάς, όπως είναι γνωστό παραμένουν συνήθως αλύτα.

Στο σνοτάδι της γωνιάς, οί δυο μικρές λαχειοπώλιδες δεν λένε να τελεωθούν το μεροκάματο, μ' όλο που τσάμουν μεράνυχτα. Κάποιος άγοραστής θα βρεθώ για τα... «αύριο βγαίνουν». Έστω κι' αν είναι ξενύχτης τουρίστας.

ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Τώρα, στους ίδιους χώρους έπικρατούν και βασιλεύουν τα «μούσια» και τα πέδιλα.

Πρόκειται, όπως αντιλαμβάνεται κανείς, για νεαρούς και νεαρές Έγγλέζες, Γερμανίδες, Ολλανδέζες, ακόμη και Φινλανδέζες, που κάνουν τουρισμό «πενίας»... Για ν' αντιληφθώ κανείς αυτού του είδους τον τουρισμό, πρέπει να τονισθώ πως ο τιμαριθμός ζωής στην Αθήνα είναι φτηνότερος απ' όλες τις ευρωπαϊκές μεγαλόπολεις. Έτσι, οί φουκαράδες όλης της Ευρώπης, φοιτητές και φοιτήτριες συνήθως ή και σνόμπ, ξεκινούν μόλις «σκάσουν οί πρώτες ζέστες» για τό κλεινό άστυ.

Πάμε να περάσουμε τό καλοκαίρι με τρεις κι' έξη ντα;

Πήγαμε.

Η:

Πάμε να κάνουμε τους «φτωχούς» στην Έλλάδα;

Σπόρ.

Γιές, σπόρ.

Και μάς έρχονται με τα χελιδόνα.

Στα σκαλιά του θεάτρου του Ήρώδου του Άττικού, ανάμεσα σε πενήντα ξυπόλητους μουσφορούς του ξένου τουρισμού, υπήρχαν δυο ρακενδύτοι Γάλλοι τραπεζίτες, που είχαν ξαπλώσει, σαν τους «κλωσάρ», κάτω απ' τη γέφυρα του Σηκουάνα, και μετρούσαν τ' αστέρια της νύχτας.

Τους πιάσαμε κουβεντούλα.

Σάμπως νάστε λίγο μεγάλοι για φοιτητές, έ παρατηρήσαμε.

Δεν διστασαν να ομολογήσουν την αλήθεια.

Έχουμε δική μας «μπάνκ», μεσιέ.

Και γιατί καταντήσατε έτσι; άπορήσαμε.

Περιπέτεια, μεσιέ. Δεν μπορείτε να φαντασθίτε τί ώραία «βακάνς» που κάνουμε στην Αθήνα.

Δίπλα τους τριάντα ως σαράντα γνωστοί τύποι ξένου τουρίστα, με μακριά μαλλιά και γένεια και κοντά πανταλονάκια, έτρωγαν νυχτιάτικα καρπούζια, με τα χέρια κι' απολάμβαναν το θέαμα του Παρθενώνα.

Ήταν ή φοιτητάρια;

Μεσιέ;

Πέντε ζευγαρία μάτια στηλώθηκαν επάνω μας.

Πηλές!

Είχαμε πέσει σέ ύπνόκοους της Α.Μ. της Έλισάβετ.

Γιατί δεν πάτε σέ ξενοδοχείο και προτιμάτε τό ύπαιθρο της Ακροπόλεως;

Μας κύταξαν, άπόρησαν με την άπορία μας και ξαναρίχτηκαν με τα μούτρα στα καρπούζια.

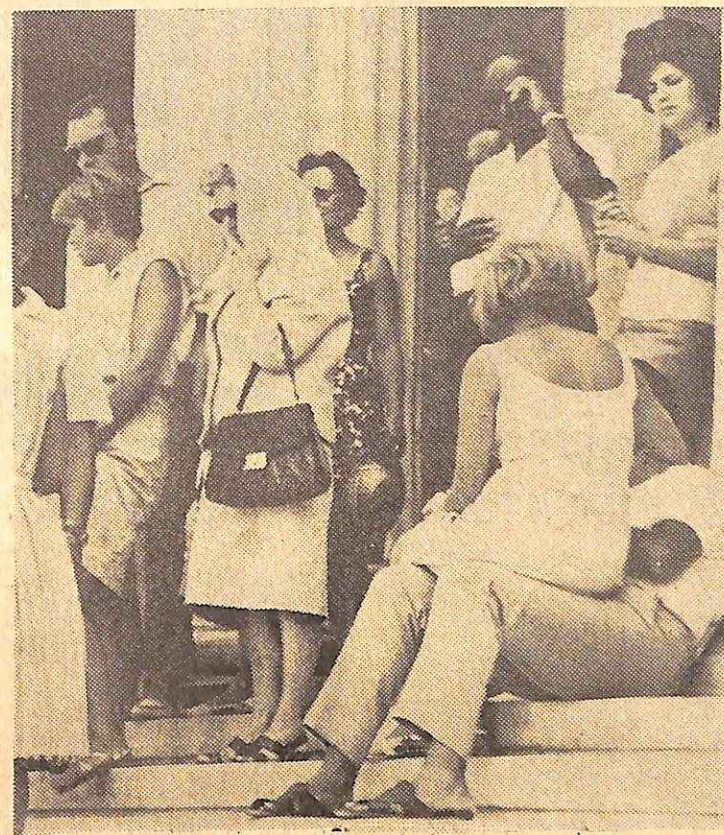
Θεωρήσαμε σωστό να έκφράσουμε το παράπονό μας, αφού ο Τουρισμός δεν καταδέχεται να άσχοληθώ με τό θέμα.

Θά σας άρεσε να πάμε έμεις στην Τράφαλγκαρ Σκουαίερ και να απλώσουμε ψωμιούτσια στο άγαλμα του Νέλσον;

Γιές.

Κι' ύστερα σου λένε πως οί Έγγλέζοι δεν έχουν κατανόηση.

Όποιοι έπιτέκνεται στο διάστημα της ημέρας τις δαντελλένιες άκρογυλίες κατά μήκος της λεωφόρου Βουλιαγμένης, για να κμην το μπάνιο του ή να επιδείξω το μαγιό του, δεν μπορεί καν να φαντασθώ τί είδους θαύματα και μάγια — για να θυμηθούμε τον Σολομό — κρύβει ή νύχτα στις

Ένα τουληρό τουριστικό ένσταντανέ, στα σκαλάνια του Μουσείου. Άδιαφορώντας για τους πατριώτες του, ένας Έγγλέζος τουρίστας, πήρε στα γόνατα μία κουρασμένη συντρόφισσά του. Οί φλεγματικοί όμως συμπατριώτες του άδιαφορούν.

περιοχές αυτές.

Τό πρώτο θαύμα είναι ότι κάθε κόχη της θάλασσας και κάθε βραχάκι της ακτής, στη Βάρκiza, στη Βουλιαγμένη, στη Γλυφάδα και στο Έντεμ, ακόμη και στο Φάληρο και στην Καστέλλα, μεταδίδεται σέ κρεβάτι του άπέραντου «ξενοδοχείου των άστέρων».

Τις περισσότερες κλινές στο ξενοδοχείο αυτό τις καταλαμβάνουν, φυσικά, οί ξένοι τουρίστες.

Σταματήσαμε τουλάχιστον σέ 20 τέτοια κρεβάτια και διαπιστώσαμε πως οί ένοικοί τους τόχαν ρίξει στην κουβεντούλα και στην ρομάντσα.

Ξενυχτάτε, παιδιά;

Γιά, γιά...

Γερμανοί, έ;

Όχι ακριβώς. Οί περισσότεροι, άγνωστο για ποίό λόγο, ήταν Γερμανοί φοιτητές ή καλλιτέχνες (πρόσο πλατεία, αλήθεια, κατανήσε στις μέρες μας ή λέξεις καλλιτέχνης), αλλά τό ξενοδοχείο των άστέρων περιλάμβανε ένοίκους απ' όλες τις χώρες του ΟΗΕ. Ακόμα και νέγρους.

Όλη αυτή ή πελατεία συνήθως δεν κοιμάται πριν από τις 3 ή τις 4 τό πρωί. Η μαγεία της θάλασσας, ο φλοισβός των κυμάτων που φιλούν τα βράχια της ακρογυαλιάς, οί μαρμαρυγές των άστρων πάνω στη γοητεία των ακμυαντων νερών, οί αύρες και οί ζέφυροι που άνασάνουν πάνω στις άμμουδιές που είχε μεταβάλει σέ καμίνι ο ήλιος της ημέρας, άποτελούν πρώτης τάξεως «μελέ» για ξενύχτι.

Αλλιώς τί τουρίστες θαύμα-

στε; δικαιολογήθηκε ένας κρεμνταλός από τό Πράτε της Αυστρίας. Ηοθαμε να δούμε. Και για να δούμε, πρέπει νάχουμε τα μάτια μας άνοιχτά. Στο κάτω - κάτω...

Μας ανέλυσε ή θεωρία του, ψήφοντας καφέ σ' ένα μπρίκι που κουβαλούσε μαζί του, για να υποδοθήση τό ξενύχτι του.

Στό κάτω - κάτω, ή Αθήνα είναι ή μεγαλύτερη ξενυχτισσα πόλι που έχω δώ ως τώρα, είπε. Όλοι οί κάτοικοί της ξενυχτούν... Κολήσαμε, λοιπόν, κι' έμεις, την αράσσια.

Σ' ένα άλλο βραχάκι, στο Έλληνικό, ένα ζευγάρι Ιταλιάνων, τόχε ρίξει στο τραγούδι. Η παλιά καντσονάτα του Τίνο Ρότσι, καθώς άπλωνε ή μελωδία της στον Σαρανικό, είχε προσδώσει ένα τόνο νοσταλγίας στην απαλότητα της νύχτας.

Νάπολι, σινιόρε;

Σί, σί, μπέλλα Νάπολι.

Η σινιόρινα συντρόφισσά του, διέκοψε τό τραγούδι, για να τον διορθώσει:

Μπέλλα Νάπολι, σί. Μά πιού μπέλλα Άτένε.

Η θεά Αθήνα, σάς ευχαριστεί, δι' έμού, σινιόρινα.

Μάθατε τα τελευταία νέα για τους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας;

Αν όχι, ο ύποφαινόμενος λαμβάνει την τιμή να σάς πληροφορήσει, στις 2 μετά τα μεσάνυχτα, οί δρόμοι της Αθήνας παύουν να είναι δρόμοι της Αθήνας και γί-

νονται δρόμοι της Λόντρας, του Βερολίνου, της Ρώμης ή του Παρισιού, ακόμη και της Ν. Υόρκης, και της Κοπεγχάγης.

Ο λόγος είναι ότι, σέ κάθε πέντε νυχτερινούς διαβάτες, οί τρεις είναι ξένοι τουρίστες, που περιδιάβαζον με την ήσυχία τους.

Αν παρακολουθήσετε τους ξένους αυτούς ξενυχτιδες, θα τους δήτε να καταλήγουν ή στά παγκάκια του Πεδίου του Άρεως, ή στο πλακόστρωτο του Άγνώστου Στρατιώτου, ή στο συντριβάνι της Ομόνοιας.

Εκεί, άράζουν σαν τα ποντοπόρα πλοία στο λιμάνι τους, και βγάζουν τα σύνεργα του λιτού των δειπνών: Κονσέρβες, ντομάτες που τρώγονται ολόκληρες χωρίς την χρίσι μαχαίριου ή πηρουιού και λίγα παξιμαδιά.

Αυτή ή συνήθεια των ξένων τουριστών να κοιμούνται και να τρώνε όπουδήποτε, έφτασε προχθές στο άποκορύφωμα της άναιδείας της.

Συγκεκριμένα, δυο Σουηδοί τόχαν στρώσει στην εξέδρα της Βουλής και έαπλώσαν να κοιμηθούν. Ο σκοπός χωροφυλάκας τους πλησίασε με όσο τάκτ μπορεί να έχη ένας Έλληνας χωροφυλάκας.

Απαγορεύεται.

Οί δυο τουρίστες άλληλοκυτάχτηκαν με άπορία, πράγμα που άνάγκασε τον σκοπό να βάλει σέ ενέργεια τις ξένες γλώσσες του:

Φερμπότεν.

Αλλά οί ξένοι μας του έκοψαν τον βήχα.

Νιέ φερμπότεν.

Μη; άπόρησε ο χωροφυλάκας. Και γιατί παρακαλώ;

Διότι ή δημοκρατία δεν έχει «φερμπότεν». Κι' εδώ είναι ή πατρίδα της Δημοκρατίας.

Τό αποτέλεσμα ήταν να έμνηση τό φιλότιμο του όργανου της τάξεως και να τους άφήση να κοιμηθούν του καλού καιρού.

Στό κάτω - κάτω, τόσοι έθνοπατέρες κοιμούνται έντός Βουλής, στην αήθουσα των συνειδητάσεων, Σπουδαία ήταν να κοιμηθούν οί ξένοι και έκτός Βουλής.

Τουριστικά ξενύχτια στην Αθήνα. Πού να τα προστάσει και πού να τ' άπαριθμήσει; Άκούη και τα άεία θαγόνια του σταθμού Λαρίσης και τα καφάσια της Λαχαναγοράς έκλήθησαν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στις άνάγκες του ξένου τουρισμού.

Ετσι, δεν είναι σπάνιο, να δή κανείς κατά τα μεσάνυχτα, σκίεσ να τρέχουν άναμεσα στις σιδερότροχιές, για να προλάβουν μια θεά στο άδειο Βαγόνι, όπου δεν υπάρχει νοίκι και ξενοδόχος, ή να έπιστημύνη στους σωρούς των καφσιών της Λαχαναγοράς, υπηκόους του Δρος Έρχαοτ ή του Ντέ Γκόλ, που κατεφυγαν εκεί για να περάσουν τη νύχτα τους.

Οί καλόκαρδοι μανιαδές, κάνουν στραβά μάτια.

Παιδιά είναι.

Και τα παιδιά βγάζουν άνέξοδο τό τουριστικό καλοκαίρι τους.

Για να ξαναβρουν του χρόνου περισσότερους. Πού άλλω, έκτός από την φτωχολιάνα Αθήνα, θα βρούν τόση ευγενική φιλοξενία, τόιο ξενύχτι και τέτοια γαλαντοία;

Ο Ξένιος Δίας δε είναι καλά, που ζή άκούη για να προστατήν τους φουκαράδες όλης της Ευρώπης.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Πρόεδρος Λύντον Τζόνσον και ο υφυπουργός Εθνικής Αμύνης Μανκνάμα.

Ουώλτερ Λίπμαν.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

σουμε το γόητρό μας. Η προσπάθεια μας, που άρχισε πριν δέκα χρόνια και απέδωσε στο να καταστήσει το Νότιο Βιετνάμ ένα αμερικανοφιλό και αντικινεζικό κράτος, πρέπει να ομολογήσουμε ότι απέτυχε.

Η εφημερίδα «Κήρυξ - Βήμα της Νέας Υόρκης» έγραφε, πριν λίγες ημέρες: «Βρισκόμαστε στο Βιετνάμ, με επιθυμία της βιετναμικής Κυβερνήσεως. Πολεμάμε υπέρ του βιετναμικού λαού. Πολεμάμε ακόμα για τα πολλά εκατομμύρια των ανθρώπων, που απειλούνται στις γειτονικές χώρες, και δεν διαθέτουν τη δύναμη να αντισταθούν κατά του κινεζικού κολοσσού. Η ζωή τους, η ασφάλεια και η ελευθερία τους εξαρτώνται από το δυνατό χέρι του «αστυνόμου».

ΒΙΕΤΝΑΜ: "Ωρα 12 παρὰ δέκα

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ στο Βιετνάμ καλπάζει προς την κρίσιμη ώρα του. Οι αμερικανικές δυνάμεις θα αυξηθούν, από 75.000 που είναι σήμερα, σε 200.000, και ίσως αργότερα σε ένα εκατομμύριο!... Ο υφυπουργός Εθνικής Αμύνης κ. Μανκνάμα θα ζητήσει από το Κογκρέσο νέες πιστώσεις δύο δις εκατομμυρίων δολαρίων για τον πόλεμο του Βιετνάμ. Για την ώρα, ο πρόεδρος Τζόνσον πιστεύει ότι, χωρίς στην άμεση προηγούμενη οικονομική ευημερία των Ηνωμένων Πολιτειών, δεν θα χρειαστεί η κήρυξη της χώρας σε κατάσταση έκτακτη ανάγκης και ότι τα κανονικά μπορούν να συμβαδίσουν με το θούμπα.

Η σύγκρουση των Ηνωμένων Πολιτειών με την Κίνα και ενδεχομένως με τη Σοβιετική Ένωση δεν βρίσκεται πια, μόνο στο στάδιο των υποθέσεων...

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΚΑΙ Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η πολιτική των Ηνωμένων Πολιτειών ζητάει την ειρήνη στο Βιετνάμ, αλλά — όπως τονίζει το τάχιστον — δεν θα συνθηκολογήσει ποτέ...

«Κύριε Πρόεδρε, σας γράφω με μεγάλο σεβασμό για την κρίση του Βιετνάμ... Έχω ένα γιο που υπηρετεί τώρα στο Βιετνάμ. Ο σύζυγός μου, πολέμησε στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο... Τώρα όμως, με τον πόλεμο του Βιετνάμ, δεν καταλαβαίνω τι ακριβώς γίνεται, δεν καταλαβαίνω γιατί το παιδί μου βρίσκεται σε αυτή τη χώρα...»

Αυτό το γράμμα έστειλε μία μητέρα στον Πρόεδρο Λύντον Τζόνσον. Κι' ασφαλώς τις σκέψεις που περιέχει, τις συμπεριφέρονται πολλές μητέρες της Αμερικής.

Ο Αμερικανός Πρόεδρος, σε ένα τελευταίο λόγο του, διαβάζει ο ίδιος αυτή την επιστολή και μετά τη σχολιάσει: «Αυτά τα λόγια: «Γιατί οι νέοι της Αμερικής, που γεννήθηκαν σε μια χώρα που είναι υποχρεωμένοι να υπερασφύρουν και συχνά να πεθάνουν σε ένα τόσο μακρινό τόπο; Γείες φέρεις, κατά την διάρκεια της ζωής μου — σε δύο παγκόσμιους πολέμους και στην Κορέα — οι Αμερικανοί πολέμησαν σε μακρινές χώρες. Έχουμε κατανοήσει — και πληρώσαμε γι' αυτό, ένα πολύ βαρύ τίμημα — ότι η υπαχώρητικος

Η έκρηκτική φάσι πλησιάζει...

ηττα δεν οδηγεί στην ασφάλεια και η αδυναμία δεν φέρνει την ειρήνη... Βρισκόμαστε στο Βιετνάμ, για να κρατήσουμε μια από τις πιο επίσημες υποσχέσεις του αμερικανικού έθνους. Τρεις πρόεδροι — ο πρόεδρος Ντουάιτ Αϊσενχάουερ ο πρόεδρος Κένεντι και ο σημερινός σας πρόεδρος — έδωσαν την επίσημη υπόσχεση να υποστηρίξουν και να βοηθήσουν το μικρό αυτό έθνος...»

ΜΙΑ ΦΩΝΗ...

Μία πολύ καθαρή και απόλυτα φιλελεύθερη συνείδηση, ένας μεγάλος

λαός Αμερικανός δημοσιογράφος, ο Ουώλτερ Λίπμαν, εκφράζει τις ανησυχίες των Αμερικανών για τον πόλεμο του Βιετνάμ, και διαφωνεί ανοιχτά με τον Πρόεδρο Τζόνσον.

«Η θέση μας — γράφει ο κ. Λίπμαν — είναι χωρίς προηγούμενο... Δεν υπάρχει καμιά απόδειξη, ότι η ασφάλεια των Ηνωμένων Πολιτειών απειλείται βασικά από τον πόλεμο στο Βιετνάμ... Τα έθνη πολεμούν καλά, όταν έχουν ζωτικό συμφέρον. Σήμερα πολεμάμε για να συγκαλύψουμε την αποτυχία μας, για να περισώ-

που μόνο εμείς μπορούμε να δώσουμε».

Εγώ πιστεύω ότι αποτελεί επικίνδυνη αυταπάτη η έννοια ότι είμαστε ο αστυνόμος της ανθρωπότητας. Σε πόσες χώρες μπορούμε να διαδραματίσουμε το ρόλο του αστυνόμου; Πολύ φθάνει ότι θα μας τοποθετήσουν στο ρόλο του εχθρού των εξεθλιωμένων και γεμάτων δυστυχία μαζών των νέων χωρών, που εμείς επιθυμούμε να αστυνομεύουμε...»

Η φωνή του Λίπμαν είχε τεράστια απήχηση... Το πολύκροτο αυτό άρθρο του δημοσιεύτηκε στον «Κήρυκα - Βήμα της Νέας Υόρκης».

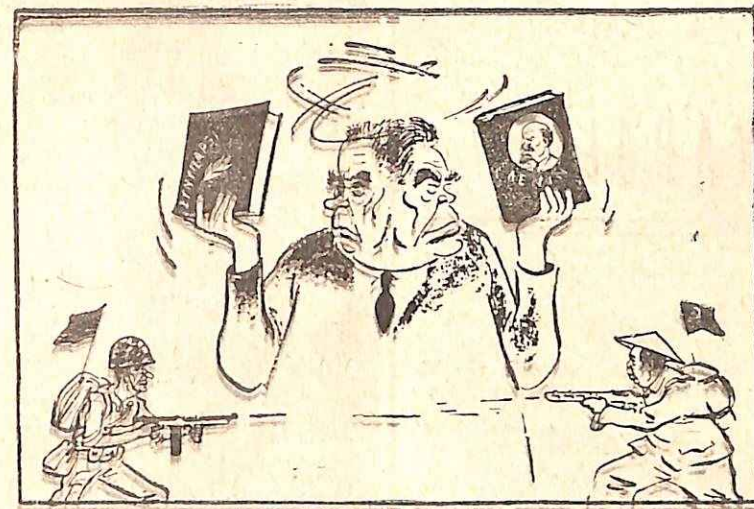
Και η ίδια η εφημερίδα που το φιλοξένησε — ο Λίπμαν είναι μόνιμος συνεργάτης της από πολλά χρόνια — έσπευσε να απαντήσει στα επιχειρήματα του μεγάλου δημοσιογράφου: «Οι Κινέζοι κομμουνιστές δεν κρύβουν τις επεκτατικές βλέψεις τους — γράφει ο «Κήρυξ - Βήμα» — ούτε μπορεί κανείς να διατηρήσει την ψευδαίσθηση ότι η συνθηκολογήσή μας στο Νότιο Βιετνάμ θα κορέσει την όρεξη του Πεκίνου. Αντίθετα θα επιβεβαιώνει τους ισχυρισμούς του Μάο Τσέ Τσινγκ, ότι οι «Ηνωμένες Πολιτείες, όταν τα πράγματα φτάσουν στα άκρα, είναι ένας αναξιόπιστος σύμμαχος, και αυτό ασφαλώς αποτελεί μάθημα και για τους Κινέζους και για τα προσεχέ τους θύματα... Ο ρόλος μας στο Βιετνάμ δεν είναι αντεπαναστατικός. Δεν θέλουμε να υπερασπίσουμε μία τάξη ή ένα καθεστώς. Οι εχθροί μας μας προκαλούν και μας αναγκάζουν να κάνουμε τον «αστυνόμο». Και οι λαοί που απειλούνται, μας κτυπάνε σαν τη μοναδική τους ελπίδα».

Η ΦΩΤΙΑ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ

Κι' ενώ «τις Ηνωμένες Πολιτείες μία ελευθερία — και πρόσφορη συζήτηση — προσπαθεί να φωτίσει το τόσο πολύπλοκο, πολύπλευρο και δραματικό πρόβλημα του Βιετνάμ, ο πόλεμος συνεχίζεται...»

Δάκρυα, αίμα, δυστυχία, απλάνονται παντού.

Στο γκρεμό του Βιετνάμ, η φωτιά όσο πάει και δυναμώνει. Η ειρηνική συνύπαρξη κινδυνεύει... Ο τρομερός πόλεμος της ζωής απειλεί την ειρήνη της ανθρωπότητας, ενώ οι ηγέτες

Η Σοβιετική Ένωση στο σταυροδρόμι.

του Πεκίνου χαμογελάει αινιγματικά.

Η Σοβιετική Ένωση αντιμετώπιζει ένα φοβερό δίλημμα...

Η επίθεση αμερικανικών αεροπλάνων εναντίον δύο βάσεων αντι-αεροπορικών πυραύλων σοβιετικής κατασκευής, έδωσε στον πόλεμο του Βιετνάμ ένα ρίγος αγωνίας...

Η «ΚΑΙΜΑΚΩΣΙ» ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Οι Αμερικανοί προχωρούν ταχύτατα — όσο κι' αν αυτό φαίνεται παράξενο — προς την «κλιμακώση» και του πολέμου και της ειρήνης.

Ο πρόεδρος Τζόνσον αναπτύσσει τη δράση του σε δύο μέτωπα: Στο στρατιωτικό μέτωπο, που γίνεται κάθε μέρα πλατύτατο, και στο μέτωπο της ειρήνης, που προσπαθεί να πάρει κάποια υπόσταση...

Οτι αφορά το Βιετνάμ, μελετάται συνεχώς από μία ομάδα ειδικών — στρατιωτικών και πολιτικών — που βρίσκονται γύρω από τον Τζόνσον.

Η αμερικανική πολιτική προσπαθεί, διά μέσου του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, να επιτύχει ένα «άνοιγμα» προς μία ειρηνική λύση.

Η κυβέρνηση του Βορείου Βιετνάμ, ακολουθώντας αυτόν τον δρόμο, Πολλά εξαρτώνται από τις συγκεκριμένες αμερικανικές προτάσεις, για μία λύση του δράματος...

ΜΙΑ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ ΑΠΑΙΤΗΣΗ

Οι Βιετκόγκ — και οι Κινέζοι, βέβαια, που στέκονται πίσω τους — ζητάνε την άμεση αποχώρηση των αμερικανικών δυνάμεων από το Βιετνάμ.

Δεν χρειάζεται βαθύτερη ανάλυση, για να πεισθεί κανείς, ότι αυτή η απαίτηση — κι' αυτό, όπως φαίνεται, το παραδέχεται και η Μόσχα — είναι αδύνατο να γίνει δεκτή από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Γιατί, απλούστατα, θα ενδυνάμωνε την γελοιοποίησή της ισχυρότερης δύναμης του πλανήτη μας.

Επομένως, αν οι Βιετκόγκ και οι Κινέζοι εξακολουθούν να στηρίζουν δια τους την πολιτική α' αυτή την απαίτηση, ουσιαστικά δεν κάνουν τίποτ' άλλο, παρά να ταπεινώνουν την ειρήνη.

Αλλά και οι Αμερικανοί άρχίζουν να βλέπουν ότι στη ζούγκλα του Βιετνάμ, είναι πολύ δύσκολο να κερδίσουν τον πόλεμο...

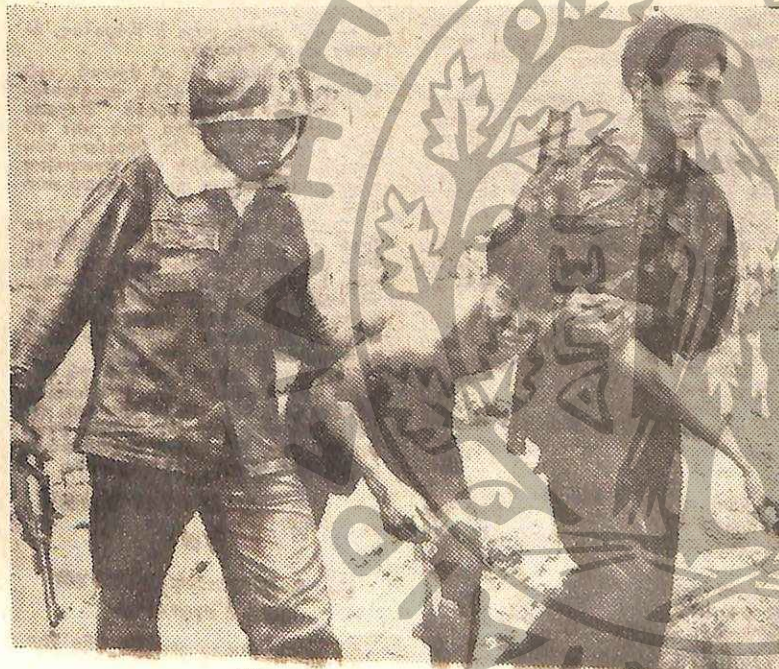
Ο άρχηγός του Βορείου Βιετνάμ Χο—Σι—Μιν, σε μία γιορτή με τα παιδιά που του προσφέρουν λουλούδια.

Η ώρα στο Βιετνάμ είναι δώδεκα παρὰ δέκα.

Η κρίσι πλησιάζει σε μία πολύ επικίνδυνη καμπή.

Εσφηνικά, δλοι οι πρωταγωνιστές του δράματος του Βιετνάμ, έφτασαν στο χείλος του γκρεμού...

ΕΠ.ΜΕΤ.

Ένας αιχμάλωτος Βιετκόγκ.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

Το γεγονός, ότι οι Βλάκες δεν θα ληφθούν ποτέ από τον κόσμο, αποδεικνύεται μεταξύ άλλων, από την επιτυχία, που είχε η παρακάτω μικρή αγγελία, που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Βήμα του Σικάγου». Ήταν η έκκληση ενός ανώνυμου. Η αγγελία έγραφε: «Μη χάσετε την ευκαιρία να στείλετε σήμερα ένα δολάριο στη διεύθυνση: Γαχυδρομική θυρίδα 601. Αυριο θα είναι άραγ!...». Και ο απεικονιστής την έκκληση απάτειν έλαβε 1.131 δολάρια, από ισραηλινούς φιλήθους.

Αγγελία σε μία εφημερίδα του Σικάγου:

«Η κυρία και ο κύριος Τ... επιθυμούν δια της παρούσης να εκφράσουν τις ευχαριστίες των στους φίλους και γείτονες που παρευρέθηκαν στην χριστιανοδραβική πυρραία του σπιτιού τους».

Ένας ενοχλημένος κηδεύων, στο Λίβερπουλ, τόπασε και ποίησε σε φέγγι — βλάν την παρακάτω μακάβρια προειδοποίηση και συγχρόνως διαφημιστική αγγελία:

«ΠΟΙΟΣ Ο ΛΟΓΟΣ ΝΑ ΖΗΤΕ ΤΡΙΣΑΘΛΙΑ, ΑΦΟΥ ΜΟΝΟ ΜΕ ΠΕΝΗΝΤΑ ΛΙΡΕΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΘΑΦΤΗΤΕ ΑΝΕΤΑ...»

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΕΒΕΛΙΝΑ ήταν η πιο όμορφη κοπέλλα της Βρετανίας. Μελαχροινή, με μεγάλα φωτεινά μάτια, στόμα κόκκινο και δροσερό, είχε κορμί λυγρό και δάδισμα ανάλαφρο.

Μα εκτός απ' αυτά της τα χαρακτηριστικά, είχε και καρδιά γεμάτη καλωσύνη. Πώς ήταν δυνατόν λοιπόν να μην την αγαπούν οι νέοι του χωριού;

Η Εβελίνα όμως δεν ενδιαφερόταν, παρά μονάχα για τον Κάρλο.

Ο Κάρλος δεν ήταν ο πιο πλούσιος του χωριού. Μα ήταν ο πιο όμορφος κι' ο πιο καλός. Έτσι μια μέρα, μαθεύτηκε στο χωριό ότι ο Κάρλος κι' η Εβελίνα άρραβωνιάστηκαν.

Πολλοί και πολλές τους ζήλεψαν. Μα η Εβελίνα φορούσε διαφορά φυλαχτά, και δε φοβόταν το κακό μάτι. Έδωσε μάλιστα και στον αγαπημένο της να φορέσει μερικά απ' αυτά.

Και κάθε φορά, που ο Κάρλος έφτανε για το ψάρεμα με το μικρό του καράβι, το «Αννα-Μαρία», η Εβελίνα του έλεγε:

— Μη φοβάσαι, αγαπημένο μου... Οί προσευχές μου σε φυλάει. Να είσαι ήσυχος, όσο άγρια κι' αν είναι η θάλασσα...

Μια μέρα, — είναι καιρός από τότε — το «Αννα-Μαρία» επέστρεψε από μακρινό ψάρεμα. Την ώρα όμως που έπρεπε να μπει μέσα στο λιμάνι, άγριος άνεμος σημάδωσε και το καράβι άρχισε να παραδέρνει μέσα στα θεωράτα κύματα.

Πέντε ολόκληρες ώρες το «Αννα-Μαρία» πάλευε και δεν μπορούσε να μπει στο λιμάνι. Απ' το καράβι, οι κάτοικοι παρακολουθούσαν με αγωνία τις άπειλες προσπάθειες του προσπαθόντος.

Γονατισμένες στην ακρογιαλιά, οι γυναίκες, μάνες κι' αδελφές, άσπιδαν την Παναγία να λησυχάσει η θάλασσα. Μα η φουρτούνα δεν λιγύστωνε.

Η Εβελίνα δεν είχε κατεβεί μαζί με τις άλλες στην ακρογιαλιά. Το σπίκι, ήταν έτοιμο κοντά στη θάλασσα και από το παραθύρο παρακολουθούσε την πάλη του «Αννα-Μαρία» με το θάνατο. Και έταζε ολόενα στην Παναγία ένα σωρό κεριά και λαμπάδες, ακόμα και τη δική της ζωή... Φτάνει ο Κάρλος να γλυτώσει!

Έξαφνα, ένα κύμα πελώριο έπεσε πάνω στο καράβι και το σκέπασε.

Το «Αννα-Μαρία» δεν ξαναφάνηκε... Η θάλασσα το είχε καταπιεί! Από τότε έζη ναυτές και φάρδες, μοναχά ο Κάρλος σώθηκε. Κι' αυτό δεν ήξερε πως είχε γλυτώσει!

Θυμάται πως είχε απάξει κάποιο ζώλο, που το είδε ξεφύκει μπροστά του. Κι' έπειτα από απεγνωσμένη πάλη με τα κύματα, βρόδικε μέσα σε μια βάρκα.

Αυό γενναίοι πατριώτες του είχαν ταλπηρή, με κίνδυνο της ζωής τους, να πάνε κοντά του με τη βάρκα για να τον σώσουν.

Όταν, μετά τη σωτηρία του, ο Κάρλος πήγε στο σπίτι της Εβελίνας, τη βρήκε σχεδόν πεθαμένη από την αγωνία της.

Έσκυψε από πάνω της κι' άρχισε να την χαϊδεύει σαν μικρό παιδί.

— Χωρίς άλλο, της έλεγε, μι-

κρούλα μου άρραβωνιάστικα, μ' έσωσαν οι προσευχές σου! Τώρα όμως πρέπει να συνελθής και να εσείς χαρούμενη...

Μα η Εβελίνα δεν μπορούσε να συνελθεί. Έμεινε επί τρείς βδομάδες στο κρεβάτι, άρρωστη, με δυνατό πυρετό.

Ο Κάρλος δεν έφυγε ούτε στιγμή από κοντά της. Ή μνηστή του τον ευχαριστούσε με σθημένη φωνή για τις περιποιήσεις του. Συνάφηνε το χέρι της μέσα στο δικό του. Άλλα μίλουσε λίγο και δεν ήθελε να τη φιλή στο μέτωπο, όπως άλλοτε.

Ο Κάρλος ένιωσε ότι θα άλλαζε την ιδιοτροπία, όφειλόμηνε στην άρρωστη της. Και περίμενε να περάσουν, μόλις γίνη καλά η άρραβωνιάστικα του.

Άλλοι μόνον όμως! Όταν η Εβελίνα ανέρωσε, έγινε πιο ψυχρή, πιο αμίλητη.

Ο Κάρλος δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί είχε τόσο αλλάξει. Μια μέρα, που της μίλησε για τη ζωή που θα περνούσαν, η Εβελίνα κούνησε με δυσπιστία το κεφάλι της και χαμογέλασε ειρωνικά.

Ο Κάρλος ρώτησε τη μητέρα της μήπως ήξερε τους λόγους της αλλαγής αυτής. Μα η γριά του άπαντησε πως δεν ήξερε κι' αυτή τίποτα, κι' άρχισε να κλαίει.

Ο Κάρλος λυπόταν τώρα γιατί δεν είχε πνιγεί μαζί με τους άλλους. Τι την ήθελε τη ζωή, αφού η Εβελίνα του δεν τον αγαπούσε πιά;

Ένα βράδι — ύστερ' από ημερών άπουσία — τάλμησε να πάει στο σπίτι της άρραβωνιάστικας του. Δεν πήγαινε πιά συχνά, γιατί καταλάβαινε ότι η παρουσία του την ένοχλούσε. Άλλ' είχε αποφασίσει για τελευταία φορά να τη δοκιμάσει.

Κάποιος θεός του είχε πεθάνει τις ημέρες αυτές και του είχε άφψει μια μικρή περιουσία. Έτσι λοιπόν, θα μπορούσαν τώρα να παντρευτούν και να ζήσουν εύτυχισμένοι.

Μα μόλις άνακίνησε στην Εβελίνα την είδηση αυτή, έκείνη σιγά-σιγά και με απάθεια του είπε:

— Δεν σ' αγαπώ πιά!

Ο Κάρλος σκηδίκηε απότομα κι' έφυγε από το σπίτι έκείνο, πένυ του φαινόταν πιά εχθρικό και καταραμένο. Έφυγε, άποφασισμένος να μην ξαναβίη τη γυναίκα που τον μάγεψε πρώτα με την όμορφιά της, για να τον φαρμακώσει ύστερα με τη σκληρότητά της.

Του φάνηκε μάλιστα πως έσβησε μοναχιάς μέσα του όλη η αγάπη του για την Εβελίνα και πως σε λίγο θα την ξεχούσε ολόερα.

Μα οι πλγές της καρδιάς δεν κλεινουν τόσο γρήγορα. Του κακού ο Κάρλος έφτανε σε μακρινά ταξίδια, για να ξεχάσει την άσπιδη και σκληρή Εβελίνα... Ή άναμνησί της δεν έβγινε από την καρδιά του.

Μια μέρα, έμαθε ότι η Εβελίνα έφυγε από το χωριό, μαζί με την μητέρα της, για τη γειτονική πόλη.

Στην άρχή υπέφερε βλέποντας το σπίτι της Εβελίνας έρημο. Να ήμερη! Και μια μέρα άνοιέ-τικη, μια από τις ημέρες που οι καρδιές λαχταρούν μια καινούρια ζωή, ο Κάρλος είπε:

Τό τάξιμο

— Δεν την αγαπώ πιά, την Εβελίνα. Πρέπει ν' αγαπήσω άλλη!

★

Ένα βράδι, μια γριά πήγε στο σπίτι του Κάρλου... Φαινόταν ότι έρχοταν από μακριά, γιατί ήταν κουρασμένη, με τα ρούχα της σκοτισμένα.

Ο Κάρλος, έκπληκτος, άναγνώρισε τη μητέρα της Εβελίνας!

— Ήρθα, του είπε η φτωχή γριά, να σου άναγγείλω το θάνατο της κόρης μου και να σου μιλήσω γι' αυτή.

Ο Κάρλος ένιωσε κάτι σαν μαχαίρι να χώνεται στην καρδιά του. Είχε πεθάνει λοιπόν η Εβελίνα, η μόνη γυναίκα που αγαπήσε αληθινά τη ζωή του!

— Μη κάνεις έτσι, του είπε η γριά. Πέθανε, άλλ' αυτό ήταν κι' η επιθυμία της... Θυμάσαι το βράδι έκείνο, που το «Αννα-Μαρία» πάλευε με τα κύματα και ύστερα βούλιαξε και χάθηκαν όλοι οι ναύτες, εκτός από σένα; Θα είχες πνιγί κι' εσύ, αν δεν ήταν η Εβελίνα. Τρελλή από την αγωνία της, καθώς έδλεπε το καράβι να χαροπαλεύει, έταξε στην Παναγία ένα σωρό πράγματα. Του κακού όμως! Η θάλασσα δεν ήμερευε! Και η Εβελίνα εξακολουθούσε να τάζει... Έδινε και τη ζωή της, για να ζήσης εσύ. Μα φαίνεται η Παναγία άπαίταισε μια θυσία μεγαλύτερη... Κι' η κόρη μου τότε έταξε να θυσιάσει κάτι άνωτερο κι' από τη ζωή της. Να θυσιάσει την αγάπη της, για να σε σώσει!... Παρακάλεσε την Παναγία να σε γλυτώσει, και της έταξε να μη σε παντρευτεί. Κι' έγινε τότε κάτι παράξενο... Έπειτα από ένα λεπτό, σ' έδωσαν ζωντανό στη στεριά... Κι' ύστερα... Άχ, θεέ μου! Ξέρεις πως στη Βρετανία δεν πατά κανείς τον όρκο του... Και η Εβελίνα δεν μπορούσε να μην εκπληρώσει το τάξιμό της... Γι' αυτό...

Η φτωχή γριά ξέσπασε σε λυγμούς...

— Γι' αυτό, είπε ο Κάρλος, έπαψε να μ' αγαπάς;

— Δεν έπαψε να σ' αγαπά, του άπάντησε η γριά, αλλά προσποιόταν ότι δεν σ' αγαπούσε. Έπρεπε να κρατήσει το λόγο της και να κάνει ό,τι έταξε... Να θυσιάσει τον έρωτά της... Άλλά σε αγαπούσε πάντα και πέθανε με το όνομά σου στα χείλη της!...

Ο Κάρλος, την άλλη μέρα, πήγε μαζί με τη μητέρα της Εβελίνας στα γειτονική πόλη, εκεί που είχε πεί η φτωχή κόρη να κρηφύη τον πατέρα της και τη θυσιασμένη της αγάπη. Πήγε στο κρηματοφείο και πώτισε με πύρινα δάκρυα το χώμα που σκεπάζει την Εβελίνα.

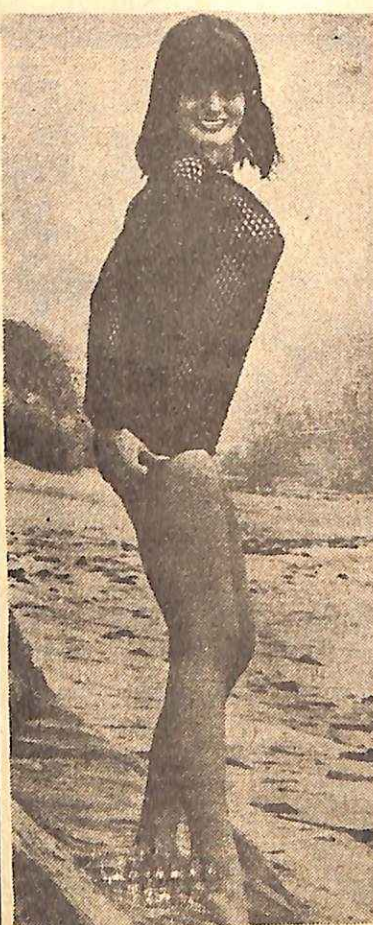
Και αφού έχυσε εκεί όλα τα δάκρυα των ματιών του, ο Κάρλος έδωλε από την τσέπη του ένα μεγάλο μαχαίρι και το βύθισε στην καρδιά του. Κι' έπεσε νεκρός πάνω στο μνήμα της αγαπημένης του.

★

ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΦΟΡΖ

Οι πολυεκατομμυριοχρη στη Γερμανία

Οι πολυεκατομμυριοχρη της Δυτικής Γερμανίας (πληθυσμός 57 ε. κατομύρια) άνέχονται σε 11.663.

ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΑ... ΔΙΧΤΥΑ

Η Νίνα Γουαϊν, χαριτωμένη στάρ-λετ του κινηματογράφου, υιοθέτησε από τις πρώτες το δικτυωτό μαγιό, που κατέκτησε έφετος τις κολεμνέ-τριες όλου του κόσμου.

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΤΗΝ ΘΕΩΡΕΙ ΝΕΚΡΗ

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νεκρός έργατης, ο Τζιοζάνι Τερρέβολι, ο οποίος έπευσε να τη βεχθή στην άγκαλιά του.

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Α Ν ήξερε! Το κακό είναι ότι δεν ξέρουν. Άνυπατες για τη συζυγική ζωή οι κοπέλλες. Πόσα όνειρα κεντημένα με άρχοντοφάντα μετάξι, που δεν άντεχουν στην τραχύτητα της πραγματικότητας.

Μήπως φταίει κι' αυτές; Ποιός ποτέ τους μίλησε; Δεν υπάρχει μάθημα στα σχολεία που να διδάσκει τα άνδεχόμενα που περιμένουν τις κοπέλλες στη συζυγική τους ζωή. Όχι, φυσικά, μάθημα πανικού, αλλά κάποιος περιορισμός των όνειρων, κάποιο ψαλλίδισμα των ότερων.

Το παράδειγμα του σπιτιού δεν είναι άρκετό. Βλέπουν τα κορίτσια τους γονείς και τον τρόπο της ζωής τους. Ύπαρχουν οι ψυχρότητες και οι συγκρούσεις άνάμεσα στον πατέρα και στη μητέρα. Είναι κάποτε τα δύσκολα οικονομικά, η βιοπάλη, οι έγνοιες που σκιάζουν και μαρμαίζουν το άσθος της χαράς.

Τα βλέπουν, άλλά πιστεύουν ότι αυτές θα ξεφυγουν από τον κανόνα, ότι θ' άποτελέσουν την εξαίρεση και θα σχηματίσουν το άντρογύνο-μουντέλο. Και κάθε μια δίνει άνάλογα με τις ροπές της, το ένα ή το άλλο σχήμα στα όνειρά της.

Άλλες όνειρεύονται το βασιλό-πουλο του παραμυθιού, που θα τους χαρίσει ζωή παραμυθένια. Τόν Κροισιό που θα τις βυθίσει στη γλιδή. Άυτόκινητα ταξίδια, άεροπλάνα, κοσμική ζωή...

"Άλλες άδιαφορούν για τα όλικά άγαθά. Ίδανικό τους ή άγάπη..."

ΕΡΧΕΤΑΙ ΟΜΩΣ Η ΖΩΗ

"Άλλες άδιαφορούν για τα όλικά άγαθά. Ίδανικό τους ή άγάπη. Το άγαθό που άγαπούν, κι' ως είναι η αγάπη τους ντυμένη με ράκη, ως είναι στεγασμένη σε άχυροκαλύβι. Άδεν θέλω άγώ παλάτια, για μένα ο κόσμος είναι τα δυό σου μάτια... ", που λέει και το τραγούδι.

Όνειρα χαρογμένα πάνω στην άμμο. Έρχεται όμως η ζωή...

Δεν είχε μεγάλες άπαιτήσεις ή σημερινή κυρία. Τόν έρωτα περίμενε πριν παντρευτεί. Ποιά δεν τον περιμένει! Άυτός φλογίζει τους κρυφούς της πόθους. Άλλάσαν, λένε οι κάποιες: "Άλλάσαν στις έξωτερικές τους εκδηλώσεις. Στη βάσι, η έρωτική λαχτάρα μένει ίδια κι' άναλλοιωτή, όπως ήταν σ' όλους τους αιώνες.

Σε άναμονή του έρωτα περνούσε τα παιδικά και τα έφηβικά της χρόνια. Ήρθε κάποτε. Άγάπησε κι' άνηκε. Ή ρουτίνα, το μηχανοκίνητο γάμο, δυό άνδρωποι που συναντώνται ύστερ' από την έργασια τους, κάνουνται ο ένας άντίκρου στον άλλον, λένε τα συνθισμένα λόγια, κι' ύστερα ηγαίνουν στον κοιτώνα τους να κατακλιθούν.

Ποτέ δεν φανταζόμην, ότι τόσο γλαφρή και μονότονη θα ήταν η ζωή μας. Δεν κατηγορώ για τίποτα τον άντρα μου. Τακτικός στις άρες του, με καλούς τρόπους. Τίποτα που να με κάνει ν' άνησυχώσω ή να ζηλέψω. Άλλά έλέπω σε όλα του τη βαριεμέσα. Έρχεται πίσ, φορά τις παντούφλες του, άνοίγει το σαδιόφωνο, παίρνει την έφημερίδα... Μιλούμε για τις άνάγκες του σπιτιού, για την καταβολή των δόσεων του ηλεκτρικού ψυγείου και της κουζίνας... Τρώμε, κοιμόμαστε. Κάπου-κάπου θυμάμαστε και το σινεμά μας έρχεται κανένας φίλος ή ηγαλνουμε έμεις σε φιλική σπένια... Αυτό όμως είναι η συζυγική ζωή; Και σκεφθήτε, ότι, από τότε που παντρευτήκαμε, μόλις ένας χρόνος έχει περάσει!

Κανένα θετικό παράπονο. Τίποτα που συγκεκριμένο έναντιον του άνδρου. Το παράπονο είναι έναντιον της ζωής, που δημιουργεί καταστάσεις. Δυσάρμονια άνάμεσα στα σχέδια και στην πραγματικότητα.

Γεμάτοι έρωτα, θα έπρεφαν άσπαρα από το μόθλο της ημέρας στο σπίτι τους και θα έπτελουν έρωτικές συμφωνίες.

...Έτσι παντρευτήκαμε. Τις πρώτες μέρες του μήνα του μέλιτος τις περνούσαμε στη μέση. Πριν όμως τελείωση ο μήνας, παρατήρησα εκ μέρους του άντρα μου κάποια χαλάρωση στο ενδιαφέροντος...

Δεν μιλά ή κυρία για ύποθερμια.

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νεκρός έργατης, ο Τζιοζάνι Τερρέβολι, ο οποίος έπευσε να τη βεχθή στην άγκαλιά του.

των αισθήσεων. Φλογερός όπως πάντα ο άντρας της. Έπειτα, οι σχέσεις τους είχαν ολοκληρωθεί άρκετα πριν παντρευτούν, από τότε που ήσαν άρραβωνιασμένοι.

Σπουδαίος παράγων στο γάμο και το ενδιαφέρον αυτό, δεν είναι όμως το πέν για την εύτυχία των άνδρων. Ή ύποθερμια σθημειώθηκε στις άλλες εκδηλώσεις. Κάποια καθρότητα, λιγώτερο διατυπική από τις πρώτες μέρες. Άτόνησε ο λόγος. Σα κάθονταν, για να έρθει κάτι να πη και να μη μένουν άφαντοι ο ένας άντίκρου στον άλλον...

Έγκαταστάθηκαν στη στέγη τους. Οι πρώτες έγνοιες για να μη σε ό-μαλο ρυθμό το νοικοκυριό, το άπό-γνασμα, οι κοινωνικές ύποχρεώσεις. Όταν όμως τελείωσαν αυτά και έρε-θηκαν σε μια τάξη, η κυρία ένιωσε το κενό. Ή ρουτίνα, το μηχανοκίνητο γάμο, δυό άνδρωποι που συναντώνται ύστερ' από την έργασια τους, κάνουνται ο ένας άντίκρου στον άλλον, λένε τα συνθισμένα λόγια, κι' ύστερα ηγαίνουν στον κοιτώνα τους να κατακλιθούν.

Πότε δεν φανταζόμην, ότι τόσο γλαφρή και μονότονη θα ήταν η ζωή μας. Δεν κατηγορώ για τίποτα τον άντρα μου. Τακτικός στις άρες του, με καλούς τρόπους. Τίποτα που να με κάνει ν' άνησυχώσω ή να ζηλέψω. Άλλά έλέπω σε όλα του τη βαριεμέσα. Έρχεται πίσ, φορά τις παντούφλες του, άνοίγει το σαδιόφωνο, παίρνει την έφημερίδα... Μιλούμε για τις άνάγκες του σπιτιού, για την καταβολή των δόσεων του ηλεκτρικού ψυγείου και της κουζίνας... Τρώμε, κοιμόμαστε. Κάπου-κάπου θυμάμαστε και το σινεμά μας έρχεται κανένας φίλος ή ηγαλνουμε έμεις σε φιλική σπένια... Αυτό όμως είναι η συζυγική ζωή; Και σκεφθήτε, ότι, από τότε που παντρευτήκαμε, μόλις ένας χρόνος έχει περάσει!

Κανένα θετικό παράπονο. Τίποτα που συγκεκριμένο έναντιον του άνδρου. Το παράπονο είναι έναντιον της ζωής, που δημιουργεί καταστάσεις. Δυσάρμονια άνάμεσα στα σχέδια και στην πραγματικότητα.

Γεμάτοι έρωτα, θα έπρεφαν άσπαρα από το μόθλο της ημέρας στο σπίτι τους και θα έπτελουν έρωτικές συμφωνίες.

...Έτσι παντρευτήκαμε. Τις πρώτες μέρες του μήνα του μέλιτος τις περνούσαμε στη μέση. Πριν όμως τελείωση ο μήνας, παρατήρησα εκ μέρους του άντρα μου κάποια χαλάρωση στο ενδιαφέροντος...

Δεν μιλά ή κυρία για ύποθερμια.

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νεκρός έργατης, ο Τζιοζάνι Τερρέβολι, ο οποίος έπευσε να τη βεχθή στην άγκαλιά του.

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νεκρός έργατης, ο Τζιοζάνι Τερρέβολι, ο οποίος έπευσε να τη βεχθή στην άγκαλιά του.

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νεκρός έργατης, ο Τζιοζάνι Τερρέβολι, ο οποίος έπευσε να τη βεχθή στην άγκαλιά του.

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νεκρός έργατης, ο Τζιοζάνι Τερρέβολι, ο οποίος έπευσε να τη βεχθή στην άγκαλιά του.

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νεκρός έργατης, ο Τζιοζάνι Τερρέβολι, ο οποίος έπευσε να τη βεχθή στην άγκαλιά του.

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νεκρός έργατης, ο Τζιοζάνι Τερρέβολι, ο οποίος έπευσε να τη βεχθή στην άγκαλιά του.

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νεκρός έργατης, ο Τζιοζάνι Τερρέβολι, ο οποίος έπευσε να τη βεχθή στην άγκαλιά του.

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νεκρός έργατης, ο Τζιοζάνι Τερρέβολι, ο οποίος έπευσε να τη βεχθή στην άγκαλιά του.

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νεκρός έργατης, ο Τζιοζάνι Τερρέβολι, ο οποίος έπευσε να τη βεχθή στην άγκαλιά του.

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νεκρός έργατης, ο Τζιοζάνι Τερρέβολι, ο οποίος έπευσε να τη βεχθή στην άγκαλιά του.

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νεκρός έργατης, ο Τζιοζάνι Τερρέβολι, ο οποίος έπευσε να τη βεχθή στην άγκαλιά του.

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νεκρός έργατης, ο Τζιοζάνι Τερρέβολι, ο οποίος έπευσε να τη βεχθή στην άγκαλιά του.

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νεκρός έργατης, ο Τζιοζάνι Τερρέβολι, ο οποίος έπευσε να τη βεχθή στην άγκαλιά του.

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νεκρός έργατης, ο Τζιοζάνι Τερρέβολι, ο οποίος έπευσε να τη βεχθή στην άγκαλιά του.

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νεκρός έργατης, ο Τζιοζάνι Τερρέβολι, ο οποίος έπευσε να τη βεχθή στην άγκαλιά του.

Όταν η μητέρα της μικρούλας Μαριέλλας Κάρπεν είδε την κόρη της να πεφτεί από το παράθυρο του διαμερίσματος, στο οποίο μένουν, πώτισε πως δεν θα την ξανάβλεπε ζωντανή. Πως δεν θα την ξανάβλεπε κρηφύη, που κι' έπαθε φοβερή νευρική κρίση. Πως λίγο έλειψε να της στοιχίσει τη ζωή. Πως η μικρή της πένωρος της από το Πήν στιγμής της πένωρος της από κάτω δούτερο πάτωμα, περνούσε από κάτω ένας νε

...θα τον αγαπούσα. Τίποτε στον κόσμο δεν θα μπορούσε να ξεριζώσει την αγάπη μου από την καρδιά μου.

— Αδελφούλα, είπε η Ρηνούλα τρυφερά, τι μπορούμε να κάνουμε τώρα εμείς για σένα; Σκέψου... Σου χρωστάμε τόσα...

Κούνησε η Άννα το κεφάλι της:

— Έσείς δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε. Ένας άνθρωπος στον κόσμο υπάρχει, που μπορεί να με κάνει ευτυχισμένη.

Κιτάχτηκε το αντίοργνο και δεν μίλησαν πιά. Σε λίγο σηκώθηκαν να φύγουν, με γέλια, με χαρές, ευτυχισμένοι.

Η ΑΝΝΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΤΗ ΦΑΙΔΡΑ

Μέρες αγονίας και νύχτες άγρυπνίας είχε περάσει η Άννα, ώσπου ν' αποχρυστάλλωση τις σκέψεις της. Το χειρότερο ήταν, πως δεν μπορούσε να τα συνητήσει με κανένα. Δεν ήθελε να τα συνητήσει. Ήθελε έν των προτέρον, πως, αν έλεγε αυτά που σχεπτόταν, ολοι θα της φώναζαν ότι είναι τρελή. Έτσι, μόνη με τον έαυτο της, έκανε το συμβούλιο κάμποσες μέρες. Όταν όμως πήρε την απόφαση, δεν γύρισε πιά να ζητήσει λύση.

Ήταν μία ζωή, φοντοτυνημένη μέρα, στις άρχες του Δεκέμβρη. Από το πρωί, την ώρα που έφυγε, ούλοιας πένθιμο ο άνεμος, έκανε τις κορφές των πεύκων να γέρνουν μπροστά στην παντοδυναμία του, και τα κίονα να δομάνε άγριμένα και μολυβένια στην άσπρη αλάλη. Στην Άθινα, το χιονόδρομο πάγωνε την άτυσοφαιρα, το μεσημέρι, την ώρα που έφυγε από το κατάστημα.

Με βήμα ταχύ πήγε στην στάση του λεωφορείου, και κατέβηκε στο Θησείο. Είχε πάρει διοριστικά την άποφασί της, και βιαζόταν να προλάβει να μιλήσει της Φαίδρας, πριν γυρίσει ο Τάσος από το γραφείο του. Είχε ώρα, ο Τάσος δεν γύριζε ποτέ πριν από τις τρεις. Το μόνο που παραχαλόνσε, ήταν να βρή τη Φαίδρα στο σπίτι.

Έτρεμε το χέρι της από το κρύο αλλά πιο πολύ από τη συγκίνηση, καθώς χτύπησε το κουδούνι, στο χαμηλό, ταπεινό σπίτι. Ένα παραθυράκι άνοιξε από μέ-

σα. Από μάτια γυαλιστερά, χροσαφά... Ανατούλισσε η Άννα. Τι άναγνώρισε άμέσως, αυτά τα μάτια που την είχαν κάνει να τονήσει τόσο. Η πόρτα δεν άνοιξε άμέσως. Σίγουρα, θα ήθελε κάποιος να συνοιστή η Φαίδρα. Όταν άνοιξε, είδε η Άννα, εκεί κάπου σε μία γωνία πεταμένη μία ποδιά, και κατάλαβε. Η Άννα, πλούσια κυρία, άσχολετο, φάνετα, εκείνη την ώρα με το νουκοκυριό της.

— Καλημέρα, Άννα...

Η φωνή της άκουστηκε γρή, παρμένη, σαν να έρχόταν από μακριά.

— Καλημέρα, Φαίδρα...

Δεν της είπε να περάσει. Στεκόταν εκεί, στο στενό διάδρομο, που βρισκόταν, όπως κατάλαβε η Άννα, ανάμεσα από τα δυο δωμάτια του σπιτιού, και περίμενε.

— Φαίδρα, μπορώ να σε άπασχολήσω πέντε λεπτά;

Είπε τη γυναίκα να διατάξει. Έπειτα, η Φαίδρα της άνοιξε μία πόρτα και την έμπασε στο δωμάτιο. Ήταν ένα σαλονάκι φτωγό, μικροαστικό. Κι η Φαίδρα φανόταν να τσιρίαζει άκριβώς σ' αυτό το περιβάλλον τώρα, έπειδή φορούσε μία ρούπα του σπιτιού, άρετά παλιά, κι η μόνη άγάνησι από την κοκεταρία της, ήταν τα μαλλιά της, βαμμένα πάντα κοκκινόχρσα και κολλημένα τυπικά στο μέτωπό της.

Κάθησαν η μία αντίκον στην άλλη, κι η Φαίδρα κίτταζε την επισκέπτριά της έρωτηματικά.

Γιά μία στιγμή, κατάλαβε η Άννα πως ταραζόταν. Είχε πάρει σίγουρα, πολύ σίγουρα. Τώρα όμως ξαφνικά, ένιωσε πως δεν ήταν εύκολο να πη τα πράγματα που της είχαν φανη τόσο αλά. Όστόσο, πήρε άμέσως την απόφασί.

«ΗΡΘΑ ΝΑ ΕΞΟΦΛΗΣΩ ΕΝΑ ΧΡΕΟΣ»

— Φαίδρα, άρχισε, προσπαθώντας να στερεώσει τη φωνή της. Κάποτε ήλθε στο σπίτι μου και πρότεινες να κάνουμε μία άγορα-πολησία... Δεν ξέρω τι άλλη λέξη να μεταφραστώ. Αυτή δεν είναι ώρα... Σόησε την, σε παρακαλώ. Μου πρότεινες να κάνουμε μία συμφωνία. Μου πρόσφερες ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, μία άπο-

ζημίωση πραγματικά βασιλική... και γι' ανταλλάγμα πήρες την εστία μου...

Η γυναίκα σούφρωσε τα φρύδια της.

— Γι' αυτό ήλθε; ρώτησε με φωνή τραχεία. Τώρα αυτά πάνε, πέρασαν. Δέχθηκες, όλα έγιναν τακτικά...

Είπε τα βλέφαρά της να τρεμοπαίζουν, τα χείλη της να τρέμουν, κι άμέσως κατάλαβε η Άννα πως είχε δίκιο ο Τάσος. Τα νεύρα της χήρας δεν ήταν όπως άλλοτε γερ. Είχαν άρχει να τσιρίουν. Γι' αυτό της άποκρίθηκε, όσο πιο μαλακά μπορούσε:

— Δεν ήλθα να ξαναπάρω τα παλιά, Φαίδρα. Στα άνακεφαλαίω, για να καταλήξω άλλοι. Ότι έγινε τότε, έγινε. Τώρα... έμαθα την κατάσταση σου...

Πάλι φροντίσες η χήρα.

— Πως τ' άναθε; Ποιος άνακατέτο με τις διζές μου ύποθέσεις;

— Έκανε η Άννα μία άόριστη κίνηση.

— Αυτό δεν έχει σημασία. Σε παρακαλώ, Φαίδρα, μη δίνης έγθροζό τονο στη συνδιάλεξί μας. Ήλθα για καλό... ή μάλλον ήλθα για να έξοφλήσω το χρέος μου.

— Ποιό χρέος σου; φώναξε η Φαίδρα. Δεν μου χρωστάς τίποτε, δεν ξέρω να μου χρωστάς τίποτε.

— Σου χρωστό πολλά. Μοι' άδωσες τη βίλλα σου στη Γλυφάδα και χοήματα. Ναί θέλω άποσώδω-ποτε να στα έξοφλήσω.

Τα γυαλιστερά μάτια της Φαίδρας στηλώθηκαν έκπληκτα, σγεδόν τρεμαγμένα, στην Άννα.

— Μα... μα δεν στάδωσα ως δάνειο, πρόσφερες αστισμένη.

— Το ξέρω. Δεν έγινε δάνειο, έγινε άγορά. Πάλι θα πρόσφέρω την άσχημη λέξη, άγοραπολησία. Αυτό όμως ήταν έτσι, κατά τη γνώμη σου. Μέσα μου όμως έγω, ήξερα πως ήταν μονάχα ένα δάνειο. Ένα δάνειο, που μ' άξιώσε ο Θεός σήμερα να στο έξοφλώσω.

Τα μάγουλα της Φαίδρας άλλαξαν χλίου χρώματα. Ήταν φανερό πως μέσα της γινόταν μία πάλη. Από το ένα μέρος πάλενε η παλιά της άπερησάνεια, από το άλλο η φιλοσοφία της, κι η άπελησία για τη πτώχεια της. Τό παρατήρησε η Άννα και συνέχισε ήρεμα:

— Φαίδρα, τη βίλλα μπορείς να την πάρεις σ' όνομά σου, άφροζία. Δεν θάχουμε πια ν' άναθεώσουμε σ' ένα δικηγόρο να κάνει τη μεταγραφή. Όσο για τα μετοχές, ίσως δεν στα έξοφλήσω όλα άμέσως-άμέσως, για να μην άδυνατίσω την επζιζήσή μου...

Γοητώσε η Φαίδρα τα μάτια της, κι η Άννα της έζήτησε με λίγα λόγια για το κατάστημά.

— Ίσως δεν σου δώσω άμέσως όλο το ποσό, της είπε πάλι. Άλλά, το πολύ σ' έξη μήνες θα τόχης όλο στα χέρια σου. Μπορείς να βασιστής στο λόγο μου.

Η Φαίδρα τα είχε χαμένα.

— Μα... μα δεν γίνονται αυτά, πρόσφερες με χείλη πουτρεμαν άνακαίθητα.

Την κίτταξε η Άννα βαθι: ά στα μάτια.

— Φαίδρα, πρόσφερες βαθεία, πως αντιστάθηκες ότι μπορεί να πουληθί και ν' άγοραστή η εστία;

— Κι' όμως δέχθηκες, είτε η χήρα με κάποια κακία.

Τα μάγουλα της Άννας κοκκίνισαν.

— Δεν μπορώ να σου έξηγήσω για ποιό λόγο δέχθηκες, και δεν έχει σημασία. Πάντως, το κατάλαβες μου φάνετα κι' εσύ, πως δεν ήταν προς το συμφέρον σου αυτή η επζιζήση...

Δάγκωσε η Φαίδρα τα χείλη της, κι η φρεσιγγωμία της σκλήρυνε:

— Ο άνθρωπος κάνει σφάλματα στη ζωή του, πρόσφερες κοφτά. Έγώ γελάστηκα...

Σταμάτησε, κι η Άννα είδε μ' έκπληξή της πως άαφρα πλημμύριζαν τα μάτια της.

Δάκρυα στα μάτια κάθε γυναίκας είναι ένα πράγμα φυσικό. Δάκρυα όμως στα μάτια της Φαίδρας, ήταν κάτι τόσο άφύσικο, που η Άννα άχασε.

Και την άλλη στιγμή, είδε τη Φαίδρα ν' άλλάζν φρες, να γίνεται με μίας μία γυναίκα άδύνατη, δυστυχισμένη.

Σταμάτησε πάλι, σκούπισε τα μάτια της, άναστέναξε βαθεία. Η Άννα την κίτταξε με συμπόνια.

— Ήθελα να σκοτώσω, ξανάπε η Φαίδρα, και τα χρυσάριά της μάλιστα σπύθισαν. Άλλα, μία άλλη δυστυχία ήλθε να μου παρουσιάσει μικρή την οικονομική μου κατάσταση. Και τότε δεν είχα πιά το θάρρος να πεθάνω.

Σταμάτησε πάλι, σκούπισε τα μάτια της, άναστέναξε βαθεία. Η Άννα την κίτταξε με συμπόνια.

— Ήθελα να σκοτώσω, ξανάπε η Φαίδρα, και τα χρυσάριά της μάλιστα σπύθισαν. Άλλα, μία άλλη δυστυχία ήλθε να μου παρουσιάσει μικρή την οικονομική μου κατάσταση. Και τότε δεν είχα πιά το θάρρος να πεθάνω.

Σταμάτησε πάλι, σκούπισε τα μάτια της, άναστέναξε βαθεία. Η Άννα την κίτταξε με συμπόνια.

— Ήθελα να σκοτώσω, ξανάπε η Φαίδρα, και τα χρυσάριά της μάλιστα σπύθισαν. Άλλα, μία άλλη δυστυχία ήλθε να μου παρουσιάσει μικρή την οικονομική μου κατάσταση. Και τότε δεν είχα πιά το θάρρος να πεθάνω.

χιλιάδες φτωχές άσχημαντες γυναίκες. Άννα... βλέπεις, δεν ντρέπομαι τώρα να κλάψω μπροστά σου. Η καρδιά μου πάει να σπύσ...

Η μία κακοτυχία έρχεται άπάνω στην άλλη...

Σταμάτησε, δεν μπορούσε να μιλήσει άλλο.

— Μην κλάις, είτε σιγά η Άννα. Δεν θα είσαι βέβαια τόσο πλούσια τώρα, όσο άλλοτε, αλλά δεν χρειάζονται τα υπερβολικά πλούτη. Με τα λεφτά που θα σου επιστρέψω, θα μπορείς να ζήσης καλά...

— Δεν είναι μόνο τα λεφτά, βόγγησε η χήρα. Παντρεύτηκα την πρώτη φορά, και πέρασα χρόνια μαρτυρικά με τον άντρα μου. Έπειτα πέρασα όκτώ χρόνια σε χήρα, χρόνια όπου νομικά πως χρωστούμαι τη ζωή μου. Κατά βάθος όμως δεν χρωστούμαι τίποτε. Όσο τα σκέλλοζιζα κι' αυτά τα χρόνια, νιώθω ένα νερό μέσα μου.

— Όλα κοφικά, κοφικά...

Όταν γνώρισα τον Τάσο, πίστεψα ότι είχα βρή τη λήθηνη αγάπη. Έχωνα ότι έκανα... σου κατέστρεψα την ευτυχία σου... Συγχωρούς τον έαυτό μου, αν και με βασάνιζαν χαμιά φορά οι τύψεις. Έλεγα όμως μέσα μου, ότι η αγάπη τα δικαιολογεί όλα. Η μεγάλη, η αληθινή αγάπη. Και πίστευα πως είχα βρή αυτή την αγάπη. Το, θεωρούσα τόσο άτυχο που να μ' άγατά ο Τάσος, να με λατρεύη.

Πότε-πότε, περνούσε μέσα μου η σκέψη πως άγαπούσε μόνο την περιουσία μου, αλλά δεν ήθελα να το πιστέψω αυτό. Ξεκίνησαμε λοιπόν για το Λονδίνο, φροτισμένοι έλπίδες, και κάμποσες τύψεις. Κι' έκει με περίμενε η καταστροφή...

Τάναθε... Ομολογώ ότι η οικονομική καταστροφή με συγκλόνισε. Όταν βρεθήκα από τη μία μέσα στην άλλη φτωχική, η πρώτη μου σκέψη ήταν ν' αυτοκτονήσω.

Ήταν κάτι που δεν μπορούσα να το βάλω στο μυαλό μου, ότι ήταν ποτέ δυνατόν να έζησω μία ζωή στενημένη.

Σταμάτησε πάλι, σκούπισε τα μάτια της, άναστέναξε βαθεία. Η Άννα την κίτταξε με συμπόνια.

— Ήθελα να σκοτώσω, ξανάπε η Φαίδρα, και τα χρυσάριά της μάλιστα σπύθισαν. Άλλα, μία άλλη δυστυχία ήλθε να μου παρουσιάσει μικρή την οικονομική μου κατάσταση. Και τότε δεν είχα πιά το θάρρος να πεθάνω.

Σταμάτησε πάλι, σκούπισε τα μάτια της, άναστέναξε βαθεία. Η Άννα την κίτταξε με συμπόνια.

— Ήθελα να σκοτώσω, ξανάπε η Φαίδρα, και τα χρυσάριά της μάλιστα σπύθισαν. Άλλα, μία άλλη δυστυχία ήλθε να μου παρουσιάσει μικρή την οικονομική μου κατάσταση. Και τότε δεν είχα πιά το θάρρος να πεθάνω.

Σταμάτησε πάλι, σκούπισε τα μάτια της, άναστέναξε βαθεία. Η Άννα την κίτταξε με συμπόνια.

— Ήθελα να σκοτώσω, ξανάπε η Φαίδρα, και τα χρυσάριά της μάλιστα σπύθισαν. Άλλα, μία άλλη δυστυχία ήλθε να μου παρουσιάσει μικρή την οικονομική μου κατάσταση. Και τότε δεν είχα πιά το θάρρος να πεθάνω.

Σταμάτησε πάλι, σκούπισε τα μάτια της, άναστέναξε βαθεία. Η Άννα την κίτταξε με συμπόνια.

— Ήθελα να σκοτώσω, ξανάπε η Φαίδρα, και τα χρυσάριά της μάλιστα σπύθισαν. Άλλα, μία άλλη δυστυχία ήλθε να μου παρουσιάσει μικρή την οικονομική μου κατάσταση. Και τότε δεν είχα πιά το θάρρος να πεθάνω.

Σταμάτησε πάλι, σκούπισε τα μάτια της, άναστέναξε βαθεία. Η Άννα την κίτταξε με συμπόνια.

— Ήθελα να σκοτώσω, ξανάπε η Φαίδρα, και τα χρυσάριά της μάλιστα σπύθισαν. Άλλα, μία άλλη δυστυχία ήλθε να μου παρουσιάσει μικρή την οικονομική μου κατάσταση. Και τότε δεν είχα πιά το θάρρος να πεθάνω.

Σταμάτησε πάλι, σκούπισε τα μάτια της, άναστέναξε βαθεία. Η Άννα την κίτταξε με συμπόνια.

Η ΜΩΡΗΝ Ο' ΧΑΡΑ ΚΑΙ Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ

Η Μωρήν Ο' Χάρα, η διάσημη ίρλανδική καταγωγής στάρ του Χόλ-λυντ, δεχεται πρόθυμα να φωτογραφηθί μαζί με την κόρη της Μπρόνγουν. Η Μπρόνγουν γεννήθηκε πριν από είκοσι χρόνια και είναι προϊόν του γάμου της Μωρήν με τον συνάδεφο της Γουίλιαμ Πράις. Έχει, όπως η μητέρα της, κόκκινα μαλλιά και πράσινα μάτια και σκοπεύει να δρέψ, όπως εκείνη, δάφνες στον κινηματογράφο. Η Μωρήν, 44 χρόνων σήμερα, είναι χήρα από το 1954 και δε θέλ-σε να ξαναπαντρευθί. Η Μωρήν Ο' Χάρα, εκτός από ήθοποιός, είναι και μουσικός με άναγνωρισμένο ταλέντο.

Ο Τάσος έκανε το πάλ, για να μη καταλάβω πως άλλοζαν όλα μέσα του. Άκόμα και τώρα, παλεύει για να το καταλάβω. Φέρεται πάντα ίσχυοκωτάτα, ευγενικά... Είναι να γελάς και να κλάις. Είμαστε δυο ξένοι, που δεν έχουμε τίποτε κοινό. Και μιάς ένώνησε μονάχα λίγη ντροπή. Αυτό ήταν κι' ο λόγος που δεν νομιμοποίησαμε τη σχέση μας. Ίσως άκόμα πούν γίνη η καταστροφή, να καταλαβαίναμε πως η ευτυχία μας ήταν χτισμένη στην άμμο. Γι' αυτό, ούτε εκείνος, ούτε έγω βιασώμασταν. Όλο βιάσαμε και κάποιον δικαιολογία να τ' άναδάλω-με.

Η Άννα έτρεμε σύγκορη. Το ήξερε όμως πως δεν ήταν από λύπη τώρα. Το ήξερε πως τα τελευταία λόγια της Φαίδρας, συμφωνία με όσα της είχε πη ο Τάσος, της άνοιγαν την πόρτα της ευτυχίας.

— Δεν λες τίποτα; τη ρώτησε η χήρα. Δεν έχεις τίποτε να μου πής;

— Τώρα πρέπει να σου πω και το τελευταίο, συνέχισε η χήρα. Πρέπει να σου μιλήσω με άπολη-τη έλλειψήναι και για τα δικά μου συναισθήματα. Στην άρχή, όταν κατάλαβα πως ο Τάσος δεν μ' άγαπούσε, όταν άνακάλυψα πως δεν με είχε αγαπήσει ποτέ, πως είχε θαμνωθί μονάχα από το γή-μα, μου ήλθε σαν τρελά. Σου είπα: Ήταν τόσο μεγάλο το γτή-μα, που μ' έκανε να πάρω πιο έλαφρά το άλλο, την οικονομική καταστροφή. Ζούσα σαν μέσα σ' έναν εφιάλτη. Παρακολούθησα κάθε του λέξι, κάθε του φράσι, κάθε του κινή-μα, άνακάλυπτα παντού, πως δεν μ' άγαπούσε. Τότε πάλι σκεφθή-κα πως δεν άζειν να τη ζήση κανείς, μιά τέτοια ζωή. Άλλά τότε έκανα και μία καφόδια άνακα-λυσή...

Σταμάτησε πάλι η Φαίδρα. Ί-σως να περίμενε κάτι να της πη η Άννα. Αυτή όμως ένιωσε την καρδιά της μέσα σαν ξεκαρφωτή, και δεν ήταν σε θέση ν' άσθώ-ση λέξι.

— Τώρα πρέπει να σου πω και το τελευταίο, συνέχισε η χήρα. Πρέπει να σου μιλήσω με άπολη-τη έλλειψήναι και για τα δικά μου συναισθήματα. Στην άρχή, όταν κατάλαβα πως ο Τάσος δεν μ' άγαπούσε, όταν άνακάλυψα πως δεν με είχε αγαπήσει ποτέ, πως είχε θαμνωθί μονάχα από το γή-μα, μου ήλθε σαν τρελά. Σου είπα: Ήταν τόσο μεγάλο το γτή-μα, που μ' έκανε να πάρω πιο έλαφρά το άλλο, την οικονομική καταστροφή. Ζούσα σαν μέσα σ' έναν εφιάλτη. Παρακολούθησα κάθε του λέξι, κάθε του φράσι, κάθε του κινή-μα, άνακάλυπτα παντού, πως δεν μ' άγαπούσε. Τότε πάλι σκεφθή-κα πως δεν άζειν να τη ζήση κανείς, μιά τέτοια ζωή. Άλλά τότε έκανα και μία καφόδια άνακα-λυσή...

Σταμάτησε πάλι η Φαίδρα. Ί-σως να περίμενε κάτι να της πη η Άννα. Αυτή όμως ένιωσε την καρδιά της μέσα σαν ξεκαρφωτή, και δεν ήταν σε θέση ν' άσθώ-ση λέξι.

— Τώρα πρέπει να σου πω και το τελευταίο, συνέχισε η χήρα. Πρέπει να σου μιλήσω με άπολη-τη έλλειψήναι και για τα δικά μου συναισθήματα. Στην άρχή, όταν κατάλαβα πως ο Τάσος δεν μ' άγαπούσε, όταν άνακάλυψα πως δεν με είχε αγαπήσει ποτέ, πως είχε θαμνωθί μονάχα από το γή-μα, μου ήλθε σαν τρελά. Σου είπα: Ήταν τόσο μεγάλο το γτή-μα, που μ' έκανε να πάρω πιο έλαφρά το άλλο, την οικονομική καταστροφή. Ζούσα σαν μέσα σ' έναν εφιάλτη. Παρακολούθησα κάθε του λέξι, κάθε του φράσι, κάθε του κινή-μα, άνακάλυπτα παντού, πως δεν μ' άγαπούσε. Τότε πάλι σκεφθή-κα πως δεν άζειν να τη ζήση κανείς, μιά τέτοια ζωή. Άλλά τότε έκανα και μία καφόδια άνακα-λυσή...

Σταμάτησε πάλι η Φαίδρα. Ί-σως να περίμενε κάτι να της πη η Άννα. Αυτή όμως ένιωσε την καρδιά της μέσα σαν ξεκαρφωτή, και δεν ήταν σε θέση ν' άσθώ-ση λέξι.

— Τώρα πρέπει να σου πω και το τελευταίο, συνέχισε η χήρα. Πρέπει να σου μιλήσω με άπολη-τη έλλειψήναι και για τα δικά μου συναισθήματα. Στην άρχή, όταν κατάλαβα πως ο Τάσος δεν μ' άγαπούσε, όταν άνακάλυψα πως δεν με είχε αγαπήσει ποτέ, πως είχε θαμνωθί μονάχα από το γή-μα, μου ήλθε σαν τρελά. Σου είπα: Ήταν τόσο μεγάλο το γτή-μα, που μ' έκανε να πάρω πιο έλαφρά το άλλο, την οικονομική καταστροφή. Ζούσα σαν μέσα σ' έναν εφιάλτη. Παρακολούθησα κάθε του λέξι, κάθε του φράσι, κάθε του κινή-μα, άνακάλυπτα παντού, πως δεν μ' άγαπούσε. Τότε πάλι σκεφθή-κα πως δεν άζειν να τη ζήση κανείς, μιά τέτοια ζωή. Άλλά τότε έκανα και μία καφόδια άνακα-λυσή...

Σταμάτησε πάλι η Φαίδρα. Ί-σως να περίμενε κάτι να της πη η Άννα. Αυτή όμως ένιωσε την καρδιά της μέσα σαν ξεκαρφωτή, και δεν ήταν σε θέση ν' άσθώ-ση λέξι.

το που πίστευες ότι ήταν αγάπη, μέσα σου, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μία αττάπητα... Έσύ δεν το δοκίμασες αυτό, Άννα. Δεν μπορείς να καταλάβεις πόσο μπορεί κι' αυτό...

Άναστέναξε βαθεία, και φάνη-κε σαν να είχε γεράσει ξαφνικά χρώνα...

— Τώρα στα είπα όλα, τέλειω-σε τη δραματική της διήγησι. Τώρα ξέρεις, Άννα, πως είμαι η πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Τόσο δυστυχισμένη που λέω να μη δεχθώ την οικονομική σου προσφο-ρά. Τι θα τα κάνω, τα χήματα;

— Θ' άσχισες μία κανούργια ζωή, είτε η Άννα με πιστί.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΣΥΜΒΟΛΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΣΥΜΠΟΝΙΑ

Έμεινε πολλή ώρα η Άννα με τη Φαίδρα. Καταλάβαινε πως είχε μπροστά της μία γυναίκα αφανίστα δυστυχισμένη, κι άμέ-σως ένιωσε πως το καθήκον της ήταν να δώσει συγγνώμη και παρηγοριά.

— Άννα, φώναξε κάποια στιγμή η Φαίδρα. Έχουν άντιστραφή οι όροι. Άλότε έσύ ήσουν η άδύνατη, και το θεωρούσα τόσο φτωκό έγω να δείχνω την έπσοχή μου και να σε συμβουλεύω. Σήμερα όμως, έγω είμαι η άδύνατη, το κορμί, κι' εσύ είσαι η δυνατή. Πέρασε άπάνω σου η μπορά, στα χέρμισε όλα κι' όμως, κατάφερες να τα ξαναχτίσης. Πες μου... πρώτα, πώ-τα, μπορείς να με συγχωρήσης;...

Πήγε η Άννα ν' άπαντήση, η Φαίδρα όμως δεν την άφρεσε. Πρό-λαβε και φώναξε:

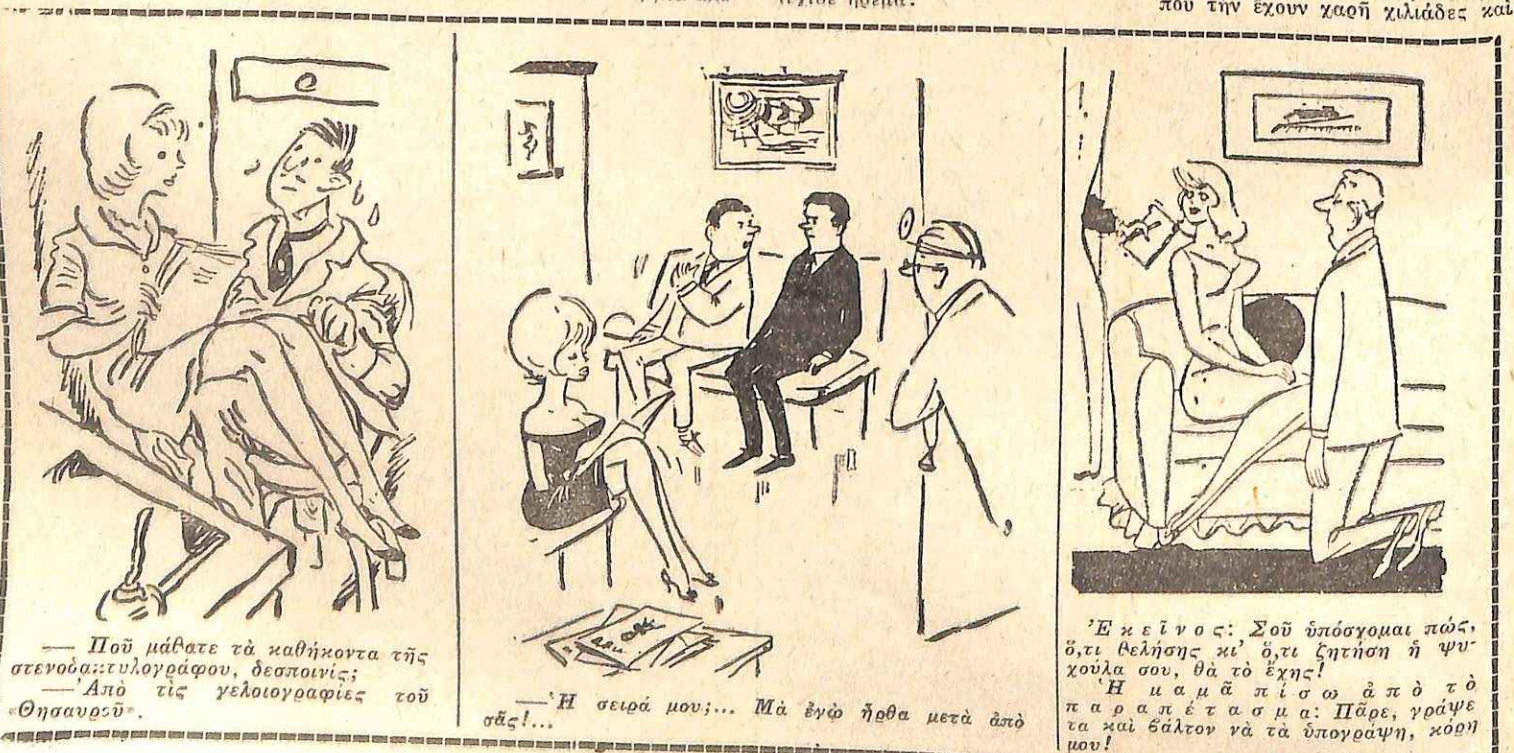
— Στάσου... Αυτό που σου ζή-τω, δεν είναι άνθρωπινο. Δεν μπο-ρείς να είσαι δυστυχισμένη έσ-απας μου και να με συγχωρήσης. Μπορώ όμως να σε βοηθήσω. Άν-να. Άν και τόσο δυστυχισμένη, μπορώ να σε βοηθήσω. Όπως σου είπα, με τον Τάσο δεν μας δίνει τίποτε. Μονάχα λίγη συμπόνια με μέρους του, ίσως τώρα και λίγη ντροπή. Άν δεχθώ την περιουσία που μου έπιστρέφεις, δε θαχί λόγο πιά να λητάς, η τουλάχιστον, δεν θα φαντάζεται ότι έχει λόγο να με λητάει. Πιστεύει ότι το γή-μα είναι το πάλ για μένα. Όταν νιώσει ότι έχω οικονομική ευθέρεια πάλι, θα καταλάβη ότι είναι έλευ-θερος, και θα το υποδέξω κι' έ-γω, ότι μπορεί ν' άποληθίται ά-πό που τον λέει η καρδιά του.

Την κίτταξε η Άννα έρωτη-ματικά. Κι' η Φαίδρα κλαυγέλασε πικρά.

Το ξέρεις τι είναι αυτό που τον λέει η καρδιά του; Το ξέρεις πώ-ν καλά, δεν τοίμας όμως να το πής. Ίσως, ούτε να το πιστέ-ψης σου η ίδια.

Σταμάτησε... Τα βλέφαρά της τρεμοπαίξαν. Έπειτα στήλωσε τα χρυσάριά της ματιά, γεμάτα πό-νο, αν και παραπαρούσε να χαμο-γέλαση, στην Άννα.

— Το ξέρεις πώ-ν καλά, είτε με φωνή βαθεία, πως σ' άγαπού-σε αληθινά και πως δεν έπαψε ούτε στιγμή να σ' άγατά. Άκό-μα από τότε, από την Γλυφάδα, όταν πιστεύαμε κι' οι δυο μας πως ο έρως είχε φοντοτυνη άνάμεσά μας παντοδυναμώς, άκαταμάχη-τος, άκόμα και τότε που καταλαβαί-ναμε πως μιλώσε για σένα. Πολλές φορές, έβλεπα να βυθίζεται σε βα-θεία μελάνχολία. Έγραγα το πάλ για να τον πείσω κι' αυτόν τον ί-διον, ότι η καρδιά του άνθρώπου δεν είναι πέτρα, ότι είναι ένα ζων-τανό πλάσμα, που άπάνετα σε διάφορες μεταβολές σαν κάθε ζων-τανό πλάσμα. Τον είχα σκεδόν πεί-σει, αλλά ποτέ-ποτέ ξεπερνούα από μέσα του, βαθιά, κάτι που με τρωάσε. Κάνα-δυ φορές, έκα-

— Που μάθατε τα καθήκοντα της στενοδα:τυλογραφου, δεσποινις; — Από τις γελοιογραφίες του «Θησαυρού».

— Η σειρά μου;... Μα έγω ήρθα μετά από σάς!...

Έκνε ι ν ος: Σου υπόσχομαι πώς, ότι βελήσης κι' ότι ζητήση ή ψυ-χούλα σου, θα το έχης! — Η υ α μ π ί σ ω ά π ό τ ο πα ρ α π έ τ α σ μ α: Πάρε, γράψε τα και βάλτον να τα άπογράψη, κόρη μου!

Ο "ΘΗΣΑΥΡΟΣ"

ΦΙΛΕ ξενητεμένε,
Οι όμορφες πράξεις, τα εύγε-
νικά αισθήματα, τα ωραία παρα-
δείγματα έχουν γίνει τόσο σπάνια
στην εποχή μας — σ' αυτή την επο-
χή που έχει στήσει το θρόνο της η
ύλη, μ' όλες τις πιο αντιπαθητι-
κές μορφές της — ώστε, όταν ύ-
πάρχουν, να θεωρούνται φαινόμενα.
Να λοιπόν γιατί σαν ένα «φαινό-
μενο» θεωρείται και η περίπτωση
του Σαράντη Ζαράμη από τη Λη-
μνο, του «Έλληνα μετανάστη» που
την μεγάλη καρδιά, όπως τον ά-
ποκαλούν στο Σίδνεϋ, της Αυστρα-
λίας όχι μονάχα οι Έλληνες αλλά
και οι ξένοι, που πηγαίνουν στο
μεγάλο παντοπωλείο-ζαχαροπλα-
στείο του Ζαράμη, για να τον δουν
από κοντά, για να μιλήσουν μαζί
του, για να πείσουν ότι πραγμα-
τικά υπάρχει.

Μα μην άφηνε το μυαλό σας να
τρέχει μακριά. Ο Σαράντης Ζαρά-
μης δεν είναι έφευγής κάποιου
νέου τύπου διαστημολογίου, που θα
επιτρέψει στον άνθρωπο να φτάσει
γρηγορότερα στον Άρη, δεν ανε-
κάλυψε το έλιξιό του μακροζωΐ-
ας, ούτε το φάρμακο της παντινής
νεύσεως. Απέδειξε μόνο κάτι πολ-
ύ πιο απλό, αλλά και θαυμάσιο.
Ότι, δηλαδή, ακόμα και στο σημε-
ρινό κόσμο, υπάρχουν άνθρωποι που
«ξέρουν» και «μπορούν» να νιώσουν
την αξία της ευγνωμοσύνης, που
δεν έχουν — το καλό που δέχτηκαν
από τους άλλους και προσπαθούν
να το ξεπληρώσουν.

Η ιστορία του Σαράντη Ζαράμη
είναι απλή και συγκινητική και άρ-
χίζει στις δραματικές μέρες της
Κατοχής, πριν από 21 χρόνια. Τό-
τε, ο Ζαράμης, μαζί με πέντε φί-
λους του, προσπάθησαν να περά-
σουν με μία βάρκα από την κατε-
χόμενη Ελλάδα στη Μέση Ανατο-
λή. Άλλα μία δυνατή φουρτούνα
τους έριξε στις ακτές της Τουρ-
κίας και οι Τούρκοι τους παρέδω-
σαν στους Γερμανούς. Έτσι, ο Σα-
ράντης Ζαράμης δρέθηκε κλεισμέ-
νος σ' ένα στρατόπεδο συγκεντρώ-
σεως.

Όα ήταν δύσκολο, σχεδόν ά-
πίθανο να δούμε ζωντανό από έ-
κείνο το στρατόπεδο, με τις συνθη-
κες ζωής, που υπήρχαν εκεί μέσα
—διηγείται ο Ζαράμης—. Άλλα ο
Διέθνς Έρυθρος Σταυρός μας ά-
πλωσε το χέρι, μας βοήθησε, στά-
φιχνε εκείνα χρόνια. Μας έστειλε
τροφήμα και ρούχα κι' έτσι μπορέ-
σαμε να σωθούμε. Από τότε, το
μεγαλύτερο όνειρό μου ήταν να μπο-
ρέσω να κάνω κι' εγώ κάτι, για να
βοηθήσω με τον τρόπο μου τους
άλλους συνανθρώπους μου, που έ-
χουν την ανάγκη του Διεθνούς Έρ-
υθού Σταυρού. Το ξέρω, πως με τις
τρείς λίρες που δίνει την εβδομά-
δα, δεν κάττω τίποτα το σπουδαίο.
Το χρέος της ευγνωμοσύνης μένει
πάντα το ίδιο, δεν ξεπληρώνεται
ούτε με την ίδια μου τη ζωή. Μα
δεν μπορείτε να φαντασθείτε ποση ι-
κανοποίηση νιώθω, όταν προσφέρω
το μικρό αυτό ποσό. Από το 1960,
που μπόρεσα να τακτοποιηθώ εδώ
στην Αυστραλία, δεν παρέλειψα ε-
νώ το χρέος μου όντε μία φορά.

Τρεις λίρες την εβδομάδα στον
Διεθνή Έρυθρο Σταυρό, σαν δείγμα
ευγνωμοσύνης! Να ποιά είναι η
εύγενική πράξη του Σαράντη Ζα-
ράμη, που τόσο έντυποι έχει προ-
καλέσει στους Έλληνες μετανάστες
της Αυστραλίας, αλλά και σε πολ-
λούς ξένους που φτάνουν μέχρι το
κατάστημα του της οδού Κρόουν
στο Σίδνεϋ, για να γνωρίσουν τον
«Έλληνα με τη μεγάλη καρδιά»,
τον «άνθρωπο που δεν ξεχάσει».

Και αυτό το ενδιαφέρον που δη-
μιουργείται γύρω του, αποδεικνύει
πόσο ο σύγχρονος κόσμος είναι δι-
ψασμένος για ανθρώπινα, για καλο-
σύνη, για εύγενικά αισθήματα, για
ωραίες πράξεις.

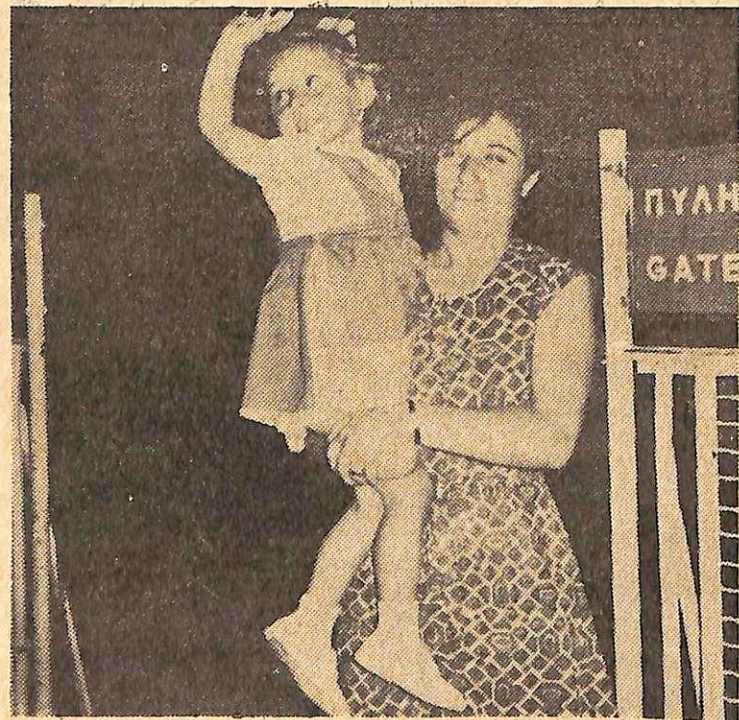
Δύο σελίδες αφιερωμένες στον άποδοιμο Έλληνοισμό, που γράφουν και
επιμελούνται οι συνεργάτες μας Σ.ΜΠΟΡΛΕΣΗΣ και ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΜΑΣ

Οι δυο αυτές σελίδες είναι αφιερωμένες στον Έλληνα ξε-
νητεμένο. Σκοπός τους είναι να ασχοληθούν με τα προβλήμα-
τά του, με τις χαρές και τις λύπες του, να συνεργαστούν μαζί
του και να κρατήσουν ζωντανή μέσα του την ανάμνηση της
Ελλάδας.

Ο «Θησαυρός του ξενητεμένου» θα συμπεριλαμβάνει φωτο-
γραφίες και ρεπορτάζ από αναχωρήσεις μεταναστών, ενδιαφέ-
ρουσες συνεντεύξεις, μεταναστευτικές ειδήσεις και πληροφορίες,
εξελικτικές με τους ξενητεμένους, συνεργασία, για
κείνους που θέλουν να περιγράψουν τη ζωή τους στην «ξένη γη»,
που τους έβρισαν οι ανάγκες της ζωής ή κι' εκείνη η κρυφή
μή έντονη επιθυμία του Έλληνα για αλλαγή, για δράση, για
περιπέτεια.

Γ ρ ά ψ ε τ ε: Περιοδικόν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ». Για το «Θη-
σαυρό του ξενητεμένου». Δραγκτσάνειου 4, Αθήνα, GREECE.

Η μικρούλα μετανάστρια Άγγελική, στην αγκαλιά της κοπέλλας
που την ανέλαβε για το ταξίδι. Στην Αυστραλία πηγαίνει να βρει
τους θετούς γονείς της και μία νέα πατρίδα.

ΑΛΛΕΣ 120 ΚΟΠΕΛΛΕΣ ΕΦΥΓΑΝ

«Πάμε να παντρευτούμε χωρίς
προίκα!»

Τις συναντήσαμε και πάλι στους
διαδρόμους, στους προβολείς,
στα γραφεία της Διακυβερνητικής
Επιτροπής Μεταναστεύσεως, της
οδού Σοφοκλέους 1. Άλλες εκατόν
είκοσι κοπέλλες, έτοιμες να φύ-
γουν για την ξεντεία. Όλες γε-
μάτες δροσικά, υγεία, ζωή, ομορφιά,
ορεξί για δουλειά.

Πάμε να δουλέψουμε —λένε,
ενώ τα ξύπνια μάτια τους λάμπουν.
Εδώ στην Ελλάδα μας κατηγορούν
γιατί είμαστε οι κοπέλλες της επαρχί-
ας, είμαστε λίγο, τερπύλες, πως
προτιμάμε να τεμπέλικουμε και να
τα περιμένουμε όλα από τον πατέ-

ρα μας και τ' αδελφία μας. Μα
είμαστε θέλουμε ν' αποδείξουμε πως
δεν έχουμε δίκιο. Φεύγουμε από την
Ελλάδα για να μπούμε να δουλέψου-
με, να κερδίσουμε χρήματα και...
γιατί όχι; Να παντρευτούμε χωρίς
προίκα! Εδώ στην πατρίδα οι άν-
τρες γίνανε πολύ ακριβοπληρωτοί!
Άλλοι μόνον στους πατεράδες που έ-
χουν φύγει, άλλοι για την ξεντεία,
πολλοί που έχουν και δεν έχουν,
δεν τα καταφέρνουν να μας παντρέ-
ψουν. Κι' έπειτα, που να βρεθούν οι
γαμπροί; Οι περισσότεροι νέοι έ-
χουν φύγει, άλλοι για την ξεντεία,
άλλοι για τα καράβια. Από εκεί-
νους που μένουν, οι περισσότεροι
είναι αποφοιτημένοι ή πωλούνται
ακριβά στην ελευθερία τους. Τι να
κάνουμε λοιπόν εμείς; Να περιμέ-
νουμε σαν τις μάρες παθόνες, για
να καταλήξουμε να μείνουμε γερό-
τοκορές; Αυτό θα μας έλπει! Φεύ-

γουμε λοιπόν κι' εμείς. Εκεί, στην
Αυστραλία, δεν θα μας χρειαστεί
προίκα. Θα δουλεύουμε κι' εμείς. Θα
κερδίζουμε χρήματα. Κι' όταν μία
γυναίκα δουλεύει και προσφέρει χρή-
ματα στο σπίτι, τι να την κάνουν
την προίκα; Δεν της χρειάζεται.

Τά λένε όλα αυτά εθύνια, χαμο-
γελαστά, λίγο στα σοβαρά, λίγο
στά άστεια, χωρίς ίσως να κατα-
λαβαίνουν πόσα είναι τα κοινωνικά
προβλήματα που ζωντανά σκιαγρα-
φούνται με τα λόγια τους.

Η πληγή της προίκα, το άδεια-
σμα της ελληνικής επαρχίας πρώτα
από τους νέους και ύστερα από τα
κορίτσια της, η ενοχία της γυναι-
κας. Όλα προβλήματα σοβαρά που
χρειάζονται μελέτη, ενδιαφέρον και
ίσως χρόνια και χρόνια, για να
βρουν τη σωστή λύση τους στη κά-
ρα μας.

Πολλές από τις κοπέλλες που
φεύγουν μ' αυτή την αποστολή, εί-
ναι αρραβωνιασμένες και θα συναν-
τήσουν τους αρραβωνιαστικούς τους
στην Αυστραλία. Άλλες πάλι, φεύ-
γουν πρώτα αυτές, για να καλέσουν
τον αρραβωνιαστικό τους αργότερα.

— Έτσι δεν θα χρειαστεί να κου-
ραστούμε εκεί κάτω για να βρού-
με σύζυγο, λένε γελάοντας, τον έ-
χουμε κιόλας στο χέρι. Αφίουμε
στις άλλες αυτό τον κόπο.

Γέλια και δάκρυα

Γελούν και άστεύονται οι συμ-
παθητικές κοπέλλες, που βρίσκον-
ται στα γραφεία της ΔΕΜΕ για τις
τελευταίες διατυπώσεις πριν από
την αναχώρησή. Τις βλέπουμε, τις
ακούμε, με καρδιά λίγο σφιγμένη,
γιατί ξέρουμε πως σε λίγες ώρες,
γύρω στα μεσάνυχτα, στο αεροδρό-
μιο του Έλληνικού, έκείνα τα γε-
λαστά και τσαπινικά μάτια θα
γεμίσουν από τα πικρά δάκρυα του
χωρισμού, ενώ θα άγκιστρώνουν
άπελπισμένα τους δικούς τους.

Μα για την ώρα, η στιγμή αυτή
τους φαίνεται μακρινή. Ο περτώ-
δης ρυθμός που έχουν πάρει οι προ-
ετοιμασίες, οι διατυπώσεις, οι και-
νούργιες εντυπώσεις τις έχουν ά-
ποροφάσει, τις εμποδίζουν να σκέ-
πτονται τίπο.

Τώρα βρίσκονται ολόγυρά μας
έσων χαρούμενο μελίσσι. Πολές έ-
χουν διαβάσει το «Θησαυρό του ξε-
νητεμένου» και έχουν δει τις φωτο-
γραφίες γνωστών τους ή ιδίως οχο-
πύλινες που είχαν φοιτήσει στις ίδιες οχο-
πύλινες της ΔΕΜΕ. Όλες θέλουν να
μιλήσουν, να στείλουν ένα μήνυμα
στους δικούς τους.

Η Κωνσταντίνα Μητροπούλου
από τον Άγιο Στέφανο Άχαϊας,
από την Άλεξάνδρα Μπαρδάνη από την
Τριτασία, η Θεοδώρα Κιττόγλου από
Κατάκωλο, η Διονυσία Αθανασο-
πούλου από την Ήλεια, η Ρίτα Α-
λεξοπούλου από την Άχαϊα, η Ε-
λένη Φερνιεριώτη από τον Άγιο Η-
λίου Πύργου, η Άννα Σταμάρη από
τον Πύργο, η Έλευθερία Καραού-
λη από την Ολυμπία, η Νίκη
Παπαγιαννίδου από τον Πύργο, η
Ελένη Παπαγιαννίδου από τον Πύργο,
η Ελένη Παπαγιαννίδου από τον Πύργο,
η Ελένη Παπαγιαννίδου από τον Πύργο,
η Ελένη Παπαγιαννίδου από τον Πύργο,

Είμαστε ολόμορφες στον κό-
σμο, μας λένε, όμορφες χωρίς γο-
νεύς. Για χάρη εδώ στην Ελλάδα
δουλεύουμε σε σπείρες. Τώρα πηγαί-
νουμε στην Αυστραλία, με την έλ-
πίδα να φτιάξουμε μία καλύτερη
ζωή.

Οι συγγενείς των κοριτσιών έ-
χουν άνεδη τάση στην ταραχή του
αεροδρομίου. Χέρια και μαντήλια
κινούνται, εύχες και συμβουλές δι-

ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥ

ριτωμένες κοπέλλες, ή μία ξανθεία
κι' ή άλλη μελαχροινή. Σχηματίζου-
με την έντυπια πως δεν πρόκειται
για μετανάστες, αλλά ύστερα μα-
θαίνουμε ότι κι' αυτές είναι ανά-
μεσα στις εκατόν είκοσι κοπέλλες
που φεύγουν. Πρόκειται για τις ά-
δελφές Γεωργία και Μαίρη Άπο-
στολίδου από την Πάτρα.

Από τις δυο, η Γεωργία — ή
ξανθεία — είναι πιο δηλητική, πιο
βαρβαλή, ενώ η Μαίρη, πιο σω-
πλή και θλιμμένη, δείχνει καθαρά
πως ο καύσος της δυστυχίας έχει
ανοίξει κιόλας μία βαθιά πληγή
στην καρδιά της. Η Γεωργία μας
λέει πως αυτή, πριν αποφασίσει να
φύγει, σπούδαζε μοντέλιστ, ενώ η
αδελφή της είναι απόφοιτος γυ-
μνασίου και έρεει καλά άγγλικά και
γροφωρηχάν.

Και τότε γιατί φεύγετε; ρω-
τάμε όχι χωρίς έκπληξη.

— Φεύγουμε, λέει, δεν έχει σημα-
σία το γιατί. Τα δυσάρεστα απόρ-
οπα της ζωής είναι δυστυχώς πολ-
λά και σε αναγκάζουν ν' αλλά-
ξεις πορεία. Πηγαίνουμε στη μακρυ-
νη χώρα, που θα μας δεχτεί, χωρίς
αυταπάτες, αλλά με το κεφάλι ψη-
λά. Ξέρουμε πως οι λίρες δεν βρί-
σκονται στο δρόμο, πως θα χρειά-
στη να δουλέψουμε, μα είμαστε έ-
τοιμες να αντιμετώπιζουμε με θάρρος
τη νέα μας ζωή, με την μόνη ελπί-
δα να βρούμε λίγο περισσότερη
τύχη.

Ο «Θησαυρός του ξενητεμένου»
τους εύχεται να βρουν πολλή τύχη
στην ξεντεία, σ' αυτές και σ' όλες
στις άλλες κοπέλλες της σημερινής
δικαιημερας.

Η ξεντεία άρχίζει εδώ

Πλησιάζουν μεσάνυχτα και έξω ά-
πό το αεροδρόμιο του Έλληνικού
έχει συγκεντρωθεί πολύς κόσμος, έ-
να μικρό πλήθος, άσυνήθιστο για
εκείνο το περιβάλλον. Άνθρωποι,
άλλοι, χωρικοί με ροζιασμένα χέ-
ρια και πρόσωπα μαυρισμένα από
τον ήλιο, γυναίκες με μαντήλια στο
κεφάλι και πρόσωπα πρόωρα γερα-
σμένα. Είναι γονείς και συγγενείς
των κοριτσιών που θα φύγουν σε
λίγο για την Αυστραλία. Άνάμεσα
στους άλλους, κι' ένας ηλικιωμένος
ιέρεις. Περιμένει κι' αυτός να απο-
χαιρετήσει και να εύλογη τη κόρη
του, που φεύγει για την ξεντε-
τεία.

Οι κοπέλλες φτάνουν σε λίγο με
τρία τούλμια. Τώρα οι στιγμές
φεύγουν γρήγορα, σαν άμμος ανά-
μεσα σε μισανοιγμένα δάκτυλα. Λί-
γες στιγμές μοναχά, που μόλις φτά-
νουν για ένα τελευταίο άγκάλια-
σμα, ένα ακόμα φιλή, λίγα ακόμα
δάκρυα.

Ύστερα μία-μία οι 120 μετανά-
στες περνούν από τον έλεγχο δια-
βατηρίων και προχωρούν στον έσω-
τερικό περίφρακτο χώρο του αερο-
δρομίου. Εδώ συναντάμε την πιο
μικρή μετανάστρια της σημερινής
αποστολής, την τετράχρονη Άγγε-
λίκη. Η μικρούλα, φεύγοντας, δεν
αλλάζει μόνο πατρίδα αλλά και οι-
κογένεια. Έχει υιοθετηθεί από τον
μετανάστη κ. Χαρομή και τη σύ-
ζυγό του. Οι θεοί γονείς της θα
την παραλάβουν στην Αυστραλία.
Για το ταξίδι, τη φροντίδα της μι-
κρής την έχει αναλάβει μία κοπέ-
λα από την Θράκη, η Άναστασία
Λαογιαννίδου, που πηγαίνει κι' α-
πό την Αυστραλία μαζί με την ά-
δελφή της Αικατερίνη.

Είμαστε ολόμορφες στον κό-
σμο, μας λένε, όμορφες χωρίς γο-
νεύς. Για χάρη εδώ στην Ελλάδα
δουλεύουμε σε σπείρες. Τώρα πηγαί-
νουμε στην Αυστραλία, με την έλ-
πίδα να φτιάξουμε μία καλύτερη
ζωή.

Οι συγγενείς των κοριτσιών έ-
χουν άνεδη τάση στην ταραχή του
αεροδρομίου. Χέρια και μαντήλια
κινούνται, εύχες και συμβουλές δι-

νεται φωναχτά. Ο χρόνος φαίνεται
σαν νάχει σταματήσει για μία στι-
γη ή νά έχει πάρα πολλά, για να ξενο-
χίστη νά τρέχει, ύστερα γρήγορα, πο-
λύ γρήγορα, με την ταχύτητα του
μεγάλου «έξ» που θα πάει μαζί
του τις 120 κοπέλλες στη μακρινή
Αυστραλία.

Η φωνή της σπύκερ καλεί τις
μετανάστες ν' ανεβούν στο αερο-
πλάνο της Αυστραλιανής Έταιρεί-
ας Κουάντας. Η στιγμή έχει φτά-
σει. Μία-μία οι 120 κοπέλλες δει-
χνουν το διαβατήριό τους στις δυο
αεροσυνοδούς, που βρίσκονται στη
βάσι της σκάλας, και ανεβαίνουν
στο αεροπλάνο. Η ξεντεία τους
άρχίζει εδώ. Καλό ταξίδι και καλή
τύχη, άγαπητές μας φίλες.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΩΝ ΠΑΝΑΡΚΑΔΩΝ ΣΤΗΝ ΤΡΙΠΟΛΙ

Με ειλικρινή ένθουσιασμό υπεδέ-
χθησαν οι κάτοικοι της Τριπόλεως

Ο συνεργάτης μας Σ. Μπορλέσης, ανάμεσα σε μερικές από τις νε-
αρές μετανάστες που έφυγαν για την Αυστραλία τις 19 Ιουλίου.

τα μέλη της Έλληνοαμερικανικής
οργάνωσης των Παναρκάδων, που
έφτασαν στην Άρκαδική πρωτεύου-
σα για το φετινό Συνέδριό τους,
που, όπως είχε αποφασιστεί, έγινε
αυτό το χρόνο στη μητρική γη. Οι
εργασίες του Συνεδρίου άρχισαν
την Κυριακή 25 Ιουλίου. Συνέλη-
θησαν διάφορα σοβαρά θέματα
και μεταξύ των πρώτων το θέμα
των σεισμοπλήκτων της περιφέρει-
ς Άρκαδίας, στους οποίους η Ορ-
γάνωση των Παναρκάδων προσέφερε
και προσφέρει πολλά βοηθήματα σε
χρήματα και ρουχισμό.

ΠΑΝΟΡΟΦΙΕΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΕΣ

Εργάτες νix τη Ν. Αφρική

Μεγάλη εταιρία σιδήρου και χα-
λυβός στη Νότιο Αφρική ενδιαφέ-
ρεται να προσλάβει πεπειραμένους
και ημειδικευμένους χειριστές μη-
χανουργικών μηχανημάτων (τόρνου,
φραιζας, δραπεύου, πλάνης κλπ.).
Γίνονται δεκτοί έγγαμοι και άγα-
μοι.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΙΟΥΝΙΟΥ

ΓΙΑ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Άντρες 1771. Γυναίκες 1217.

ΜΕΣΩ Δ.Ε.Μ.Ε.

13 πρόσφυγες εις Σουηδία.
207 εις Ν. Αφρική (15 εις Αιγύ-
πτου).
54 εις Η.Π.Α.
3 εις Καναδά,
118 εις Αυστραλία.
2 εις Ν. Ζηλανδία.

Η ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΗΣ

Ξενητεμένη φίλη

Είχα ακούσει πολλές φορές για
τα «συναισθήματα με τις φωτογραφί-
ες», μα είναι ή πρώτη φορά που

νι μου τον προέβλεψε και οι γονείς
μου με πίεσαν να δεχτώ, για να μη
βρεθώ ολόμυαχη στην Αυστραλία.
Η φωτογραφία του μου άρεσε κι'.
Έτσι δέχτηκα. Μα τώρα, που πλη-
σιάζει ή στιγμή να τον συναντήσω,
φοβάμαι. Κι' αν δεν μ' άρεση στην
πραγματικότητα; Κι' έπειτα, πως
θα μπορέσω να παντρευτώ έναν άν-
θρωπο που δεν γνωρίζω;

Προσπάθησα να την ένθαρνω,
της είπα πως σίγουρα έκείνους ο
νέος, αφού της άρεσε στη φωτογρα-
φία, θα της άρεσε και στην πρα-
γματικότητα. Κι' έπειτα έκει, στη
μοναξιά της ξεντείας όπου θα ή-
ταν ο μοναδικός δικός «της» άν-
θρωπος, εύκολα θα συνδεόταν ψυχι-
κά μαζί του, θα τον αγαπούσε και
θα βρήκε την εύτυχία κοντά του.

Τώρα η κοπέλλα έκεινη βρίσκει
στην ξεντεία και έλπίδα, εύχο-
μαι, να έχει λύσει με τον καλύτερο
τρόπο το πρόβλημα της και νάχει
βρει κοντά σ' εκείνον τον άγνωστο,
αρραβωνιαστικό — την άσπρη, την
τριφερότητα, την κατανόηση, που
πάσο άσχημη την ανάγκη τους, ή νε-
ανική ψυχή της, που μόλις ξεριζώ-
θηκε από το παλιό περιβάλλον, τις
παλιές συνήθειες και που είναι φυ-
σικό νάχει χάσει λίγο τα νερά της
στη μακρινή χώρα, που την έχει
δεχτεί.

Αλλά εγώ εξακολουθώ να άναρω-
τιέμαι: Είναι τόσα σωστά να γί-
νεται κάτι τέτοια πειράματα; Εί-
ναι λογικό να πιέζουν οι γονείς τις
κορές τους ν' αρραβωνιάζονται το
άνω μιας φωτογραφίας, όταν μό-
λις δεν είναι απαραίτητο, αφού
το Πρόγραμμα της Έλευθέρως Με-
ταναστεύσεως προσφέρει σ' αυτές
τις κοπέλλες την εύκαιρία να φύ-
γουν ελεύθερες και να βρουν αργό-
τερα μόνες τους, αμόρφητα και ά-
νεπιδέσμευτα, το σύντροφο της ζωής
τους, εκεί στην ξεντεία; Δεν άμφι-
σβητά την καλή πρόθεση των γονέ-
ων. Σαν μία έγγυση σιγουρίας
έχουμε αυτή τη λύση. Για να μη
δρεθί ή κοπέλλα ολόμυαχη στην ξε-
ντεία, για νάχει κάποιον «δικό
της». Μα θαναί εύκολα να νιώσει
«δικό της», τον άγνωστο νέο της
φωτογραφίας, όταν θα τον γνωρίσει
από κοντά; Δυστυχώς τα αισθήμα-
τα, οι συμπάθειες δεν γεννιούνται
κατά παραγγελία. Οι φωτογραφίες
μπορεί να παίζουν άσχημα παιχνί-
δια και είναι επικίνδυνο να στηρίξη
κάποις σ' αυτές μία ολόκληρη ζωή.

Π. Κ.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΛΟΥΡΔΗΣ

«Όλοι σας θα έχετε ακούσει για
την μεγαλοπρεπή εκκλησία της Πα-
ναγίας της Λουρδής, ή οποία απο-
τελεί τόπο μεγάλου προκυνηματός
για τους καθολικούς, όπως για
τους ορθόδοξους ή Παναγία της
Τήνου».

Ο καός λοιπόν της Παναγίας
της Λουρδής, ή οποία τόσα θαύμα-
τα κάνει κάθε χρόνο, είναι περίε-
ρος για την αρχιτεκτονική του: Δεν
αποτελείται από μία μόνο εκκλησία,
αλλά από τεσσάρεις, χτισμένες τη
μία επάνω στην άλλη!

Αυτό συνέβη, γιατί, όσο η Λούρ-
δη γινόταν τόπος προσκυνηματος,
τόσο χρειαζόταν να μεγαλώσει ή
εκκλησία της. Έπειτα όμως οι γύ-
ρω χώροι έδωάρουν νερό για τους
τόφους τους, αντί να την έπαινε-
νουν, έχτισαν στην άρχη μία άλλη
εκκλησία πάνω απ' την παλιά, έ-
πειτα άλλη κι' έπειτα κι' άλλη...
Κι' έτσι αποτελέθηκε το περίεργο
αυτό οικοδόμημα, το οποίο τόσοσο
δεν στερείται άρμονίας και μεγαλο-
πρέπειας.

Πίσω από τον τετραπλό αυτό ναό,
βρίσκεται ή περίφημη και θαυμα-
στή τριανταφυλλία της Παναγίας,
που είναι άνθισμένη όλο το χρόνο.

«Ένα γλυκό μεθύσι με συνέπαινε για πρώτη φορά κι' έκλεισα τα μάτια ανασιρτώντας στο πρώτο εκείνο ξυπνημα της καρδιάς μου.

ΧΘΕΣ το βράδυ τον είδα στον ύπνο μου. Καθόταν σ' ένα βραχάκι, σε μία σκοτεινή απόμνηση ακρογιαλιά. Ο αέρας φυσούσε λυσιπασμένα, αναστατώνοντας τα μαλλιά του. Είχε ένα βλέμμα μακρινό και θλιμμένο. Μία γλυκιά μουσική υπόκρουση έμοιαζε να υπογραμμίζει εκείνη τη σκηνή.

Ενοίκωσα την καρδιά μου να πλημμυρίσει από μία βαθιά τρυφερότητα γι' αυτόν, μία τρυφερότητα που έμοιαζε σαν εκείνη, την παλιά. Θέλησα να τον πλησιάσω, μα κάτι κρατούσε τα πόδια μου καρφωμένα στη βρεγμένη άμμο...

Ξυπνησα απότομα, νοιώθοντας μία δυνατή θλίψη στη σκέψη πως εκείνος, ο Πέτρος, υπέφερε κι' εγώ δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να τον βοηθήσω. Εκείνο το όνειρό ήταν τόσο ζωντανό, που ακόμα κι' όταν είχα ξυπνήσει, έμειναν ολοζώντανες μνήμες στα μάτια μου οι εικόνες του.

Με μάτια ορθάνοιχτα άρχισα να θυμάμαι. Τη συντομή γνωριμία μας και την παράξενη εξέλιξή της.

Τον γνώρισα κάποιο χειμωνιάτικο βράδυ, σ' ένα φιλικό σπίτι. Ένας κοινός γνωστός μας σύστησε, κι' εκείνος, ο Πέτρος, μου έφερε το χέρι ζεστό, με εγκαρδιότητα. Ήταν ένα ψηλό όμορφο παιδί, γεμάτο ζωντάνια. Στα μάτια του έλαμπε ένα φως εσωτερικό, που με τράβηξε από την πρώτη στιγμή. Κι' έπειτα, εκείνος οι μικρές ρυτίδες που είχαν σχηματισθεί στις άκρες των χειλιών του, από μία παράξενη πικραμένη πτυχή, γέμισαν την καρδιά μου τρυφερότητα.

Τις αγάπες αμέσως, εκείνες τις μικρές ρυτίδες, που έρχονταν σε τόση αντίθεση με την εύθυμη διάθεσή του. Τον έκαναν να φαίνεται πιο ώριμος, πιο άντρας, και του πρόσθεταν ένα κάποιο γοητευτικό μυστήριο.

Εκείνο το βράδυ κάναμε πολλή συντροφιά, κουβεντιάσαμε για πολύ οι δύο μας, αποτραβηγμένοι α-

«ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ»

πό τους άλλους. Ανακαλύψαμε πως πηγαίναμε στην ίδια σχολή στο πανεπιστήμιο, πως είχαμε πολλές κοινές αντιλήψεις, όνειρα, επιδιώξεις. Η συντροφιά του με γέμισε με μία παράξενη ευχαρίστηση. Ήταν σαν τα λόγια του, το χαμόγέλό του, η παρουσία του, να γέμιζαν μέσα μου ένα κενό, που μέχρι τότε υπήρχε χωρίς να το έχω καταλάβει.

Εκείνο το βράδυ, όταν αποχωρήσαμε κι' εγώ γύρισα στο σπίτι, έμεινα για ώρες άγρυπνη και τον συλλογιζόμουν. Γιατί ένοιωθα τόχα τόση συγκίνηση στη σκέψη του; Αναρωτιόμουν. Γιατί εκείνο το ζεστό και γλυκό κύμα πλημμύριζε την καρδιά μου, κάθε φορά που έφτανε στο μυαλό μου το χαμόγέλό του, το βλέμμα του, τις μικρές ρυτίδες πλάι στα χείλη του;

Το άλλο πρωί, μετά το μάθημα, τον είδα να με περιμένει και κατάλαβα πως υποσυνείδητα τον περίμενα κι' εγώ, μ' όλο που δεν είχαμε μιλήσει για μία καινούργια συνάντηση το περασμένο βράδυ.

Πήραμε έναν καφέ κι' έπειτα πήγαμε στον κινηματογράφο, για να δούμε τη «Φαίδρα» με τη Μελίνα Μερκούρη.

Ενώ καθόμουν κοντά του, είχα την εντύπωση πως τον γνώριζα από χρόνια. Κυτταζόμαστε στα μάτια χαμογελαστοί και νοιώθαμε τις ματιές μας να μιλούν με τη δική τους μουσική γλώσσα.

Δεν θυμάμαι πολλά πράγματα από το φιλμ. Νομίζω πως δεν μπορούσα να το προσέξω καλά, μα εκείνο που μου έκανε εντύπωση ήταν η μουσική του υποκόρουσι. Είχα ξεχάσει το τραγούδι «Αγάπη μου», τραγουδιμένο από τη Μελίνα και

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

αυθόρμητα, ψιθυριστά, ανέβαιναν τα λόγια του στα χείλη μου:

«Αγάπη μου, η νύχτα θα μας πάρη τ' άστρα κι' ο ουρανός το κρύο το φεγγάρι...»

Το βλέμμα του Πέτρου το ένοιωθα καρφωμένο επάνω μου. Στράφηκα και τον κύτταξα κι' εγώ βαθεία στα μάτια. Τότε εκείνος άπλωσε το χέρι του, το τύλιξε γύρω στους ώμους μου και μ' αγκάλιασε να γείρω επάνω του. Κι' εγώ κουνήσα στην αγκαλιά του σαν γατάκι, πλημμυρισμένη από μία ευτυχία τόσο ζεστή, τόσο γλυκιά, που μ' έκανε να λυώ- νω.

«Αγάπη μου... Αγάπη μου...» τραγουδούσε μέσα μου η καρδιά μου και νομίζα πως είχα βρη με μι- ασ την απάντησιν σ' όλα τα ερωτη- ματικά που με βασάνιζαν τη νύχτα. Τώρα ήξερα τί ήταν η συγκίνηση, η ταραχή, που δεν μπορούσα να έ- ξηγησω. Ήταν ερωτας!

Μέχρι τότε δεν το είχα γνωρίσει, το αίσθημα αυτό που έχει τη δύνα- μι να δένει δυο καρδιές και να τις κάνει να γυρτούν στον ίδιο ρυθμό. Οι προκαταλήψεις και οι άγχες με είχαν κρατήσει μακριά του. Μα τώ- ρα δεν μπορούσα πιά να τον άρνη- θω. Ήταν πιο δυνατός από μένα, δεν είχα τη δύναμη ν' αντιδράσω στα καινούργια συναισθήματα, που κυριαρχούσαν μέσα μου. Ένα γλυ- κό μεθύσι με συνέπαιρνε για πρώτη φορά, ενώ τα χείλη του χάιδευαν το πρόσωπό μου, κι' έκλεισα τα μά-τια ανασιρτώντας στο πρώτο εκεί- νο ξυπνημα της καρδιάς μου.

Από εκείνο το πρωί γίναμε αχώ- ριστοι. Για μένα ο Πέτρος είχε γί- νει το επίκεντρο του κόσμου και το ίδιο φαινόταν να συνέβαινε και σ' εκείνον. Μελετούσαμε μαζί ώρες και ώρες, παίρνοντας κουράγιο ο ένας από τον άλλο. Όλη την ημέ-

ρα σχεδόν βρισκόμαστε μαζί και η ζωή φαινόταν απίστευτα όμορφη, χαρούμενη και φωτεινή όταν κρατιό- μαστε από το χέρι. Του εμπιστευό- μουν όλα μου τα προβλήματα κι' εκείνος μου μιλούσε για τα όνειρά του και τις ανησυχίες του.

Ο Πέτρος ήταν για μένα ο αγα- πημένος μου, ο αφοσιωμένος μου φίλος, ο μεγαλύτερος αδελφός μου. Κοντά του ήξερα πως θα μπορούσα να βρω σε κάθε στιγμή την πιο ειλικρινή συμβουλή, την πιο στοργική προστασία. Ο τρυφερός ερωτάς μας βασιζόταν, πάνω απ' όλα, στο σεβασμό και στην εκτίμη- σιν. Ο Πέτρος, μου φερόταν όπως θόδελε να φερθούν στην αδελφή του κι' έτσι μπορούσαμε να κρατήσουμε την αγάπη μας ψηλά, όμορφη και άγνη.

Χωρίς καλά-καλά να το καταλά- βουμε, οι μήνες κύλησαν κι' έφτα- σαν οι κολοκαριάτικες διακοπές, η ώρα του πρώτου χωρισμού μας.

Οι βδομάδες θα φύγουν γρή- γορα και ύστερα θα βιάμαστε και πάλι μαζί, είπαμε τη στιγμή, που απο- χαιρετιόμαστε, προσπαθώντας να δώσουμε κουράγιο και ελπίδα ο έ- νας στον άλλο.

Δεν μπορούσαμε να φανταστούμε, πως εκείνες οι διακοπές θα ήταν μοιραίες για τον έρωτά μας. Δεν καταλάβαμε πως η αγάπη μας ήταν ακόμα ένα τρυφερό και εύθραστο φυτό, που έπρεπε να το προσφύλαξου- με με την παρουσία μας. Δεν σκε- φτήκαμε πως η απόστασις, ο αποχω- ρισμός, μπορούσαν να μεταβληθούν σε ξεροδρόμι και να το μαράνουν.

Έτσι αποχωρήσαμε. Πέρασα- με μέρες κι' εβδομάδες ο ένας μα- κρύτερα από τον άλλο. Και σ' αυτό το διάστημα κάναμε νέες γνωριμιές,

αποκτήσαμε καινούργιες εμπειρίες, συνηθίσαμε να ζούμε ο ένας χωρίς την παρουσία του άλλου και ίσως ίσως ο ένας χωρίς τη σκέψη του άλλου.

Μα μονάχα όταν ξαναβρεθήκαμε το φθινόπωρο στο πανεπιστήμιο, διαπιστώσαμε τη φθορά, που είχε προσεγγίσει ο χρόνος και ο χωρισμός στο εύθραστο αίσθημά μας. Ήταν μία διαπίστωση ήρεμη και θλιμμένη. Το ερωτικό ενδιαφέρον μας είχε έ- ξασφαρίσει, αφήνοντας στη θέση του μία γλυκιά συμπάθεια, μία τρυφερή στοργή.

Παρ' όλα αυτά, προσπαθήσαμε να ξαναπάσουμε τις όμορφες παλιές μας συνήθειες, που τόση χαρά μας είχαν δώσει τον περασμένο χρόνο. Έξακολούθησαμε να βγαίνουμε μα- ζι, να μελετάμε μαζί, αλλά όλο και πιο άραϊα, όλο και πιο σπάνια. Και γρήγορα καταλάβαμε, πως άδικα προσπαθούσαμε να νομίζουμε ακόμα ζωντανό κάτι που μέσα στις καρ- διές μας δεν ζούσε πιά.

Σε μένα, εκείνη η διαπίστωση ά- φισε μία βαθιά μελαγχολική θλίψη. Ένοιωθα σαν να έχω χάσει τα νερά μου, ένοιωθα μόνη και δυστυχισμένη κι' όταν τύχαινε ν' ακούσω το «Α-γάπη μου» ξεσπούσα σε λυγμούς.

Κι' όμως δεν μπορούσα να κατα- λάβω πολύ καλά γιατί έκλαιγα. Γι- ατί δεν τον αγαπούσα πιά, ούτε κι' εγώ τον Πέτρο. Μα ίσως τα δάκρυά μου να κυλούσαν πάνω σε κάτι α- μορφο που είχε για πάντα χαθεί.

Ύστερα, με το πέρασμα του και- ρού, που τόσες πληγές ξέρεει να- πιεράει, η θλίψη έφευγε ολοένα α- πό την ψυχή μου. Τώρα δεν κλαίω πιά, όταν ακούω εκείνο το τραγού- δι, το τραγούδι μας. Συλλογιζόμαι μονάχα με νοσταλγία την ημέρα που το άκουσα μέσα στη σκοτεινή αίθουσα του κινηματογράφου:

«Αγάπη μου, αγάπη μου η νύχτα (θα μας πάρη) τ' άστρα και ο ουρανός, το κρύο (το φεγγάρι...)»

Νομίζω πως σ' αυτή μου αν- τηχεί και πάλι η παθητική και λίγο βραχνή φωνή της Μελίνας. Και θυ- μάμαι τη λακκούβιτσα που κανε ο ένας του καθώς άκουμπόσα πλάι του το κεφάλι μου, τα βιβλία μου, που τάχαμε άκουμπήσει στο διπλό- κάθισμα, τη φωνή του, που παλλό- ταν από συγκίνηση καθώς μου ψι- θύριζε λόγια τρυφερά. «Όχι, δεν νοιώθω πιά πικρία, μονάχα μία τρυφερή νοσταλγία, για κάτι όμορ- φο και χαμένο για πάντα.

Το αγαπώ, αυτό το μελαγχολικό τραγούδι. Νομίζω πως όσα χρό- νια κι' αν περάσουν, θα μου θυμί- ζη πάντα την πρώτη μου αγάπη, το αγόρι με το ζεστό παιδικό χαμό- γελο που τόκαναν πιο άντρίκειο, πιο σεβαστό και λίγο, άοριστα πο- νέμενο, δυο μικρές ρυτίδες κοντά στο στόμα.

Και χθες το βράδυ, η μουσική έ- κείνου του τραγουδιού αντήχησε στον ύπνο μου και λες και ήταν σύ- το πούφεσε σ' όνειρό μου τον Πέ- τρο, μοναχική φιγούρα σε μία έρη- μη ακρογιαλιά, ενώ ο αέρας ανασ- τάτωνε τα μαλλιά του και τα μά-τια του ήταν χαμένα μακριά, γε- μάτα θλίψη...

Ποιος ξέρει, ίσως κάποιος πόνος να το βασάνιζε το αγόρι, που κά- ποτε αγάπησα τόσο τρυφερά. Οι καρδιές μας χώρισαν για πάντα, αλλάσαν τους δρόμους τους, μα ί- σως οι συχές μας εξακολουθούν α- κόμα να επικοινωνούν με τη μουσική, τη μυστηριώδη γλώσσα τους.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΔΑΝ. ΑΓΓΕΛ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΝΤΩΝΙΟΝ Σ.: Άρκετά καλό. Θα δημοσιευθ προσεχώς. ΡΟΥΛΗ: Γιατί τόσο μικρό; Άν γράφατε μερικές λεπτομερείες, το «Τραγούδι» σας ίσως να ήταν έν- διαφέρον. Κάνετε ακόμα μία προσ- πάθεια.

Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗΣ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΕ ΜΠΙΚΙΝΙ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΒΑΛΕΡΙΑ ΦΑΜΠΡΙΤΣΙ : Έλενα
ΛΑΟΥΡΕΤΑ ΜΑΞΙΕΡΟ : Ντενίξ
ΕΝΙΟ ΤΖΙΡΟΛΑΜΙ : Μπονακόρσι
ΣΕΡΑΡ ΛΑΝΤΡΥ : Ντάριο
ΜΑΡΙΖΑ ΜΕΡΛΙΝΙ : Αλιέ

ΕΝΑ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΟΥ ΠΑΜΠΛΟ ΒΙΛΑΛΟΥΜΠΟΣ — ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ : ΜΑΡΙΝΟ ΤΖΙΡΟΛΑΜΙ

— Ένα τέτοιο γεράκι δεν μπορεί παρά να μετα- βάλλη σε χουσάρι ό,τι άγγιξη...

— Θα ελθε, άσφαλώς, παραγωγός του κινημα- τογράφου.

— Να... αλλά δεν το λρω σε κανένα, για να βοδ λίγη ησιγία. Για σας όμως, θα κάνω μια εξαίρεση.

— Η νέα γίνεται άμέσως διαχτυκή και ο σύντροφος της χοντρος κυρίας παλ- οει θάρος, την άγκαλιάζει και της ζητάει να του δώση ένα φιλάκι.

— Έπειδή δεν έχει καιρό για χάσιμο, γίνεται όλο και πιο επιθετι- κός και βάθει τη νέα σε κάτωσ δύσκολη θέση...

— Θα προτιμούσα να γυρίσω ένα δοκιμαστικό μπροστά στον κινηματογραφικό φακό.

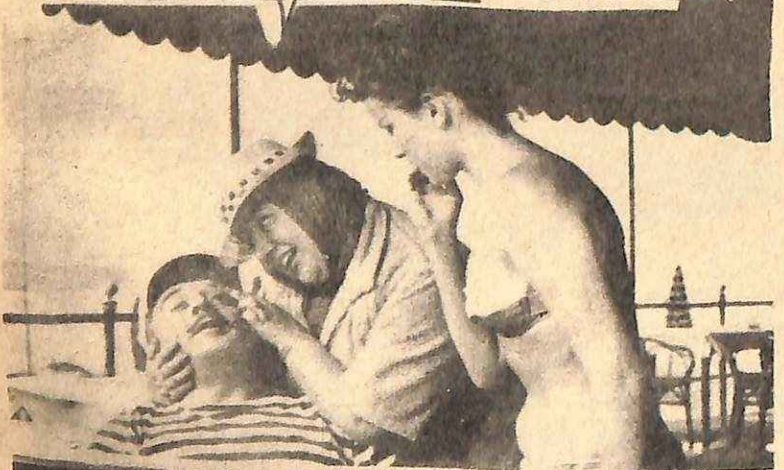
Στό μεταξύ, η χοντρή κυρία ανοίγει τὰ μάτια καί, βλέποντας τήν επιγραφή, τήν ἀσπάζει καί τρέχει σέ ἀναζήτησι τοῦ λιποτάκτη.

Ἐκείνη τή στιγμή διάλαξε ὁ ἄντρας της, γιά νά γίνη πιά ποιητικός.

— Γαλάσιος ὁ οὐρανός, ἀπέραντη ἡ θάλασσα... Ἐγώ εἰμαι ἕνας ταξιδιώτης κα' ἐσὺ μιά δροσερή δασί, στήν ὁποία θά βῶ λίγη ξεκορρασί καί δροσιά...

— Σύνελθε, θησαυρό μου... Ἐγώ εἰμαι, ἀγάπη μου. Ἀνοίξε τὸ ματάκι σου, νά δῆς σέ ποιά τρυφερή ἀγκαλιτσα βρίσκεσαι...

— Ποῦ πᾶς;... Τοελλάθηκες;... Εἶναι ἄντρας... Ποῖν δύο μῆνες ἄλλαξε φύλο.

Δέν ἀργεῖ νά τόν ἀνακαλίσῃ μαζί μέ τή μικρή «προστατευομένη» του καί τόν πηλαιάει, χωρίς ἐκεῖνοι νά τήν ἀντιληφθοῦν.

Τόν διακόπτει ὁμως ἕνα χτύπημα τῆς γυναίκας τοῦ κατακέφαλα μέ τήν πανακίδα, πού τόν ἀφήνει σάν κεραυνόπληκτο.

Ἄρᾳ καί ὁ Κάρολος ἐπαφελοῦνται κα' αὐτοὶ ἀπὸ τῆ βρογχῆ. Ὁ Κάρολος πηλαιάει μιά ὥρα καὶ κοπέλλα, πού τοῦ κάνει τὸ γλυκὺ μάτι. Εἶναι ἑτοιμός νά τήν ἀκολουθήσῃ στήν καμπίνα της, ὅταν ὁ Ράφ ἐπεμβαίνει.

Στό μᾶζο, ἡ Αἰμέ συγκεντρώνει ἐπάνω της ὅλα τὰ βλέμματα καί τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θαμνῶν καί ἰδιαίτερα τῶν ἀνδρῶν.

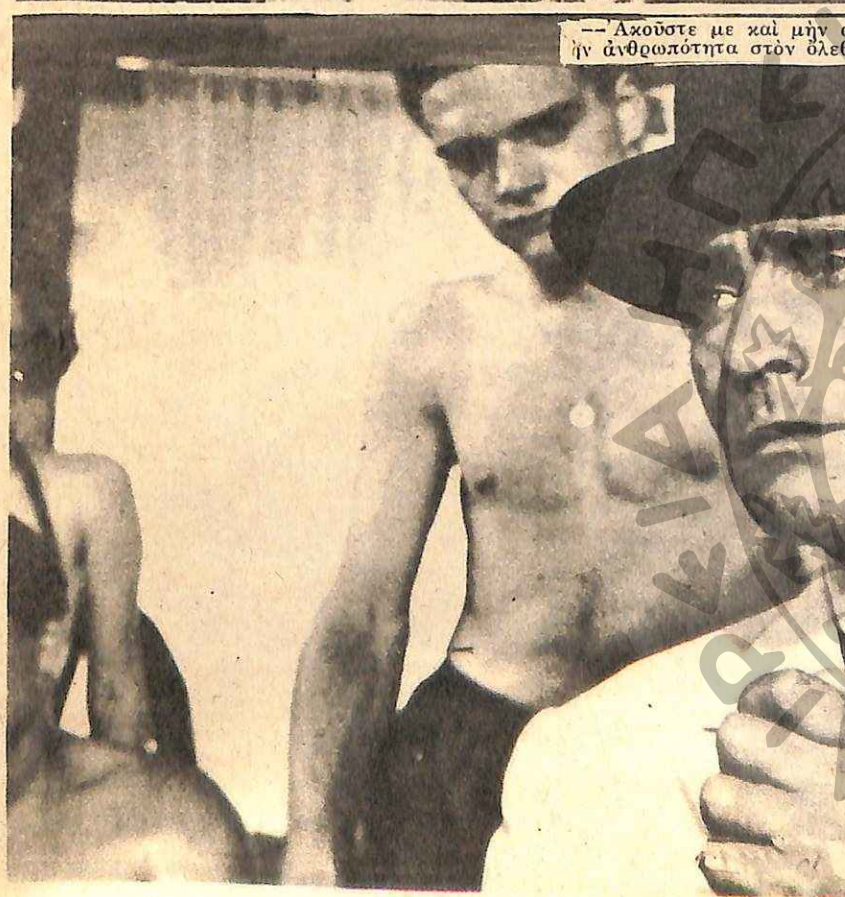

Οἱ νεαροί, ἐνῶ τρῶνε μέ τὰ μάτια τίς προκλητικές τῆς καμπίλες, προσποιούνται ὅτι δέθεν θαυμάζουν τὸ χορευτικὸ τῆς ταλέντο.

Ἄρᾳ στρώνει τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ἀρχίζει τὸ κήρυγμα, βροντοφωνάζοντας:

— Ἀδελφία μου, ἀκούστε με...

— Ακούστε με καὶ μὴν ἀκούτε τῆ φωνῆ τῆς σάσκας, πού παρὰσκει ἡν ἀνθρωπότητα στὸν δλεθρο καὶ στή διαφθορά.

Ὁ διαμαρτυρούμενος πᾶστωρ, ὁ ὁποῖος παρακολουθεῖ τὴ σκηνή, ξεχνιέται γιά μιὰ στιγμή καὶ καρφώνει τὸ βλέμμα του ἐπάνω στήν Αἰμέ. Ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας τοῦ τόν κάνει γρήγορα νά συνέλθῃ.

— Χάρολντ!... Κάνε κάτι. Πρέπει νά σταματήσῃ αὐτὸ τὸ σκάνδαλο!...

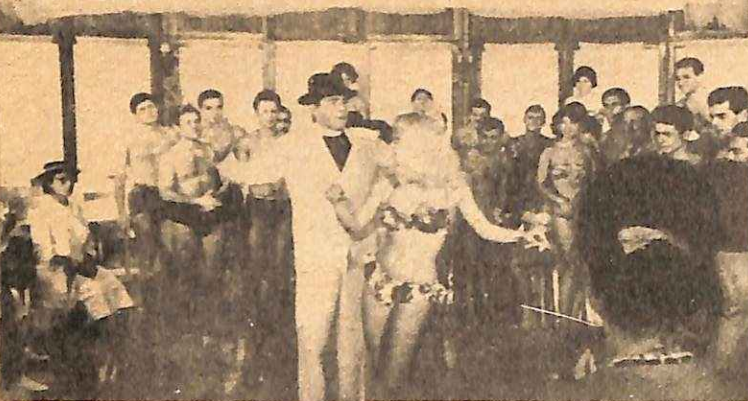

— Τί θέλει πάλι αὐτός;

— Πολὺ σωστά!... Ἐδῶ δέν εἶναι μέρος γιά παπάδες!

Χωρίς να δώσει καμιά σημασία στα λόγια του, η Διμή συνέχισε το χορό της και τον πλησίαζε μάλιστα σε μία στιγμή, καταβάλλοντας προσπάθεια να κάνει τις κινήσεις της ακόμα πιο προκλητικές.

Μα ο Κατσιάνγας δεν έννοει να τον αφήσει ήσυχο. Πηγαίνει σε αναζήτηση της Έλενας και σε λίγο μπαίνει στο ρεστοράν, κοιτάζοντας προς όλες τις κατευθύνσεις.

— Έμένα με συγχωρείς, Έλενα... Περίμενε με εδώ. Σε δύο λεπτά θα ξαναγυρίσω...

Ο καταστηματάρχης μένει κατάπληκτος μπροστά στο θαύσος του παγοπαιστή, που ερχεται να τον συναγωνιστεί μέσα στο κατάστημά του.

Ο ενοματάρχης Παπαλάοντο απευθύνει επί τόπου και ζητάει από το λογιστή-πωλητή παγωτών την άδειά του.

Ο κ. Μποναζόρι κατορθώνει ν' απομακρύνει την Έλενα από τον Κατσιάνγα και την παρασύρει στο μικρό ρεστοράν, ελπίζοντας πως θα μείνουν για λίγο μόνοι.

Την ίδια στιγμή, κάνει έφοδο στο ρεστοράν και ένας παράξενος πωλητής παγωτών.

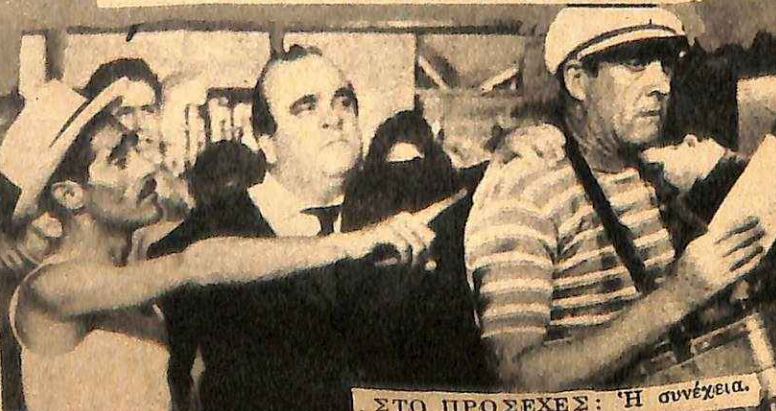

Ο πωλητής παγωτών δεν είναι άλλος από το γνωστό μας λογιστή Πίκοι, που βρήκε τον καινούργιο αυτό τρόπο, για να πλησιάσει τη γυναίκα του.

Ο Πίκοι του δίνει το στεφανοχαρτί του. Φυσικά ο Παπαλάοντο, που δεν ανέχεται να τον κοροϊδεύουν, τον βγάζει έξω.

— Και σε συμβουλεύω να μη ξαναβρεθής μπροστά μου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ
ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Σάν Βίτο κι' ο Μπέπε μεταφέρουν κρυφά το μαρκήσιο στο υπόγειο του σπιτιού του πρώτου, σ' ένα σίγυρο κελί. Ύστερα ο Σάν Βίτο βρίσκει μία δικαιολογία για την Αντρίνα, για τη νυχτερινή απουσία του, και παίρνει κρυφά μερικά τρόφιμα για το μαρκήσιο Μ' ένα φάρμακο, τον ξαναφέρει στις αισθήσεις του και αφήνει κοντά του το Μπέπε, να τον προσέχει. Στο μεταξύ, μόλις η Έντιτα συνέρχεται κάπως απ' την αρρώστια της, η Λίντια της εκπλύνει εαφνικά το μέρος της γιατί της πήρε τον αγαπημένο της, της αποκαλύπτει πως αυτή δηλητηρίασε το μαρκήσιο για να εκδικηθεί, και της φανερώσει ακόμα πως ο Έδμονδος ο άντρας της, ήταν ο πατέρας της. Η Έντιτα χάνει τις αισθήσεις της. Μόλις συνέρχεται, καταφασίζει να φύγει άμεσα απ' το καταραμένο εκείνο σπίτι.

17^{ον} — Και θα με φωνάξετε, αν βελήσετε τίποτα;
— Σου το υπόσχομαι.

Η Τζινέτα προχώρησε προς τη πόρτα. Σταμάτησε μία στιγμή στο κατώφλι, για να κοιτάξει ακόμα μία φορά τη νέα κυρία της.

Εκείνη είχε πλαγιάσει πάλι κι' είχε κρύψει το πρόσωπό της στο μαξιλάρι.

Όταν όμως βγήκε η Τζινέτα, η Έντιτα πετάχτηκε από το κρεβάτι. Το κεφάλι της ήταν φλογισμένο.

— Πρέπει να φύγω!... μουρμούρισε.

Σύρθηκε ως την τουαλέτα της. Φόρεσε βιαστικά ένα πενθίμο φουστάνι. Άνοιξε με προσφύλαξη την πόρτα που έδωζε στο διάδρομο. Προχώρησε πατώντας στα νύχια, κι' έφτασε στη σκάλα.

Βαθεία σιωπή βασιλευσε μέσα στο μέγαρο. Όλοι κοιμόνταν.

Η Έντιτα κατέβηκε τη σκάλα, άνοιξε την εξώπορτα και βρέθηκε στο δρόμο.

Πού θα πήγαινε τώρα; Δεν το ήξερε...

Ήθελε να φύγει μακριά από το σπίτι, απ' την γυναίκα εκείνη που την είχε απειλήσει... που είχε φαρμακώσει όλη τη ζωή της μέσα σε λίγες μέρες!

Ήταν καταταραγμένη, άδικη και πάραυτα απόφαση. Προχωρούσε στην τύχη, στους έρημους δρόμους.

Περπάτησε έτσι μιάμιση ώρα περίπου, δίχως καν ν' αναγνωρίσει τα μέρη απ' όπου περνούσε.

Τέλος, βρέθηκε σε μία ευρύχωρη πλατεία με μεγάλο κήπο. Κιτάχτηκε γύρω της, προσανατολίστηκε και είπε με το νου της:

«Εδώ κοντά βρίσκεται το σπίτι του Έδμονδου... το δικό μου. Ο Φρειδερίκος δε θάρανε ακόμα. Αυτός θα μου δώσει άσυλο».

Στη σκέψη αυτή, ξαναβρήκε για μία στιγμή τις δυνάμεις της. Προχώρησε πάλι. Χάρις στο σκοτάδι που μεγάλωνε ολοένα, μπορούσε να κρύβεται στη σκιά των σπιτιών.

Αλλά η έρημια της νύχτας τη φόβιζε λιγάκι.

Κι' αν είχε φύγει ο Φρειδερίκος;

Το Έγκλημα Της Κόμηςσας

— Άφησέ την, Βιτόριο, είπε, ο Φρειδερίκος ντι Πράγκα. Άφησέ την...

Η Έντιτα άνασκήκωσε το κεφάλι της. Το φως ενός φαναριού του δρόμου έπεσε στο χλωμό της πρόσωπο.

— Έντιτα! φώναξε άμέσως ο νέος, παραχώνοντας μακριά τον φίλο του. Εσείς εδώ;

Η νέα γυναίκα δεν μπορούσε να απαντήσει. Μία σπαρακτική αγωνία της έσκιζε το στήθος. Θάψατε χαμό; αν δεν την συγκρατούσε ο Φρειδερίκος.

Το σώμα της έμεινε σαν άψυχο, εγκαταλελειμένο στα χέρια του υποκόμου.

— Λιποθύμησε! φώναξε ο Φρειδερίκος. Γρήγορα, Βιτόριο, βρήθε με να την πω στο σπίτι.

— Τη γνωρίζεις;

— Ναι, τραύλισε ο Φρειδερίκος. Ναι... Μα άς μη χάνουμε τον καιρό μας! Γεια σας παιδιά!

— Δεν θέλεις ναρθώμε μαζί σου; του πρότειναν οι άλλοι.

— Όχι, όχι! Μου φτάνει ο Βιτόριο.

— Να σε συνοδεύουμε τουλάχιστον ως το σπίτι σου...

— Όχι, είπα! Καληνύχτα. Θα ξαναϊδωθούμε αύριο.

Οι νεαροί απομακρύνθηκαν, τραγουδώντας και γελώντας, χωρίς να δώσουν περισσότερη σημασία στο επεισόδιο.

18^{ον}

Για δεκαπέντε μέρες περίπου, ο Μπέπε και ο Σάν Βίτο, δε μπορούσαν να είναι βέβαιοι πως δεν κινδύνευε η ζωή του μαρκήσιου ντι Πράγκα. Ο Έδμονδος εξακολουθούσε να έχει πυρετό και παραμιλητό. Το όνομα της Έντιτας και της Λιντίας ερχόταν συχνά στα χείλη του.

Μιλούσε για την πρώτη με ερωτα, με λατρεία. Και από τη δεύτερη ζητούσε εξηγήσεις για την καταγωγή της Έντιτας. Ο Μπέπε παρακολουθούσε και συγκέντρωνε

— Σ' όλη την πλατή βάλε λάδι, Γιάννη... "Οχι όλο στο ίδιο μέρος!"...

αυτά τα στοιχεία, κάνοντας δ.τι μπορούσε για να συνεχισθεί το παραμιλητό του μαρκήσιου.

Τέλος, ένα πρωί, πιά μισοσβημένα μάτια του μαρκήσιου φάνηκαν να ζωντανεύουν και να αναγνωρίζουν τον πιστό υπηρέτη, που καθόταν κοντά στο μαξιλάρι του.

Προσπάθησε να μιλήσει.

— Πού βρίσκομαι; τραύλισε.

— Ο Μπέπε άνασκήκωσε κι' έσπευσε να απαντήσει.

— Γλυτώσατε, κύριε μαρκήσιε.

Ο Έδμονδος προσπάθησε να άνασκηκώσει στο κρεβάτι του.

— Γλύτωσα; Τι έννοεις μ' αυτό;

— Ότι δεν είσατε πιά πέρασμένος.

— Εγώ πεθαμένος;... Μα τί είν' αυτά που λες; διαμαρτυρήθηκε ο Έδμονδος. Κοιμήθηκα μονάχα... Κοιμήθηκα πολύ!

— Δε θυμόσατε λοιπόν πως σας δηλητηρίασε η κόμισσα ντι Καστελιούδο;

Αυτή τη φορά, ο μαρκήσιος έβγαλε μία κραυγή. Θυμόταν, ναι!

Ξαναείδε τον εαυτό του στην κάμαρά του, να βυθίζεται σ' ένα ληθαργό, που μετέβαλε ένα ζωντανό πλάσμα σχεδόν σε πτώμα.

Θυμόταν πως είχε δη την κόμισσα να σκυβή πάνω του με ένα ειρωνικό χαμόγελο, πως την είχε ακούσει να μουρμουρίζει λόγια που δεν τα είχε καταλάβει, γιατί όλες οι πνευματικές του ικανότητες είχαν παραλύσει απ' το ισχυρότατο ναρκωτικό που του είχε δώσει.

Και καταλάβαινε πόσο είχε υποφέρει, μη αντιδρώντας καθόλου να κινηθεί, να αποδράσει. Ύστερα όμως περιούσε σ' ένα όνειρο μακρινό, χωρίς θέληση πιά χωρίς αντίσταση, ακόμα και χωρίς τρόμο. Και δε θυμότανε πιά τίποτε άλλο...

— Πού βρίσκομαι; Πού βρίσκομαι; ξαναρώτησε.

— Σ' ένα μέρος σίγουρο, φιλοξενοούμενος κάποιου φίλου μου.

— Μα γιατί είμ' εδώ;

— Οί γιγατροί, κύριε μαρκήσιε, είχαν δηλώσει πως ήσατε νεκρός!...

Ο μαρκήσιος ένιωσε να βρέχεται το μέτωπό του από κρύο ιδρώτα.

— Και... το πιστεύω όλοι; τραύλισε.

— Ναι. Εγώ μονάχα είχα άμφιβολίες.

— Και γιατί δεν τόλμησε;

— Δε θα με πιστεύανε. Θα με περιούσανε για τρελό. Έε άλλου...

— Τελείωσε, λοιπόν! Τι θές να της;

— Ήμουν συνεπής της κόμισσας, είπε ο Μπέπε μ' ένα κυνικό χαμόγελο.

Ο Έδμονδος νόμισε πως άνειμενόταν ακόμα. Κιτάχτε τον υπηρέτη του με θυμό και τρόμο και φώναξε:

— Εσύ... Εσύ...

Μα ο Μπέπε διατήρησε όλη την ψυχραιμία του.

— Μάλιστα, εγώ, κύριε μαρκήσιε, άπάντησε. Όχι όμως συνεπής στο έγκλημά της! Της είχα δώσει μονάχα το κλειδί της κουφής κόμηςσας, γιατί με είχε καιροπληρώσει για να μάθω όλα τα

μυστικά σας.

—Μα, εγώ δεν είχα μυστικά απ' αυτήν!

—Ήθελε να μάθει ποιά αποτέλεσμά θα σας προκαλούσε ένα γράμμα της.

Ο Έδμονδος έσφιξε το κεφάλι του μέσα στα χέρια του.

—Το θυμάμαι, εκείνο το άτιμο γράμμα!... μουρμούρισε. Μα δεν το πίστευα!

—Γι' αυτό ακριβώς η κόμισσα μεταχειρίστηκε το δηλητήριο.

—Ω, Θεέ μου!... Και η Έντιτα; Τι άπόγινε;... Από πόσον καιρό βρίσκουμαι εδώ;

—Είκοσι μέρες!... Και ήμου πάντα σε παραλήρημα;

—Ναι, πάντα.

—Μά... ποιά είν' αυτό το μέρος;

—Ένα υπόγειο, όπου δε θάρρη κανείς να σας γυρέψι. Κι' άλλωστε, κύριε μαρκήσιο, είσαστε πιά νεκρός για τον κόσμο.

—Τί θέλεις να πής;

—Μα ναι! Σας κάνανε μιά κηδεία θαυμάσια, και πήγανε το λείψανό σας στη βίλλα σας, για να το θάψουνε στον οικογενειακό τάφο σας.

Κι' ο Μπέπε έβγαλε τα γέλια, ενώ ο μαρκήσιος γινόταν κατακλινικός.

—Εγώ κι' ένας φίλος μου ζητήσαμε να ξεκαπνήσωμε πάνω στον τάφο σας. Μας το επιτρέψανε εύκολα. Αντί όμως να προσευχηθούμε για τη ψυχή σας, θεωρήσαμε καλύτερο να σας μεταφέρουμε σ' αυτό εδώ το δωμάτιο...

...γιατί ήξερα πως η παστιλιά, η κρυμμένη στο δαχτυλίδι, που είχε διαλύσει η κόμισσα μέσα στο τσάι σας για να σας δηλητηριάσει, δεν ήταν παρά ένα δυνατό ναρκωτικό.

Ο θυμός του μαρκησιού είχε δώσει τώρα τη θέση του σε μιά κατάπτωση.

—Ωστε είμαι λοιπόν στη διάθεσί σου; Τί σκοπεύεις να με κάνης; ρώτησε.

—Καλέ μου κύριε, δεν σκοπεύω να σας κάνω κανένα κακό!... Αν είχα τέτοια πρόθεση, θα σας άφηνα να κοιμηθήτε ήσυχα μέσα στον τάφο σας.

—Θα τα πούμε αύτά, καλέ μου κύριε. Κυττάχτε τώρα να συνέλθετε έντελώς... Άκούστε! Δεν

περνάω για ένόρετος τύπος!

—Κι' όμως έτσι σε νομίζω!... Ωστόσο, δεν είμαι ούτε και κακός... και είμαι άφοβός σου, σε σάς, περισσότερο απ' όση πιστεύετε.

Ο μαρκήσιος συγκινήθηκε κι' ένωσε κάποιον άνακαούφι σ' αυτά τα λόγια.

—Είσα καλύτερος απ' ό,τι θέλεις να φανής... είπα κοινωνώντας το κεφάλι του. Μα έννοια σου, θα σε ανταμείψω όπως σου αξίζει...

Μου έσωσε τη ζωή... και σ' ευχαριστώ, όχι τόσο για μένα, όσο για τη γυναίκα που λατρεύω...

Μιά θλιβερή ιδέα πέρασε ξαφνικά από το μυαλό του, γρήγορη σαν άστραπή. Είχε σκεφθή το γράμμα της κόμισσας και την τρομερή άποκάλυψη!

—Αν ήταν αλήθεια!... φώναξε. "Αν η Έντιτα είναι κόρη μου, γιατί να ζήσω ακόμα;..."

Ένα χαυγέλο πέρασε απ' τα χείλη του Μπέπε.

—Κι' αν η κόμισσα είπα ψέματα, δώχως να το ξέρη; πρόσφερε άργά.

Ο Έδμονδος άνασκήκωσε άπότομα στο κρεβάτι του.

—Ξέρεις, λοιπόν, εσύ κάτι;... μουρμούρισε, με έλπίδα και φόβο μαζί.

Ξέρα πολλά πράγματα, άφεντικόν.

—Μίλησε... μίλησε! Και θάχης ό,τι θελήσης...

—Α, έσείς ήσαστε πάντα γενναίωδους, το ξέρω. Μα δεν νομίζετε πως αυτή τη στιγμή βρίσκεσθε πιά φτωχός από μένα, άφου ό κόσμος σας θεωρεί νεκρό;

—Δέ θ' άργήσω όμως να παρουσιαστώ, να ζητήσω τα δικαιώματά μου!

—Θα σας πιστέψουνε;

—Και βέβαια θα με πιστέψουνε, όταν με δούνε ζωντανό και ύάθουνε από σένα με πούν τροπό με έσωσης.

—Καλά. Μα δε σκεφθήκατε ένα πράγμα;...

—Ποιό;

—Αν έμφανισθήτε έτσι ξαφνικά, μπορεί να πεθάνη η γυναίκα σας από τον τρόμο της.

Ο μαρκήσιος άνασκήκωσε.

—Έχεις δικίο, παραδέχτηκε.

—Κι' έπειτα, η κόμισσα θα πάρη τότε τα μέτρα της και δε θα μπορέσετε να την εκδικηθήτε. Πιστεύω ωστόσο πως δε θα θέλατε ν' αφήσετε άτιμώρητη αυτή τη σατανική γυναίκα...

Ο μαρκήσιος έσκυψε το κεφάλι

του, χωρίς ν' άπαντήση. Κι' ο ύπηρέτης συνέχισε, μ' ένα εύωνικό χαμόγελο:

—Σκεφθήτε, πως αυτή τη στιγμή, βασανίζε, ίσως, την Έντιτα σας!

Ο μαρκήσιος έβγαλε μιά κραυγή:

—Και θέλεις να μείνω ακόμα εδώ; φώναξε, κάνοντας μιά κινήσι για να σηκωθεί απ' το κρεβάτι.

—Αλλά, ο Μπέπε τον συγκράτησε και του είπα με άποφασιστικό τόνο:

—Θέλω να σας έμποδίσω να κάνετε καμιά κουταμάρα.

—Μα δεν καταλαβαίνεις πως κινδυνεύει η Έντιτα; φώναξε ο μαρκήσιος.

—Δέ θα κινδυνέψη περισσότερο απ' όσο προ δεκαπέντε ημερών... Κάνετε ακόμα υπομονή. Ίσως η κόμισσα τραγαγμένη από τον θάνατό σας, θα διατάξη να κάνη και δεύτερο έγκλημα.

—Μα αν η Λίντια άποκαλύψη στην Έντιτα ό,τι άποκάλυψε σε μένα, μπορεί να πεθάνη ή δυστυχ! μουρμούρισε ο μαρκήσιος, με άπελπισία.

—Όποιος περάση μιά συγκίνησι πολύ δυνατή, γίνεται ύστερα άδύνατος σαν παιδί... Ο Έδμονδος έβγαλε τα κλάματα. Αλλά τα δάκρυά του δεν συγκίνησαν τον Μπέπε.

—Σας νομίζω πιά δυνατό, είπα ο Μπέπε ύστερα από σύντομη σιωπή. Πως θα μπορέσω τώρα να σας φανερώσω το μυστικό της καταγωγής της Έντιτας;

Ο μαρκήσιος τινάχτηκε σ' αυτά τα λόγια.

—Υπόσχοι μήπως κάποιο μυστήριο στην καταγωγή της; είπα.

—Ναι, Κι' εγώ το ξέρω.

—Ω, μίλησε λοιπόν! Μίλησε! είπα ίκετευτικά ο Έδμονδος.

—Μου υπόσχεσθε να με ύπακούσετε σε όλα, ύστερα;

—Αφού είμαι στην έξουσία σου...

—Μα εγώ δεν σκοπεύω να σας κρατήσω φυλακισμένο. Σας λέω μόνο πως δεν πρέπει να βιάσετε τα πράγματα, αν θέλετε να σώσετε την Έντιτα και να πάρετε πίσω τα πλούτη σας.

—Θα κάνω ό,τι θελήσης.

—Οραία. Βλέπω πως λογικεύθήκατε. Κι' εγώ λοιπόν θα σας εξυπηρετήσω.

—Λες πως δεν είναι κόρη μου η Έντιτα;

—Όχι.

—Και πως μπορείς να το ξέρης;

—Έχω άποδείξεις.

—Ποιές;

—Πρώτον, η Μαρκέλλα δεν είχε κάνει παιδί!

Ο μαρκήσιος έβγαλε μιά κραυγή:

—Κάνεις λάθος!

—Όχι, καθόλου!... Σας έπαιξε μιά κωμωδία. Παρουσίασε για δική σας, την κόρη ενός τυχοδιώκτη και μιάς Σπανιόλας.

Μιά παράξενη λάμψη πέρασε από τα μάτια του Έδμονδου.

—Μα αυτό το κοριτσάκι θέβανε, είπα. Φίλησα εγώ ό ίδιος τα παγωμένα χείλη του, έκοφα μιά τούφα από τα ξανθά μαλλιά του.

—Γελαστήκατε και πάλι, είπα ο Μπέπε γελώντας. Είναι μιά ιστορία που μοιάζει με μυθιστόρημα!

—Λέγε, λοιπόν!

—Η γυναίκα που της είχε έμπιστευθή η Μαρκέλλα την κόρη του τυχοδιώκτη και που την παρουσίασε για δική σας παιδί, είχε άλλο ένα κοριτσάκι, της ίδιες σχεδόν ηλικίας...

—Α, καταλαβαίνω! φώναξε ο μαρκήσιος διακόποντας τον ύπηρέτη. Πέθανε η κόρη αυτής της γυναίκας...

—Ναι, και την έβαλε στη θέση της δικής σας.

Ο Έδμονδος έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του και φάνηκε να βυθίζεται σε σκέψεις, που δεν τόλμησε να τις ταραξή ο Μπέπε.

Τέλος, άνασκήκωσε το κεφάλι του και είπα:

—Ωστε, λοιπόν, η γυναίκα μου, δηλαδή η μικρή που άντικαταστάθηκε στην κούνια της, είναι εκείνη που παρουσίασε η Μαρκέλλα για δικό μου παιδί; ενώ ήταν κόρη μιάς Ισπανίδας;

—Ακριβώς!

Ο Έδμονδος χτύπησε ξαφνικά το μέτωπό του.

—Θέ μου! Θα ήταν παράξενο και φορικό!... φώναξε.

—Τί πάθατε; ρώτησε ο Μπέπε, καταπληκτος.

Μα ο μαρκήσιος, αντί ν' άπαντήση, πρόσθεσε:

—Πες μου την αλήθεια, Μπέπε, σαν να ήμου μπροστά στο Θεό! Ξέρεις το αληθινό όνομα του πατέρα της Έντιτας;

—Η ερώτησι αυτή έκαμε τον ύπηρέτη ν' άνασκήκωση και να χλωμάσει.

—Δεν ξέρω... δεν το θυμάμαι... τραύλισε.

—Εγώ...

Μιά βαθιά έκπληξι ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Έδμονδου.

—Ναι, έσείς! Δεν είπατε πριν από λίγο πως η Έντιτα ήταν κόρη του ψευτοκόμης Σαν Τζουλιάνο;

Ο Έδμονδος έβγαλε μιά κραυγή. Άρχισε να καταλαβαίνει...

—Λοιπόν; είπα.

—Λοιπόν, αυτός ο ψευτοκόμης, που άποπλανήσε τη Λίντια Βαλπέρα, ο τυχοδιώκτης, ο ληστής...

—Εγώ!

—Ναι, εγώ.

Ο Έδμονδος ξανάπεσε στο κρεβάτι του, δίχως δυνάμεις. Άπλώθηκε για ένα λεπτό μιά τρομερή σιωπή.

Τα λόγια του Σαν Βίτο είχαν εισχωρήσει βαθιά στην ψυχή του Έδμονδου, σαν μαχαίριά!... Ο Έδμονδος, σαν άγγελικό πλάσμα που είχε τόσο άγαπήσει, που άγαπούσε πάντα, ήταν κόρη αυτού του ανθρώπου, αυτού του ληστή!... "Όχι, όχι!" έλεγε με το νου του. Είχε το όνομα της φτωχής οικόγενειας που την υιοθέτησε. Η κόρη του Σαν Τζουλιάνο δεν ύπηρε ποτέ!...

Στη σκέψι αυτή, μιά ήρεμη χα-

—Δέ θέλεις να μου το πής. Μα θα σου το πώ εγώ!

Ο Μπέπε ταραχτήκε άκόμα πιά πολύ. Φοβήθηκε πως μπορούσε να τους άκούσει ο Σαν Βίτο, και ν' άνακαλύψη έτσι το τρομερό έκείνο μυστικό, που αυτός του το είχε κρύψει ως τότε.

Ο μαρκήσιος δεν άντελήφθη τη συγκίνησή του.

—Διστάζεις, πρόσθεσε, γιατί σκέπτεσαι πως μπορεί να μισήσω την Έντιτα, όταν μάθω πως είναι κόρη ενός τυχοδιώκτη, ενός ληστή!

Ο Μπέπε πετόχτηκε όρθιος, τρέμοντας.

—Σωπάστε... Σωπάστε, σας ίκετεύω! τραύλισε.

—Μα τί φοβάσαι; πρόσθεσε ο μαρκήσιος. Δεν πρόκειται ναρθή εδώ αυτός ο άνθρωπος... Ναι, ξέρω γ' όνομά του, όπως ξέρω τώρα ποιά είναι η μητέρα της Έντιτας.

Ο Μπέπε νόμισε πως παραμιλούσε ο μαρκήσιος...

—Αν ήξερε η Λίντια!... συνέχισε έκείνος με έξαφι.

—Ήσυχαστε, καλέ μου κύριε... μουρμούρισε ο ύπηρέτης. Είσαστε άρρωστος άκόμα...

—Α, νομίζεις πως έχω πυρετό και παραλήρημα; Λάθος κάνεις! Είμαι πολύ καλά.

Ο μαρκήσιος έμεινε ένα λεπτό άμυλητος, κι' ύστερα πρόσθεσε:

—Τί παράξενο που είναι κάποιον το περπατών! Ποιός θα μου τέλεγε, τη βραδιά που ο Βιττόριο Καστελλάνι, της κόμισσας ντι Καστελ-νοούδο και του πρώτου άντρα που είχε άγαπήσει, πως θα παντρευόμουν μιά μέρα την κόρη της...

και πως αυτή θάσπρωχνε τη μητέρα της στο έγκλημα!

—Τί λέτε;... φώναξε ο Μπέπε.

—Λέω αυτό που ίσως ήξερες και σύ, και που δεν μου το φανέ- ρωσες; πως η Έντιτα είναι κόρη της κόμισσας ντι Καστελνοούδο...

της κόμισσας ντι Καστελνοούδο και ενός τυχοδιώκτη που είχε σφετερισθή το όνομα του κόμης Σαν Τζουλιάνο...

Ο Έδμονδος σάπασε ξαφνικά. Είχε άνοίξει η πόρτα και είχε φανή στο κατώφλι ένας άνθρωπος χλωμός σαν πεθαμένος, με άλλοιωμένη τη φυσιογνωμία του. Ο Μπέπε τραβήχτηκε πίσω, ως τον τοίχο.

Μα ο νεφερμένος δεν τον έδινε σημασία. "Η ματιά του ήταν κορ" φωμένη στο μαρκήσιο.

—Σαν Βίτο!... φώναξε έκείνος κατάπληκτος.

—Ναι, εγώ είμαι... Έγώ βοήθησα τον Μπέπε να σας σώση, χωρίς να ξέρω πως ήσατε ο άντρας της κόρης μου!

—Εγώ...

Μιά βαθιά έκπληξι ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Έδμονδου.

—Ναι, έσείς! Δεν είπατε πριν από λίγο πως η Έντιτα ήταν κόρη του ψευτοκόμης Σαν Τζουλιάνο;

Ο Έδμονδος έβγαλε μιά κραυγή. Άρχισε να καταλαβαίνει...

—Λοιπόν; είπα.

—Λοιπόν, αυτός ο ψευτοκόμης, που άποπλανήσε τη Λίντια Βαλπέρα, ο τυχοδιώκτης, ο ληστής...

—Εγώ!

—Ναι, εγώ.

Ο Έδμονδος ξανάπεσε στο κρεβάτι του, δίχως δυνάμεις. Άπλώθηκε για ένα λεπτό μιά τρομερή σιωπή.

Τα λόγια του Σαν Βίτο είχαν εισχωρήσει βαθιά στην ψυχή του Έδμονδου, σαν μαχαίριά!... Ο Έδμονδος, σαν άγγελικό πλάσμα που είχε τόσο άγαπήσει, που άγαπούσε πάντα, ήταν κόρη αυτού του ανθρώπου, αυτού του ληστή!... "Όχι, όχι!" έλεγε με το νου του. Είχε το όνομα της φτωχής οικόγενειας που την υιοθέτησε. Η κόρη του Σαν Τζουλιάνο δεν ύπηρε ποτέ!...

Στη σκέψι αυτή, μιά ήρεμη χα-

σε και τον ξάπλωσε πάλι στο κρεβάτι με την μεγαλύτερη εύκολια, σαν να ήταν μικρό παιδί.

—Βλέπετε πως δεν είσατε άκόμα σε θέση να κινηθήτε; του είπα. Μα κι' αν το επιχειρήσετε, έχω άλλα μέσα για να σας έμποδίσω.

Ο μαρκήσιος δάκρυσε από άνισχυρη μανία.

—Δέ θα πάτε στην Έντιτα! τραύλισε.

—Θα πάω... Έγνινα σας, όμως, δε θα της πώ πως είμαι ο πατέρας της. Σας δίνω το λόγο της τιμής μου.

—Το λόγο της τιμής σας;... πρόσφερε περιφρονητικά ο μαρκήσιος.

Ο τυχοδιώκτης κατακοκκίνισε. Κάτι μουρμούρισε, αλλά ο Έδμονδος δεν κατάλαβε τί έλεγε.

Ο Μπέπε έμεινε πάντα ζωαργμένος κοντά στον τοίχο. Προσταδούσε να σταντήση τη ματιά του Σαν Βίτο.

—Αλήθεια, είπα έκείνος στο μαρκήσιο, ο λόγος της τιμής μου δεν έχει καμιά αξία για σας...

μα με θεωρείτε τόσο άθλιο, ώστε να στανρώσω στην κόρη μου, ποιος είμαι;

Ο Έδμονδος χαμογέλασε και πάλι περιφρονητικά. Θυμόταν με ποιά άτιμο τρόπο είχε προσδώσει και έξοπατήσει τη Λίντια ο άνθρωπος έκείνος...

Ο Σαν Βίτο κατάλαβε ίσως τί στανέβαινε μέσα στην ψυχή του, και άλλαξε έκφρασι. Τα μάτια του άστράψανε.

—Δέ θέλετε να με πιστέψετε; πρόσθεσε. Τόσο το χειρότερο για σας!... Αλλάς ιδέα τώρα... Μπέπε, θάρρης μαζί μου.

Κι' έννεψε έπιτακτικά στον ύπηρέτη, που τον πλησίασε δειλά:

Ο Έδμονδος άνασκήκωσε, άνυσχως.

—Θα μ' αφήσετε μόνο εδώ; φώναξε. Μα έχω ακόμα αρκετή δύναμη για να σας έμποδίσω!

Μιά ρυτίδα αλλάκωνε το μέτωπο του Σαν Βίτο.

—Καθίστε φρόνιμα, αν θέλετε να ξαναήθε την κόρη μου, είπα ξέρε.

Εσπρωξε έξω τον Μπέπε και τον άκολουθήσε άμέσως. Ο Έδμονδος τον άκουσε να κλείνη και να κλειδώνη την πόρτα.

Μιά φορική άπελπισία τον κυριεψε τότε. Σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και στέθηκε ως την πόρτα, φωνάζοντας το Μπέπε. Μα δεν του άπάντησε κανείς...

—Έντιτα!... Έντιτα!... βέγγησε σαν τρελός και προστάθηκε να σπάζη την πόρτα.

Μα σφωρήθηκε χυμώ, ξεψυχημένος, ενώ απ' τα μάτια του κυλούσαν δάκρυα κατάνυξι. Κάθε τόσο άνασκήκωσε συγκοιμένος.

—Ονειρεύομαι!... ονειρεύομαι! έλεγε και ξανάλεγε. "Όχι, δε μπορεί να νάνη αληθινά, δέ! αυτά!..."

Κύτταξε γύρω του σαν χαμένος και προσπαθούσε να θυμηθή...

Μα ναι, δεν χωρούσε αμφιβολία: Η Λίντια είχε άποπειραθή να τον δηλητηριάσει, και πίστευε πως το είχε πετύχει! Ήταν νεκρός για όλο τον κόσμο!

—Η Έντιτα όμως... η Έντιτα μπορούσε να τον είχε ξεχάσει κι' όλας; Τί της είχε κάνει ταχα η κόμισσα;

—Έβλεπε μπροστά του αυτή τη μανιάδα, να ξεσπάξη πάνω στην άθωα κοπέλλα κι' έκείνη να την ίκετευη του κακού να τη λυπηθή, με δάκρυα στα μάτια.

Και ήταν κόρη της!... Ω, τί έκδικησι θα ήταν γι' αυτόν, να παρουσιαστή στη Λίντια και να της πη: "Η νέα που βασάνισες, που την έκανες δυστυχισμένη, είναι κόρη σου, αμα σου!"

Μα δεν ήταν σε θέση να κινηθή, δε μπορούσε να κάνει τίποτα! Έκλειψε από άπελπισία.

Επειτα τον ξανάπιασε πυρετός και του ξανάδωσε για λίγο μιά

Ο ΡΙΝΓΚΟ ΣΤΟ ΝΕΟ ΤΟΥ ΦΙΛΜ

Στο Λονδίνο, οι Μπέπε, οι τέσσερις νέοι από το Λίβερπουλ, που έγιναν το περιφημότερο κουαρτέτο του κόσμου, γυρίζουν τώρα το δεύτερο φιλμ τους. "Όπως και το πρώτο, «Ξεφάνωμα με τους Μπέπε», και το νέο τους έργο, που τίτλοφύρεται «Βοήθεια», είναι μιά πνευματώδης μουσική κωμωδία. Στη φωτογραφία μας ο Ρίγκο, ο πιά συμπαθής και πιά δημοφιλής από την τετράδα, σε μιά σκηνή, στην οποία αφήνει ένα φουτουριστή ζωγράφο να του ζωγραφίσω το σασκάκι. Το πιά ώραίο είναι ότι ο σκηνοθέτης Ρίτσαρντ Λέστερ ζήτησε να έπαναλήφθη η σκηνή αυτή τέσσερις φορές, ώσπου να δηλώση πλήρη ίκανοποίησι.

ρά, φώτισε το εύγενικό πρόσωπό του.

Ο Σαν Βίτο είχε αλλάξει τελείως. Ο τραχύς και άμειλικτος τυχοδιώκτης είχε υποχωρήσει, δίνοντας τη θέση του στον πατέρα.

Η καρδιά του χτυπούσε με άσυνήθιστη τρυφερότητα, ένα δάκρυ γυάλιζε στα μάτια του και η έπιτακτική συνήθως φωνή του είχε γίνει γλυκεία και ίκετευτική.

—Κύριε μαρκήσιο, είπα σκύβοντας το κεφάλι του με ύπατα, έχετε το δικαίωμα να με διαδέξετε, να με καταγγείλετε... μα δεν μπορείτε να μ' έμποδίσετε να άγαπήσω την κόρη μου, το παιδί που έκλειξα τόσο χρόνια, γιατί το νομίζω νεκρό, όπως και τη μητέρα του.

—Τίποτα δεν άποδεικνύει πως είναι κόρη σας η Έντιτα, άπάντησε ο μαρκήσιος ξαναδράκοντας όλη του την ήρεμία. Μα κι' αν ήταν έτσι, θα της λέγατε ποτέ ποιος είναι ο πατέρας της;

Ο Σαν Βίτο έβγαλε μιά κραυγή και άπλωσε τα χέρια του στο μαρκήσιο.

—Εύχαριστώ! μουρμούρισε με σβησμένη φωνή. Εύχαριστώ που δεν προφέρατε την καταδική μου! Ναι, ήμου και θα είμαι ακόμα ένας άτιμος, ώστε έπισσε γονατιστός. Μα μη με στερήσετε του-

—Εγώ!

φεύκτη ενεργητικότητα.

Σηκώθηκε και άρχισε να τοιγυρίζει, σαν θηρίο στο κλαυδί του. — Αυτός ο άνθρωπος... θα πάει να τη βρή!... τραύλιζε, σαν να παραμιλούσε. Είναι ο πατέρας της... Γιατί δεν πέθανε;... Τι γυρεύω εγώ εδώ;... Τι κάνω;

Είδε ξαφνικά τα ρούχα του πάνω σ' ένα κάθισμα. Έδωσε μια κραυγή χαράς, τὰ άσπαξε και τὰ φόρεσε βιαστικά. Μά όταν κυττάχτηκε ύστερα, τὰ μάτια του ξαναγέμισαν δάκρυα.

Το κοστούμι που του είχαν βάλει για να τον θάψουν, ήταν το ίδιο που φορούσε στο γάμο του.

Έσφιξε πάλι το κεφάλι του άνάμεσα στα χέρια του. Τού φαινόταν πως βρισκόταν ακόμα κάτω από την εντύπωση ενός φοιτητού έφιάλτη.

Ξαναπέρασε μπροστά από τὰ μάτια του ή δραματική στιγμή των γεγονότων που του είχαν συμβεί. Που τον είχε οδηγήσει το δαέδριο πόθος του για τη Λίντια!

Και είχε την άφελεια να πιστέψει πως ή κόμισσα δέχτηκε την έγκατάλειψή του, και πως τον συγκώρησε!

Ο έρωτάς του για την Έντιτα είχε γεμίσει την καρδιά του, τόσο που δε μπόρεσε να ελεγχώρησιν σ' αυτήν ή βαθεία και άπειλητική ματιά της Λίντιας, για να του φέρη ταραχή, άγνωση, τύψεις!

Τί όνειρεμένη ζωή είχε περάσει στους τρεις εκείνους μήνες, ταξιδεύοντας, μαζί με την Έντιτα!... Μπορούσε να υπάρξη πιο γλυκό πράγμα στον κόσμο, άπ' την κοπέλλα αυτή με τὰ χρυσά μαλλιά, με τὰ γαλανά μάτια, που τον άγαπούσε με όλη της την ψυχή;

Μά μια γυναίκα τὰ είχε καταστρέψει όλα, σ' ένα λεπτό! Η καταραμένη!

Ο Έδμόνδος βάδινε εύχαρίστως και τή ζωή του άκόμα, αν μπορούσε να ελευθερωθή, να ξαναδεί άλλη μια φορά την Έντιτα, να εξηγήσιν στην κόμισσα πόσο τερατώδες ήταν το έγκλημά της, κι έπειτα...

Έπειτα άς πεθάνει!...

Άρχισε πάλι να τριγυρίζει σαν τρελλός μέσα στο ύπγειο δωμάτιο, ζητώντας κάποια έξοδο. Μά δεν ύπρχαν παράθυρα.

Εξέτασε προσεχτικά τον τοίχο. Μετατόπισε το κρεβάτι.

Έξαφνα έβγαλε μια κραυγή. Πίσω από κείνο το κρεβάτι, στο ύγρό δάπεδο, είχε δη να γυαλίξη κάτι.

Έσκυψε και πήρε από χάμω ένα μαχαίρι.

Αυτό το όπλο θα μου χρειαστεί για ν' άμυνώ, ψιθύρισε. Δέ βλέπω όμως από πού θα μωρέσω να βγώ...

Ενώ σκεπτόταν, τού άόηκε πως διέκρινε μια λεπτή χαραμάδα στον άντικρυνο τοίχο.

Καθώς πήγαινε πιο κοντά, για να κυττάξη καλύτερα, πρόσεξε πάνω σ' ένα τραπέζι, ένα πανέρι με φαγώσιμα και μια μπιτόλια με κρασί.

Νόμισε πως τού τάστειλε ο

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ - ΚΙΡΣΟΙ

ΑΤΟΝΑ-ΕΛΚΗ

Άνευ έχειρήσεως
Θεραπεύει νοσημάτων πλημμελούς κυκλοφορικού συστήματος.
Dr ΔΗΜ. Χ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ
Ίατρος

ΑΘΗΝΑΙ Σκαρφότου 56
Τηλ. 535-128

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Δίχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης)
Τηλέφ. 532-563

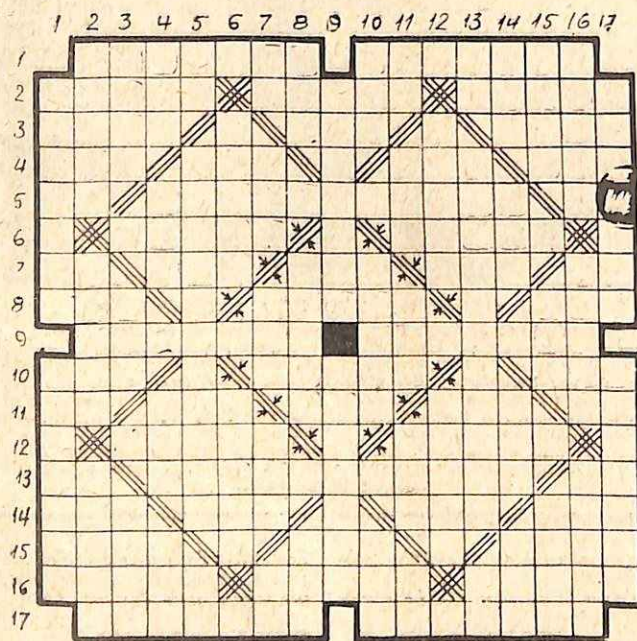
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1071

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Έγινε το 395 μ.Χ. σέ ηλικία 11 χρόνων, αυτοκράτωρ της Ρώμης. — Πόλις της Μικράς Ασίας, κοντά στον Εύξεινο Πόντο.
- 2) Άόρατο συμπλήρωμα της γυναικείας κομψότητας. — Πιά γνωστό ως ταμπουρί. — Αιτιολογικός σύνδεσμος.
- 3) Πάμα. — Η μητριά του Φοίβου και της Έλλης.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Άπολλάσει από φορολογία. — Άποτελεί τμήμα της Γερμανίας.
- 2) Όπτασία. — Άρχαιοτάτη πόλις της Φοινίκης. — Άπαραίτητη στο χορό.
- 3) Φρέσκα. — Καταστρεπτικό έντομο. — Κτητική άντωνυμία (ούδ.).
- 4) Άψητα. — Πυρός. — Τι-

Διπλαιοζόμενο δηλώνει βιασύνη.

- 4) Κτητική άντωνυμία (πληθ.). — Έγραψε έργα φρίκης. — Λέξις, που άκούγεται σε πολλά στρατιωτικά παραγγέλματα. — Πρόθεσις.

- 5) Νότα. — Άνωμαλία της όράσεως. — Δηλώνει συγκατάβασι.

- 6) Λιμάνι της Βορείου Γαλλίας. — Νησί των Κυκλάδων. — Άποχρώσει με κλωστή. — Άποχρώσει ή άμέσως μετά.

- 7) Μοιάζει με κλωστή. — Άποχρώσει ή άμέσως μετά. — Άποχρώσει ή άμέσως μετά. — Άποχρώσει ή άμέσως μετά.

- 8) Άναφορική άντωνυμία (αίτ. πληθ.). — Άδύνατον ν' άποκτήσουν μοδί (ούδ.).

- 9) Άρχικά του στρατού μας. — Σχετίζονται με το κράτος (ούδ.). — Όργωνο.

- 10) Άρχαίος λαός, από τον όποιο κατάγονται οι σημερινοί Ρώσοι. — Ευνούκας. — Πρόθεσις και άρθρο.

- 11) Άναφορική άντωνυμία (θηλ.). — Γάλλος στρατάρχης. — Η κυριώτερη περιοχή της Αθηνών. — Χρησιμοποιώ μια των αισθήσεων. — Γαλλικό μέτρο έμφανειας.

- 12) Τον είχε κάποτε ή Βενετία. — Φρούτο.

- 13) Υποθετικόν. — Προορίζεται για άρρώστους. — Έπιβεβαιωτικό μόριο (άρχ.).

- 14) Τίτλος εύγενείας. — Σημερινή όνομασία της Θεσσαλονίκης. — Άνθος. — Γάλλος συγγραφέας (έπων.).

- 15) Φάρμακο. — Γενάρης ελληνικής φυλής. — Επώνυμο Γάλλου μυθιστοριογράφου. — Άπαραίτητο στο σιδηρογυίο. — Η βάση της έριθμικής. — Χώρα της Μικράς Ασίας, που άνέδειξε πολλούς θαλασσοπόρους.

- 16) Έρριφή σε καμίνι από τον πνεύμα του κακού. — Το

τλος εύγενείας. — Πρόθεσις.

- 5) Θεός των αρχαίων Αιγυπτίων. — Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου. — Καλύπτουν τη μιση Κίνα.

- 6) Φίλος εύχάριστος, όχι όμως και εύλικρινής. — Κοσκίνισμα.

- 7) 71. — Χρονικό έπίρημα. — Ναυτικό παράγγελμα. — Κτητική άντωνυμία. — Άρχή όρκου.

- 8) Σπόρ. — Δεν έχει άπογόνους. — Νησί του Αιγαίου.

- 9) Γράμματα, στα όποια δεν πρέπει να δινουμε σημασία. — Σφός βασιλείας της άρχαιότητας.

- 10) Όργωνο (άρχ.). — Άρχαία πόλις της Μικράς Ασίας, άπέναντι της Σάμου. — Παλαιά μάρκα αυτοκινήτων.

- 11) Νότα. — Άνεστραμμένα και εις διπλούν γίνονται χορός. — Κατάρ. — Χρονικό έπίρημα. — Κτητική άντωνυμία.

- 12) Θεός των αρχαίων. — Ναρκωτικό δηλητήριο.

- 13) Προσωπική άντωνυμία (β' προσ.). — Πόλις της Σεργίας. — Μισή... ρόκα.

- 14) Άριθμητικό. — Δικό σου. — Άποτελεί θρηπτική τροφή. — Όχυρά πόλις της Β.Α. Γαλλίας.

- 15) Άφιερωμένα στο Θεό. — Πρόθεσις. — Υπάρχει στο ψωμί.

- 16) Διάδωστα βελία. — Ζούν μια ζωή κάθε άλλο παρά ύποδειγματική. — Βρισκόταν επί κεφαλής των Περσών στον Μαραθώνα.

- 17) Έλλειψις μιας των αισθήσεων. — Μεγάλος, κεντρικός θρόνος (μεταφορικά).

- 18) Άφιερωμένα στο Θεό. — Πρόθεσις. — Υπάρχει στο ψωμί.

- 19) Διάδωστα βελία. — Ζούν μια ζωή κάθε άλλο παρά ύποδειγματική. — Βρισκόταν επί κεφαλής των Περσών στον Μαραθώνα.

- 20) Έλλειψις μιας των αισθήσεων. — Μεγάλος, κεντρικός θρόνος (μεταφορικά).

- 21) Άφιερωμένα στο Θεό. — Πρόθεσις. — Υπάρχει στο ψωμί.

- 22) Διάδωστα βελία. — Ζούν μια ζωή κάθε άλλο παρά ύποδειγματική. — Βρισκόταν επί κεφαλής των Περσών στον Μαραθώνα.

- 23) Έλλειψις μιας των αισθήσεων. — Μεγάλος, κεντρικός θρόνος (μεταφορικά).

- 24) Άφιερωμένα στο Θεό. — Πρόθεσις. — Υπάρχει στο ψωμί.

- 25) Διάδωστα βελία. — Ζούν μια ζωή κάθε άλλο παρά ύποδειγματική. — Βρισκόταν επί κεφαλής των Περσών στον Μαραθώνα.

Θεός για να ξαναβρή τις δυνάμεις του! Έφερε στο στόμα του τή μπιτόλια και ήπτε μερικές γουλίες. Συνήλθε άμέσως, μια ενεργητική ζωντανία άπλώθηκε σ' όλο του το σώμα.

Μου φαίνεται σαν να ξαναζωντανέψα! είπε με άνακουφισι. Έμπρός τώρα, πρέπει να βγώ άπό δω μέσα.

Άρχισε να εξετάζη προσεχτικά τον τοίχο, όπου είχε άνακαλύψει τή χαραμάδα. Τον ψαούλευε παντού με τὰ δαχτυλά του και βρήκε μια μικρή προεξοχή. Τήν πίεσε... κι άμέσως άνοιξε μια μυστική πόρτα και φάνηκε ένας στενός και σκοτεινός διάδρομος, που μύριζε μούχλα.

«Κάπου θα βγάζη αυτό το λαγούμι!» είπε με το νού του ο μαρκήσιος.

Και σφίγγοντας στο δεξιό του χέρι το μαχαίρι, προχώρησε μέσα στον ύπγειο διάδρομο. Πηγόταν, τού έλειπε ο άέρας, αλλά έκανε κουράγιο.

Σ' ένα σημείο, ο διάδρομος χωριζόταν στα δύο. Ο μαρκήσιος σταμάτησε, μη ξέροντας ποιά διέυθυνσι να πάρη...

Ξαφνικά άκουσε όμιλιες... δύο γυναικείες φωνές. Και διέκρινε ένα άκαθόριστο φώς, που είσχωρούσε από μια σχισμή του τοίχου.

Τέντωσε τ' αυτό του.

Μά δεν έφείρε να μω πής, Τζίλντα, που πήγανε; έλεγε ή μία φωνή. Αυτό το μυστήριο με τρομάζει!

Σας καταλαβαίνω, καλή μου κυρία, και συμμερίζομαι τήν άνησυχία σας, άπαντούσε ή δεύτερη φωνή. Μά δε μπόρεσα να πάρω έξει από το Μαρτίνο.

Άπλώθηκε ύστερα σιωπή.

«Άρχίζω να πιστεύω ότι γλύττωσα!» είπε με το νού του ο μαρκήσιος.

Έχωσε στη χαραμάδα το μαχαίρι που κρατούσε, και προσπάθησε να μετακινήσει τή πέτρα του τοίχου. Δεν άργησε να το κατορθώση. Και πρόλαβε μόλις να κλη ένα πήδημα πίσω, για να μην πέση ή πέτρα πάνω στα πόδια του.

Άκούστηκε μια διπλή κραυγή τρόμου.

Ο μαρκήσιος πέρασε από τήν τρύπα του τοίχου και βρέθηκε σ' ένα κοινό δωμάτιο, άντικρυ στις δύο γυναίκες, που τον κύτταζαν τρέμοντας.

Ήταν ή Άντριάνα και ή καμαριέρα της Τζίλντα.

Μη φοβόσαστε, τούς είπε ο μαρκήσιος προχωρώντας προς το μέρος τους, δεν πρόκειται να σας κάνω κακό. Θέλω μονάχα να βγώ από δω μέσα!

Η Άντριάνα τον άναγνώρισε ξαφνικά κι έβγαλε μια κραυγή: — Ο μαρκήσιος ντι Πράγκα!...

— Η δεσποινίς Άντριάνα! φώναξε κι ο Έδμόνδος, άλλο τόσο έκπληκτος.

— Θέε μου! Μά... δεν πεθάνατε;...

Αυτό πιστεύουν όλοι. Άλλ' όπως βλέπετε, ο θάνατός μου δεν ήταν παρά φαινομενικός.

Η Άντριάνα κατάλαβε πως δεν ήταν φάντασμα ο άνθρωπος που στεκόταν μπροστά της και της μιλούσε. Ωστόσο, ή χλωμάδα του, τὰ άκατάστατα ρούχα του, τὰ τού έδιναν μια όμη άνησυχητική.

Μονάχα ή ματιά του είχε διατηρήσει όλη τή γύλα της και οι τρόποι του ήταν πάντα εύγενικοί.

— Κυρία, είπε, με συγχωρείτε αν σας τρομάξα χωρίς να το θέλω. Άλλά βρισκόμαι σε πολύ δύσκολη θέση...

Η Άντριάνα ξανάδρισκε σιγά σιγά τήν ψυχραιμία της.

— Κάποιο τρομερό δράμα κρύβεται κάτω άπ' όλα αυτά! είπε. Πως βρεθήκατε εδώ μέσα; Δεν καταλαβαίνω... Δεν πεθάνατε; — Για τον κόσμο, ναι... ά

πάντησε ψυχρά ο μαρκήσιος.

— Κοντεύω να τὰ χάσω, μέσα σ' αυτό τον λαβύρινθο... Ο Σάν Βίτο μου είπε πως είχε βοηθήσει τον ύπρητή σας να σας βάλει!

— Σ' αυτόν χρωστάω το ότι βρισκόμαι εδώ, σε τέτοια κατάσταση!

— Τί θέλετε να πητε; τραύλισε ή Άντριάνα.

Τότε μονάχα άντελήφθη ο μαρκήσιος τήν παρουσία της Τζίλντας.

— Πέστε στην καμαριέρα σας να φύγη, είπε με συγκίνηση. Πρέπει να σας μιλήσω ιδιαίτερας, πολλή ώρα. Έχω να σας πω σπουδαιότατα πράγματα.

Η Άντριάνα κυριεύθηκε από έναν άόριστο φόβο.

Η Τζίλντα έσπευσε να φύγη. Ο μαρκήσιος περίμενε να κλείση πίσω της ή πόρτα. Κι' άφου βεβαιώθηκε πως δεν κρυφάκε άπ' έξω, πλησίασε τήν Άντριάνα και τή ρώτησε:

— Είσαστε πάντα στην εξουσία αυτού του ανθρώπου;

— Ποιόν έννοείτε; τραύλισε τρέμοντας ή νέα.

— Τον Σάν Βίτο... αυτόν τον άδλιο!

Η Άντριάνα έγινε κατακόκκινη. Χάθηκε με μιά ή δειλία της. Κι ή φωνή της άντήχησε δυνατή και τριμερή:

— Κύριε μαρκήσιε! είπε, κυττάζοντας με πύρινη ματιά τον Έδμόνδο, προσβάλλετε τον άντρα που αγαπώ... που έχω πάρει το όνομά του...

— Καμήνη κοπέλλα!... μουρμούρισε ο Έδμόνδος με συμπονοια.

Η Άντριάνα ένιωσε ένα ρίγος να διατρέχη όλο της τὸ κορμί, να της παγώνει το αίμα. Έμεινε ως τόσο σταθερή, τρομερή, μπροστά στο μαρκήσιο.

— Τί έχετε να πητε γι' αυτόν; ρώτησε. Μιλήστε!

Ο μαρκήσιος δεν άπάντησε.

— Βλέπετε, λοιπόν; φώναξε ή κοπέλλα μ' ένα χαμόγελο θριάμβου. Θέλατε να με γελάσετε!

— Εγώ να σας γελάσω; Έγώ που σας εκτιμώ και σας σέβομαι, όχι μόνο σαν κόρη του δούκα ντι Καστιλιόνε, αλλά και σαν τήν καλύτερη φίλη της Έντιτας μου;

Κρύος ιδρώτας έδρεχε το μέτωπο της Άντριάνας. Η καρδιά της δε χτυπούσε πιά... Ο Έδμόνδος συνέχισε:

— Αγαπάτε τον Σάν Βίτο. Θά ήταν χαμένος κόπος να επιχειρήσω να σας άπομακρύνω άπ' αυτόν. Έχω ωστόσο καθήκον να σας συστήσω να προσέξετε...

— Γιατί, αυτή τή στιγμή, το μέλλον σας κι ή ίδια ή ζωή του Σάν Βίτο μπορεί να κρέμονται από μια λέξη μου!

Η Άντριάνα είχε μείνει σαν κεραυνόπληκτη. Το ξαναμένο χρώμα του προσώπου της είχε χαθή. Τὰ μάτια της κύτταζαν το μαρκήσιο, σαστισμένα, και δύο δάκρυα χοντρά κυλούσαν στα μάγουλά της.

Ο Έδμόνδος τή λυπήθηκε. Τήν έπιασε άπ' το χέρι και τή έδαλε να καθήση σε μια πολυθρόνα.

— Έκείνη υπάκουσε, μηχανικά. — Μω έπιτρέπετε λοιπόν να μιλήσω; ρώτησε ο μαρκήσιος.

— Ναι... ναι... μουρμούρισε με κόπο ή Άντριάνα.

Μια ώρα άργότερα, ή Τζίλντα πέρασε κοντά άπ' το περίπτερο, ά και άκούγοντας ένα βγγητό, ά και γρήγορα τήν πόρτα και βρήκε τήν κυρία της σωρισμένη στην πολυθρόνα, κατάχλωμη, μισολιπόθυμη.

Ο μαρκήσιος είχε εξαφανιστή.

Η Τζίλντα, φοβισμένη, άγγιξε το μπράτσο της νέας γυναίκας.

— Κυρία... κυρία... είπε με λαχτάρα.

Η Άντριάνα άνασκήρτησε, άνοιξε τὰ μάτια της, άναγνώρισε τήν καμαριέρα και βόγγησε:

— Ώνειρεύτηκα, έ;... Μω φάνηκε...

— Τί σας φάνηκε;

— Πως μπήκε εδώ κάποιος και μω μίλησε!

Η Τζίλντα δεν ήξερε τί να άπαντήσει...

Η Άντριάνα κύταξε γύρω. Η ματιά της έπεσε στην τρύπα του τοίχου, άπ' όπου είχε ξεπροβάλλει ξαφνικά ο μαρκήσιος. Ένα καινούργιο βγγητό βγήκε άπ' τὰ χείλη της. Έσπασε σε λυγμούς και μουρμούρισε με πνιγμένη φωνή:

— Όχι, δεν ήταν όνειρο!... Θεέ μου... Θάθελα να πεθάνω!

Η Τζίλντα έτρεμε σαν το φύλλο και δεν ήξερε με ποιόν τρόπο να παρηγορήσει τήν δύστυχη κυρία της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Όταν ή κόμισσα ντι Καστελνουόδο άφησε τήν Έντιτα λιπόθυμη, έπειτα από τήν τρομερή άπο-

κάλυψι που της είχε κάμει, πήγε και κλείστηκε στην κάμαρά της.

Είχε πετάξει πιά τή μάσκα της ύποκρισίας, που φορούσε από τότες μήνες.

Τώρα ή Έντιτα τὰ ήξερε όλα! Θά ύπόφερε όσο κι αυτή, κι άκόμα παραπάνω.

Σ' όλο το μέγαρο έπικρατούσε σιωπή. Κοιμόνταν όλοι.

Μόνο ή κόμισσα πνιγαινεσκότανε μέσα στην κάμαρά της, με το μέτωπο ζωσμένο και τὰ μάτια συννεφιασμένα.

Είχε νομίσει πως θ' άνακουφίζότανε, χώνοντας εκείνο το στιλέτο στην καρδιά της Έντιτας. Μά ή ίκανοποίησή της ήταν σύντομη και ψεύτικη.

Τώρα δεν άνένεινε πιά τόσο ελεύθερα, όπως είχε πιστέψει στην αρχή. Ένιωθε σχεδόν ντροπή για τον έαυτό της και συμπονοια για το θύμα της.

«Κι' όμως, αυτό δε με λυπήθηκε!» έλεγε με το νού της. Γιατί

να τούς λυπηθώ εγώ; Τώρα ή Έντιτα θα με μισή! Τὰ χείλη της που πρόφεραν μόνο λόγια άγάπης για μένα, θα με καταριούνται τώρα!...

Ωστόσο, ή νέα γυναίκα είχε άποδεχτή πιά δυνατή άπ' ό,τι ύπέθετε ή κόμισσα. Η φοβερή άποκάλυψι δεν τήν είχε σκοτώσει...

Κάποια στιγμή, ή Λίντια άκουσε ν' άνοιγη μια πόρτα, στο διπλανό σαλόνι. Προσπάθησε να νικήσει τήν συγκίνησή της και φώναξε:

— Ποιός είναι;

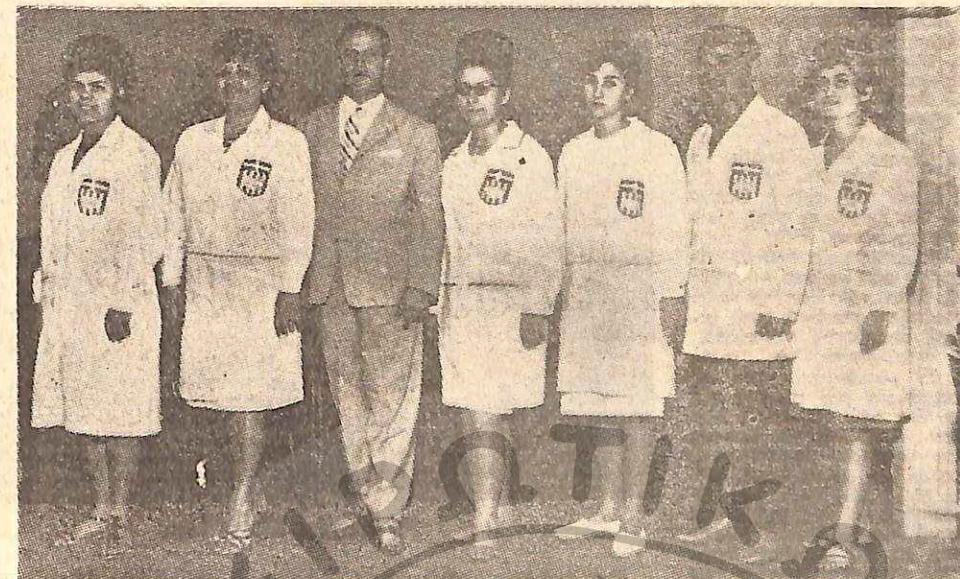
— Εγώ, κυρία, άπάντησε ή Τζινέτα με τρεμουλιαστή φωνή.

— Τί θέλεις;... Τί συμβαίνει; Λέγε λοιπόν!...

Η καμαριέρα μπήκε στο δωμάτιο. Ήταν τόσο χλωμή, που φαινόταν πως όλο το αίμα της είχε μαζευτή στην καρδιά της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΟΙ ΥΠΟΤΡΟΦΟΙ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΚΤΕΝΑΣ ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ ΕΙΣ ΕΥΡΩΠΗΝ

ΑΝΕΧΩΡΗΣΑΝ ΔΙΑ ΜΕΤΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΡΙΝΟΝ — ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ οί άριστεύσαντες της Βας Σειράς
ύποτρόφων έξωτερικού 1965

ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΚΤΕΝΑΣ - ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

Οί άνωτέρω συνοδεύονται υπό του κ. Μιχαήλ

Άπαράντου ως ύπευθύνου του γκρουπ

ΧΡΥΣΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΕ ΤΗ ΧΡΥΣΗ ΚΤΕΝΑ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ — ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ

ΑΘΗΝΑΙ

Χαρ. Τρικούπη 20
Τηλ. 612.588 — 626.743

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ
ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΒΑΓΓΟΣ ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ

Ένας πολυσύνθετος τραγουδιστής

ΠΟΛΥ λίγοι είναι οι τραγουδιστές, που μπόρεσαν να παρουσιάσουν έως τώρα δικά τους μουσικά συγκροτήματα. Μιά από τις σπάνιες εξαιρέσεις αποτελεί ο Βάγγος Παπούλιας και το κουνιέτο των «Μποέμ» που παρουσιάζει το εφετείο καλοκαίρι στον «Φλοίσβο» του Παλαιού Φαλήρου.

Παρ' ότι άγνωστος στο πολύ κοινό, ο Βάγγος Παπούλιας, έχει μια αξιολογή καριέρα. Βέρο Πειραιώτης, άρχισε απ' το επίνειο τα πρώτα καλλιτεχνικά του βήματα. Αφού ακολούθησε πρώτα μαθήματα φωνητικής και «Σολφέζ» στο εκεί Ωδείο, συνεχίστηκε, μαζί με δυο άλλους Βαγγέληδες, το μουσικό «Τρίο Βάγγος», με το οποίο και έκανε την πρώτη επαγγελματική του εμφάνιση στον Πειραιά. Λίγο αργότερα, όταν ήλθε η ώρα της στρατιωτικής του θητείας, παρέμεινε σαν ναύτης — μουσικός στη βάση του Σκαριωτογάρου και τραγουδούσε τακτικά στις εκπομπές του Βασιλικού Ναυτικού.

Όταν αποστρατεύθηκε, συμπλήρωσε το ρεπερτόριό του με πολλά τραγούδια και άρχισε τις εμφανίσεις του στα αθηναϊκά κέντρα. Όταν το όνομά του άρχισε να γίνεται γνωστό, ηχογράφησε πολλά τραγούδια σε δίσκους, όχι μόνο ξένα αλλά και δικά του. Αφού δεν άργησε να εκδηλωθεί και το συνθετικό του ταλέντο, Έγραψε μουσική σε 20 περίπου τραγούδια, από τα οποία άρσαν πολύ τα «Για λίγο χρυσά» με ρεκόρ κυκλοφορίας στην εποχή του, «Κυκλοστράτηκαν τα μάτια μου», «Κορίτσια κι' αγόρια», «Μπλε χαντρώλα» κ.ά. Ένα από τα τελευταία του, που έκανε πολλή εντύπωση, είναι το «Θάλασσα πάρε το δάκρυ μου». Και έχει μια παράξενη ιστορία: Ένα βράδι, ύστερα από μακρά συζήτηση που είχε με τον δικηγόρο του κ. Π., ο τελευταίος έδωσε από την τσέπη του ένα χαρτάκι και του είπε:

—Βάγγος, δεν θέλω να το πάρεις για άστείο. Έγραψα αυτούς τους στίχους και νομίζω πως είναι καλοί. Αν θέλεις, μελοποίησέ τους.

Ο Παπούλιας βρήκε πολύ εύπορο το ρεφραίν του τραγουδιού που δημοσιεύθηκε παρακάτω και ύστερα από λίγες μέρες είχε το τραγούδι έτοιμο.

«Θάλασσα πάρε το δάκρυ μου και δώστο στην αγάπη μου να μάθω πως γι' αυτήν παύω να νιώθω κάποιο δειλινό».

Το τραγούδι στάθηκε τυχερό και κυκλοφόρησε σε χιλιάδες δίσκους και ο δικηγόρος — στιχουργός εισέπραξε από ποσοστά αρκετά χιλιάδικα, πράγμα που ποτέ δεν περίμενε...

★

Πολύ γρήγορα, ραδιόφωνο και όδον του άνοιξαν τις πόρτες.

Ο Βάγγος Παπούλιας.

Στο ραδιόφωνο είχε πολλή επιτυχία και άρχισε τακτικές εκπομπές με την μεγάλη ορχήστρα του Σταθμού, ενώ στον κινηματογράφο στάθηκε άτυχος. Τα «Κόκκινα Τριαντάφυλλα», η μοναδική ταινία που έλαβε μέρος πριν μερικά χρόνια, απέδειξε ότι δεν είχε φωτογένεια.

Τραγουδούσε σε όλα τα μεγάλα επαρχιακά κέντρα και πολλές φορές, έξω από τα σύνορα της Ελλάδας, την Κύπρο, την Κωνσταντινούπολη και την Αλεξάνδρεια, με ενδιάφέροντα συμβόλαια.

Τα τρία τελευταία χρόνια, ο Παπούλιας, βλέποντας πως ο κόσμος διψά για κάτι καινούριο, πήρε την απόφαση να πλουτίσει το

πρόγραμμά του. Έτσι συμπλήρωσε τα τραγούδια του με ανέκδοτα, που άρχισε να λήν στα ενδύματα.

«Ήξερε, βέβαια, πως υπάρχει μεγάλη διαφορά από το να τραγουδάς και το να μιλάς στο μικρόφωνο. Άλλα το πήρε απόφαση, παρ' ό,τι στην αρχή είχε πολύ τράκ. Σιγά — σιγά όμως έστρωσε και τώρα περιλαμβάνει στο ρεπερτόριό του καμιά σαρανταριά παλιά και καινούργια ανέκδοτα.

★

Είχε την ευκαιρία, ένα από τα τελευταία βράδια να παρακολουθήσει τον Βάγγο Παπούλια με το συγκρότημά του, σε ένα ολοκλη-

ρωμένο πρόγραμμα που έδινε την χαρά και το κέφι.

Ύστερα από καμιά πενήντα-ριά ρεφραίν από αλησμόνητες επιτυχίες που ψιθύρισαν μαζί του όλοι οι θεατές, όταν παραχώρησε για λίγα λεπτά την πίστα στα «ώρσιμμένα νιάτα» και ήρθε να καθήσει κοντά μου, τον ρώτησα:

—Δεν σε κουράζουν, αλήθεια, τόσο πολλά τραγούδια;

—Αντίθετα, μου άπαντά, το ενδιαφέρον με το οποίο με παρακολουθούν μου δίνει κούραγιο να συνεχίσω άλλη τόση ώρα.

—Σε απασχολούν μόνο τα ελληνικά τραγούδια;

—Κάθε άλλο. Τραγουδώ και σε τρεις ξένες γλώσσες. Ιδιαίτερα έχω αδυναμία στις Ιταλικές καντσονέττες.

—Θα έχουν ίσως την ώρα τους;

—Ασφαλώς, ανάλογα με το κοινό. Είναι μεγάλη δουλειά να ξέρεις τι θα πής κάθε φορά, για να μπορέσεις να πιάσεις τον κόσμο.

—Τι άλλο από το τραγούδι σε απασχολεί;

—Η κιθάρα και το πιάνο. Έχω μεγάλη αδυναμία στα δυο αυτά όργανα, που μου δίνουν πολλές φορές ευτυχείσεις.

—Και έξω από τη δουλειά σου;

—Σαν Πειραιώτης, το φάρμα. Πριν μερικά χρόνια μάλιστα, είχα και τη δική μου βάρκα στο Πασαλιμάνι. Ένιωθα ιδιαίτερα χαρά να φερώνω, γι' αυτό και την ονόμασα «Χαράς». Κάποτε, ενώ φάρενα πάλι με βάρκα στη Μυτιλήνη, έπιασα μια μεγάλη ταίρια, που ζύγιζε περίπου ένα κιλό! Ένιωσα την ώρα εκείνη μια από τις πιο ευχάριστες στιγμές της ζωής μου. Μου άρεσε επίσης πολύ να σωφάρω.

—Κάνεις άλλο χόμπι;

—Το μεγάλο χόμπι μου είναι τα γραμμάτισμα. Καί, χωρίς υπερβολή, μπορώ να σας πω, ότι έχω μια από τις μεγαλύτερες συλλογές στην Ελλάδα.

—Μελλοντικά σου σχέδια;

—Θα ήθελα πολύ να ταξιδέψω. Έχω έφετος μια πολύ ενδιαφέρουσα πρόταση για τον Καναδά: τον χειμώνα, και έλπιζω να κλείσω τελικά συμφωνία. Το ταξίδι αυτό πιστεύω να μου δώσει την ευκαιρία να συνεχίσω, κάνοντας μια μεγάλη τουρνέ. Ο' άρχισω από την Αμερική. Αυτή είναι η χώρα που με ενδιαφέρει ιδιαίτερα. Έχω ακούσει τόσα πολλά για τις παραξενιές της και θέλω να σχηματίσω μια προσωπική εντύπωση.

—Και έπειτα;

—Αργότερα, όταν θα ξαναγυρίσω κάποτε στην Αθήνα, έχω στο νου μου ένα μεγάλο όνειρο. Να ανοίξω, με τις οικονομίες μου, μια μικρή μπουτά, μια ζεστή γωνιά, που να συγκεντρώνω όλους τους φανατικούς μου φίλους.

—Ιδιαίτερες συμπάθειες;

—Πιστεύω πολύ στον Τάκη Μαρζουκά, που είναι ένας καλλιτέχνης στο είδος του και από τους ξένους, στον Άλφονσο, τον Μπίτ Κρόσμπι και τον Φρανκ Σινάτρα.

—Και η μεγάλη σου αγάπη;

—Η χαριτωμένη κορούλα μου. Άτσίδα πραγματική. Σε ηλικία δέκα ετών ξέρει όλα τα τραγούδια του ρεπερτορίου μου, σαν να είμαστε ντυέτο. Θα προτιμούσα όμως να μη γίνω τραγουδιστής...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Η τέχνη του ψαρέματος

Παρακολουθήστε από το παρόν τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΤ» (σελ. 59) την νέα σειρά

Παλιός συνεργάτης μας, που είχε ασχοληθεί και άλλοτε με το ίδιο θέμα, θα προσφέρει και πάλι τις συμβουλές της μαζας του πειράς στους... έμπειρους και στους αρχάριους ψαράδες. Θα τους κατατοπίσει όσο το δυνατόν πάνω στα διάφορα είδη του ψαρέματος, τους τρόπους και τις συνθήκες άσκησης των ψαράδων... και των ψαριών. Θα προσπαθήσει να τους μεταδώσει... τα φώτα του και να τους δώσει «άσους» σ' αυτό το τόσο διαδεδομένο, εδ-κάριστο και υγιεινό σπό.

ΣΑΛΟΝΙ

ΤΟ «NEON KYMA»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΑΡΙΛΑΟΥ

Ένας ύπερψήφιος Τσιτσάνης, απ' το Πολύγωνο

ΑΝ ΔΕΝ ήταν... ιεροσουλία θ' αναφέραμε τον Μότσαρτ για να παραλληλίσουμε τουτό το άμυστακό αγόρι, των 20 χρόνων, που γεννήθηκε, μεγάλωσε κι' άνατ' τράφηκε στο Πολύγωνο, και που μέσα από την παρέα των φίλων του ονειρεύεται να κερδίσει την Ελλάδα και την Ευρώπη με το μουζούκι του.

Άλλ' ως βάλουμε μια τάξη σ' αυτά τα όνειρα και προ πάντων ως τα κλισμακώσουμε.

—Πώς θα το κατορθώσεις αυτό, Γιάννη;

—Ρίχνει μια ματιά στα χέρια του με τα μακρὰ λεπτά δάχτυλα, κοιτάζει λιγάκι, σαν άνθρωπος, που τον εξαναγκάζουν να μαρτυρήσει το μυστικό του, που τόχει κρυμμένο στα τριςδαθα της καρδιάς, κι' ύστερα το παίρνει απόφαση.

—Να σας πω. Πριν ξεκινήσω, έπρεπε να μάθω το όργανο.

—Ποιό όργανο;

—Το μουζούκι, φυσικά. Δεν υπάρχει καλύτερο όργανο από δούτο. Ξέρει να κλαίει και να βγάλλει αίμα. Λοιπόν, πήρα μια κιθάρα που βρισκόταν στο σπίτι, κι' άρχισα να την γρατζουνώ. Ένιωθα άπιστευτη ηδονή καθώς τρεμούλιαζαν οι χορδές και οι νότες πετούσαν στον αέρα σαν πουλούλα, απλά και χαϊδευτικά. Γρατζουνάγα στα κουτούρια, φυσικά, δίχως νόημα και σκοπό, αφού άλλωστε ούτε κιθάρα ήξερα, αλλά κι' ούτε είχα ιδέα μουσικής.

—Πότε γινόταν αυτό;

—Πριν από 12 χρόνια.

—Μα τότε ήσουν μονάχα 8 χρόνων.

—Ακριβώς. Όμως τον άλλο χρόνο ήξερα να παίζω μονάχος μου τον «Σακαλλιά»...

Καθώς μάς έδωσε αυτή την πληροφορία, στο μέτωπό του φτερούγισε η περηφάνεια. Λίγο τόχα ήταν να μάθω μόνο του το μουζούκι στην κιθάρα ένα παιδί εννιά μόλις χρονών;

—Πώς το κατάφερες;

—Άλλαξε τις χορδές.

—Ύστερα;

Γιά ν' απληθολή κανείς το πάθος του και την ιερή προσήλωσή του νεαρού Γιάννη Χαριλάου στο λαϊκό τραγούδι και στα λαϊκά όργανα, πρέπει ν' ανατρέξει στην παιδική του ηλικία, να θυμηθεί τις ασχολίες του, τα πριμιτιβιστικά του εστικτά και τα παιγνίδια, τα στρατιωτικά, τους πύργους στην άμμο, τα τρεχάσματα στις γειτονιές και τους καυγάδες στις γωνιές, τα πρώτα γραμμάτια στο νίσι, τα πρώτα χαρτοκίρια σχολείο και τα πρώτα χαρτοκίρια του πατέρα.

Στα ίδια χρόνια ο νεαρός Χαριλάου έβρισκε έξω και πέρα από αυτά...

—Πώς πέρασες, λοιπόν, τα παιδικά σου χρόνια, έσύ;

—Ονειρευόμουν να μουζούκω. Τίποτ' άλλο.

—Το άποχτησες ποτέ;

—Ναί. Στα 15 μου χρόνια δαχτύληκα κάποιο ενός φίλου μου. Σ' ένα χρόνο τόπαιζα στα δάχτυλα. Κι' έπαιζα τα περισσότερα τραγούδια της εποχής. Την «Ντερμπεντέρισσα», τη «Γερακίνα», το «Στενό». Το τελευταίο ήταν το πρώτο τραγούδι, που τόπαιζα στο μουζούκι στην έντελεια και το τραγούδησα ο ίδιος μπροστά σε κόσμο.

—Σε τί κόσμο;

—Στους φίλους μου του Πολυγώνου, μια νύχτα, στη γωνιά του δρόμου. Ήταν το πρώτο μου ρεσιτάλ και μπορώ να σας πω μ' άφησε τη ζωηρότερη εντύπωση της ζωής μου ως τώρα.

—Και τη ζωηρότερη χαρά σου ποτέ τη δοκίμασες;

—Πριν δυο χρόνια, όταν οικόνομησα το πρώτο πεντακοσάριο.

—Τί;

—Πήγα κατ' ευθείαν κι' αγόρασα δικό μου μουζούκι. Ήταν βέλεια παλιό και μεταχειρισμένο, αλλά ήταν δικό μου. Το πρώτο στάδιο των ονείρων μου είχε κλείσει κι' άνοιγόνταν ο δεύτερος κύκλος.

★

Τέσσερα τραγούδια γραμμένα απ' τον ίδιο και συνθεμένα σε λαϊκούς σκοπούς πάλι απ' τον ίδιο αποτέλεσαν την αφετηρία του δεύτερου κύκλου των φιλοδοξιών του νεαρού Χαριλάου.

Τα τραγούδια αυτά έχουν τους τίτλους:

- 1) Φύγε από μπρός μου.
- 2) Γιατί με διώνεις μακριά.
- 3) Γύρνα κοντά μου.
- 4) Ψεύτικα είναι τα φιλιά σου.

Φυσικά, οι συνθέσεις αυτές του 20χρονου νεαρού μουζουκλή, συνθέτη και λαϊκού τραγουδιστή είναι ακόμη ανέκδοτες, αφού κι' ο ίδιος είναι... ανέκδοτος, όπως χαροκλήρισε ο ίδιος τον εαυτό του.

—Τι έννοεις με τη λέξη αυτή, Γιάννη; τον ρώτησαμε.

—Η απάντησή του, άνοιξε τον τρίτο κύκλο των κλισμακωμών ονείρων του.

—Έννοω, πως ως τώρα, είμαι ένας έρασιτεχνής, με πάθος για το λαϊκό τραγούδι μεγαλύτερο απ' τους επαγγελματίες. Όρα είναι να περάσω πιά στο επαγγελματία. Για να γίνω αυτό, πρέπει να γυριστούν σε δίσκους τα τραγούδια μου...

Δυστυχώς, δεν γνωρίζω κι' ούτε έχω σχέσι με κανέναν «καρμίδιο». Γι' αυτό κάνω από τις στήλες σας την πρότασή μου: Όποια εταιρεία θέλει, ως με καλέσει να τ' ακούσει.

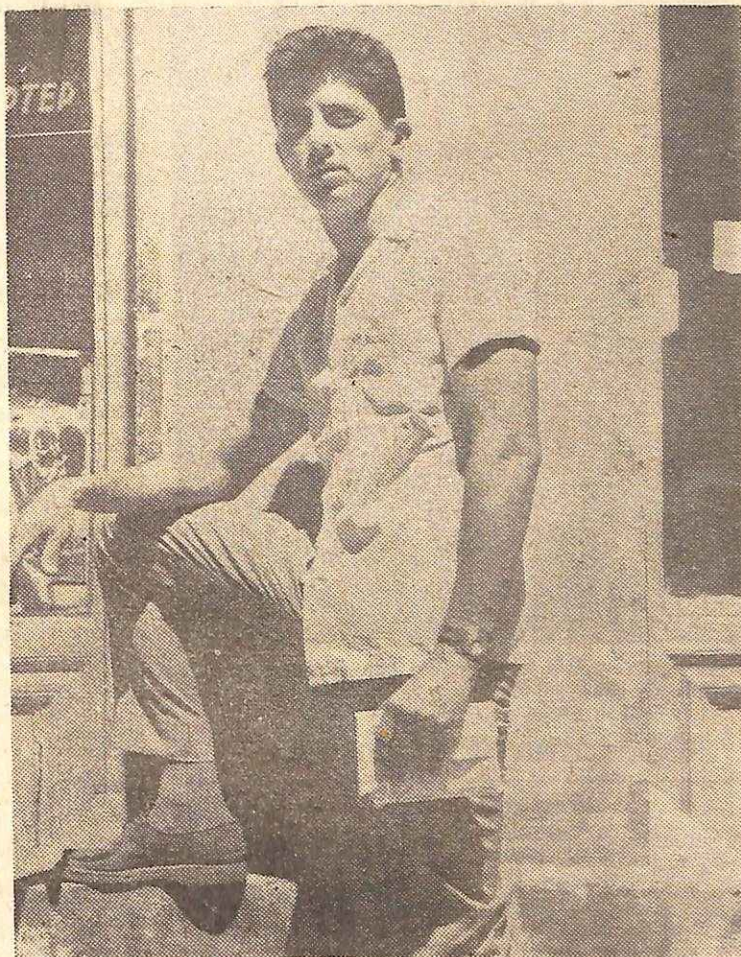
—Συμφωνώ. Πρέπει όμως να βρούμε τραγουδιστή ή τραγουδίστρια που να ερμηνεύσει τα τραγούδια σου.

Ο Γιάννης χαμογέλασε, κι' έφωδ έλχησε «αδειά», άρχισε ο ίδιος να συζητάει το τελευταίο τραγούδάκι του:

Με είχατε κάνει να πιστέψω πως μ' αγάπησες πολύ, φεύτικα ήταν τα φιλιά σου ψεύτικος κι' ο έρωτάς σου κούκλα μου, μελαγχρινή.

★

Είχε μια ωραία απαλή φωνή, ιδιόρρυθμη, ταυφερή κι' αρκετά εύχρηστη.

Ο Γιάννης Χαριλάου, ο νεαρός φοιτητής της Σιδιτανίδειου, που βάλθηκε να κατακτήσει τον κόσμο με το μουζούκι του.

Του σφίξαμε το χέρι, μη ξέροντας τί να του πρωτοεξηγήσουμε: Να σταδιοδρομήσει σαν συνθέτης, σαν δεξιότεχνος του μουζουκίου ή σαν τραγουδιστής;

Ο ίδιος έλυσε την άπορία μας. —Και τα τρία, είπε. Αυτό, άλλωστε είναι η φιλοδοξία μου και το «κασέ» μου. Να τραγουδώ τραγούδια που έγραψα εγώ τους στίχους και τη μελωδία τους και να παίζω ταυτόχρονα στο μουζούκι τον σκοπό τους.

Λίγο... μεγαλούτσικο το όνειρο, βέβαια. Όστόσο, ο Γιάννης πιστεύει πως θα το πραγματοποιήσει.

Του το εύχαστε απ' την καρδιά μας.

★

Και τώρα λίγα απ' την καθημερινή ζωή του. Ο νεαρός Χαριλάου είναι φοιτητής στη Σιδιτανίδειο και μένει με τους γονείς του και την μικρότερη αδελφή του στο Πολύγωνο.

Στην περίπτωση του, η λέξη «μενέ» αναφέρεται στην κυριολεξία της. Γιατί ο νεαρός μας μόλις τελείωσε τα μαθήματα της Σχολής, κάθε μέρα, γυρνά άμεσως στο σπίτι του και παραλαμβάνει το «μουζούκι» του μέχρι που να πάει για ύπνο.

—Καλά, έσύ δεν πας Βόλτα, στα γήπεδα, στον κινηματογράφο, στη θάλασσα; στο καφενείο, όπως όλοι οι άνθρωποι; άπορώσαμε.

—Οχι δεν πάει.

—Καλά, πως μπορείς να άσχολλησαι διαρκώς με το μουζούκι σου; Δεν βαρύνεσαι;

—Τί λόγος!

Απορώσει είλικρινά με την άπορία μας.

—Βαρύνεται ποτέ κανείς να κάνει παρέα με εκείνον που αγαπά;

—Συμφωνώ. Άλλά το μου-

ζούκι δεν είναι άνθρωπος. Μ' όλο που είναι μαλακός και ήσυχος χαρακτήρας, ζώηρε κι' αγανακτήσει.

—Είναι σαν άνθρωπος το μουζούκι, είπε. Μπορώ να κουβεντιάσω μαζί του, του μιλώ και μου μιλά, μ' ακούει και το ακούω. Είναι ο καλύτερος φίλος μου.

Τί μπορούσαμε να αντιπροσάξουμε στο ιερό αυτό πάθος του; Κλείνοντας το πορτραίτο του, αναφέρομε, πως εκτός απ' το μουζούκι έχει και μίαν αγάπη: τον Καζαντζήδη. Τον λατρεύει και τον θαυμάζει, χωρίς να τον έχη δη ποτέ στο προσώπο. Είναι κι' αυτό μια ιδιόρρυθμία του νεαρού υποψήφιου Τσιτσάνη, που βάλθηκε να κατακτήσει τον κόσμο μ' ένα σπαθί.

Μικρή, αλήθεια, η διαφορά.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

★★

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Ο 'Ο Ιταλός κομμικός Βάλλτερ Κιάρι δέχτηκε τελευταία μια πολύπλευρη επίθεση εναντίον της άστοτης ιδιότητάς του ζωής, ιδιαίτερα από αισθηματικές πλευρές.

Ο Βάλλτερ, που υπήρξε για ένα διάστημα «μηνοστής» της 'Αβ Γκάρντνερ, δήλωσε ότι υπάρχουν κάτι λυκοί, όπως ο Βιττόριο Γκάσμαν, ο Άλμπέρτο Σόρτι και ο Όυγκο Τονιάτσι, μπροστά στην έρωτική δραστηριότητα των οποίων αυτός είναι ένα άκακο άνοκι.

Μιλώντας για την 'Αδα, ο Βάλλτερ Κιάρι είπε: «Για να ζήσει κανείς κοντά της παρ'ότι από 24 ώρες, πρέπει να είναι ψυχίαστος».

Παραδόσεις

Οι πιο ενδιαφέρουσες ειδήσεις από τις 26 'Ιουλίου—1 Αυγούστου 1965

26. 'Ο Τζέσσε Τζέιμς και ο Μάριον Τζέιμς, θετοί γιοί μιας αμερικανικής οικογένειας, στο Τούλεαρ της Καλιφόρνιας, έζησαν πολλά χρόνια άσχημοι. Τελικά όμως χωρίστηκαν από οδοεμπόλεμο. Τελικά μονομάχησαν με πιστόλια και σκοτώθηκαν κι οι δύο.

—Πέθανε στο Βόλο από τέτανο η Ζωή Νικολάου, έτών 33, μητέρα δυο παιδιών. 'Η Νικολάου είχε τραυματισθεί από καρδί του παππού της στην φτέρνα του δεξιού ποδιού, μά δεν έδωσε σημασία και δεν έκανε αντιτετανικό όρο.

—'Ο μικροτραυματισμός όμως απέβη μοιραίοι για τη ζωή της.

—Από τον τέταρτο όροφο ανεγειρομένης στην οδό Τιμοθέου πολυκατοικίας κατέπεσε ο 15ετής οικόδομος Χ. Κωνσταντινίδης και βρήκε τραγικό θάνατο.

—Για πρώτη φορά σοβιετικοί αντιεραπορικοί πυραυλοί τέθηκαν σε δράση στο Β. Βιετνάμ. Ένας από αυτούς κατέρριψε αμερικανικό αεροσκάφος, τύπου «Φαντόμ», που συνώλεβε βομβαρδιστικά σ' επιδρομή βορειοδυτικά του Άνγκ.

—'Ο προσεχής αιώνας θα είναι ο αιώνας της απόλυτης κυριαρχίας της χημείας. 'Υπολογίζεται ότι οι άνθρωποι θα ζουν άνετα εκατό χρόνια και δεν θα υποφέρουν από ασθένειες.

—Προτού επιχειρήσουμε το ταξίδι στη Σελήνη, είναι απαραίτητο να καταπολεμήσουμε στη γη έναν εχθρό: το κουνούτσι. Σ' αυτή τη δήλωση προέδρουν οι επιστήμονες της 'Υπηρεσίας 'Αεροναυτικής και Διαστήματος. 'Η περιοχή που κατασκευάζονται οι δορυφόροι, πράγματι, βρίσκεται σε μία έκταση 13.500 στρεμμάτων, όπου οι φθονούν τα έλη, και φυσικά οι στρατιές των κουνουπιών. 'Η περιοχή διαλέχθηκε για λόγους ασφαλείας. 'Αλλά οι εργαζόμενοι σ' αυτήν υποφέρουν άσφαιστα, γιατί η 'Υγειονομική 'Υπηρεσία είναι ανίσχυρη για την καταπολέμηση όλων αυτών των δισεκατομμυρίων κουνουπιών, που δεν κάνουν διάκριση μεταξύ των 'Αμερικανών και των κατασκόπων.

—'Ο 16αν Τόρς έγινε διάσημος, γιατί έχει τον μεγαλύτερο ιδιωτικό ζωολογικό κήπο του κόσμου. Περιλαμβάνει 200 άγρια θηρία και πλήθος άλλα ζώα της 'Αφρικής. 'Ο κ. Τόρς καλύπτει τα έξοδα της συντηρήσεως των θηρίων του, νοικιάζοντας τα σε διάφορες κινηματογραφικές εταιρίες του Χόλλυγουντ. Τα θηρία του Τόρς είναι εφημερεύοντα και παρακολουθούνται από ειδική υπηρεσία κτηνιάτρων.

—Στις φυλάκες της Παροπούλας της Νέας Ζηλανδίας σημειώθηκε εξέγερση καταδικών, κατά την διάρκεια της Κυριακάτικης λειτουργίας στο παρεκκλήσιον. Ένας κατάδικος έκλεισε τον γενικό διακόπτη. 'Αμέσως οι σύντροφοί του, με άβυσσες και άλλα εργαλεία, ρίχναν στους φυλάκες και προσπάθησαν να τους αποπλίσουν και να καταλάβουν τα γραφεία της διοικήσεως. Σε πολλά σημεία έβαλαν φωτιά. Τελικά η φρουρά των φυλάκων, χρησιμοποιώντας δακρυγόνα, κατάφερε να καταστείλη την εξέγερση.

—Παύσαν αντενόητη στην οδό Βουλώνης, με αποτέλεσμα να τραυματισθούν 32 από τους επιβάτες του.

—Το ηρώα Σκάκι της Σκωτίας συγκεντρώνει τους εκδρομείς του Σαββατοκύριου. 'Ο πάτωρ όμως Σμιθ τους κτακεραυνώνει, γιατί, όπως ισχυρίζεται, το έχουν μεταβάλει σε Σάββα και Γάμορρα.

27. 'Η γενική άπεργία έσημείωσε λαμπρή επιτυχία. 'Ολη η 'Αθήνα νεκρώθηκε.

—'Απεφασίσθη η αγορά τεσσάρων πλοίων - πυγίων.

—'Ο 'Ινδός πρωθυπουργός κ. Σάστρι ανώρρησε από το Νέο Δελχί για το Βελιγράδι. Στην Γιουγκοσλαβία θα παραμείνει επί τετραήμερον. 'Ο κ. Σάστρι κι' ο πρόεδρος Τίτο πρόκειται να συζητήσουν οικονομικά θέματα, καθώς και το πρόβλημα το Βιετνάμ.

—'Οπως ανακοινώθη, οι Βρετανικές στρατιωτικές δαπάνες θα μειωθούν κατά 100 εκατομμύρια.

—'Ο πρόεδρος Τζόνσον, σε μήνυμά του προς την αμερικανική αντιπροσωπεία της Διασκέψεως 'Αφοπλισμού της Γενεύης, έδωσε οδηγίες για να επιδιώξη την σύναψη συμφωνίας για τον περιορισμό της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων. 'Ο 'Αμερικανός κ. Φόστερ συνέστησε επίσης ν' αναλάβουν όλες οι χώρες την υποχρέωση να δεχθούν τον έλεγχο του Διασκέψης 'Οργανισμού 'Ατομικής 'Ενεργείας.

—Σμήνος αμερικανικών βομβαρδιστικών κατέστρεψε εγκαταστάσεις πυραύλων στο Β. Βιετνάμ. Τρία βομβαρδιστικά τύπου «Φ. 105» κατερίφθησαν.

28. 'Ο κ. 'Ηλ. Τσιριμώκος ώιλησε στην Θεσσαλονίκη σε ογκώδη συγκέντρωση για την Δημοκρατία.

—Στην αγροτική περιοχή του χωριού Σμυροπούλας της Πρεβέζης, ο Δ. Μπαταούλης, έτών 37, σκότωσε τα δυο μικρά παιδιά του αδελφού του με μία τσάπα, ενώ έπαιζαν αμέριμνα, γιατί τα ζήλευε. 'Ο Μπαταούλης ήτο σχιζοφρενής.

—Λεωφορεία των εκατό θέσεων άρχισαν να χρησιμοποιούνται στις αστικές συγκοινωνίες.

—'Ο αρχιφύλακας της 'Αστυνομίας του Λονδίνου, Χένρυ Φράνκς Μπαράγκες, έγγαμος, έτών 41, σκότωσε τη φίλη του Βερνίκια Μπαίκερ, στο σπίτι των γονέων της.

—'Ο κ. 'Εντουαρντ Χήν, έτών 49, εξέλεξε άρχηγος του Βρετανικού Συντηρητικού κόμματος. 'Επί 298 ψηφισάντων, ο κ. Χήν έλαβε 150 ψήφους.

—'Ανεκαλύφθησαν, σ' απόσταση 260 μιλίων από την Μανίλα, τα συντρίμια του μεταγωγικού αεροσκάφους «C-47». Σ' αυτό επέβαιναν 19 στρατιωτικοί και 17 πολίτες, αλλά κανείς δεν διασώθη.

29. 'Ο ύπατος πρόεδρος του Συνεδρίου 'Αρκάδων της 'Αμερικής κ. Χ. Μίτσελ ανέφερε ότι έεσαν ιμνητισμόν 11/2 εκατομμυρίων δολλαρίων, για να τον μοιράσουν στους σεισμοπλήκτους της 'Αρκαδίας, καθώς και εκατό χιλιάδες δολλάρια.

—Στο εργοστάσιο της γαλλο-ελληνικής εταιρίας Γιαννιτσέ, στην οδό Τατοίου, μεταξύ Μενιδίου και Φιλαδελφείας, σημειώθηκε ανάφλεξη ποσότητας τροτύλης και

πυροτεχνημάτων. 'Επακολούθησε μεγάλης εκτάσεως πυρκαγιά. 'Ισχυρά δυνάμεις του πυροσβεστικού σώματος με 15 άντλίες κατώρρωσε να έντοπιση την φωτιά και να την σβήσουν. 'Ετραυματίσθη σοβαρά ο εργάτης Σ. Ζερβάκης.

—Στρατιωτικό αεροσκάφος, όπως πιστεύεται Ιρακινόν, έπετεύη κατά της τουρκικής πόλεως Τσουκούρσα, κοντά στην Ιρακινή μέθοριο. Το αεροσκάφος έριξε επτά ρουκέτες. Σκοτώθηκε ένα άτομο κι' ετραυματίσθησαν άλλα οκτώ.

—'Οπως ανακοινώθη ο άναπληρωτής διοικητής της έπαρχίας Χακάκι κ. Σαμπάν, ο πιλότος του αεροσκάφους είχε κάνει λάθος, γιατί νόμισε ότι βρισκόταν υπέρωνω του κέντρου των Κούρδων.

—'Εγιναν στην Αίγυπτο τα εγκαινία του μεγαλύτερου συγκροτήματος ναυπηγείων της Μέσης 'Ανατολής. Τα ναυπηγεία αυτά κατασκευάσθησαν και εξοπλήσθησαν από την Σοβιετική 'Ενωσι, που έδωσε γι' αυτό τον σκοπό 37 εκατομμύρια δολλάρια.

—'Η διάσημη στάρ του κινηματογράφου Γκρέτα Γκάρμπον βρίσκεται στην 'Αθήνα. Λογαριάζει να περάσει λίγες ημέρες στα ελληνικά νησιά.

—'Ο 'Ουάν Σιραλί Μουσιλίνωφ θεωρείται ο Μαδουάλας της Σοβιετικής 'Ενώσεως. Είναι σήμερα 160 χρόνων. Τελευταίως, έκάλυψε με άλογο μία απόστασι 40 μιλίων κι' ύστερα με το σιδηρόδρομο έφτασε στο Μπακού. 'Ο Μουσιλίνωφ γύρισε κατόπιν στο χωριό του στα βουνά του 'Ατζερμπαϊτζάν, για να συνεχίση να ζή εύτυχισμέ-

'Η άφριξ του ύπατου προέδρου της ΑΧΕΠΑ κ. Τσιριμώκου στο αεροδρόμιο του 'Ελληνικού. 'Ο κ. Τσιριμώκος θα λάβη μέρος στο 43ο συνέδριο της οργανώσεως, που γίνεται στην 'Ελλάδα.

Νέο

νος με τα εκατό μέλη της οικογένειάς του.

—'Ο διάσημος θηριοδασατής Πιέρ Στιμούν, σε ηλικία 56 χρόνων πέθανε από ηλεκτροπληξία. Οι κληρονόμοι του έκλήθησαν να παραλάβουν την περιουσία του, που είναι 40 αφρικανικοί λέοντες, 5 άρκουδες της Σιβηρίας, 4 τίγρεις της Βεγγάλης, 4 ύαινες, 2 λέοπαρδάρια, 2 λύκοι, 10 άγρια αλόγα, 40 γυναικίσι σκύλοι, 6 τίθηκοι, 1 καμήλα, ένας βούβαλος κι' ένα πλήθος από παραδείσια πουλιά κι' εξωτικά ζώα.

—'Η εγκληματικότητα στις 'Ηνωμένες Πολιτείες αύξηθηκε κατά 13%. Κατόπιν τούτου, ο πρόεδρος κ. Τζόνσον έκάλεσε σε συναγερμό το άμερικανικό έθνος κι' έλήθησαν αυστηρά μέτρα για τον περιορισμό της δράσεως των 'Αμερικανών εγκληματιών.

—Στο Βισμπάντεν ύπάρχει το μεγαλύτερο ρολόι - κούκας, σ' ένα κατόστημα που πουλάει τέτοια ρολόγια.

—'Ο Βρεταννός ανθρωπολόγος Μάικελ Ουίλσον ανέφερε ότι ο κύκλος έργασίων του λαθρεμπορίου ναρκωτικών στο Χόγκ Κόγκ άνέρεχεται σε 12 εκατομμύρια στερλίνες. Στο Χόγκ Κόγκ υπάρχουν 50.000 ήρωινομανείς και 30.000 καπνιστάι όπτιου.

—'Η κ. Πάουελ, έτών 21, έαναγύρισε στη ζωή, αφού έμεινε δεκα λεπτά κλινικά νεκρή, χωρίς να πάθη βλάβη στον εγκέφαλο από την άναστασι της κυκλοφορίας του αίματος. 'Η κ. Πάουελ, όπως άνέφέρθη, σ' ένα τροχαίο δυστύχημα είχε τραυματισθή στην καρδιά.

—'Ην μετέδρασαν στο νοσοκομείο του 'Αγιου Φραγκίσκου, κι' οι γιατροί άρχισαν να την έτοιμάζουν για έγχειρισμό, όταν διαπίστωσαν ότι είχε παύσει να κυκλοφορή το αίμα της. Της έκαναν άμέσως την έγχειρητική τομή. Έβδαν ότι η καρδιά της μόλις έπαυλε και τελικά έπαυε να λειτουργή. «Έτρεχε τόσο αίμα, έπτε ο χειρουργός, που δεν μπορούσα να το σταματήσω. Τελικά άναγκάσθηκα να συρράψω την τομή. Χρειάστηκα δέκα λεπτά της ώρας. Το αίμα δεν κυκλοφορούσε πια στις άρτηριες. 'Ολοι την είχαμε έγνάρει. Και έαυνη, πράγμα άπίθανο, την είδαμε ν' άναστα τίς άισθήσεις της, ενώ ήταν ένα τέταρτο νεκρή, από τότε που είχε σταματήσει να πάλλη η καρδιά της. Δεν είχε δε ύποστή ο έγκέφαλος της καμμία βλάβη». 'Ετσι, δικαιώνεται και πάλι ο λαός, που πιστεύει ότι πεθαίνει ο άνθρωπος μόνον όταν σωθή κι' η τελευταία σταγόνα του λαδιού από το καντήλι της ζωής του.

—Στην δασώδη περιοχή του Σάλτσμπουργκ, Βρεχία νεκρός έταρβωσαν να συλλάβουν τον Μιζάο Κατατζίρι. Κατά την συμπλοκή, έφονεύθη ένας άστυνομικός και τραυματίσθησαν άλλοι έξη καθώς κι' έννεα πολίτες. Κι' όλα αυτά γιατί ο νεαρός Κατατζίρι δεν θέλησε να πειθαρχήσει και να υποστή άστυνομική έρευνα.

—Λονδρέζος δικαστής άπεφάνθη ότι δεν άποτελούν λόγον διαζυγίου οι ακόλουθες αιτίες: 1.—Το να τριβή κανείς με χιόνι την άμαπλάτη της γυναίκας του, ενώ αυτή έκανε ζεστό μπάνιο. 2.—Το να της ρίχνη έαφνικά παγωμένο νερό, στο ντεκολτέ της. 3.—Το να άναπτύσσει με τ' αυτοκίνητο ύπερβολική ταχύτητα, για να την κάνει να παγώσει από το φόβο της.

30. 'Η 'Ιντερπόλ καταβάλλει προσπάθειες, για ν' αναλύση στην 'Ελλάδα μία 'Αγγλίδα, που ήλθε για να περάσει τις διακοπές της. Πρόκειται για την Σούζαν 'Εντς, η οποία είχε φιλοξενηθεί από

'Ελληνίδα άεροσυνοδό. 'Η Σούζαν 'Εντς ήτο φίλη μιας νέας που μαχαίρώθηκε στην Γαλλία, και η άστυνομία νομίζει ότι θα μπορούσε να δώση ώρισμένες πληροφορίες, για την ζωή και τις γνώριμες της δολοφονηθείσας φίλης της.

—Στη Λιέγη, έδολοφονήθη από Τούρκο άνδρακάρυχο ο Ι. Κλεφτογιάννης, έτών 28.

—'Ανευρέθη στην λίμνη Μίτσιγκαν το πτώμα του Κ. Καγκανά, έτών 19.

—Σουηδή, που είχε ύποβληθή σε θεραπεία με όρμονες λόγω στειρότητας, έτεκε στο Φάλουν πεντάδυμα, τρία άγόρια και δυο κορίτσια. Από αυτά, επέζησε μόνο το ένα. 'Ο καθηγητής Κάρλ 'Αέλ Γκέμζελ, διευθυντής του νοσοκομείου της Ουψάλα, έδήγησεν ότι η θεραπεία της στειρότητας γίνεται με την χορήγηση παρασκευάσματος από όρμονες, που έχουν ληφθή από άδενες που βρίσκονται στην βάση του άνδρωτινίου έγκεφάλου. 'Ο καθηγητής Γκέμζελ πειραματίστηκε άρχικά επί ζώων. Παρόμοιον γεγόνος συνέβη και στη Νέα Ζηλανδία, όπου η κ. Σίρλεϋ Λάσον ύπεβλήθη στην ίδια θεραπεία και γέννησε πεντάδυμα. Τα νεογνά χαιρούν άκρας υγείας. Πέρασαν το επικίνδυνο 48ωρον, αλλά θα παραμείνουν σε ειδικές θερμοκοιτίδες επί οκτώ έβδομάδες.

—'Ο 18ετής Μιζάο Κατατζίρι άπεκαλύθη σκληρός και μαχητικός γκάγκστερ. 'Αναστάτωσε κυριολεκτικά το Τόκιο και τελικά χρειάσθηκε δυνάμεις 600 άστυνομικών με δακρυγόνα για να τον συλλάβουν. Το γεγονός συνέβη ως έξης: 'Ο Μιζάο Κατατζίρι έδρανε από ένα δάσος, κοντά στο Τόκιο, όταν διατάχθη από έναν άστυνομικό, που τον βεώρησε ύποπτο, να σταματήσει. 'Ο Κατατζίρι συμμορφώθηκε με την ύπόδειξη, να έδωε άλλους τρεις άστυνομικούς να πλησιάζουν, άρχισε να πυροβολή έναντίον τους. 'Υστερα, με την άπειλή του περιστρώφου του, σταμάτησε έναν όδηγο και τον ύποχρέωσε να τον πάρη σι' αυτοκίνητό του. 'Ετσι άρχισε μία τελική και κινηματογραφική καταδίωξις. 'Ενώ τα περιπολικά της άστυνομίας είχαν συγκεντρωθή αυτό το σημείο και κυνηγούσαν τον νεαρό γκάγκστερ, ο Κατατζίρι έββαλε συνεχώς έναντίον τους. Τελικά κατέφυγε σ' ένα όπλοπωλείον και, προστατευόμενος από δυο νεαρές πωλήτριες, που τις έανάγκασε να τον καλύψουν με την άπειλή του όπλου του, εξακολούθησε να πυροβολή κατά των άστυνομικών. Τελικά, 600 άστυνομικοί έπολιόρκησαν το μαγαζί και, άφου έκαναν χρήση δακρυγόνων, κατώρρωσαν να συλλάβουν τον Μιζάο Κατατζίρι. Κατά την συμπλοκή, έφονεύθη ένας άστυνομικός και τραυματίσθησαν άλλοι έξη καθώς κι' έννεα πολίτες. Κι' όλα αυτά γιατί ο νεαρός Κατατζίρι δεν θέλησε να πειθαρχήσει και να υποστή άστυνομική έρευνα.

—'Από το άκρωτήριο Κένεντυ έβετοξευθή ο γιγαντιαίος πυραύλος «Κρόνος» 1». 'Η ύπηρεσία 'Αεροναυτικής και Διαστήματος έπέτυχεν έν συνέχεια να θέση σε τροχίαν τον δορυφόρον «Πήλασον 3», που έχει επτά μεταλλικά πτερύγια. Αυτά θα δέχονται τον βομβαρδισμό των μικρομετεωριτιών. Κι' σ' αυτά θα γίνουν οι σχετικές σιμύφωνες με τις φωτογραφίες που έλαβε ο «Μάριον 4», η έπιφάνεια του πλανήτη 'Αρη μοιάζει περισσότερο με της Σελήνης, παρά με της Γης. Στον 'Αρη υπάρχουν κρητρες, που χρονολογούνται από 5 εκατομμύρια χρόνια.

—'Ο ειδικός επί των θεμάτων

'Ο έκκλητικος Μεφιστοφελής της 'Οπερας των Παρισίων, της οποίας οι δυο εμφανίσεις, στην 'Επίδαυρο, θα παραμείνουν άλησημόνητες

Και 4.—Το να την φωτογραφίση την γενετικής δόκτωρ Νικολάι Ντουρμινίν άπεκάλυψε ότι ο κίνδυνος των ζώντων οργανισμών που ίπτανται στο Διάστημα, δεν προέρχεται από την ραδιενέργεια, αλλά από την έλλειψη βαρύτητας. Γιατί, κατά την διάρκεια της έλλειψης βαρύτητας, προκαλούνται μεταβολές γενετικής φύσεως, στα χρωμοσώματα των κυττάρων.

1. Οι άρμόδιες ύπηρεσίες του ύπουργείου Προνοίας φρονίζουν για την τακτοποίηση των 416 προσφύγων, που μάς ήρσαν με το σκάφος «Ρωσία» από την 'Οδησσό. Πρόκειται για 80 'Ελληνες μαιμάς έγκατεστημένους στη Ρωσία και 336 άτομα, μέλη οικογενείων φυλάκων, που διέμειναν από χρόνια στην Τασκένδη.

—Μία έκθεσι των άρχων του Πανεπιστημίου του 'Ολλαντ της Νέας Ζηλανδίας προέκλεσε άληθινή άναστατάσι, με τις έκπληκτικές άποκαλύψεις της. 'Απεκαλύθη έτσι ότι πολλοί φοιτηταί και φοιτήτριες σούζων παρανομα, γιατί δεν τολμούν να παντρευτούν από φόβο ότι θα χάσουν τις ύποτροφίες τους.

—'Ο κ. Τζών Λιμπ, έτών 69, με το συνεργείο του, κατώρρωσε να πραγματοποιήση άνάβασι σε ύψος 5.165 μ. στο όρος 'Αραράτ, αναζητώντας την Κιβωτό του Νώε. Οι έργασίες έδωσαν του συνεργείου διεκοπήσαν για τέταρτη φορά, λόγω της έπικρατούσης κακοκαιρίας.

—Στο Κίεβο άρχισαν οι άγώνες στίβου μεταξύ των ομάδων της 'Αμερικής και της Ρωσίας. —Σφοδρές μάχες διεξάγονται στο Ιρακινόν Κουρδιστάν. Τα κυβερνητικά στρατεύματα προσπαθούν να διασπάσουν το μέτωπο των Κούρδων στασιαστών, που εκτείνεται από τα σύνορα της Συρίας μέχρι τα σύνορα του 'Ιράκ. —Στην 'Αίολα της Ν. Γαρολίνας, ο έεροκήρυξ Μπιλάι Γκράχαμ

τονίζει ότι «η Κίνα είναι ο πλέον επικίνδυνος εχθρός του ελεύθερου κόσμου. Η κομμουνιστική τυραννία επεδίωξε επί χωρών της Δύσεως κατά τρόπον άνηλεη, ενώ οι δυτικές χώρες άλίγουν έλειψε να καταληφθούν από νάρκη».

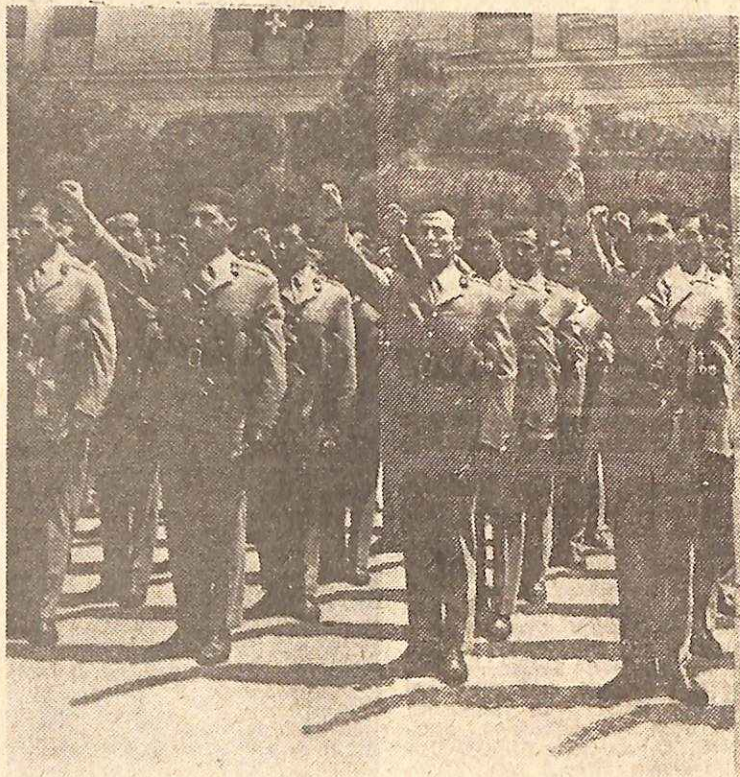
— Η διαρροή αμερικανικού χρυσού συνεχίζεται. Τονίζεται ότι θα πρέπει να αύξηθούν οι εξαγωγές αμερικανικών ειδών.

— Ο αυτοκράτωρ της Αιθιοπίας Χαϊλέ Σελασιέ, και ο πρόεδρος της Ζάμπια κ. Κάουντα θα εξετάσουν τις δυνατότητες διαδήματος για μία προσέγγιση της Αμερικής και της Κίνας. Ο κ. Κάουντα παρατήρησε: «Όταν θ' άρχισή ο πόλεμος μεταξύ αυτών των δύο ελεφάντων θα προτιμούσα να μη βρισκόμουν στον κόσμο».

— Η μεγάλη αμερικανική βάση του Ντανάγκ στο Ν. Βιετνάμ απειλείται με καταστροφή. Κατόπιν της κυκλώσεως της από τους Βιετκόγκ, που ανατίναξαν και την τελευταία όδική γέφυρα, έννά χιλιάδες πεζοναύτες κινδυνεύουν με εξόντωσιν. Τα δραματικά αυτά γεγονότα θα απασχολήσουν την στρατιωτική σύσκεψη, που θα γίνη αύριο στην Χαβάη.

— Άυριο θα δικασθούν στο Τριμελές Πλημμελειοδικείο της Θεσσαλονίκης οι Γάλλοι τουρίστες Ντενίς Ζουλάν έτών 20, Πιέρ Μεστόν έτών 19, Γιώαννα Γκροκό έτών 18, και Ντενίς Βεστικράμ έτών 18, με την κατηγορίαν ότι έκλεψαν κειμήλια από το Άγιον Όρος, και οι γυναίκες γιατί παρεβίασαν το άδαιτον του Βουνού της Παναγίας.

— Το Β.Ν. απέκτησε δύο νέα

Η δοκιμασία των νέων ανθυπολοχαγών στην Σχολή των Εθελπίδων, παρουσία του Βασιλέως, του Πρωθυπουργού, του ύπουργού Έθνικής Αμύνης και των αρχηγών των Ένόπλων Δυνάμεων.

σκάφη, τα ναρκαλιευτικά «Δωρίς» και «Αίγλη». Τα πληρώματά τους εξεπαιδεύθησαν στο Σάν Ντιέγκο της Καλιφορνίας.

— Έφθασε αεροπορικώς ο ύπατος πρόεδρος της ΑΧΕΠΑ κ. Ν. Τσιρίκος.

— Οι άντάρτες του Ν. Βιετνάμ εξαπέλυσαν πολυάριθμες επιθέσεις κατά των ισχυρών θέσεων των στρατευμάτων της Σαϊγκόν και των Αμερικανών, προξενώντας μεγάλες απώλειες σε έμφυχο και άψυχο υλικό. Μόνο στην περιοχή Βορείας της Σαϊγκόν, οι ανταρτικές δυνάμεις ενήργησαν 16 επιτυχείς επιθέσεις.

— Ο αστυνομικός Άντρελ Γούντς, έτών 35, πρόκειται να παντρευτή στο Γιοχάνεσμπουργκ τον 24ετή Ντέννυ Μπέστερ, κομμωτήν, αφού προηγουμένως, με κατάλληλη έγκριση, τακτοποιηθή, και αποκαλυφθώ το πραγματικό φύλον του. Η σειρά των έγκρισσεων είχε άρχεισει εδώ κι ένα χρόνο.

— Μία σφαίρα και μία κλειδομοβίδα ρίχτηκαν κατά του Βασιλέως του κρατίδιου του Μπουτάν, στα Ίμαλάια. Ο Βασιλεύς σώθηκε όμως ως εκ θαύματος.

— Ο Κάου Γκράντ, έτών 61, παντρεύτηκε μυστικά στη Νεβάδα την 27έτιδα Άνταρλιντα ηθοποιόν Νταϊάνα Κάνον.

— Δυό κάτοικοι του Σιόνεϊ προσφέρουν όκτακόσιες λίρες, για να υποβληθούν σε θεραπεία με ειδικό φάρμακον που θα τους επιτρέψει να γίνουν πατέρες. Πρόκειται, ως ανεγράφη, περί εκπληκτικού φαρμάκου κατά της στειρότητας. Αναφέρεται επίσης ότι μία γυναίκα στη Ν. Ζηλανδία και μία στη Σουηδία, που υπεβλήθησαν στην ανάλογη θεραπεία, απέκτησαν τετράδυμα.

— Η βρετανική τηλεόρασις έπαινε να μεταδίδει διαφημίσεις για ταϊγάρα. Σ' αυτή την απόφαση κατέληξε, γιατί πολλοί ειδικοί επιστήμονες τονίζουν, όπως άναφέρεται, ότι το ταϊγάρο δεν είναι άσχετο με την σημειωμένη μεγάλη αύξηση των κρουσμάτων καρκίνου του πνευμόνος, στην Άγγλία. Η αιγυπτιακή έφημερίς «Ροζα ελ Γιοσέφ» αναφέρει ότι άμερικανικά αεροπλάνα τύπου «F-2» υπερίπτανται περιοδικώς του εδάφους της Ήνωμένης Αραβικής Δημοκρατίας και λαμβάνουν φωτογραφίες βάσεων πυραύλων και στρατιωτικών εγκαταστάσεων.

— Ο πρίγκιψ Μιχαήλ χαρακτήρισε «ιστορική» την πρεμιέρα της «Καταδίκης του Φάουστ», που δόθηκε από την Όπερα των Παρισίων στην Επιδόση.

— Η Ντιεντάχ κι η Μέκκα θεωρούνται τα μεγαλύτερα σκληρόπαζα της εποχής μας. Έκει, όπως αναφέρεται, πωλούνται οι γυναίκες από 400—10.000 φράγκα.

— Κι ένα κοριτσάκι από 2.000—6.000 φράγκα. Τ' αγοράζουν μόνο 750 φράγκα. Το δουλειάριο εύδοκιμή επίσης στην Ασία.

— Σύμφωνα με επίσημες ανακοινώσεις, 89 άτομα έχουν πεθάνει από χολέρα στην περιοχή της Ανατολικής Περίας.

— Βρετανός ηλικίας 55 χρόνων έπαυε έσθλη στη ζωή 11 φορές, με ηλεκτροσόκ και μαλαξείας της καρδιάς. Την 12η φορά όμως πέθανε, στο νοσοκομείο του Μάνστερ.

— Η δοκιμασία των Εθελπίδων των της Σχολής των Εθελπίδων έπληξε εξαιρετικά επίσημον χαρακτήρα. Παρέστη ο Βασιλεύς που κτήρας τους άπνευμε τα έξη, ο πρόεδρος της Κυβερνήσεως, ο ύπουργος Έθνικής Αμύνης, και οι αρχηγοί των Έπιτελείων των Ένόπλων Δυνάμεων.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— ΜΑ, μικρή μου θεία!... Μικρή μου, Ιούλιε, μη με στενοχωρήσ! Μη μου φιλάς διαρκώς τα χέρια!...

— Ω, θεία μου! τα χεράκια σου είναι πλασμένα για φιλά! της είπα, κρατώντας το δεξί της χέρι και προσπαθώντας να πιάσω και τ' αριστερό, που μου το έκρυβε. Ω, τί άγνα χεράκια!...

— Έλα, έλα, πήγαινε, Ιούλιε. Θα έπρεπε να ντρέπεσαι και να μη λές τέτοια πράγματα!

— Τί είπα; Γιατί να ντραπώ; Μήπως δεν είν' αλήθεια αυτά που λέω; της άπάντησα με προσποιητή άνεση, μα στενοχωρημένος γιατί βρισκόμουν εκεί, καρφωμένος μπροστά στη θεία μου, τη δεσποινίδα Κωνσταντίνου Πουλετζόφου, ιδιοκτήτρια ενός μεγάλου, ψηλού και καθαρού σπιτιού της Βαρσοβίας.

Η δεσποινίς Κωνσταντίνε, που ήταν καμμιά τριανταπενταριά χρόνων, με πρόσωπο χλωμό και λεπτό, με μαλλιά μαύρα και λιγοστές άσπρες τρίχες, έμοιαζε λίγο σαν καλόγρια, με το κρύζο φόρεμα που φορούσε. Εκείνη τη στιγμή, ήταν καθισμένη σε μία ψηλή πολυθρόνα του σαλονιού της, και τα χλωμά μάγουλά της είχαν κοκκινίσει έλαφρά από την ταραχή και την άνυπομονή. Στα πόδια της έπαιζαν οι δυό από τις γάτες της, η Κοκέττα και η Φινέττα, παραπέρα σ' ένα καλόξι κοιμόταν η Παφέντσα, ενώ η Διανέττα — η πιο άγρια — νιαούριζε κάτω απ' το πιάνο.

Είχα βρή επί τέλους μία έπικερδή εργασία, μα έπρεπε να φύγω μακριά και δεν ήξερα πού ν' αφήσω την Άννιτα μου, που την είχα παντρευτή εδώ κι ένα χρόνο.

Για μία στιγμή, βασίλεψε σιωπή, που δεν προοιωνίζε τίποτε καλό. Έπειτα άποφάσισα ν' άρχισω την έπίθεσι.

— Λοιπόν, είπα με γλυκειά φωνή, τί θα γίνη, θεία μου; — Τί θα γίνη; μου άπάντησε έκνενη ύψωνοντας αδιάφορα τους ώμους της. Τίποτα δεν θα γίνη!

— Μα έξερεις, θεία μου, ότι πρέπει να φύγω... Γιατί δεν μου κάνεις αυτή τη χάρη;

— Όραία χάρη! Να πάρω στο σπίτι μου για τέσσερις βδομάδες μία νιοπαντήρ γυναίκα!...

— Μα όχι για τέσσερις! Έίως για τρεις, ίσως για δυό... μήπως έξω κι' εγώ!... Θα διαστώ, θα εργάζομαι τις νύχτες, μόνο και μόνο για να γυρίσω το γρηγορώτερο. Μα σκέψου θεία μου!... Μπορώ να την αφήσω μόνη, τη δυστυχισμένη!... Θα κλαίει, θα πεθάνει από πλύν, στην κατάσταση που βρίσκεται!...

— Μα ακριβώς γιατί βρίσκεται σ' αυτή την κατάσταση, δεν τη βάλω!...

Έξαφνα, εκείνη τη στιγμή, άκούστηκε θόρυβος απ' έξω: φωνές γυναικών και κάπ' σαν νιαούρισμα γάτου. Την ίδια στιγμή, μπήκε η Άλμπερτίνα, λαχανιασμένη.

— Δεσποινίς!... Δεσποινίς! φώναξε με φωνή κομμένη στη θεία μου. Μας πέταξαν!...

— Τί; Τί μας πέταξαν; ρώτησε η γεροντοκόρη τρομαγμένη.

— Μας πέταξαν ένα παιδί στην πόρτα!... Ένα παιδί!...

— Παναγία μου! Ένα παιδί! έπανέβαλε η δεσποινίς Κωνσταντίνε, και έμεινε σαν απολιθωμένη.

Σε λίγο είπα έανά στην υπηρέτρια: Παναγία Παρθένε! Μητέρα του Θεού! Είσαι βέβαιη, Άλμπερτίνα, πως είναι παιδί;

— Μα δεν είμαι στραβή! της άπάντησε η καλή γυναίκα. Δόξα τω Θεό, βλέπω περίφημα.

— Καλά, καλά, σώπα! τη διέκοψε η γεροντοκόρη, φράζοντας τ' αυτιά της. Άν είναι παιδί, άς το

Η ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ ΘΕΙΑ

πάραυν κι' άς το πάνε στη μητέρα του.

— Στη μητέρα του! Έκανε η υπηρέτρια, ύψωνοντας τα βλέματά της προς τον ούρανό. Τί λέτε; Η μητέρα του, χωρίς άλλο, το έβριζε στην πόρτα μας.

— Ω! πόσο είμαι δυστυχισμένη! στέναζε η γεροντοκόρη. Τότε πάρτε το και πηγαίνετε το κάπου... φτάνει να μη μείνη εδώ!

— Μα, θεία μου, είπα τότε έγω, κυττάζοντας την γλυκιά σ' άμασία, πως μπορεί κανείς ν' αφήσει έτσι ένα μωρό, που το πέταξαν στο δρόμο;

Η γεροντοκόρη άσχισε να τρέμη σύγκορη και να φιθυρίξη: — Θεέ μου! Θεέ μου!...

— Λοιπόν; ρώτησε η υπηρέτρια. Να το πάρω ή όχι;...

— Άλμπερτίνα μου, πήγαινε... ναι, όχι... περίμενε... Θεέ μου... Ιούλιε, άν το έπαιρνες εσύ; Τί λές;

— Εγώ; Για τ' όνομα του Θεού, θεία μου... Αυτό μου έλειπε, να με υποψιαστή η γυναίκα μου πώς!...

— Θεέ μου! Θεέ μου! έπανέλαβαν, η δεσποινίς Κωνσταντίνε, διασχίζοντας σαν τρελή το σαλόνι. Τί σκάνδαλο!... Τί σκάνδαλο!... Θα πεθάνω!...

Μου προκαλούσε τώρα αληθινά τον οίκτο.

— Πού το βλέπεις το σκάνδαλο, θεία μου; της είπα. Έλα, ήσυχα... Καί, συ, Άλμπερτίνα, φέρε μέσα τον άποροδοκητο επισκέπτη!... Πρέπει τουλάχιστον να τον ιδούμε!...

Η υπηρέτρια γήγχε έξω. Σε λίγο ξαναγύρισε, μ' ένα δέμα, μέσα απ' το οποίο έβγαίναν κατι άδυνάτες φωνούλες.

— Ω! μά είναι ένα χαριτωμένο μωρό! είπα κυττάζοντας μέν' απ' τα σπάργανα. Είναι άγορά ή κορίτσι;

— Ιούλιε! φώναξε η θεία μου, πιάνοντας με απ' το μπράτσο. Ντροπή! Πώς λές τέτοια πράγματα μπροστά μου;

— Άγορά! φώναξε την ίδια στιγμή η Άλμπερτίνα.

Η θεία μου είχε καταφέρει στο μεταξύ σε μία γωνία του σαλονιού. Έτρεξε κοντά της και της είπα: — Έλα! Έλα! Μη φοβάσαι!...

Δεν είν' ο διάβολος, αυτό το μωρό!...

Μου αντίσπεκτόταν, με την τράβηξα απ' το χέρι.

— Κυττάξέ! της είπα. Τί χαριτωμένο παιδί!... Τί μάτια!... Γελάει. Γελάει!...

Τέλος, η γεροντοκόρη έσκυψε πάνω απ' το μωρό, κρατώντας την άναπολή της:

— Πάρτο στα χέρια σου, της είπα. Θα άίδης πόσο διασκεδαστικό είναι!...

Μα τραβήχτηκε πίσω, τρομαγμένη.

— Όχι! όχι! φώναξε. Ποτέ!... Και σκέπασε το πρόσωπό της με τα δυό της χέρια.

— Ω! λα! λα!... Έκανε η Άλ-

μπερτίνα στο μεταξύ κουνώντας το παιδί στον αέρα.

Έκείνο, ευχαριστημένο, γελούσε και σάλεψε τα χεράκια του.

Η γεροντοκόρη το εξέταζε τώρα περίεργα. Έτρεμε ακόμα. Μα τα μισάνοιχα χείλη της έπαιρναν σιγά-σιγά μία άσυνήθιστη γλυκειά έκφρασι.

Το πρόσεξα άμέσως και έπωφελήθηκα της ευκαιρίας.

— Είδες τη χαριτωμένο που είναι!... της είπα. Πώς μας κυττάζει, το πονηρό!... Δες τί βάρος που έχει!... Πάρτο!... Μη φοβάσαι!... Ω! το φτωχό όρφανό!...

Μιά συγκινητική πόλη ζωγραφίζονταν στο πρόσωπό της γεροντοκόρης. Είχε χλωμιάσει και τα κρεμασμένα της χέρια προδίδαν πως είχε νικήθ... —

Άσφαλώς τώρα δεν θα το πετάξω... πρόσθεσα. Θα σώσω τον μικρό αυτό άνθρωπάκο, θα τον άναθρέψω. Έτσι, θα μάθης τί θα

πολυθρόνα και κάθισε πειθηνία. Τύλιξα τότε το παιδάκι σ' ένα σεντόνι και το άκούμπησα στα γόνατά της.

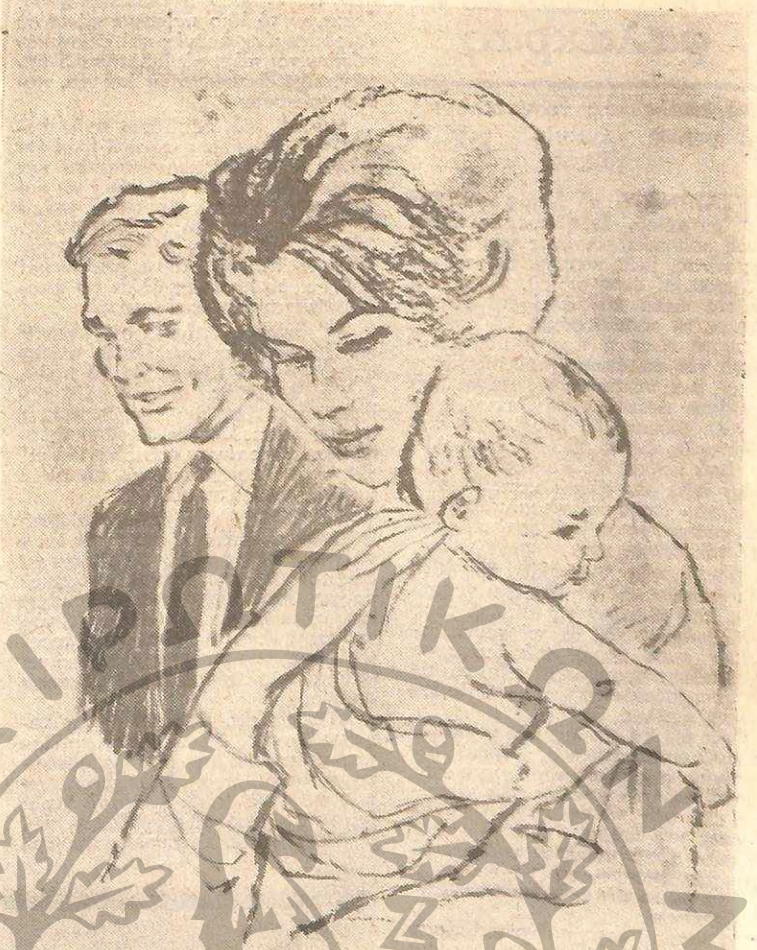
Η θεία μου ήθελε να το πάρη στα χέρια, μα δεν ήξερε πώς να το κρατήσει.

Τότε η Άλμπερτίνα της είπα:

— Να, έτσι κρατάνε τα παιδιά! Πιάστε το κάτω απ' το μπράτσο!... Νά!... Έτσι!... Τώρα πάρστε το άλλο χέρι σας στο λαιμό του!...

Η θεία μου συμμορφώθηκε με τίς οδηγίες μου.

— Καλήμερα σας! άκούστηκε έξαφνα από την πόρτα, ή φωνή του οικογενειακού γιατρού, που ήταν ο πιο στενός φίλος της θείας μου, μα γκρινιάζε πάντα μαζί της για τίς γάτες της. Μα τί βλέπω εδώ; Τη μεταμόρφωσι η το τέλος του κόσμου!... Ούτε η Φινέττα, ούτε η Παφέντσα, ούτε η Διανέττα!... Δέξασον ο Θεός!... Κι' αυτό το μω-

Η θεία μου συμμορφώθηκε με τίς οδηγίες της Άλμπερτίνας...

πή μητέρα και θα γεμίσει τη ζωή σου!...

Η θεία μου είχε γείρει το κεφάλι της στον ώμο μου κι' έκλαιγε σιγα... Οι γάτες είχαν άρχει να νιαούριζον και το μωρό, τρομαγμένο, έκλαιγε κι' εκείνο!...

Σε λίγο η γεροντοκόρη έσκέπασε το πρόσωπό της και είπα:

— Άλμπερτίνα, πάσε αυτές τίς γάτες από δώ!... Δεν βλέπεις πως το παιδί φοβάται;

— Πάρτο, πάρτο, της είπα πάλι έγώ. Άκούμησέ το στο στήθος σου!... Θα νιώσης τόσο ευχάριστη!...

— Φοβάμαι, Ιούλιε, μου άπάντησε σιγανά. Τα χέρια μου τρέμουν... Δεν έχω κρατήσει ποτέ μου παιδί!...

— Ε, τότε, κάθισε... Θα το βάλω έγώ στα γόνατά σου,...

Με άφησε να την οδηγώω σε μία

ρο... Ω! δεσποινίς Κωνσταντίνε, έτσι όπως το κρατάτε, είστε ίδια η Παναγία!

Η θεία μου χαμογέλασε, χωρίς να του δώσει το χέρι, γιατί φοβόταν μην άνυσουχθή το μωρό.

— Α! Α! έξακολούθησε ο γιατρός. Νιώθω κανείς την έπιθυμία να γονατίσω μπροστά σας, όπως Που τον βρήκατε, αυτό το ήσασμωρό!

— Η Παναγία μας τον έστειλε, άπάντησε η θεία μου.

Έκρινε πως ήταν πιά καιρός να φύγω. Μόλις της το είπα, μου άπλωσε το μέτωπό της να το φιλήσω.

— Φέρε μου γρήγορα τη γυναίκα σου!... μου είπε. Κι' άς μείνη στο σπίτι μου όσον καιρό θέλει.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΝΟΠΝΙΚΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τό πρώτο φάρμακο κατά της φαλάκρας

Με έπαλξεις τεστοστερόνης, το γυναικείο κρανίο γεμίζει τρίχες.

«ΠΑΙΡΝΕΤΕ το λίπος ενός λιονταριού, ενός ιπποπόταμου, ενός κροκοδείλου, ενός γάτου, μιας χήνας, μιας κατσίκας, ενός αϊγάρου κι' ενός φιδιού, τ' ανακατεύετε καλά και αλείφετε με το μίγμα το κρανίο σας».

Αυτή είναι η πρώτη συνταγή κατά της φαλάκρας, που διασώθηκε σ' ένα πάπυρο, γραμμένη από 5.000 χρόνια. Το μόνο κακό της συνταγής, εκτός από τη δυσκολία να βρη κανείς τα διάφορα υλικά, είναι πως δεν φέρνει κανένα αποτέλεσμα όπως και τα χιλιάδες άλλα γιατροσόφια, που έφτασαν μέχρι την εποχή μας.

Μόνο στην Αμερική, το 43% των ανδρών και το 8% των γυναικών, που βλέπουν τα μαλλιά τους ν' αραιώνουν και να πέφτουν, εδρεύουν κάθε χρόνο για διάφορες θεραπείες περισσότερα χρήματα από όσα ξοδεύονται για όλες τις ιατρικές έρευνες μαζί.

Αν και τα μαλλιά δεν έλκονται καμιά απαραίτητη βιολογική λειτουργία, ο κόσμος τα θεωρεί από πάντα σαν το στολίδι της γυναίκας και σαν το σύμβολο της δύναμης του άνδρα. Γι' αυτό άσχοι λήθηκαν τόσο πολύ, οι γιατροί όλων των εποχών, με το φάρμακο που θα σώσει την ανθρωπότητα από τη φαλάκρα.

Το πρώτο πετυχημένο πείραμα, έγινε το 1961, από τον δόκτορα Νόρμαν Όρεντράιχ, βοηθό καθηγητή της δερματολογίας στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης.

Ο δόκτωρ Όρεντράιχ, κατόρθωσε να μεταφτεύσει τρίχες, ακριβώς όπως ο κηπουρός μεταφυτεύει λουλούδια, χρησιμοποιώντας ένα ειδικό εργαλείο, λεπτό σαν βελόνα. Η μέθοδος του είναι απλή. Αφού κάνει μια τοπική αναισθησία στον πελάτη του, βγάζει από οποιαδήποτε τριχωτή περιοχή του σώματος του άκρες τρίχες, μαζί με τη ρίζα τους, και τις μεταφυτεύει ανεπαφές στην άτριχη περιοχή, δηλαδή στο κρανίο. Οι τρίχες αυτές «πικάνουν», αναπτύσσονται κανονικά και αναμένονται. Η επέμβαση δεν αφήνει σημάδια, ούτε χρειάζεται ραβέ.

Η μέθοδος της μεταφτεύσεως χρησιμοποιείται ήδη από πολλούς γιατρούς, οι οποίοι την επαινούν ενθουσιάζοντας, όπως και οι πρώην φαλακροί πελάτες τους. Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις τους, σε κάθε

έκατο έπεμβάσεις, οι ένεννηντα εννέα είναι επιτυχείς. Τα καινούργια μαλλιά είναι απόλυτως φυσικά, μπορούν να χτενιστούν, να βουρτσιστούν, να λουσθούν, να βαφτούν ή να ξεβαφτούν.

Αλλά η μέθοδος αυτή δεν είναι η μοναδική. Το 1964, ο δόκτωρ Κλίγκμαν και ο δόκτωρ Κρίστοφερ Πάπα, δερματολόγοι του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου της Πενσυλβανίας, έκαναν χωρίς να το θέλουν μία σπουδαία ανακάλυψη. Όπως συμβαίνει συχνά στην επιστήμη, οι δυο γιατροί σκόνταψαν εντελώς τυχαία πάνω στη λύση του προβλήματος της φαλάκρας, ενώ γύρευαν κάτι εντελώς διαφορετικό. Συγκεκριμένα, ο δόκτωρ Κλίγκμαν και ο δόκτωρ Πάπα δοκίμαζαν τα αποτελέσματα μιας ισχυρής ορμόνης, της τεστοστερόνης, στην κατapolέμησι του γήρατος. Πρόσβα, όμως, πως οι μασχάλες των ηλικιωμένων ατόμων, που είχαν δεχθεί να χρησιμεύσουν σαν πειραματόζωα, γέμιζαν τρίχες όταν τις έτριβαν με τεστοστερόνη. Έκαναν το ίδιο πείραμα πάνω σε αποψιλωμένα κρανία και είδαν καταπληκτικό πως, σε διάστημα 5 μηνών, είχε δημιουργηθεί ένα νέο, πυκνό τρίχωμα.

Μα το πιο παράξενο στην περίπτωση είναι πως αυτή η ίδια ορμόνη, που όταν χρησιμοποιηθεί για εξωτερικές έπαλξεις κάνει να φτρώνουν μαλλιά, προκαλεί φαλάκρα όταν χορηγηθεί εσωτερικώς. Όσοι την ήπιαν, είδαν να φουντώνει το τρίχωμα του ερθείου και του σαγονιού τους, αλλά να απογυμνώνεται το κρανίο τους.

Κι' όμως, αρκεί μια συστηματική θεραπεία με έπαλξεις τεστοστερόνης, επί ένα χρόνο το πολύ, για να αποκτήσει μαλλιά κάθε φαλακρός, άντρας ή γυναίκα, νέος ή γέρος. Τα μαλλιά αυτά είναι υγιέστατα, μακραίνουν φυσιολογικά κι' έχουν το ίδιο χρώμα με τα άλλα μαλλιά του ατόμου.

Η μέθοδος της μεταφτεύσεως απαιτεί να υπάρχει έστω και λίγο τρίχωμα στο κεφάλι, γιατί είναι αδύνατον να μεταφτευθούν όλες οι τρίχες, που σκεπάζουν φυσιολογικά ένα κρανίο. Αντίθετα, με την τεστοστερόνη, ο γιατρός μπορεί να δημιουργήσει τρίχωμα ακόμα και πάνω σ' ένα εντελώς φαλακρό κρανίο.

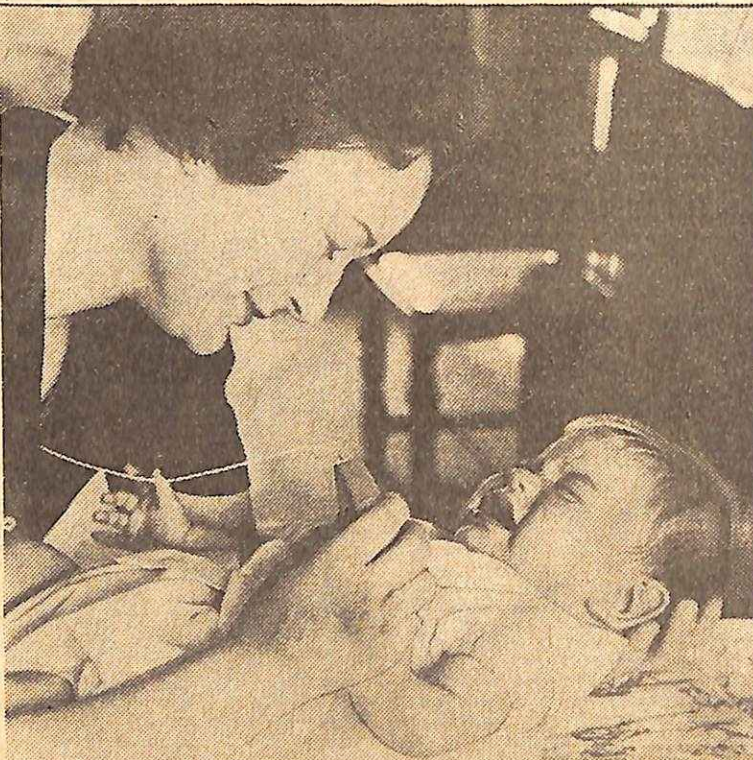
Τα κρανία, που φαίνονται τελείως γυμνά, έξηγει ο δόκτωρ Πάπα, «σκεπάζονται από ένα λεπτότατο χνούδι, που το διακρίνει κανείς μόνο με φακό. Αυτό το χνούδι, κάτω από την επιδερμίδα της τεστοστερόνης, αναπτύσσεται και

Τα τυφλά παιδιά

Όπως αναφέρει σε μία επιστημονική ανακοίνωσή του ο Αμερικανός δόκτωρ Κένεθ Ρόπερ, τα 4% των τυφλών εκ γενετής παιδιών οφείλουν την τραγική αυτή αναπηρία τους σε δυο μορφογενετικές αρανοσίες της μητέρας τους. Η μία είναι η εξανθηματική ασθένεια «έρυθρας». Αν προσβάλει την έγκυο κατά τους τρεις πρώτους μήνες της κύησης, μπορεί να προκαλέσει καταρράκτη στο έμβρυο. Η άλλη λέγεται «τοξοπλάσμωση». Εκδηλώνεται μόνο με ελαφρά συμπτώματα στη μητέρα, έτσι που θεωρείται συχνά σαν ένα ασήμαντο συνάχι. Καταστρέφει όμως τον αμφιβλαστροειδή χιτώνα του παιδιού της και το τυφλώνει.

«Πεταλούδες» στην καρδιά

Ο δόκτωρ Τσάρλ Ουόρνγκελ, χειρουργός στην Ουάσινγκτον, ήταν ο πρώτος που αντικατέστησε τις ελαστικές βαλβίδες της καρδιάς με τεχνητές, αποτελούμενες από μια πλαστική μπιλία «πλεξιγκλάς» μέσα

Η ΚΟΥΦΗ ΠΟΥ ΑΚΟΥΕΙ ΤΟ ΚΛΑΜΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΗΣ

Η κυρία Κάθλην Χόλμς είχε συνήθει να ζή χωρίς ν' ακούει τίποτα από όσα συνέβαιναν γύρω της. Είχε χάσει την ακοή της, από ηλικίας τριών χρόνων, αφού προσεβλήθη από μηνιγγίτιδα και δεν παρεπινότο καθόλου χιόν το παθήμα της. Όταν όμως έγινε μητέρα, ένιωθε την επιθυμία ν' ακούη το κλάμα και το γέλιο του παιδιού της και εξέφρασε την επιθυμία αυτή σ' ένα γιατρό, ο οποίος, ύστερα από πολύμηνη προσπάθεια και μελέτες, την έφοδισε με μία ακουστική συσκευή, που επιτρέπει στην άκουχη μητέρα ν' αντιλαμβάνεται κατά κάποιο ανεπαίσθητο τρόπο τις χαρές και τις στενοχωρίες της κορούλας της.

μεταμορφώνεται σε τρίχωμα. Η ηλικία του ατόμου δεν παίζει ρόλο. Ένα από τα πιο πετυχημένα πειράματά μας, έγινε σ' έναν άνδρα 78 ετών, που ήταν φαλακρός από 30 χρόνια.

Όπως ήταν φυσικό, όταν ανακοινώθηκαν επισήμως τα καταπληκτικά αποτελέσματα των πειραμάτων τους, οι δυο γιατροί άρχισαν να βομβαρδίζονται από επιστολές φαλακρών όλου του κόσμου, που τους πρόσφεραν τεράστια ποσά για ν' αγοράσουν λίγη «μαγική αλοιφή» ή προσφέρονταν να χρησιμεύσουν σαν πειραματόζωα. Το πιο απειλητικό είναι τα τηλεφωνήματα, που τους εμποδίζουν να

εργασθούν την ημέρα και να κοιμηθούν τη νύχτα. Άδικα ο δόκτωρ Πάπα και ο δόκτωρ Κλίγκμαν εξαγορεύουν πως δεν εγγάζονται για λογαριασμό τους, αλλά για το κράτος, και πως η τεστοστερόνη δεν έχει κυκλοφορήσει ακόμα υπό μορφήν φαρμάκου κατά της φαλάκρας.

Είναι πιθανόν πως θα χρειαστούν ακόμα μερικά χρόνια μελέτης και έρευνών, πριν κυκλοφορήσει στο εμπόριο η «μαγική αλοιφή», αν και οι φαρμακευτικές εταιρίες έχουν κατασκευάσει ήδη πολλές λυσίον και κρέμες που περιέχουν συστατικά συγγενικά με την τεστοστερόνη.

Μικρά επιστημονικά νέα

Σ' ένα περίεργο από το ίδιο υλικό. Αργότερα το «πλεξιγκλάς» αντικαταστάθηκε με «σιλικόνη» (ένα είδος σιλικόνης) και το περίεργο πήρε το σχήμα κλουβιού. Τελευταίως, στο Πανεπιστήμιο του Ουίσκονσιν, ο δόκτωρ Βίνσεντ Γκός και ο καθηγητής της μηχανικής Ρόναλντ Ντάγκετ επινόησαν τεχνητές βαλβίδες νέου σχήματος, που μοιάζουν περισσότερο με τις φυσικές και πάλινται σαν τις φτερούγες της πεταλούδας. Τα «φύλλα» τους κινούνται 40 εκατομμύρια φορές, μέσα σ' ένα χρόνο. Ως τώρα, έχουν εφαρμογή σε 42 ασθενείς.

Για τις δερματικές παθήσεις

Ένα μπουκαλάκι-αεροζόλ χρησιμοποιείται για τη θεραπεία όλων των πεμολυσμένων (εξάνθημα, εγκαυματα, δερματίτιδες, κηρώδη έλκη, δερμοεπιελαιώδες, αποτελούμενο από κορτιζόνη, σκετονη, φθ-ροκινολόνη και ισοκινίνη (νέο και ισχυρό αντιβιοτικό).

Το ίδιο φάρμακο υπάρχει σε σταγόνες, που χρησιμοποιούνται στα παιδιά από το στόμα, πάντοτε με ιατρικό έλεγχο. Δίδεται τότε για τους έμετους των βρεφών, το παιδικό άσθμα, τον κοκκυτοειδή βήχα και όλες τις εκδηλώσεις νευρικότητας των παιδιών.

Νέα ινσουλίνη

Παρ' όλη την ανακάλυψη των υπογλυκαιμικών σουλφοαμιδών (Ντακ-μπινέ), η ινσουλίνη εξακολουθεί να αποτελεί τη βάση της θεραπευτικής του διαβήτη. Στην αρχή, η ορμόνη αυτή είχε σύντομη επίδραση, κι' αυτή είχε σύντομη επίδραση, κι' έπρεπε συνεπώς να επαναλαμβάνονταν οι ένεσεις της πολλές φορές την ημέρα. Υστερα παρασκευάστηκε μία ειδική μορφή της, που ενεργεί σιγά-σιγά και επομένως επί περισσότερο χρόνο, επιτρέποντας να γίνουν α-ραιότερες οι ένεσεις.

Τώρα ένα νέο παρασκεύασμα συνδυάζει και τις δυο αυτές μορφές της ινσουλίνης. Έτσι, ενεργεί άμεσα σε επίνουσες περιπτώσεις, αλλά η δράση του συνεχίζεται επί πολλές ώρες.

ΤΟ ΠΡΗΞΙΜΟ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ

Μπορεί να οφείλεται σε διάφορες αιτίες. Άκόμη και στην πείνα

ΤΩΡΑ το καλοκαίρι, συμβαίνει συχνά να πρήζονται τα πόδια, ιδίως των γυναικών. Το δέρμα γύρω από τους αστραγάλους φαίνεται τεντωμένο και λίγο γυαλιστερό, μ' ένα χρώμα άσπρο. Αν το πιέσουμε με το δάκτυλο, μένει ένα αποτύπωμα, μιά μικρή γούβα, αλλά χωρίς πόνο, ούτε κοκκίνισμα.

Η τοπική αυτή αλλοίωση έχει την Ιατρική ονομασία «οίδημα», οφείλεται δε στην συγκέντρωση υγρών στον υποδόριο ιστό. Προκαλεί συνήθως άνησυχία, γιατί είναι γνωστό στον πολύ κόσμο, ότι το πρήξιμο των ποδιών μπορεί να αποτελέσει το πρώτο σημείο μίας κυκλοφορικής ανεπάρκειας ή μίας παθήσεως των νεφρών. Σ' αυτές όμως τις σοβαρές περιπτώσεις, το πρήξιμο συνοδεύεται και από άλλα συμπτώματα, γενικής φύσεως, που δεν ξεφεύγουν συνήθως την προσοχή των αρώστων και που δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία για την προέλευσή τους.

Στην πραγματικότητα, τις περισσότερες φορές, ένα ελαφρύ πρήξιμο των ποδιών δεν έχει καμιά σχέση με την καρδιά ή με τα νεφρά. Βέβαια, είναι σημάδι κάποιας ανωμαλίας, αλλά δεν έχει τίποτα το άνησυχητικό. Οι αιτίες που μπορεί να είναι πολλές και διάφορες.

Πρώτον, μπορεί να πρόκειται για μικρούς κίρσους των βαθύτερων φλεβών των ποδιών. Αυτοί δεν φαίνονται, στην επιφάνεια του δέρματος, προκαλούν όμως διαταραχή της κυκλοφορίας στα α-ιμοφόρα και τα λεμφικά αγγεία των ιστών της αντίστοιχης περιοχής. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, το πρήξιμο παρουσιάζεται συνήθως έπειτα από πολλές ώρες ορθοστασίας, λιγώτερο δε έπειτα από μακρινή πεζοπορία.

Συνοδεύεται από ένα συναίσθημα βάρους κι' είναι μούδιασμα, σαν τσιμπήματα από πολλές καρφίτσες σ' όλη τη γάμπια. Το δέρμα είναι κρύο και λίγο υγρό.

Το πρήξιμο αυτού του τύπου έχει το χαρακτηριστικό γνώρισμά ότι παρουσιάζεται συνήθως στο ένα μόνο πόδι.

Άλλοτε πάλι, το πρήξιμο οφείλεται σε διαταραχή της λειτουργίας ωριμμένων αδένων εσωτερικής έκκρισης, κυρίως από το θυροειδούς και των ωοθηκών. Οι ανωμαλίες της λειτουργίας των αδένων αυτών συντελούν στην κατακράτηση υγρών μέσα στους ιστούς. Η ωοθηκική ανεπάρκεια π.χ. γίνεται αιτία να πρήζονται τα πόδια στις νεαρές κοπέλλες κατά την πρώτη εμφάνιση της εμμήνου ρύσεως, καθώς και στις γυναίκες γενικά πριν από τη μηνιαία αδιαθεσία τους και κατά την εποχή της εμμηνορροίας. Φυσικά, τα πρήξιμα αυτά εμφανίζονται και χάνονται περιοδικά.

Άλλοτε πάλι, το πρήξιμο οφείλεται σε λειτουργική ανεπάρκεια του ήπατος, απότομο κακής διατροφής. Σ' αυτή την περίπτωση, αντίθετα με τις άλλες, είναι ρυθμικότερο το πρώτο παρά το δεύτερο, δεν επηρεάζεται καθόλου από τη στάση του σώματος και παρουσιάζεται την τάση να εμφανισθεί και αλλού, π.χ. στην βλεφαρά ή στη ράχη των χεριών.

Στόν σχηματισμό του συντελεί σχεδόν πάντοτε και μία αλλοίωση των τοίχων των μικρών αιμοφόρων αγγείων, που γίνεται τότε πιο διαπερατά και αφήνουν να περνάει ο όρρος του αίματος, να διαχύνεται στους γύρω ιστούς και να τους διογκώνει.

Σε τέτοιες περιπτώσεις, το πρήξιμο συνοδεύεται φυσικά και από άλλα, κλασικά συμπτώματα της ήπατικής ανεπάρκειας: πρηξιή ναυτία, γλώσσα άκαθαρη, φούσκωμα στο στομάχο, υπηλπία μετά το φαγητό, κλπ.

Έπειτα έχουμε τα πρήξιμα που οφείλονται σε άλλες νοσήρες καταστάσεις: π.χ. στις αναμίες, σε ώριμες ασθένειες της ανταλλαγής της ύλης (όπως στο διαβήτη), σε έλλειψη βιταμινών ή σε παρατεταμένες περιόδους νηστείας (οίδημα από πείνα). Αυτά τα τελευταία πρήξιμα, μαζί με τις άλλες ολέθριες συνέπειες, τα γνώρισαν πολύ καλά οι Έλληνες, στην μαύρη περίοδο της Κατοχής.

Άλλη αιτία μπορεί να είναι μία διαταραχή της λειτουργίας του νευροφυτικού συστήματος, που προκαλεί αλλοίωση των νευρικών δικτυαδών των τοιχωμάτων των αιμοφόρων αγγείων και αύξηση της διαπερατότητας των από τα υγρά. Σ' αυτή την κατηγορία ανήκουν τα οίδημα αλλογενούς φύσεως, είτε από φάρμακα είτε από τρόφιμα που δεν τ' ανέχεται ο οργανισμός. Αυτά συνοδεύονται από φαγούρα, εμφανίζονται δε και εξασθενίζονται γρήγορα.

Τέλος, το πρήξιμο της γάμπας ή του αστραγάλου μπορεί να οφείλεται σε ρευματισμούς ή σε τραυματική βλάβη μίας αρθρώσεως ή ενός τένοντος. Στην περίπτωση αυτή, εμφανίζεται προπάντων με τις κινήσεις του ποδιού. Το πόδι μπορεί να είναι συνήθως ζεστό και κόκκινο και υπάρχει τοπικός πόνος, περισσότερο ή λιγώτερο δυνατός.

Όπως βλέπετε, λοιπόν, είναι διάφοροι οι λόγοι που κάνουν να πρήζονται τα πόδια. Σχεδόν πάντοτε όμως, πρόκειται για ένα σύμπτωμα χωρίς σπουδαία σημασία, που μπορεί να λειψ εύκολα, αρκεί να εξακριβωθεί η αιτία του και να εφαρμοσθεί η κατάλληλη θεραπεία.

© ©

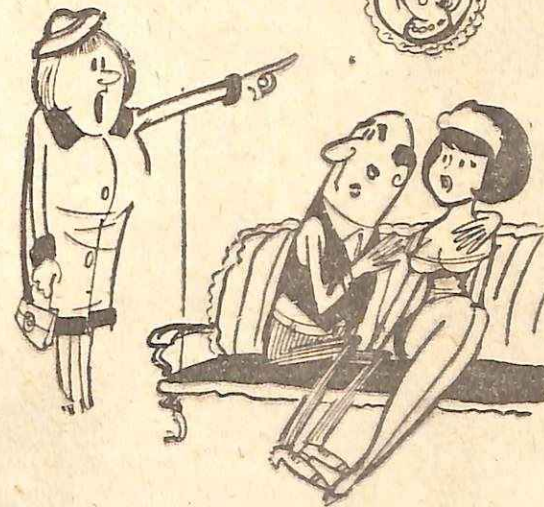
ΑΛΑΤΙ ΚΑΙ ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑ

Μία ομάδα γιατρών στη Βομβή (Ινδία) με επικεφαλής τον φαρμακολόγο Κ. Τσέτς υποστηρίζει πως, για να προλαμβάνουμε τα κρυολήματα, θα ήταν αρκετό να αλατίζουμε λιγώτερο τα φαγητά μας. Φαίνεται, όπως υποστηρίζουν αυτοί οι επιστήμονες, πως το ανθρώπινο σώμα έχει ανάγκη μόνο από ένα γραμ. αλάτι την ημέρα, ενώ είλις κανονικά δίνουμε στον οργανισμό μας τουλάχιστον έφτα γραμμάρια. Και μιά δίαιτα πλούσια σε αλάτι διεγείρει στον οργανισμό την έκκριση του υδροχλωρικού οξέος και γίνεται αιτία για γαστρικά έλκη, αλλά και φέρνει μιά προδιάθεση για κρυολήματα. Με άλλα λόγια δημιουργεί ευφορο έδαφος για την προσβολή του οργανισμού από μικρόβια που δεν είναι ακόμα απόλυτα γνωστά, αλλά υποτίθεται πως είναι υπεύθυνα για διάφορες εποχιακές εννοήσεις.

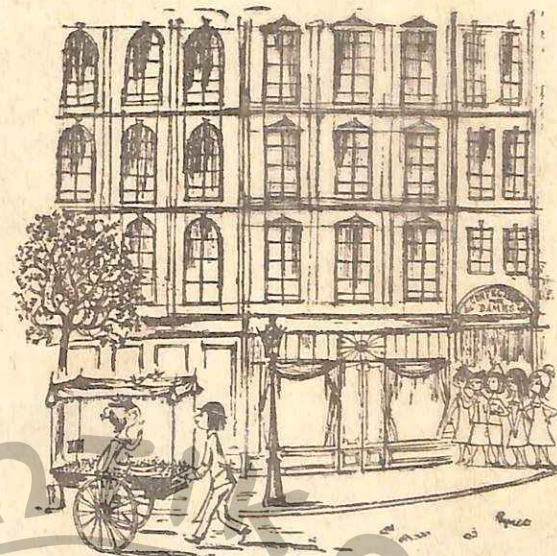
★

ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΗ ΤΟ ΑΣΠΡΟ

Από μιά μελέτη που έγινε στο νοσοκομείο του Γκέινσβιλ στη Φλόριδα, και που κράτησε τέσσερα χρόνια, βγήκε το συμπέρασμα πως το κρυματιστό ντύσιμο στις νοσοκομείες επιδρά ευεργετικά στους ασθενείς. Τα παιδιά γίνονται πιο ευθυμια, οι μεγάλοι τρώνε και κοιμούνται πιο ήσυχα. Από αυτό το νοσοκομείο, λοιπόν, ξεκίνησε ένα μήνυμα προς όλα τα νοσοκομεία και τις κλινικές των Ηνωμένων Πολιτειών. Οι επιστήμονες που έκαναν αυτή την έρευνα, συμβουλεύουν τους συναδέλφους τους να υιοθετήσουν στις κλινικές ή στα νοσοκομεία, αντί για λευκές στολές, γαλάζιες, ροζ - κονφετί απαλές κίτρινες, χωρίς πράσινες κλπ.

— Αθλιέ!... Κάτω από το πορτραίτο μου;

— Δεν ξέρεις πόσο ζηλεύουν οι φίλες μου, άπό τότε, που έρχεσαι και με παίρνεις με το αμάξι σου!...

— Πάρε αυτά μαζί σου, γιατί μπορεί ο άντρας μου ν' άρνηση να ξαναβγύν!

— Γιατί, κυρά μου, είσαι τόσο λυπημένη; ούτως ή άλλως ο βασιλιάς Όλαφ.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

ΉΤΑΝ μία όμορφη, μία άνοπερη χητή άνοιξη, τον καιρό που η βασιλισσα της Σουηδίας Σίνγκριντ, είχε βάλει ραντεβού στο Νορβηγό βασιλιά Όλαφ, για να κλείσουν τις συμφωνίες του γάμου τους. Η συνάντησι ώριστηκε στην Κοινοβουλία, την πρωτεύουσα της Νορβηγίας.

Όσο, όλος ο κόσμος άπορούσε πώς ο βασιλιάς Όλαφ θέλησε να πάρει γυναίκα του τη βασιλισσα Σίνγκριντ. Η βασιλισσα ήταν μία πανέμορφη γυναίκα, αλλά τα έλαττώματά της ήταν η αλαζονεία και η φανταχτερή της προήλωση στην εις δολοφονία. Αντίθετα, ο Όλαφ ήταν ένας σεμνός, λαοφιλής μονάρχης και πιστός Χριστιανός, που χαίροταν να χητέ εκκλησίες και να παρακινεί τους υπηκόους του να δεχτούν το δειό βασιλεία.

Ο βασιλιάς Όλαφ περίμενε στο βασιλικό γεφύρι για να την υποδεχτεί.

Άνευθηκαν, πιασμένοι από το μπράτσο, στο παλάτι κι' ώρκισθηκαν ό Μά από τη πρώτη στιγμή φάνηκε στον Όλαφ, όση ώρα ο Έπίσκοπος έλεγε τη προσευχή, η Σίνγκριντ δεν γελούσε κι' άστενίστηκε. Αύ κανε πως δεν το πρόσθεσε. Εκείνο μορφία της που τον μάγεψε.

Μετά το δείπνο, έβαλε τη Σίνγκριντ να καθίσει στο θρόνο του. Αυτή καθόταν στα πόδια της. Και η έβαλε φωνιά σε μία πέρυγα του παλατιού της κι' έκαψε δύο μικρούς βασιλιάδες, που είχαν το θάρρος να τη ζητήσουν σε γάμο.

— Σκληρή ήταν η τιμωρία, Ρήγιστά του! της έλεγε. Άλλά φαίνεται πως έτσι το θέλησε η μοίρα, για να γίνης δική μου!

— Πάντα όνειρεύομαι ένα γενναίο βασιλιά κι' άντρα μου, κι' αυτός είσαι εσύ. Όλαφ, που άποκρίθηκε μ' ένα σαγηνευτικό χαμόγελο, και τότε άρχισε να φιλήσει τα κρινόδοχαίλα της.

νε, τον έκανε να ταχύνει το βήμα του. Όταν έφτασε στο βασιλικό γεφύρι, όπου ήταν άραγμένο το κορμάκι της Σίνγκριντ, τη βήκε όρθιά να τον περιμένει στην πλώρη.

Φορούσε ένα άραχνούφαντο άσημνο φόρεμα, είχε αυτά τα χρυσά καλλιά της κι' έμοιαζε με νεράιδα. Ιά ο Όλαφ, αυτή τη φορά, δεν συνηθήκε από την εξωτική όμορφιά της. Την έβλεπε και συλλογιζόταν πν άλλη, τη φτωχιά, που βήκε την εκκλησία.

— Άλήθεια, είπα με το νου του, ίσαι περίεργη, αλλά μου φαίνεται πως η ταπεινή εκείνη μανούλα με ο βρέφος, είναι πιο όμορφη από τη Σίνγκριντ την περήφανη...

Κι' όταν η βασιλισσα του χαμολάσε, θυμήθηκε τα δάκρυα της αλφειας κι' η καρδιά του πόνεσε. Κόντας μία σύγκρισι άνάμεσα, στις υδ αυτές γυναίκες, είδε πως τα αλάσια μάτια της Σίνγκριντ ήταν σκληρά κι' άπάνθρωπα σαν τη θεία Θάλασσα, το μικρό στόμα της φιλήδονο, ολόκοκκινο, μαυλιτιό σαν το στόμα σειρήνας. Κάθε μιλη του προσώπου της φανέρωνε το πάθος ενός άνελεστου έγωισμού. Ενώ η άλλη άκτινοδούσε από άγρη και συμπατία.

Καθώς είδε τον Όλαφ, η βασιλισσα χαμογέλασε μ' ένα χαμόγελο ρισμεινικό.

— Δεν σε περίμενα τόσο πρωί, βασιλιά Όλαφ, τούπε ειρωνικά. Νόπως πήγες στη λειτουργία.

Ο βασιλιάς της άποκρίθηκε σοβαρά:

— Η θεία λειτουργία δεν άρχισε ακόμα. Ήρθα να σου ζητήσω να με συντροφεύσεις στον Όικο τον Θεού.

κή, ο βασιλιάς Όλαφ, αντί να πάει στη θεία λειτουργία, όπως έκανε πάντα, κατέβηκε με λαχτάρα στο λιμάνι, να συναντήσει την περήφανη βασιλισσα της Σουηδίας, που έμενε στο καράβι της. Πήγαινε να τη ρωτήσει, αν ήθελε να γίνουν το ίδιο βράδυ οι γάμοι τους.

Ο Έπίσκοπος, που ήξερε τι συμφορά θα πλάκωνε τη χώρα, αν η εις δολοφάντισσα βασιλισσα παντρευόταν τον Όλαφ, πρόσταξε να χυτούν όλο το πρωί οι καμπάνες κι' οι Χριστιανοί να κάνουν δεήσεις στην Παρθένα Μαρία, να φωτίσει τον καλό βασιλιά τους. Μά ο Όλαφ, σαν να ήταν μαγεμένος, τραβούσε το δρόμο του. Τότε ο Έπίσκοπος, περιόπισσε, είπα να πάντων οι καμπάνες και να σήσουν τα φώτα.

Κι' αυτό έγινε τόσο ξαφνικά, που ο βασιλιάς σταμάτησε έκπληκτος και κυττάζε τον καθέδρικό Μάο. Και του φάνηκε σαν η εκκλησία αυτή της Παναγίας να χαμφλώνε, να σκοτεινιάζε και να μένει χωρίς παράθυρα. Την ίδια στιγμή είδε μία άβυσσο να ανοίγει στο κατώφλι. Φαπόδια και στις πλατές της έλας έλας. Στην άγκαλιά της ένα γκρί ένα βρέφος. Ο βασιλιάς την είδε της και τη ρώτησε:

— Γιατί, κυρά μου, είσαι τόσο λυπημένη;

— Μά διώχνουν από το σπίτι μου, φωνή, δειχνοντας την έκκλησία.

— Πώς σε διώχνει; τη ρώτησε. Άυτή τον κυττάζει στα μάτια μ' ένα μικρό παράπονο, δεν μιλάει και χάθηκε σαν νάταν άποστασία.

Ο βασιλιάς παρανεύστηκε. Άν δεν ήταν στο βασίλειό, θαμπάνε στην εκκλησία να δη τι έγινε, μά η σκέψι πως η βασιλισσα τον περιμέ-

νη, βασιλιά Όλαφ; τον ξαναρώτησε θυμωμένη η Σίνγκριντ.

Ο Όλαφ γύρισε τα μάτια του στη βασιλισσα και έβριξε. Κάποια άνωτερη δύαμι έκαμε τα μάτια του να τη δούν, σαν ναχαν κυλήσει πενήντα χρόνια από πάνω της. Η γοητευτική Σίνγκριντ είχε μεταμορφωθεί σε μία στρίγγλα, σε μιά άσχημη γριά, παθιασμένη άπ' όλες της κακιές και άπ' όλες τις άμαρτίες του κόσμου. Και τώρα τρώμαζε που παρα λίγο να πέσει στα δίχτυα της.

Κολασμένη μάγισσα! της φώναζε πετώντας της κατόμουσα το γαντί του. Δεν θα γίνης ποτέ γυναίκα μου! Φύγε από τη χώρα μου, άπιστη, είδωλοάτρισσα!

Η Σίνγκριντ μούρη από το θυμό, βρυχήθηκε:

— Άυτή η προσβολή θα γινή ο δολιχός σου, βασιλιά Όλαφ!

Και πρόσθεσε τους ναύτες της να σηκώνουν άμέσως τα πανιά.

Την ίδια ώρα, οι καμπάνες της Κοινοβουλίας άρχισαν να χτυπούν χαμόγυνα.

Την επομένη νύχτα, ο βασιλιάς Όλαφ είδε ένα αλλόκοτο όνειρο. Μπροστά του άπλωνόταν, όχι η γη, άλλα ο βυθός της θάλασσας, ένα έσχατος σταχτοπράσινο, που έπάνω του άφωτόταν πολλές όρνιθες το νερό. Καράδια άρμένισαν στην επιφάνεια της θάλασσας. Και να πάλι η γυναίκα, που την είχε δη στην ποσά της εκκλησίας. Προχωρούσε σκυφτά, φορώντας τα ίδια φτωχικά ρούχα. Μά στη διάδα της, τα νερά, άπο σέσας, πήγαν άλλα σχήματα κι' έφτιασαν κολώνες και θόλους, ορδώνοντας μπροστά της ένα περιλαμπρο ναό. Ύστερα ο ναός αυτός πήρε ένα χρώμα ολόκοκκινο και η αύλη του ήταν στρωμένη από σάιτες και κοντάρια. Ο βασιλιάς Όλαφ βλέπει τη μαυροφορεμένη γυναίκα να προχωρή άνάμεσα σε εξαπλωμένα πτώματα.

— Ήθελα να έρω, ποιοί είναι αυτοί που άνοίξαν αυτό τον πόλεμο; αναρωτήθηκε μέσα στ' όνειρό του ο βασιλιάς.

Οι νεκροί έγιναν σε λίγο άμέτρητοι. Μά δεν προφταίνει να τους κυττάσει, γιατί τα μάτια του είναι καρφωμένα στη γυναίκα που προχωρεί άδιάκοπα. Ξάφνου τη βλέπει να σταματά και να σκύβει πάνω στο πτώμα ενός πολεμιστή.

— Βασιλιά Όλαφ! του φωνάζει, βασιλιά Όλαφ! Σήκω.

Ο βασιλιάς βλέπει μ' άνατριχίλα, πώς ο νεκρός εκείνος στο βυθό της θάλασσας ήταν αυτός ο ίδιος, που στο άκουσμα της γλυκειάς αυτής φωνής άνοιξε τα μάτια του.

Βασιλιά Όλαφ, επανέλαβε εκείνη μ' ένα δειό χαμόγελο, με θυμάσαι; Είμαι η διωγμένη γυναίκα που είδες στην πόρτα της εκκλησίας. Η Σίνγκριντ η είδωλοάτρισσα έστειλε την άρμάδα της να σε πολεμήσει. Και σε έκδικήθηκε! Σε σκότωσε. Λυπάσαι γι' αυτό, πιστέ μου φίλε; Μήπως μετάνιωσες που θυσιάστηκες για μένα;

— Όχι! όχι! Δεν μετάνιωσα. Ύπερασπιστήκα την πίστι μου...

— Άπλωσε τα χέρια της και τον άναστήκωσε. Ύστερα τον πήρε από το χέρι και τον έφερε σ' ένα καταπράσινο κι' όλοφωτο κήπο. Ο άναστημένος νεκρός σήκωσε τότε το κεφάλι του και τη ρώτησε:

— Ποιά είσαι σύ, καλή μου γυναίκα;

— Άκόμα δεν με γνώρισες, βασιλιά Όλαφ; του είπα εκείνη χαμόγελώντας. Είμαι η μάνα του Χριστού. Ήρθα να σε βοηθήσω...

Και μονομιάς έλαμψε σαν τον ήλιο. Ο βασιλιάς Όλαφ ένωσε στ' όνειρό του μία άφραστη χαρά που άνιέρητε τη βασιλισσα των Ουρανών. Ξύπνησε βουτηγμένος στα δάκρυα και έτρεξε στο ναό να προσευχθεί στη Μεγαλόχαρη.

Μετά δύο μήνες, η μαγιασμένη βασιλισσα της Σουηδίας κήλησε με το σίλυσσα της να καταστρέψει τη φοβερό στόλο της να καταλάβει τον Νορβηγία. Άν και ήταν άκόμα καλοκαίρι, έαφνικά η θύρα έμαζί με σο άγριεψε και κατάρπη, και τη τους άνικητους Βίκινγκς. Σινγκριντ άναμείνα βασιλισσα έφάνη. Η Παναγία δεν την άφησε να έκδικηθεί.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

— Μιά στιγμή, βρέ παιδιά. Έγώ δέν βέλω να κατεβώ στην Τήνο!

— Άνάν ρε παιδιά! Τραβηχτήτε από την άλλη μεριά! Θα μπατάρη το καράβι! Δεν βλέπετε πως... επιδιόάζουμε την χοντρή;...

Άλλος για την Τήνο

ΤΟΥ ΑΡΧΕΛΑΟΥ

— Για κύττα που βρήκανε να πάνε να παίξουν κούμ-κάν!

— Άσε με, ρε παιδί μου... Φτάνει το φάρι που μου έψησε στα χείλη η γυναίκα μου!...

ΕΝΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΟΛΟ

ΜΠΟΥΚΛΕΣ ΑΓΓΕΛΟΥ

Πολύ κοντή πίσω στον αυχένα και στα πλάγια και πιο μακριά στην κορυφή του κεφαλιού, η γραμμή «Αγγελό» των Καριτά, με χοντρές δοντουλαρισμένες τούφες πάνω στο μέτωπο. Οι τούφες πέφτουν με φυσικότητα, σαν να έχουν χτενιστεί με τα δάκτυλα, και ταιριάζουν σ' ένα μικρό πρόσωπο.

ΜΠΟΥΚΛΕΣ ΤΙΗΝ Ε-Ι-ΤΖΕΡΣ

Για ένα πρόσωπο πολύ πολύ νεανικό είναι πολύ ταιριαστό αυτό το χτένισμα του «Αλεξάντερ», που ονομάζεται «Ζιγκολό». Οι τούφες, κομμένες σκαλωτά, τυλίγονται σε μια σειρά από μπούκλες άρκετά πυκνές, όλες γυρισμένες προς τα μέσα, που χτενίζονται εύκολα με τη βούρτσά.

ΥΣΤΕΡΑ από χρόνια με ίσια μαλλιά, πολλές φορές κομμένα γεωμετρικά με τούφες τετράγωνες στην άκρη, το καλοκαίρι του 1965 μας ξαναφέρει τα δοντουλαρισμένα μαλλιά.

Πρόκειται για μια επιστροφή στην «απλή» με διάφορες εναλλαγές πάνω στο ίδιο θέμα, που μας παρουσιάζονται από τους πιο γνωστούς και διάσημους κομμωτές.

Η αλλαγή αυτή, προηγουμένως από καιρό, με έπεισε το καλοκαίρι να είναι η κατάλληλη εποχή που προτείνονται τα πιο κοντά μαλλιά, οι κομμωτές αποφασίζουν να εμβαλύνουν τώρα αυτή τη νέα μόδα.

«Ας δούμε, όμως, ποιες είναι οι επιθυμίες και οι αντιρρήσεις που προβάλλουν οι γυναίκες, πριν αποφασίσουν να δεχτούν τη νέα μόδα των δοντουλαρισμένων μαλλιών.

Πρώτη αντίρρηση: Ποθείται για μια αλλαγή άβολη. Το κόμμω, που επιτρέπει ένα χτένισμα με μαλλιά δοντουλαρισμένα, είναι εντελώς διαφορετικό από εκείνο που

βοσκοίται στη βάση των ίσιων μαλλιών. Το κόμμω των μαλλιών πρέπει να είναι σκαλωτό και οι τούφες να λεπταίνουν και να κατάρχουν σχεδόν μυτερές. Γι' αυτό, ένα τέτοιο κόμμω, ύστερα δεν επιτρέπει αλλαγή γνώμης. Όταν θα έχει γίνει, η γυναίκα δεν μπορεί πια να ξαναγυρίσει στο προηγούμενο χτένισμά της.

Δεύτερη αντίρρηση: Η δοντουλαρισμένη γραμμή θα κρατήσει καλά το φρεσκάσμα ή θα βοσκώσει μαστε πάλι, μόλις θα βγαίνουμε από το κομμωτήριο. με το κεφάλι άνω κάτω.

Πάνω σ' αυτό το θέμα, είναι εύκολο να δοθεί μια απάντηση: Αυτό εξαρτάται από τα μαλλιά. Μόλις τα δοντουλαρισμένα μαλλιά, είναι ελαστικά σαν ελατήριο. Αντίθετα, τα λεπτά μαλλιά γυρίζονται πιο ελαφρώς περνανά.

Τρίτη αντίρρηση: Μα τα δοντουλαρισμένα μαλλιά πηγαίνουν καλά σε όλες;

Εδώ πρέπει να μιλήσουμε για τις διάφορες γραμμές των δοντουλαρισμένων μαλλιών. Πάρχει η

αποφασιστικά κοντή «γραμμή άγγελου», που δεν είναι κατάλληλη για στρογγυλά και τετράγωνα πρόσωπα, αλλά πηγαίνει θαυμάσια σε πρόσωπα μακροτά και γλυκύνει τα αδύνατα. Πάρχει μια γραμμή με μέτριο μήκος: μαλλιά ίσια στην κορυφή του κεφαλιού, που φουσκώνουν σε ελαφρές μπούκλες στο ύψος του προσώπου και των αυτιών. Η γραμμή αυτή είναι κατάλληλη για πρόσωπα τετράγωνα και στρογγυλά, γιατί οι χοντρές μπούκλες λεπταίνουν το κάτω μέρος του προσώπου.

Και ακόμη μια άποψη: Το δοντουλαρισμένο πηγαίνει καλά σε όλες τις αποχρώσεις των μαλλιών;

Για τα ξανθά μαλλιά δεν υπάρχουν προβλήματα: Το φυσικό τους χτένισμα είναι το δοντουλαρισμένο. Το φως, παίρνοντας ανάμεσα στις μπούκλες, τους δημιουργεί χίλιες ανταύγειες. Το ίδιο περίπου συμβαίνει και με τις διάφορες αποχρώσεις των καστανών μαλλιών. Μα τα πιο κατάλληλα για δοντουλαρισμένα χτενίσματα, είναι τα ξανθά και τα γκρίζα μαλλιά. Ναι, τα γκρίζα! Η δοντουλαρισμένη γραμμή, στις πιο μετωπικές

εκδόσεις της, είναι πολύ κατάλληλη για τις μεσοκοιτες κυρίες, που αποφασίζουν να αφήσουν τα μαλλιά τους σε απόχρωση αλτο-πέρου. Μοναδικό πρόβλημα παρουσιάζεται για τα μαύρα μαλλιά. Σ' αυτήν την περίπτωση, τότε τα μάτια είναι ανοιχτόχρωμα, τότε ένα δοντουλαρισμένο σύνολο θλίβει ένα θαυμάσιο σύνολο θλίβει. Μα αν τα μάτια είναι χόττος. Μα η επιδεξιότητα επίσης σκούρα και η επιδεξιότητα επίσης μελαχροινή, τότε το δοντουλαρισμένο είναι καλύτερα να αποφευχθεί, γιατί τα ίδια μαλλιά με μέτριο μήκος ή συγκεντρωμένα σε χόττος (αν είναι μακροτά) δίνουν σίγουρα στη γυναίκα έναν τύπο πιο «σίχ».

Και, τέλος, μια λεπτομέρεια: Τα νέα δοντουλαρισμένα χτενίσματα δεν θα είναι χτενισμένα τούφα με τούφα, ούτε στερεωμένα με μπούκλα. Θα είναι άμυαλα με μπούκλα. Θα είναι άμυαλα και, φυσικά, μπούκλες νεώστερα και, φυσικά, χτενίζετε, που θα μπορείτε να χτενίζετε, περνώντας ανάμεσά τους τα δάκτυλά σας και, επομένως, νεανικές και καλοκαιρινές.

«ΜΠΟΥΚΛΕΣ» Ξαναγυρίζει η μόδα των δοντουλαρισμένων μαλλιών

ΟΙ ΜΠΟΥΚΛΕΣ ΠΟΥ ΧΑΛΙΟΥΝΤΑΙ

Νά, αντίθετα, ένα χτένισμα με μέτριο μήκος. Ονομάζεται «κόβερ γκέρλ» και είναι του Ντεσάν. Έδώ οι μπούκλες χαλιούνται και οι τούφες μένουν απαλά δοντουλαρισμένες στο ύψος των αυτιών, λεπταίνοντας το κάτω μέρος του προσώπου. Η μακροτά λοξή φράντζα είναι αρκετά φλού.

ΟΙ ΜΠΟΥΚΛΕΣ ΚΥΜΑΤΑ

Αρκετά κοντό, μα με εντόπωσι μέτριον μήκους, αυτό το χτένισμα του Νίνο Μπαλντά. Οι τούφες, με απαλό δοντουλαρισμένο σκεπάζουν τα αυτιά. Είναι μια απόδοσι πιο συντηρητική του θέματος «δοντουλαρισμένο». Ένα χτένισμα γυναικείο, πλούσιο σε κίνηση.

ΟΙ ΜΠΟΥΚΛΕΣ ΣΕ «ΤΟΥΦΑ»

Είναι κάτι ανάμεσα στο ίδιο χτένισμα και στο νέο δοντουλαρισμένο στυλ, αυτή η ενδιαφέρουσα πρόταση του Φράνκο Κοντάλντο. Ο όγκος των μαλλιών είναι λίγο κρεπαρισμένος στην κορυφή του κεφαλιού, ενώ οι πλάγιες τούφες δοντουλαρίζονται προς τα πάνω. Πίσω: μαλλιά πολύ κοντά.

ΟΙ ΑΤΙΘΑΣΣΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Αρκετά επιτηδευμένο αυτό το χτένισμα του Κλάουντιο, όπου οι δοντουλαρισμένες τούφες φαίνονται να επαναστατούν και να ξεφεύγουν από τον κύριο όγκο των μαλλιών. Φτάνει ένα βούρτσισμα, για να φανή καλύτερα η γραμμή τους. Χρειάζονται όμως μαλλιά κάπως χοντρά.

«ΑΥΓΟΥΣΤΙΑΤΙΚΗ»

Πώς να φτιάξετε μόνες σας τὸ νυφικό σας

ΝΥΦΗ

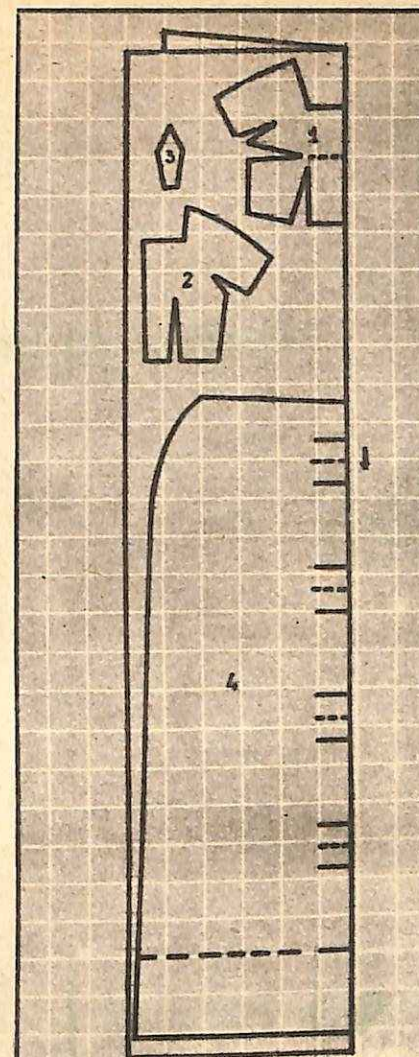
ΠΟΙΑ νέα δὲν ἐπιθυμεί νὰ φορέσῃ, τὴ μεγάλη ἡμέρα τῶν γάμων της, ἓνα «ρομαντικό» μακρὺ νυφικό, μὲ ὅλα τὰ ἀξέσουάρ πού χρειάζονται — καὶ πόσες εἶναι ἐκεῖνες πού τὸ περιωρισμένο πορτοφόλι τους δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ πραγματοποιήσουν τὸ ὄνειρό τους! Ἐστὶ, ἀναγκάζονται νὰ διαλέξουν «μείεσες» λύσεις, νὰ δανεισθοῦν ἓνα νυφικό ἢ νὰ φτιάξουν ἓνα κομμάτι, κάπως πρόχειρο μοντέλο! Γι' αὐτὸ σας δίνουμε σήμερα ὅλες τὶς λεπτομέρειες, μαζί μὲ τὰ σχετικά πατρὸν, γιὰ νὰ φτιάξετε μὴ σας τὸ νυφικό πού ὀνειρευτήκατε!

Γιὰ τὸ σκέτο μοντέλο, σας χρειάζονται 5 μ. 10 σὲ φάρδος 90 π. συνθετικό γκοφρέ ύφασμα. Γιὰ τὴ φόδρα, σας χρειάζονται 6 μ. 75 ταφτά σὲ φάρδος 70 π. Ἐπίσης θὰ χρειασθῇτε ἓνα φερμουάρ 60 π. ἢ 30 μικρὰ ντυμένα κουμπιὰ. Τὸ κομμάτι μὲ τὸν ἀριθμὸ «5» κόβεται δύο φορές, γιὰτὶ ἡ φούστα ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία φύλλα. Θὰ ράψετε ὅλο τὸ φόρεμα μαζί μὲ τὴ φόδρα: Θὰ κόψετε, δηλαδή, πρῶτα τὰ τεμάχια τοῦ φορέματος καὶ ἐκεῖνα τῆς φόδρας, καὶ ὑπερὰ θὰ τὰ ἐνώσετε, πιάνοντας συγχρόνως πάντα ἓνα τεμάχιο τοῦ φορέματος καὶ τὸ ἀνάλογο τῆς φόδρας.

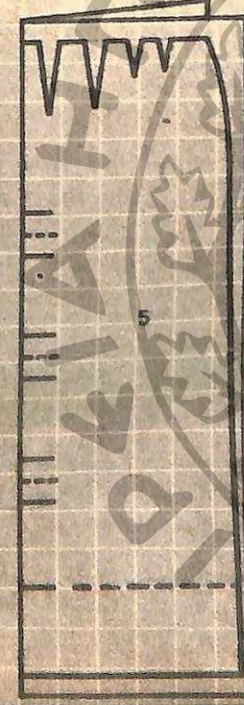
Τὸ δεύτερο μοντέλο γίνεται ἀπὸ 4 μ. 60 ἄσπρη ὀργάνζα, σὲ φάρδος 120 π. Γιὰ τὴ φόδρα χρειάζονται 5 μ. 50 ταφτά σὲ φάρδος 70 ἢ 80 π. Σας χρειάζονται ἐπίσης 13 μ. ἄσπρη πασμαντερὶ μὲ λουλούδια, καθὼς κι' ἓνα φερμουάρ 60 π. ἢ 20 μικρὰ ντυμένα κουμπιὰ. Θὰ σημειώσετε πάνω στὸ ύφασμα, ὅταν κόβετε τὰ κομμάτια, πού θὰ πέσουν οἱ πένες καὶ οἱ πιέττες στὴ φούστα, καὶ θὰ ἀφήσετε πάντα δύο πόντους γιὰ τὶς ραφές. Γιὰ τὴ φόδρα θὰ χρησιμοποιήσετε μόνον τὸ ἴδιο κορσάκι τοῦ φορέματος. Στὸ πατρὸν γιὰ τὴ φούστα, πρέπει νὰ ἀφαιρέσετε προηγουμένως τὸ φάρδος πού εἶχε λογαριασθῇ γιὰ τὶς πιέττες. Καλὸ θὰ ἦταν, νὰ κάνετε πρῶτα πρόβα μὲ τὴ φόδρα κι' ἐπειτα νὰ ταιριάξετε πάνω σ' αὐτὴν τὸ πραγματικό φόρεμα.

Καὶ τώρα, καλὴ ἐπιτυχία κι'... εὐτυχία!

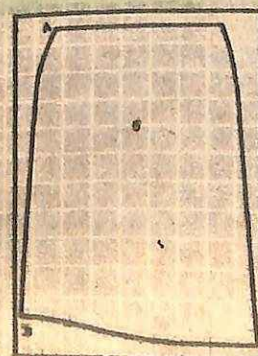
1. Πολυτελέστατο νυφικό ἄσορτι κάλα καὶ «σκουφό».
2. Νυφικό μὲ πρωτότυπα μανίκια καὶ ἄσορτι γαρνιτούρα στὸ πέπλο.

4. Κομψὸ νυφικό μὲ πιέττες καὶ πασμαντερὶ: 1) μισὸ μπροστινὸ κορσάκι, 2) μισὸ κορσάκι τῆς πλάτης, 3) κομμάτι γιὰ τὶς μασχάλες, 4) μισὴ μπροστινὴ φούστα, 5) μισὴ φούστα τῆς πλάτης. Κάθε τετράγωνο ἀντιστοιχεῖ μὲ δέκα πόντους. Τὰ μέτρα ἐδῶ ταιριάζουν ἐπίσης γιὰ τὰ πατρὸν 46. Ἡ φόδρα σ' αὐτὸ τὸ μοντέλο ράβεται μόνον στὸ κορσάκι μαζί μὲ τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος. Στὴ φούστα πρέπει νὰ ἀφήσετε τὸ στρίψιμα ἐλεύθερο, χωριστὸ στὴ φούστα καὶ στὸ φόρεμα.

3. Ἐνα κομψὸ νυφικό καὶ πὼς νὰ τὸ φτιάξετε μόνη σας: 1) μισὸ μπροστινὸ κορσάκι, 2) μισὸ κορσάκι τῆς πλάτης, 3) μανίκι, 4) μισὴ μπροστινὴ φούστα, 5) τεμάχιο πού θὰ κοπῇ δύο φορές (φούστα τῆς πλάτης). Κάθε τετράγωνο ἀντιστοιχεῖ μὲ δέκα πόντους. Τὰ μέτρα ἐδῶ ταιριάζουν γιὰ πατρὸν 46.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Μία νέα σελίδα του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ», με την οποία ο συνεργάτης μας κ. Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ καθοδηγεί και ενημερώνει τους φιλοτελιστές αναγνώστες μας.

ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΑ ΕΡΓΑΖΙΑ

ΜΕ το τρίτο αυτό άρθρο μας θα κλείσουμε σήμερα τη μελέτη γύρω από τα εργαλεία, που αποτελούν τον απαραίτητο εξοπλισμό, όχι μόνο ενός φιλοτελιστή, αλλά και εκείνου, που μαζεύει γραμματόσημα με το σκοπό να τα εμπορεύεται.

Το **Ο ΔΟΝΤΟΜΕΤΡΟ** είναι από τα απαραίτητα εφόδια ενός φιλοτελιστή, γιατί μ' αυτό θα καταμετρά τα δοντάρια των διαφόρων γραμματοσήμων.

Ενα δοντομετρώ οδοντομέτρο θα βρήτε κατωτέρω, στην εικόνα, που συνοδεύει το κείμενο, μαζί με μία νέα σειρά γραμματοσήμων της Τσεχοσλοβακίας. Προκύπτει, όπως βλέπετε, για μία κλίμακα οδοντωσών, που μας επιτρέπει να εξακριβώσουμε την πυκνότητα της οδοντωσής, ή απλούστερα σε μία κατηγορία ανήκει ή οδοντωσών του εξεταζόμενου γραμματοσήμου.

Για να την εξακριβώσουμε, αρκεί να τοποθετήσουμε την οδοντωτή πλευρά του γραμματοσήμου πάνω στις διαφάνειες οδοντωσών της κλίμακας, όπως λ.χ. 10, 10½, 11, 12 ή 12½, έως ότου τα μαύρα στίγματα ενός από τα σημεία του οδοντομέτρου σκεπαστούν εξ ολοκλήρου από συμμετρικά όλα τα κενά σημεία της οδοντωσής. Μπορούμε έτσι να διαπιστώσουμε ότι τα ελληνικά γραμματόσημα με τις μικρότερες κεφαλές «Έρμού» έχουν οδοντωσών 11½ ή 13½. Τα πρώτα είναι πολύ πιο κοννά και συνεπώς μικρότερα έμπορικώς αξίας.

Πρόκειται για μία από τις περιπτώσεις, στις οποίες το οδοντομετρώ παίζει σπουδαίο ρόλο και αποδεικνύει πως είναι απαραίτητο στο φιλοτελιστή.

Από το 1911 μέχρι το 1926, έξεδόθησαν στην Ελλάδα διάφορες σειρές γραμματοσήμων με ένα άτυχο σύστημα διαχωρισμού, που είναι γνωστό στη φιλοτελική γλώσσα ως «ζιγκ» — ζόγκ. Το σύστημα αυτό δεν προβλέπει την κλασική οδοντωσών, αλλά ένα τρόπο διαχωρισμού του χάρτου με ένα σύστημα μικρών ημιγεγομένων, σε σχήμα ζιγκ — ζόγκ, αμφιβόλου αποδόσεως. Η απόσπαι των γραμματοσήμων αυτών απ' αλλήλων ήταν τόσο δυσχερής, ώστε το 70% απ' αυτά να θεωρούνται ελαττωματικά και συχνά άχρηστα. Στην περίπτωση αυτή, επιβάλλεται μία συγκεκριμένη έκδοση του συλλέκτη για την έκδοση των γραμματοσήμων ζιγκ — ζόγκ με μία λογική επικεκία, τόσο από απόψεως συμμετρίας περιθωρίου, όσο και από απόψεως ομαλότητας στην οδοντωσών. Φυσικά, στην περίπτωση της οδοντωσής, που προέρχεται από το σύστημα ζιγκ — ζόγκ, το οδοντομετρώ δεν έχει κανένα λόγο να έπαιξει.

Χίλιος τετρακόσιος: «Ο συλλέκτης χρειάζεται και ένα χιλιοστόμετρο, για να μπορεί να μετρά τις διαστάσεις των διαφόρων εμπονησών, που γίνονται άλλοτε σε διάφορα γραμματόσημα, και να διαπιστώνει την τυχόν γνησιότητα ή πλαστότητα τους, γιατί σπανίως τα πλαστές έμπονησών έχουν τις ίδιες ακριβώς διαστάσεις με τις γνήσιες.

Το χιλιοστόμετρο χρησιμεύει επίσης και για την εξακριβώσι του μεγέθους των διαφόρων γραμματοσήμων, το οποίο βρίσκουμε όχι μόνο μετρώοντας τις δύο πλευρές, ορίζοντας και κάθετο, αλλά και την διαγώνιο.

Προκειμένου για σπάνια γραμματόσημα, είναι απαραίτητο το μέτρημα αυτό, γιατί διάφοροι απατεώνας, με τη βοήθεια κατάλληλου εργαλείου, κατασκευάζουν νέα οδοντωσών σε μία πλευρά ακριβώς γραμματοσήμου, το οποίο όμως ήταν ελαττωματικό ή γνησία οδοντωσών. Ανακαλύπτουμε έτσι πως το καταμετρώμενο γραμματόσημο είναι μικρότερο του κανονικού και συνεπώς άχρηστο.

Το **Υ Δ Α Τ Ο Σ Η Μ Α Τ Ο Σ Κ Ο Π Ι Ο**: διευκολύνει την εξακρίβωσι της υπάρξεως οδοντωσών, δηλαδή οδοντιών γραμμών ή σημείων (φιλιγκράν) στο χαρτί, που χρησιμοποιήθηκε για την έκδοση των γραμματοσήμων. Το οδοντοσκόπιο φιλιγκράν είναι ένας τρόπος διακρίσεως των γνησίων γραμματοσήμων, που εκδίδονται από διάφορα κράτη, από τα τυχόν πλαστά, που θέτουν σε κυκλοφορία διάφοροι πλαστογράφοι και παραχαράκτες.

Το οδοντοσκόπιο των γραμματοσήμων αναγνωρίζεται από όσους έχουν εξησκημένο μάτι και χωρίς τη βοήθεια του οδοντοσκοπίου. Το οδοντοσ-

κόπιο φαίνεται συνήθως καθαρά και όταν από ένα σκοτεινό σημείο πλησιάζουμε το γραμματόσημο με το τοιμηδάκι στο φως μιας λάμπας, κυττάζοντάς το από την όπισθα του πλευρά.

Υπάρχουν όμως και γραμματόσημα των οποίων το οδοντοσκόπιο μόνο με τη βοήθεια του οδοντοσκοπίου μπορεί να φανή. «Όσοι δεν διαθέτουν όμως οδοντοσκοπίο, μπορούν να εξακριβώσουν το οδοντοσκόπιο ενός γραμματοσήμου και με τον ελαστικό επιδοστικό τρόπο: Τοποθετούν το γραμματόσημο πάνω σ' ένα μαύρο χαρτί, απ' αυτό που έχουν οι φωτογράφοι, με τη λευκή όψη του προς τα πάνω, και ρίχνουν πάνω στην πλευρά αυτή λίγες σταγόνες καθαρής βενζίνης. Το σημά του οδοντοσκόπιο θα έμφανιστεί τότε ολοκλήρω μπροστά στα μάτια τους, για να ξανασβήση μόλις εξαερωθή η βενζίνη.

Υπάρχουν γραμματόσημα με ελαττωματικό οδοντοσκόπιο, ή αποδεγμένως γνήσια, χωρίς οδοντοσκόπιο, τα οποία παίρνουν άμεσως μεγάλη αξία, ακριβώς λόγω της ανωμαλίας αυτής.

Και τώρα έρχόμαστε στον **Κ Α Τ Α Λ Ο Γ Ο** των γραμματοσήμων, οι οποίες δεν είναι μόνο έργα-λείο, αλλά ένα όπλο στα χέρια κάθε φιλοτελιστή. Αυτός θα τον πληροφόρηση σε ποιά σειρά ανήκει ένα γραμματόσημο, ποιά χρόνο κυκλοφόρησε ή σειρά αυτή, ποιά είναι η αξία του γραμματοσήμου ή της σειράς, που έχει στην κατοχή του.

Φυσικά, η τιμή, που αναγράφεται στον κατάλογο, δεν είναι η πραγματική, αλλά μάλλον συμβατική. Η έμπορικη τιμή είναι αυτή που απορρέει από τη συμφωνία μεταξύ πωλητού και αγοραστή και η οποία, όπως συμβαίνει με όλα τα είδη, στήριζεται κι' αυτή στο νόμο της προσφοράς και της ζήτησεως.

Είναι πολύ φυσικό, για ένα γραμματόσημο αξίας 100 δραχμών, ένας έμπορος να προσφέρει μόνο 50 και ένας άλλος 80 γιατί έχει υπ' όψιν του κάποιον πελάτη του, που το ζητά και που θα είναι άμεσος αγοραστής. Αυτό, ως το έχουν υπ' όψιν όσοι πιστεύουν πως το γραμματόσημο έχει μία ώριση σταθερή αξία.

Το γραμματόσημο είναι ένα είδος πολυτελείας, και είδος μάλλον παθητικό για τον έμπορο, που δεν πρόκειται να ξαναπουλήσει άμεσα το εμπόρευσμά του. «Όσοι λοιπόν νομίζουν ότι, αγοράζοντας σήμερα γραμματόσημα αξίας 100 δραχμών, θα μπορέσουν μία έβδομάδα αργότερα να τα πουλήσουν 110 ή έστω και 90 δραχμές στον ίδιο ή σε άλλο έμπορο, ως αποδόσουν την ιδέα αυτή. «Ακόμα και προκειμένου για γραμματόσημα αξίας, ή τιμή πωλήσεως δεν πρέπει να υπολογίζεται πάνω από το 60% της τιμής της αγοράς τους. Αυτό φυσικά προκειμένου για έμπορο. Αν τα γραμματόσημα αγοράστούν από φιλοτελιστή, τότε οι τιμές βρίσκονται πολύ πλησιέστερα στις τιμές του καταλόγου.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΕΝΝΕΤΥ

Δύο Έμψατά της Άραβίας έξεδωσαν πλούσιες σειρές άναμνηστικών γραμματοσήμων το Άμερικανό γραμματόσημο Τζών Φίτσερλντ Κέννεντυ.

Τα ταχυδρομεία του Έμψατου Φοντζέρε έβγαλαν σε κυκλοφορία μία σειρά έξι γραμματοσήμων με έξι διαφορετικές παραστάσεις έμπνευσμένες από τη ζωή του Άμερικανού Πρόεδρου: 5πν: «Ο Τζών Φ. Κέννεντυ σε νεαρά ηλικία. 10πν: Έπαξιωματικός του ναυτικού. 15πν: Έξωμιατικός. 20πν: Βουλευτής. 25πν: Περιπατών στη θάλασσα. 50πν: Προεκλογικός άνών. 2 πία: Δεξιώσις στον Λευκό Οίκο. 2 ρουπίες: Με τον Πρόεδρο Έλντενχάουσερ. 3 ρουπίες: «Ο Κέννεντυ με το σύζυγό του Ζακελίν και την κόρη του Καρολίνα. 5 ρουπίες: Πορτραίτο του Πρόεδρου.

Μία σειρά 7 γραμματοσήμων έθεσε σε κυκλοφορία το Έμψατο του Ουάσιγκτον με εικόνες από την κηδεία του Πρόεδρου Κέννεντυ. 10πν: Άναχώρησις της πομπής από τον Λευκό Οίκο. 15πν: Το φέρετρό. 50πν: «Ο κλλιέας με τη σόρα, σπόμενος από κατάλευκα άλσος. 1 ρουπία: «Ο Πρόεδρος Άλντενχάουσερ και ο Πρόεδρος Τρούμαν άκολουθούν τη σόρα. 2 ρουπίες: «Ο Πρόεδρος ντε Γκάλ, ο Χαλές Σελανί, ο Πρόεδρος Έρχαρτ, ο Σέρ Άλεξ Χίουμ και ο βασιλεύς Φρειδερίκος της Δανίας άκολουθούν τη σόρα. 3 ρουπίες: «Η οικογένεια Κέννεντυ. 5 ρουπίες: Τιμητική φρουρά και 7,5 ρουπίες: Πορτραίτο του Προέδρου Τζών Φ. Κέννεντυ.

Μία σειρά τριών γραμματοσήμων Κέννεντυ έξεδωσαν και τα ταχυδρομεία της Δημοκρατίας του Ισημερινού. Είναι πολύχρωμα και αξίας 4, 5 και 10 Σ. Πίσω από το πορτραίτο του Τζών Φ. Κέννεντυ διακρίνεται ο μικρός Τζών, ο γιός του Προέδρου, τη στιγμή, που σε στάσι προσοχής χαιρετά στρατιωτικά τη σόρα του πατέρα του.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΕΞΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑΧΙΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Έταιρία Άφρικανικού Χρυσού έτοιμάζει μία ισχυρά, πολυμελή και άρτια εξοπλισμένη άποστολή, για να καταλάβει τα χρυσόρυχεία του Ζακάντορ. Στο μεταξύ, το άεροπλάνο των πολιτορκημένων παβαίνει σοβαρές ζημιές και πεφαινει όλοι στα χέρια του Κολίτσαρ, του Βούλγαρου βασιλιά των Πακχάλας. Αυτός τους έξηγει ποιάς είναι και τους δηλώνει πως θα τους χάριση τη ζωή και την έλευθερία, μόνον αν έπισκευάσουν και το άφαισούν το άεροπλάνο τους. Εκείνοι δέχονται και ρίχνονται στη δουλειά. Ο Ματάι προσπαθεί μία μέρα να δραπέτευση, κι' οι Πακχάλας τον σκοτώνουν.

Το μεσημέρι της 19 Μααρτίου, ο Μπρις Καλιτσάρ άναγες στο έργο-σπίριο. Της δυό προηγούμενες μέρες, δεν είχε παρουσιάσει καβόλον.

— Σας χαιρετώ, κύριοι! έπεε. Βλέπω ότι δεν χάσατε τον καιρό σας!... Ποτε νομίζετε πως θαγερτε τελειώσει, κύριοι Μαρά; — Μεθαύριο, 21 Μααρτίου, το άεροπλάνο θα πετάξη, κύριοι! άπάντησε με βεβαιότητα ο εφευρέτης.

Ο Μπρις Καλιτσάρ έβρινε έυχαριστημένος από την άπάντησή του. —

Έκτειν την ίδια μέρα, 19 Μααρτίου, τα έξι αυτοζήνια της άποστολής Φένγκοντς έξινούσαν από την Άλζα, πρωτεύουσα της άγγλικής αποικίας της Άκτις του Χουσου.

Έξατό άντρες άποτελούσαν την άποστολή αυτή, που μπόρεσαν να έξοπλιστούν μέσα σε λίγα δυτε-κόλεπτα. Σε κάθε αυτοζήνιο, είχαν κομμένα δυό μυθολογικά. Μαζί με τα έξι αυτοζήνια, έξινούσαν όχτώ «εργάτες», άκόλουθιμενοι από ιδιγενείς βασιλούς. Ο κ. Φένγκοντς, μαζί μ' άλλους τριανταδυό άντρες, θάπρεπε με τα όχτώ άεροπλάνα, που είχε νοικιάσει, στις 21 Μααρτίου. Είχε σκοπό ν' αναλάβει τα κοιτάσματα του χρυσού, να τα βομβαρδίση, να προσγειωθεί έπειτα, να καταλάβη την περιοχή και να στείλιν ένα-δυό άεροπλάνα για να έιδοποιήσουν το κρυφό σήμα της άποστολής. Άλλ' ο Μπρις Καλιτσάρ κι' οι αγγελοί του τ' άγνοούσαν, ανούζα, όλα αυτά...

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ ΓΙΑΒΕΝΕΖΑΣ

Η Νταριαντέλι Χόγια χαμογέλασε. Άφηνοντας το άριστερό της πόδι στα γόνατα της Σουμαρέζας που ήταν συγκροτός ή χαλαρή της, ή μανιμιονόστα και ή επιστος της, έπεε με την ήσυχη μονο-σική φωνή της: — Πρέπει να με καταλάβεις, Σουμαρέζα. Και νομίζω πως ήθελε ή στιγμή να σου έξηγησει τα πράγματα. — Α! Κρυφάρεθαι για σά! μονομιάς ή σήλαβα. — Δεν έχεις να φοβάσαι τίπο-

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΖΑΚΑΝΤΟΡ

ίδιο, ότι πολύ πιθανό ο Ζακ Μελ-βάλ ν' άγαπούσε την Άλίζη Ντε-μπού και να την θεωρούσε σαν μνηστή του, έίτα μόνι μου: «Αν ο Ματάι θοιμαβέση, θα τον κοι-τώ με την Όντρεϊ και θα του το πληρώσω άναγιά. Αν ο Μελβάλ έξοδησι το παιχνίδι, γιατί όλα είναι πιθανά, θα έχω να λογαρια-σθ με μένα, γιατί δεν θα του δώσω την Άλίζη τον παρό άν μου προσφέρω μία συμφέροσα τι-μή». Δεν είναι σωστό, Σουμαρέζα! — Πολύ σωστό, κύριοι.

Λοιπόν, όλη μου ή συμπερι-φορά έσπεε να έχω ως σκοπό, άφ' ενός να άπομονώσω την Όν-τρεϊ και την Άλίζη, άπ' την άλλη να καταστήσω τους φίλους των άνδρών μου, και τέλος, να κερψω τις αγγελοστές μου, ώστε στην κατάλληλη στιγμή να μπορώ να πο στον Ματάι ή στον Μελ-βάλ: «Η Όντρεϊ ή η Άλίζη—θα σας δοθή, άν έχω, από το χρυσό-ρι του Ζακάντορ, ένα περιόδιο ίδιο με το δικό σας».

— Ώρα, κύριοι. Και ο Ζαλέφ-σκι! Και οι άλλοι!

— Δεν τους γνωρίζω πιά. Άν έμπνευσα, θα τους θυμίσω πως το παρελθόν τους είναι καλό ό-πλο για μένα. Κι' άλλωστε, θα έξινουν; Και ποτή τη στιγμή, ά-γαγε, δεν είναι νεκροί... Δεν με άναγκάζουν πια... Όσοι κι' αν έδωσαν τα πράγματα, δεν θα έχω να κάνω παρά με τον Μα-τάι ή τον Μελβάλ, ή άζουμ! — γιατί, στο επανалаβαίνω, όλα έ-ινα δυνατά—και με τον ένα και με τον άλλο. Έχω τους όπλους κι' είναι ήσυχοι. Από τώρα κι-όλας, ένα μέρος του θησαυρού του Ζακάντορ μου άνήκει...

Η Σουμαρέζα άναστενάξε.

— Φοβάσαι, κύριοι! νομομίζω-σε ταπεινά. Η άστεινότητα είναι τόσο έπιδέση και τόσο ισχυρή στη Γαλλία!...

Η Νταρία έβαλε τα γόνατα έ-πλάγοντας στην γαλήνη ποταμού, όπου ήταν καθισμένη. Τότε-ρα, σκεπάζοντας με το γυνόνο της

τους λευκούς ώμους της έλεγε: — Η άστεινότητα δεν έχει να έ-παιξει. Μερικά σπία στη Γαλ-λία, είναι κορυφές άσφαλεις. Δεν χρειάζεται πια να έξηγει κανείς να τα διαλέξη και να πληρώση καλά. Έμιαθα πολλά πράγματα, στο Παρίσι, από μερικούς φίλους μου. Δεν έξινωσα τίποτα. Η Όν-τρεϊ και ή Άλίζη μου κοιτίζουν ήδη άρετά, και άζουμ, δεν τε-λείωσε αυτή ή ιστορία. Άλλά τα λεπτά αυτά είναι καλά τοποθετη-μένα. Θα μου άποφέρουν 100 χι-λιάδες τα έκατό!...

— Άναστενάξε και πρόσθεσε:

— Τώρα, δεν έχω πια παρά να περμένο από το πρακτορείο του Ότρεν γα. Θα έξω αν είναι ο Ζακ Μελβάλ, που έαναχεται, γιατί, αυτός ο Μελβάλ, όταν γυ-ρίση απ' την Άφρική, δεν μπο-ρεί να πάη άλλο παρά στο Ό-τρεν, και, καθώς δεν έχει σπία, θα καταλήξη στο έξοδογείο. Άπε-σως ένα τηλεγράφημα μου θα τον κάνει να τρέξη εκεί που βρίσκο-μαι. Και θα συζητήσουμε. Άν έ-ιαι ο Μπαλ, Ματάι αυτός, θα πάη στο Φολί—Κομπιγιόν. Κα-θώς δεν θα με βοη, θα μου γρά-ψη πόστ—ρεσταντ στο Παρίσι, ό-πως θα τον συμβούλευα ένα γράμ-μα μου, που τον περιμένει στο Σαίν—Ρριέ. Και θα συζητήσω-με... Λοιπόν, Σουμαρέζα, κατα-λήβαινε τώρα: Είσαμ λιγότερο άπαισιχη!

— Καταλάβαίνω, ναι, κύριοι. Και θα ήθελα να μην ήμουν ά-παισιχη. Γιατί, πραγματικά με κα-θιστάτε όσον άπορό τον κ. Μα-τάι και τον κ. Μελβάλ. Άλλά να πωγαι και κάποιος άλλος... — Ποιος; — Εκείνος που άγχαίτη την δε-σποινίδα Όντρεϊ και που τον άγα-πάει κι' αυτή... — Η Νταρία σάκωσε, συγκροφώ-θηκε και τα μεγάλα της ματια έλαμψαν άγρια.

— Ο Πέο Άντινα! νούλισε.

— Μάλιστα.

— Η Νταρία σήκωσε τους ώμους της.

— Ένας ποιητής, ένας όνειρο-πόλος! έπεε περιφρονητικά. — Κρυά, απλά και άπαισι-χάνα.

Η Νταρία δεν άπάντησε τίπο-ς. Τα έίχε με την Σουμαρέζα, που της θυμίσσε την έπαρση του νεού. Προσπαθούσε να τον έξα-ση. Και όταν κάποιος άλλος της θυμίσσε τον Άντινα, θυμώνα με τον έαυτό της, γιατί είχε δε-εί άδύνατα γι' αυτόν τον φασό έσο που τον λατάρησε, δεν τον μετε-χειρίστηκε σαν το γιατρό Βερνισ-σόν, σαν την Εύραζή ή και γει-οότερα. Και πρόσθετε ότι πραγ-ματικά, γάστ στην παιδικία άνα-τη, ο Πέο Άντινα ήταν ό πιο όνιμος.

Απ' ή σκέψη, μετάρ της Νταρία και της σκελίδας της, έ-γινε την 1η Μααρτίου, σε μία με-ση, αλλά άνετη και πολυτελή

Τι μπορώ να μου κάνουν; Οί μάρτυρες είναι άναγανο να μ-λήσουν. Ο όδοτος Βερνισσόν έ-ιαι έντελως άνόητος. Η Σελίν του άγνοεί τα πάντα και δεν βλέ-πει μαζωότερα απ' τη μύτη της. Η Εύραζή είναι στο νοσοκομείο της Ντιζόν, άλωση και παράλυτη για το έπλόλο της ζωής της. Μόνον ο Άλζα Σιμ κι' εδύ έέ-ρετε τα πάντα. Κι' άσφαλώς θα προτιμούσατε να σας κόψουν σε κομμάτια, παρά να πτήε μια λέξι που θα μπόρεσε να με έκθε-ση. Λοιπόν, δεν διατρέχω κίνδυ-νο. Και δεν μου έμνεε παρά από το μέσον μονάχα, για να έχω το χρυσό μου τον Ζακ Μελβάλ, από την μια μεριά και απ' την άλλη τον Μπαλ Ματάι.

— Είναι άλήθεια ότι...

— Κατάλαβε με, Σουμαρέζα! Δεν έχω κανένα δικαίωμα, έχω, στο χρυσόρι του Μπρις, του Πιεσσαρτοάν και του Βαλντ-σταίν. Το ντοκιμάντο του Μπρι-στόλ το έλαψα. Δεν θα μπορέ-σι λοιπόν να άπάντησω, στην πε-ρίπτωσι που ο Μελβάλ ή ο Μα-τάι, όποιος κι' αν είναι ο νικη-τής, θα μου έλεγε, στο τέλος, σο-δαρά: «Που βασίζεσθε για να διε-δικήτε ένα μέρος απ' το χρυσόρι του Ζακάντορ;»

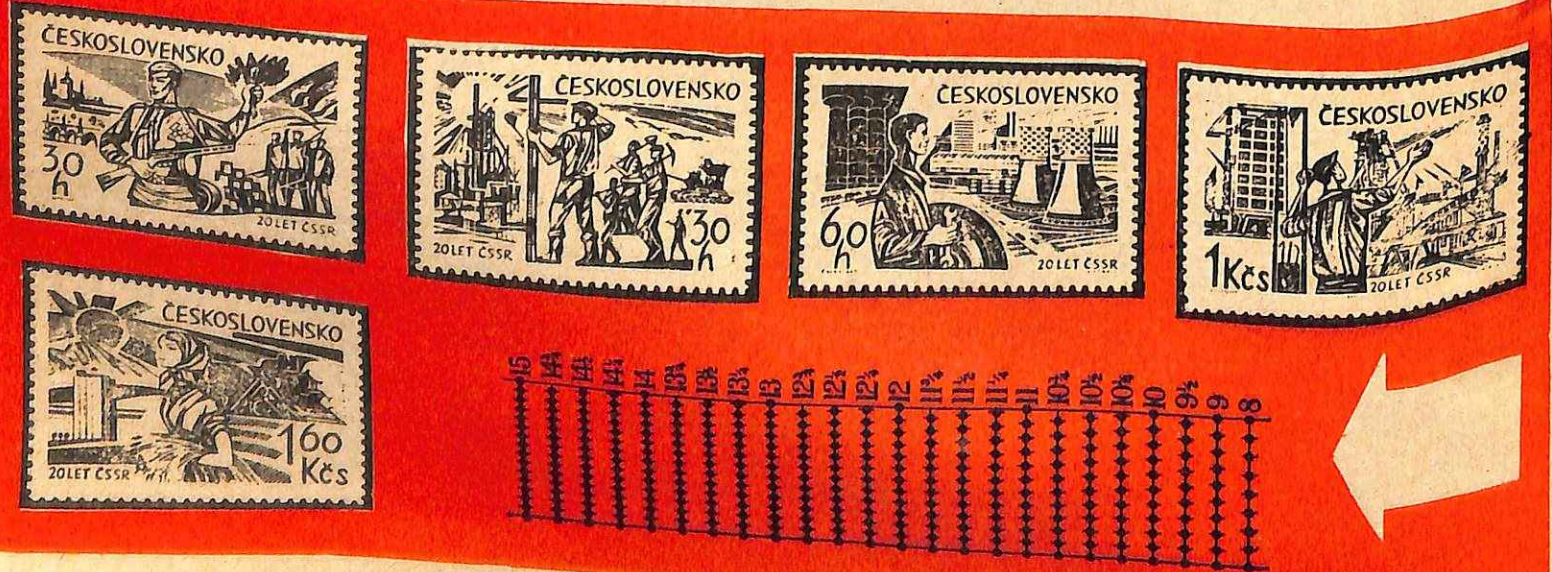
— Αυτό είναι άλήθεια.

— Έσπετε λοιπόν να έχω έγ-γνησεις. Όταν κομμάστια από άεροπλάνο, δεν έχω παρά μια σκέψη—ένα σκοπό: να βγω απ' αυτή την ζόλασι, όπου γίγιοι θά-νατοι με παραμόνευαν. Άλλά έ-πειτα, όταν κατάφερα να άποσά-σω απ' αυτό τον ήλιθο τον Μα-τάι την όμολογία του πάθους του για την νέα, όταν έμια από τον

— Μη βουτήξε κανείς... Η περιοχή είναι γεμάτη άγινούς!...

Η σειρά πέντε γραμματοσήμων, που κυκλοφόρησε ή Τσεχοσλοβακία με την ευκαιρία της 20ής έπετειού της άπελευθερώσεως της. Κάτω: Ένα υπόδειγμα οδοντομέτρου, σε φυσικό μέγεθος.

βύλα, χτισμένη στη μέση ενός κήπου καλὰ περιφραγμένου από μεγάλους τοίχους στο Σαίμ—Ζερμαίν, απέναντι στο δάσος. Το μεγάλο δωμάτιο της τουαλέτας θεωρούνταν με καλοήγητο, αλλά ήταν εφοδιασμένο και με ένα μεγάλο τζάκι, όπου άναβε χαρούμενη φωτιά από ξύλα.

Η βύλα, ιδιοκτησία της Γιαβανέζας, από αρκετά χρόνια, ήταν το μυστικό της καταφύγιο. Και το όνομα με το οποίο παρουσιαζόταν σαν ιδιοκτήτρια της βύλας, δεν ήταν ούτε Έλλορ Χάινγκχοφ, ούτε Νταριαντέβι Χόγια, αλλά απλώς κυρία Μαρία Βαν Ντέουλεν, γιατί η Γιαβανέζα είχε γεννηθεί Χριστιανή και είχε βαπτισθεί Μαρία. Και στις περιπέτειές της ανά τον κόσμο, περιλαμβανόταν κι ο γάμος της με Έναν Όλλανδο γέρο, ονοματι Βαν Ντέουλεν, που την είχε αφήσει χήρα δύο μήνες μετά το γάμο τους.

Αυτή, λοιπόν, η συζήτηση, ανάμεσα στη σιλάδα και την κυρά άναγωνόταν γάβε μέσα, ως τις 8 Μαρτίου. Στις 8 Μαρτίου, η Γιαβανέζα είπε:

— Είμαι πολύ άνησυχη. Δεν έχω νέα από τον Ματάι. Τι συμβαίνει;

— Αν ήμουν σαν και σένα Σοεμπαλί, θα άαζα στο νου μου όλο άσχημα πράγματα. Και το χειρότερο θα ήταν αν όλοι αυτοί οι άνθρωποι, οι κλεισμένοι μέσα στην κουλάδα, πέθαιναν, κι αν ό Ματάι, ό Λαοράς κι ό Σοντέλ, πεφταν θύματα καμιάς ενέδρας των Παχάλας.

Χωρίς να σηκώσει το κεφάλι της, η Σοεμπαλί ψιθύρισε:

— Τι θα κάνετε τότε, κυρία; Η Νταριαντέβι απάντησε ζωηρά:

— Το σκέφτηκα άποψη: Θα άλεπα τον Πιέρ Άτινιά και θα του έλεγα: «Είστε πλούσιος. Έγώ δεν είμαι πιά άρεζέτι. Δώστε μου τά μέσα να πάω να καταλάβω τά κοιτάσματα και γ' άρχισω την εκμετάλλευσή του Ζανζαντόρ. Θάχετε το μεριδίό σας, φυσικά. Κι αν μου δώσετε το λόγο της τιμής σας πως θα με βοηθήσετε οικονομικά, θα σας άποδώσω την Όντέτ, που έχει άλλαγάει ό Ματάι».

Σώπασε, σκέφτηκε λίγο κι έπειτα ρώτησε:

— Τι γνώμη έχεις γ' αυτό, Σοεμπαλί;

— Η ύπηρεσία σήκωσε το κεφάλι της και, χαμογελώντας τά μάτια της στα μάτια της Νταρία, απάντησε:

— Η γνώμη μου είναι πως θα πρέπει να τó-κάνετε χωρίς να περιμένετε ούτε μιά μέρα πιά!

— Γιατί, τó λές, αυτό;

— Άγ, κυρία... Κάθε νύχτα, από τότε που φέρεται από το Κορεμπιόν τις δυο κοπέλλες τρελλές, τά πνεύματα μου λένε πως ό Πιέρ Άτινιά υποψιάζεται πως γά-χνει, πως είναι στα ίχνη σας και πως, οδηγούμενος από τη φλόγα της αγάπης του, θα βοη, βοήσει, βρήκε. Λοιπόν, κάθε βρά, που φεύγει, δίνει τη θέση της σε μιά άλλη, που μπορεί να σημάνη τη διατυχία σας. Πηγαίνετε στον Πιέρ, κυρία, υποκλιθήτε μπροστά στον έρωτά του, ταπεινωθήτε στα πόδια του, εξομολογήστε τον ό-τι έχετε κάνει, χωρίστε εντελώς απ' αυτόν τον άπαιστο Μπαζίλ Ματάι, που θα έπρεπε να τον έχατε σκοτώσει, άμέσως μόλις φτάσατε μαζί του στο Κορεμπιόν.

— Α! Νά σκοτώσω τον Μπαζίλ... Άλήθεια!... Κι έπειτα να πάω να ιδώ τον Πιέρ Άτινιά, να του άποκαλύψω το πόνό και τις προθέσεις του, προσδοτών, να του δώσω τις άποδείξεις για όλα αυτά, και, σαν άντάλλαγμα, να του ζητήσω να σήση με τó άεροπλάνο, τούς αιώματόν του Ζανζαντόρ, και να μου δώσει κι ένα μεριδίό από τά κοιτάσματα!... Ναι! Ναι! Αυτό θάπρεπε να κάνω!... Νά σκοτώσω τον Μπαζίλ! Πότε τó σκέφτηκες αυτό, Σοεμπαλί;

— Χωρίς διαταγή, η ύπηρεσία απάντησε ειλικρινά:

— Στο Παρίσι, την πρώτη φορά, που είδα τον Ματάι μαζί σας, κυρία...

— Και γιατί δεν μου τó είλας τότε;

— Δεν τόλμησα.

— Άλλά πάλι η Γιαβανέζα την διέκρινε, με φωνή που έρεμε από θυμό, με μάτια που πετούσαν άστρατές λάσες:

— Αν σε πιάσω άλλη φορά να μη μου λές άμέσως ό-τι σκέπτεσαι, θα σε σκοτώσω, έσένα θα σκοτώσω, Σοεμπαλί!

Η σιλάδα άκούησε τó μά-γικό της πάνω στο γόνατο της Νταριαντέβι και της είπε χαμο-

γελώντας:

— Χτύπησε με όσο θέλεις, κυρία, και τιμήσέ με όσο σου άρεσει, αν είμαι φταίχτρα. Άλλά μη με σκοτώνεις, γιατί, σου τó επαυαυμάβανο, θα μετανοήσω και θα πέθανώ έπειτα, εξ αιτίας του θανάτου μου. Δεν είχα τολμήσει να σου πω να σκοτώσεις τον Μπαζίλ, γιατί έκανες πως τόν άγαπάς, τόσο πολύ μάλιστα, ώστε κι έγω πίστευα πως τον άγαπού-σες πραγματικά. Ό έρωτας είναι πιο δυνατός...

Η Νταριαντέβι Χόγια έμεινε, για λίγες στιγμές, σκεπτική. Έπειτα χτύπησε έλαφρά στο κεφάλι της άκίνητη σιλάδα της και την διέταξε:

— Συνέχισε τά νύχια μου Σοεμπαλί. Έπειτα θα ντυθώ μόνη μου. Και συ θα πάς να της στον Σιμ να έτοιμάσει τó αυτοκίνητο. Θα φάγω, μετά τó πρόγευμα για τόν πυργο του Παριεντίλ. Ό γερο-Άτινιά θα έξη που βοήσεται ό γιος του, στην περίπτωση που πατέρας και γιος δεν είναι μαζί. Τι λές και συ, Σοεμπαλί;

— Συμφωνώ, κυρία μου.

— Κιλά.

— Θάβρω κι έγω μαζί σας;

— Ναι.

Κι οι δυο γυναίκες δεν άλλα-ξαν πιά λέξι.

Στις 9 Μαρτίου, στις 10 τó πρωί, η Γιαβανέζα με την ύπηρε-σία της έσπεγαν για τó Παριεν-τίλ. Τó αυτοκίνητο τó οδηγούσε ό Άγγορ Σίμ.

ΠΙΕΡ ΚΑΙ ΝΤΑΡΙΑ

Έδώ και δέκα μέρες, ό Πιέρ Άτινιά κι ό Άντονέν Ποντιού-έννας διαβολέμενος άστυνομικός, που ό νεαρός έροτευμένος τον έ-χε προσλάβει στην ύπηρεσία του—άφου πρώτα έξαναν άναζοίσεις γύρω από τó Φολί Κορεμπιόν, ά-ναζητούσαν τώρα νέα ίχνη της Όντέτ, της Άλεις και της Νταριαντέβι Χόγια.

Είχαν άνακαλύψει στον τοίχο ενός δωματίου του Φολί Κορεμπιόν, την έξες φράσι, γραμμένη με δυσκολία:

«Πιέρ, βοήθεια, μές κάνουν έ-νέσις από μές τρελλάνουν...»

Ήταν 27 Φεβρουαρίου.

Ό ντέκετιλ Ποντιού, που συμ-μεριζόταν την όργη του Πιέρ, φώ-

ναζε με δύναμη:

— Προτού περάσουν τρεις μέ-ρες, συς τó φοβόμαι, θα τις έ-ναυρωθώ και θα τις σόσουμε! Ξέρουμε πως είναι τó αυτοκίνητο της Γιαβανέζας. Έτσι δεν χάνου-με τά ίχνη της. Έξέ άλλον, αν οι δεσποινίδες Μπελβιά και Ντε-μπούρ δεν βρίσκονται πιά μαζί της, δεν μπορεί να είναι άλλου παρά σε κανένα άσυλο, κι άναγ-καστικά όχι μακριά από δώ. Προ-τού περάσουν τρεις μέρες, συς τó ξαναλέω, θα τις βρούμε!

Άλλ' οι τρεις μέρες πέρασαν, και δεν είχαν άνακαλύψει τίποτα.

Έπαθαν μόνο πως τó αυτοκί-νητο της Νταριαντέβι είχε περά-σει, στις 25 Φεβρουαρίου, τραβών-τας προς τó Σωλιώ. Άλλ' έπει-τα τίποτα, άπολύτως τίποτα!

Στό Σωλιώ, κι σ' όλη έκταση την περιοχή, περνάγε κάθε μέρα δεκάδες αυτοκίνητα. Ήταν σά να έζητούσαν μιά βελόνα μέσα σε ά-χυρώνα. Δεν βόηχαν λοιπόν κανέ-να ίχνος του αυτοκινήτου.

Ό Πιέρ Άτινιά κι ό Άντονέν Ποντιού έφράζαν ό-τι τά άσπλά, ό-λες τις κλωνίες, όπου θα μπο-ρούσαν να είχαν κλειστή ή Όν-τέτ κι ή Άλεις, στο Νεβρό, στό Όξέο, στη Νιζόν, στη Ανό...

Είχαν τούς διευθυντές των ίδι-ών μάτων, μίλησαν με τούς νοσοκό-μους, άνεύριαν τούς φύλακες. Κανέ-να άποτέλεσμα!

Τέλος, στις 8 Μαρτίου, τó βοά-δι, ό Πιέρ Άτινιά, καθώς ήταν πιά συντομιμένο ψυχικά, άποφά-σισε να κάνει εκείνο που τού συν-ιστούσε κάθε μέρα ό Ποντιού, και δεν τόν άκούγες: Νά καταβεί μιά μίνισι, κι έτσι να βάλει σε κίνη-σι όλο τον τεράστιο μηχανισμό της άστυνομίας που θάβριζε τις δυο κοπέλλες, μαζί ή χωρίς τή Νταριαντέβι Χόγια. Θα υποσχό-ταν μάλιστα και μιά μεγάλη ά-μοιβή, για να έξάγη τó ζήλο των άστυνομικών.

Άφου πήρε αυτή την άπόφασι, ό Πιέρ Άτινιά μίλησε στο αυτοκί-νητό του κι έδωσε εντολή στον σοφρό να τολήξει για τó Παριεν-τίλ. Ήθελε να μίληρη με τόν πατέρα του.

Έφτασε εκεί λίγο πριν από τά μεσάνυχτα.

Ό κ. Άντις Άτινιά κοιμώταν έξελιν την ώρα. Ό Πιέρ δεν άφη-σε να τόν ξυπνήσουν. Είπε μόνο στην καμαριέρα:

— Τό πρωί, μόλις ό πατέρας μου έξάγει, θάβρετε να με είδο-ποιήσετε άμέσως, προτού μπει-τε στο δωμάτιό του.

— Ποιό καλά, κύριε Πιέρ! ά-πάντησε ό καμαριέρος.

Ό Πιέρ πήγε τότε στην καμα-ρά του και έάλλωσε. Μ' όλη την άνησυχία, που τόν βασάνιζε, ό β-ανος τόν πήρε άμέσως—τόσο ή-ταν κοιρασμένος.

Στις έφτά τó πρωί, την άλλη μέρα, ό καμαριέρος ήλθε να τόν ξυπνήσει και τού είπε:

— Ό κύριος πατέρας σας ξύ-πνησε.

— Πηγαίνετε να τού πείτε πως είμαι εδώ και πως κατεβαίνω σε πέντε λεπτά.

Κι ό Πιέρ σηκώθηκε άμέσως, λούθηκε, έξοίστηκε βιαστικά, ντύ-θηκε και κατέβηκε.

Δύο μέρες πριν, είχε γράψει στον πατέρα του, που ήταν συνε-πώς κατοπολιμένος με την κατά-στασι.

— Έ λοιπόν; τόν ρώτησε άφου τόν φίλησε με στοργή. Έχεις κανέ-να άλλο νέο, μετά τó γραμμα-σου;

— Τίποτα! άπάντησε ό Πιέρ.

— Και τί θα κάνεις;

— Θα καταβεί μιά μίνισι και θα ποικρεύω μιά άμοιβή από έ-κατό χιλιάδες φράγκα...

Καλά! είπε ό κ. Άτινιά.

Κατά τη γνώμη μου, έπρεπε να τó είχες κάνει αυτό, ποό πολλόν. Άλλά τέλος πάντων! Κάλιο άρ-γά παρά ποτέ! Πρέπει όμως να πάς στο Παρίσι κι αυτή τή δου-λειά. Άσφαλώς ή Νταριαντέβι Χόγια θάξη εκεί τó γενικό στρα-τηγείο της. Έχω άρεζέτους γυν-αικούς εκεί πέρα, που θα τους βά-λω να ένδιαφερόνται για την ύ-ποθεσι. Έτσι θα μπορούσαμε να πετύχουμε...

Ό Πιέρ κοκκίνισε, άκούγοντάς τον.

— Όποτε, πατέρα, ψιθύρισε, θα ένδιαφερόντηκα και σεις;

— Γιατί όχι, παιδί μου; Βλέπω ό-τι την αγάπας πολύ, αυτή την Όντέτ. Έ λοιπόν, θα την παν-τοεύεις;

— Πατέρα μου! φώναξε χαρού-μενος ό Πιέρ, πέφτοντας στην άγ-καλιά του.

— Λοιπόν, επανέλαβε ό γερο-Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω.

— Γιατί όχι, παιδί μου; Βλέπω ό-τι την αγάπας πολύ, αυτή την Όντέτ. Έ λοιπόν, θα την παν-τοεύεις;

— Πατέρα μου! φώναξε χαρού-μενος ό Πιέρ, πέφτοντας στην άγ-καλιά του.

— Λοιπόν, επανέλαβε ό γερο-Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω.

— Γιατί όχι, παιδί μου; Βλέπω ό-τι την αγάπας πολύ, αυτή την Όντέτ. Έ λοιπόν, θα την παν-τοεύεις;

— Πατέρα μου! φώναξε χαρού-μενος ό Πιέρ, πέφτοντας στην άγ-καλιά του.

— Λοιπόν, επανέλαβε ό γερο-Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω.

— Γιατί όχι, παιδί μου; Βλέπω ό-τι την αγάπας πολύ, αυτή την Όντέτ. Έ λοιπόν, θα την παν-τοεύεις;

— Πατέρα μου! φώναξε χαρού-μενος ό Πιέρ, πέφτοντας στην άγ-καλιά του.

— Λοιπόν, επανέλαβε ό γερο-Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω.

— Γιατί όχι, παιδί μου; Βλέπω ό-τι την αγάπας πολύ, αυτή την Όντέτ. Έ λοιπόν, θα την παν-τοεύεις;

— Πατέρα μου! φώναξε χαρού-μενος ό Πιέρ, πέφτοντας στην άγ-καλιά του.

— Λοιπόν, επανέλαβε ό γερο-Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω.

— Γιατί όχι, παιδί μου; Βλέπω ό-τι την αγάπας πολύ, αυτή την Όντέτ. Έ λοιπόν, θα την παν-τοεύεις;

— Πατέρα μου! φώναξε χαρού-μενος ό Πιέρ, πέφτοντας στην άγ-καλιά του.

— Λοιπόν, επανέλαβε ό γερο-Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω.

— Γιατί όχι, παιδί μου; Βλέπω ό-τι την αγάπας πολύ, αυτή την Όντέτ. Έ λοιπόν, θα την παν-τοεύεις;

— Πατέρα μου! φώναξε χαρού-μενος ό Πιέρ, πέφτοντας στην άγ-καλιά του.

— Λοιπόν, επανέλαβε ό γερο-Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω.

— Γιατί όχι, παιδί μου; Βλέπω ό-τι την αγάπας πολύ, αυτή την Όντέτ. Έ λοιπόν, θα την παν-τοεύεις;

— Πατέρα μου! φώναξε χαρού-μενος ό Πιέρ, πέφτοντας στην άγ-καλιά του.

— Λοιπόν, επανέλαβε ό γερο-Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω.

— Γιατί όχι, παιδί μου; Βλέπω ό-τι την αγάπας πολύ, αυτή την Όντέτ. Έ λοιπόν, θα την παν-τοεύεις;

— Πατέρα μου! φώναξε χαρού-μενος ό Πιέρ, πέφτοντας στην άγ-καλιά του.

— Λοιπόν, επανέλαβε ό γερο-Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω. Άτινιά, συγκινημένος, θα ψάξω.

— Γιατί όχι, παιδί μου; Βλέπω ό-τι την αγάπας πολύ, αυτή την Όντέτ. Έ λοιπόν, θα την παν-τοεύεις;

— Πατέρα μου! φώναξε χαρού-μενος ό Πιέρ, πέφτοντας στην άγ-καλιά του.

τις δυο θα έξη, θα μίληση...

— Άς τó ελπίσουμε, πατέρα... Άλλά γιατί ό γιατρός άγγελι γά-θη;... Δεν έξοει; Δεν τού είλας περί τίνος πρόκειται;

— Ξέρει, απάντησε ό κ. Άτι-νιά. Τού τά είλα πη όια χτές, που προγεννητάμε μαζί στον πυργο.

— Τότε, άφου έξοει, μπορεί να φανταστή σε τή άγωνία βρίσκο-μαι...

Και τά μάτια του Πιέρ γέμισαν δάκρυα.

— Ήσυχασε, παιδί μου! τού εί-πε ό κ. Άτινιά με στο... Ό κ. Σαμπέλ κάνει ό-τι μπορεί. Περι-ποιείται αυτές τις γυναίκες, πρώ-τα-πρώτα γιατί είναι γιατρός και θέλει να τις γλυτώσει από τó θάνατο, κι έπειτα γιατί είναι νο-νός σου και φίλος μου και θέλει να μίλησουν...

Η πόρτα άνοιξε εκείνη τή στιγ-μή και μπήκε ή μαγειρίσσα τού γιατρού.

— Η γυναίκα... ψιθύρισε με λυγμούς... Έκείνη, που είχε τó κεφάλι σκαμμένο... Πέθανε!... Ό κύριος σάς παρακαλεί νάβρεθε...

— Η άλλη κυρία...

Πατέρας και γιος ώρησαν ά-μέσως έξω.

Όταν μπήκαν στο δωμάτιο, ό-που ήταν ό γιατρός, έκείνος τούς σταμάτησε με μιά χειρονομία.

— Πηγαίνετε σιγά, τούς ψιθύ-ρισε. Άνοιξε τά μάτια τν... Δεν βλέπετε άκόμα καλά... Μά...

Σώπασε, στράφηκε ξανά προς τó κρεβάτι της πληγωμένης κι έ-σπασε άπάνω της.

Ό κ. Άτινιά κι ό Πιέρ προ-χώρησαν, πατώντας στις μπότες των ποδιών, και στάθηκαν από την άλλη πλευρά τού κρεβατιού, αντίκριν στον Σαμπέλ.

Κύτταξαν τή Νταριαντέβι Χό-για... Τό μάγουλό της δεν μάτω-νε πιά. Τό άριστερό της χέρι ή-ταν τινιμένο σ' επιδέριον. Έ-νας μεγάλος έπίδεμος σκεπά-ε τó στήθος της. Οι όμοι της ήσαν γυμνοί, τó κεφάλι της γεμμένο προς τά πίσω και τά μεγάλα, μα-δά μάτια της χαρφώθηκαν στον Πιέρ Άτινιά...

— Ελαφάν έαυρι-γά, κι έπειτα οι βλεφαρίδες της έκλεισαν άργά, ενώ τά χείλη της σάλευαν σ' ένα ψιθύρισμα άκατα-νόητο...

Η ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Στό μεταξύ, στην Άνοιξη στις 25 Μαρτίου, τή μεθεπόμενη του θανάτου του προσότου Ματάι, ά-πό τή μιά μεριά ό Μισέλ Καλι-τάς έτοιμαζόταν να κάνει μιά δο-κιμαστική πτήση με τó άεροπλά-νο, που είχε τελειώσει ή έπισκευή του, κι άπ' την άλλη τά ό-ντο άεροπλάνα τού κ. Άντις Φέ-νγους έφευγαν από τήν Άνω-γιά νά άνακαλύψουν την Όν-τέτ, τούς κοιτάσματα, να τó τó-δίσουν και να προσεγγίσουν έπει-τα εκεί.

Η άλήθεια είναι πως ό κ. Φέ-νγους τά είχε διοργανώσει όλα πε-ριμένα.

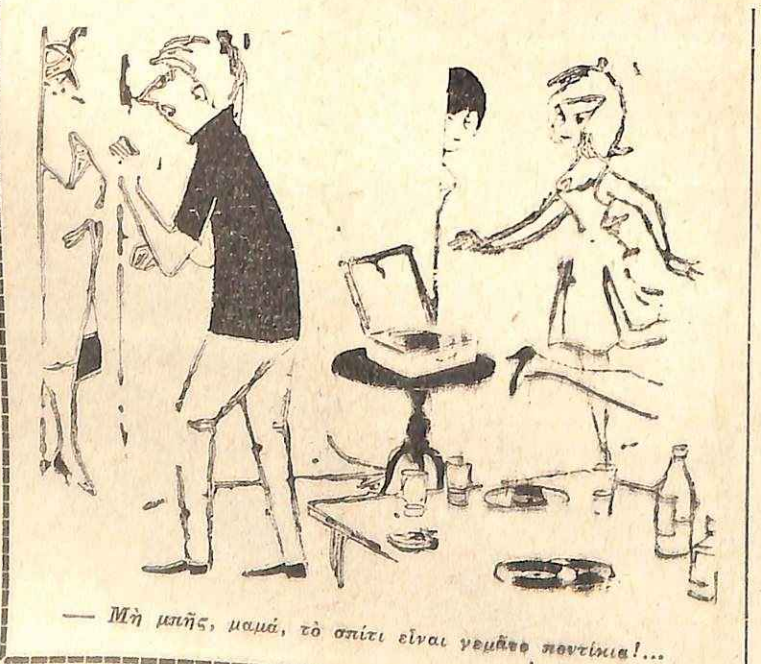
Θα κρίνει κανείς άπ' αυτή τή λεπτομέρεια. Είχε καταφέρει να πιά την εκμετάλλευσή μιάς προ-κατής εφευρέσεως που άπορούσε πρωτότυπες συσκευές άεροπλά-νων, έτοιμες για άεροπλά-να. Χάρη σ' αυτές τίς συσκευές, οι πιλότοι και οι άρχοντες σκολί-σκων άεροπλάνων είχαν άνοη-επικοινωνία μεταξύ τους. Μπορού-σαν να σφραγίσουν κατά βούλη-σιν, άπονη κι άν ήσαν σκορπι-σμένοι στον άέρα σε πολλόν λεγ-γών άπόστασι. Και στο ίδιο τó άεροπλάνο, ό άρχηγός, ό πιλότος, ό μηχανικός, κι ό παρατηρητής μπορούσαν να έλασούν μεταξύ τους, χωρίς να τούς ένοχλή κα-νένας άποστασι των ατόν.

— Ναι.

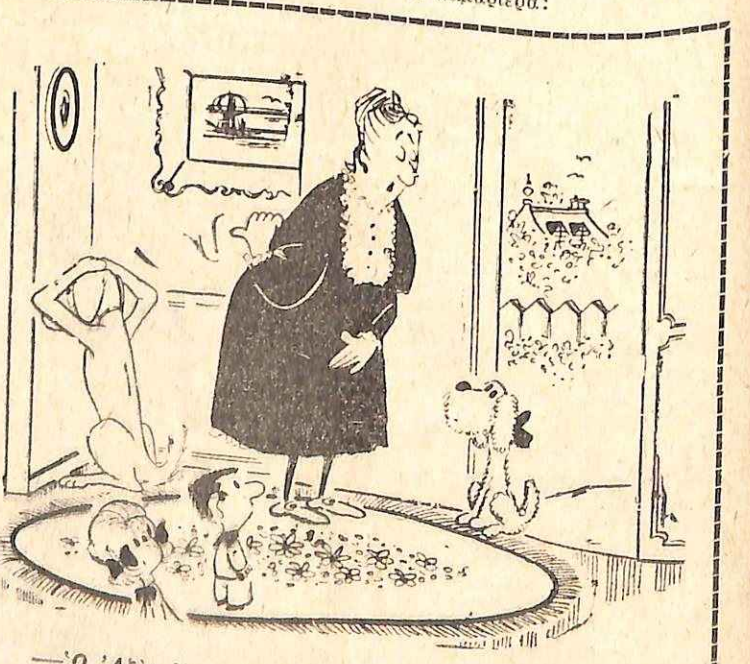
— Άσφαλώς θα έξη κι αυτή.

— Είμαι πθανόν.

— Άς ελπίσουμε ό-τι μιά από

— Μη μιής, μαμά, τó σπίτι είναι γεμάτο ποντίκια!...

— Ό Άζορ δεν πρόκειται να βγή σήμερα. Είναι τιμωρία!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ γιαπωνέζικο ρολόι του δωματίου χτύπησε άργα, ρυθμικά, έντεκα φορές. Ο Τζών Έβανς έκλεισε κουρασμένος το βιβλίο που διάβαζε, σηκώθηκε από την αναπαυτική πολυθρόνα του κι αφού φόρεσε την πυτζάμα του, γύρισε το διακόπτη. Το δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι. Ωστόσο ο Τζών, πριν πλαγιάσει, ζύγωσε το παράθυρο, ανασήκωσε σιγά το ρολό και στάθηκε λίγη ώρα, κυττάζοντας κάτω στο δρόμο, πίσω από τις κουρτίνες.

Στα χείλη του άνοιξε ένα ειρωνικό χαμόγελο. Ένας από τους ανθρώπους που τον παραφύλαγαν, βρίσκονταν εκεί, όπως το περίμενε. Αυτή τη νύχτα ήταν ο κόντος ανθρωπός. Στεκόταν στο αντικρινό πεζοδρόμιο, στη γωνία ενός καταστήματος ηλεκτρικών ειδών. Το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο στη σκιά. Ο Τζών κουνήσε θαυμαστικά το κεφάλι του, καθώς τον έβλεπε. Ήξερε πως ο άνθρωπος αυτός θα έκανε την συνηθισμένη του βάρδια, ως τις 4 το πρωί. Την ώρα αυτή, κάποιος άλλος θα έρχόταν να τον αντικαταστήσει, κι αυτόν πάλι ένας τρίτος, ως τις 9 το πρωί που θα έπαιρνε το λεωφορείο για να πάει στο γραφείο του.

Ένας από τους τρεις αυτούς σωματοφύλακές του, ο καθένας με τη σειρά του, θα παρακολουθούσε τον Τζών Έβανς, όταν θα πήγαινε στην δουλειά του και όταν πάλι θα γύριζε στο σπίτι του. Ωστόσο κανείς από αυτούς δεν τον είχε ποτέ πλησιάσει για να τον ενοχλήσει, ή να του μιλήσει.

Έτσι, στο τέλος ο Έβανς πήρε το πράγμα του στο αστείο κι είχε δώσει στους τρεις αυτούς μυστηριώδεις σωματοφύλακές του και από ένα παρατσούκλι: ο κόντος, ο λιγνός κι ο παππούλης!

Ο Τζών έβλεπε το ρολό, έπρεπε στο κρεβάτι του και προσπαθούσε να κοιμηθεί. Μα σε λίγο άκουσε ένα ραδιόφωνο να παίζει στο διπλανό δωμάτιο. Οι τοίχοι του σπιτιού αυτού ήταν λεπτοί και ο παραμικρότερος θόρυβος μέσα στη νύχτα γινόταν παλύ αισθητός. Για μία στιγμή σκεφθηκε να χτυπήσει στον τοίχο, για να κάνει την ενοχλητική χειτονισιά του να κλείσει το ραδιόφωνο. Διάλεξε όμως κι έκανε ύπομονη, περιμένοντας να το κλείσει μόνη της.

Είχε δη κάμποσες φορές τη νύχτα που κοιτούσε διπλά του, αλλά δεν του δόθηκε ποτέ ευκαιρία να γνωριστεί μαζί της. Η ταινιοκίβδη έβγα από την πόρτα της έγραψε το όνομα Ε. Μ. Χαίμπαϊκερ, και ο Τζών πολλές φορές αναρωτήθηκε τι μπορούσαν να σηματοποιούν αυτά τα αρχικά.

Το άλλο δωμάτιο, ο Τζών, ύστερα από το δείπνο, αφού έβριζε μία ματιά στην εφημερίδα του, άρχισε να μελετά ένα μεγάλο σύγγραμμά. Τη μέρα εργαζόταν ως υπάλληλος σ' ένα δικηγорικό γραφείο και ταυτόχρονα σπούδαζε νομικά. Κάθεσ ήταν μελαγχολικός, ήπιε πώς αν όλα πηγαιναν καλά, μέσα σ' ένα χρόνο θα κατάφερνε να πάρη το διπλώμα του.

Δύο ώρες αργότερα, έσπρωξε αναστασιακά κατά μέρος το βιβλίο του, χωρίς να μπορεί στην αρχή να καταλάβη την αίτία. Εμφάνισε με τα χείρη το κεφάλι του κι έβλεπε γιά λίγο ακίνητος μπροστά στο γραφείο του.

Σαφηνικά πετάχτηκε όρθιος. Τώρα

καταλάβαινε την αίτία: Το ραδιόφωνο στο διπλανό δωμάτιο, παρά την καθημερινή συνήθεια που είχε να το ακούει, δεν έπαυε. Γιατί; Με τη σκέψη μήπως ή νέα ανοίξει, βρήκε κατ' απρόοπτο, άνοιξε την πόρτα, βγήκε στο διάδρομο και χτύπησε την πόρτα της.

Άκουσε αμέσως ελαφρά δρήματα μέσα στο δωμάτιο. Η νέα άνοιξε, αλλά έμεινε στο κατώφλι, ξαφνιασμένη. Φορούσε μία μπλε ρόμπα και είχε τα ξανθά μαλλιά της δεμένα πίσω στο κεφάλι της. Ήταν μία λεπτοκαμωμένη, μία όμορφη κοπέλα.

Με συγχωρήτε, της είπε ο Τζών μουδιασμένος. Δεν άκουσα το ραδιόφωνό σας να παίζει και φοβήθηκα μήπως σας συμβαίνει τίποτε δυσάρεστο.

Το ραδιόφωνο χάλασε, είπε χαμογελώντας η νέα, και τώδωσα να μου το επισκευάσουν. Έλπιζω να μη σας ενοχλή. Έχω πάντα το νου μου να το βάζω πολύ χαμηλά.

Δεσποινίς, της απάντησε εκείνος, όχι μονάχα δεν με ενοχλεί το ραδιόφωνό σας, αλλά αντίθετα με ανακουφίζει. Τόχω συνηθίσει τόσο! Αλλά, επιτρέψτε μου να σας αυτοσυστηθώ. Όνομάζομαι Τζών Έβανς. Είμαι ταυτόχρονα φοιτητής της νομικής και υπάλληλος σ' ένα δικηγорικό γραφείο.

Σας συγχωρώ, του είπε εύγενικά. Δεν ήξερα πως είμαστε συνάδελφοι! Κι' εγώ εργαζόμαι σ' ένα δικηγорικό γραφείο ως πρώτη γραμματέας.

Ο νέος έσφιξε εγκάρδια το χέρι της. Ανάπνευσε βαθιά, σαν να θέλε να απολαύσει τη μυρωδιά του καφέ που ήταν διάχυτη μέσα στο καλαίσθητο και νοικοκυρεμένο δωμάτιο.

Ψήνετε καφέ; τη ρώτησε με διαστακτικό ύφος.

Σας άρεσει; Θα θέλατε να σας προσφέρω ένα φλυτζάνι; του πρότεινε.

Πραγματικά θα τώδελα, απάντησε ένθουσιασμένος ο νέος.

Καθίστε λοιπόν! τούπε πρόσχαρη και τούβειξε μία αναπαυτική πολυθρόνα.

Η νεαρή κοπέλα σερβίρισε τον καφέ και, καθώς έκείνος την περιεργαζόταν μ' ευχαρίστησι, είδε πως, μαζί μ' όλα τάλλα φυσικά προτερημάτά της, ήταν καλόκαρδη και χαριτωμένη.

Από πού κατάγεστε; την ρώτησε.

Από την Αϊόβα.

Μπα! Τι συρροή συμπτώσεων! Κι' εγώ είμαι από εκεί!

Από το Ντεμόινς.

Όχι. Από το Μίντλαντ Σίτυ.

Δεν πήγα ποτέ εκεί, είπε ή νέα.

Είναι ωραίο μέρος... Μα ο καφές σας είναι υπέροχος! Έγώ ποτέ δεν τα κατάφερνω να τον ψήσω τόσο όμορφα!

Κι' όμως είναι συνηθισμένος καφές! του απάντησε γελώντας.

Ψημένος από την Ε. Φ. Χαίμπαϊκερ, είναι καί διαφορετικό!

Αλήθεια, τί αντιπροσωπεύουν αυτά τα δυο αρχικά;

Ελισάβετ Φράνσις... αλλά συνηθώς με λένε Λίζ.

Τί ωραίο όνομα!

Με κολλάκετε. Είναι πολύ συνηθισμένο. Αν θέλετε να καπνίσετε, είστε ελεύθερος. Όταν ήπρε όμως τον καφέ σας, πρέπει να φύγετε, γιατί έχω να σιδερώσω

να σωρώ ρούχα. Έλάτε πάλι αύριο βράδυ, που δεν θαχω δουλειά.

Μέσα σε τρία βράδια, ύστερα από τρεις καφέδες, άρχισε να πλέκεται ένα τρυφερό ειδύλλιο ανάμεσα στους δυο νέους. Ο Τζών ήταν τόσο γοητευμένος, ώστε, κυττάζοντας την Ελισάβετ —τηνΛίζ, όπως άρχισε να την δνομάζει χαιδέυτικά — νόμιζε πως την γνώριζε από καιρό.

Στην τρίτη τους συνάντησι, ο Τζών έμαθε από τη φίλη του, ότι είχε έρθει στη Νέα Υόρκη, για να σπουδάσει κι' αυτή νομικά. Του άνοιξε επίσης την καρδιά της, και του είπε με δουρκωμένα μάτια, ότι ο νέος, που αγαπούσε σκοτώθηκε στην Κορέα. Ύστερα του μίλησε για την οικογένειά της, για τον προιστάμενό της και για τον άνθρωπο στο γραφείο που την ενοχλούσε.

Εσύ, ποτέ δεν μου μίλησες για τον εαυτό σου, για την οικογένειά σου, του είπε ξαφνικά ή Λίζ. Εκείνος κούνησε θλιβερά το κεφάλι του.

Δεν σου μίλησα, γιατί νόμιζα πως αυτό το καταραμένο όνομα Έβανς από το Μίντλαντ Σίτυ, κάτι θα σήλευε...

Τίποτε, απάντησε μ' άπορία ή κοπέλα.

Ούτε τ' όνομα Μπίγκ Μπίλ Έβανς;

Ο Τζών βαρειαναστέναξε. Σηκώθηκε κι' άρχισε να δηματίζει νευρικά.

Θέλεις νάρθης, μία στιγμή στο δωμάτιό μου; της είπε ξαφνικά. Δεν θ' άναψω το φως. Θα πάμε στο παράθυρο και θα κυττάξουμε έξω. Θα δης κάτι, κι' έπειτα θα επιστρέψουμε εδώ, να σου εξηγήσω το δράμα μου.

Η Λίζ σηκώθηκε περίεργη κι' ακολουθούσε τον Τζών στο δωμάτιό του.

Όταν έφτασαν στο παράθυρο, της είπε:

Βλέπεις αυτόν τον αδύνατο άνθρωπο που κρύβεται στη σκιά του απέναντί καταστήματος; Είναι ο Λιγνός!

Τί κάνει εκεί αυτός ο άνθρωπος; ρώτησε ή Λίζ ψιθυριστά.

Παρακολουθεί το παράθυρό μου και την είσοδο του σπιτιού, για να βεβαιωθεί ότι δεν θα δραπέτευσω πριν έρθη εδώ ο Άνταμ.

Ποιός είναι αυτός ο Άνταμ;

Ένας άνθρωπος ψηλός, κλωμός, αδύνατος, άρχηγός κάποιας συμμορίας.

Δηλαδή λές, ότι αυτός ο άνθρωπος σε παρακολουθεί κάθε βράδυ;

Ναί, Αφάνης ή κάποιος άλλος. Δεν μ' άφηνουν να πάω πουθενά χωρίς παρακολούθησι.

Μπορείς να μου εξηγήσεις, γιατί σε παρακολουθούν, Τζών;

Ναί, της είπε όταν γύριαν στο δωμάτιό της. Άκουσε τη θλιβερή ιστορία μου. Ο μεγαλύτερός μου αδελφός, ο Μπίλ, μ' αγαπούσε πολύ. Κι' εγώ, σαν μικρότερος που ήμουνα, είχα άφοσιωθεί σ' αυτό του. Όταν ήμουν πολύ συχνά μαζί του. Όταν ήθελε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, ο Μπίλ ήταν άρμα μάς μάγανος και έπιστρατεύτηκε.

Μπίλ γύρισε όλοτελα διαφορετικός. Ένα ψυχικό τραύμα τον έκανε νευρικό, ανήσυχο. Τσακώθηκε σε μία ταβέρνα, σκοτώσε τον αντίπαλό του

κι' εξαφανίστηκε. Όταν μάρθαμε γι' αυτόν, ήταν φυλακή στο Σικάγο, αλλά ξαφνικά μία μέρα, μάς είπαν πως δραπέτευσε. Ένα ολόκληρο χρόνο ή αστυνομία έψαχνε να τον βρη. Στο μεταξύ οι έφημερίδες μίλουσαν συχνά για τα κατορθώματά του στο Σικάγο, στη Φλώριδα και στις ακτές του Ειρηνικού. Ποτέ δεν φανταστήκαμε πως ο άνθρωπος αυτός που ντροπιάζε την οικογένειά μας, θα τολμούσε να γυρίσει στο Μίντλαντ Σίτυ, αλλά δυστυχώς γύρισε.

Γύρισε για να μάρς ρεζιλίψη τελείως, ληστεύοντας ένα βράδι την Τράπεζα του Μίτλντλαντ Σίτυ. Από τη ληστεία αυτή πήρε 50.000 δολάρια. Όμως σε λίγες μέρες τον έπιασαν και τον καταδίκασαν σε είκοσι χρόνια φυλακή. Αυτή τη φορά, δεν κατάρθω να δραπέτευση, αν και προσπάθησε. Έδώ βίως και τεσσάρης μήνες, έκανε νέα απόπειρα δραπέτευσης και σκοτώθηκε...

Η Λίζ δάγκωσε τα χείλη της, αλλά δεν είπε τίποτε.

Ύστερα από μία εβδομάδα, συνέχισε ο Τζών, ένας ύποπτος άνθρωπος, με το όνομα Άνταμ, με σταμάτησε στο δρόμο. Μαζί του είχε και τρεις άλλους. Ο Άνταμ με ξεμονάχιασε σ' ένα απόμερο μπάρ και με ρώτησε πού είχε κρύψει ο Μπίλ τα χρήματά από την ληστεία. Τα χρήματα αυτά δεν είχαν βρεθί κι' ο Μπίλ δεν είχε πη σε κανένα πού τα είχε κρύψει. Φυσικά, απάντησα στον Άνταμ, ότι δεν ήξερα. Κι' αυτό ήταν αλήθεια, σου το όρκίζομαι, Λίζ. Αλλά ο Άνταμ δεν ήθελε, παρ' όλη την ελικρινεία μου, να με πιστέψη. Σχυριζόταν με μία παράξενη έπιμονη ότι ο Μπίλ είχε πη σε κάποιον συγκατάδοκό του, πως τάχα είχε αποκαλύψει σε μένα πού βρίσκονταν τα χρήματά!

Αυτό, φυσικά, δεν ήταν αλήθεια; ρώτησε ή Λίζ.

Δεν μπορώ να σε βεβαιώσω απόλυτα. Έκείνος πού ξέρω, είναι πώς, όταν κάθε μήνα πηγαίνα στη φυλακή να δω τον Μπίλ, ποτέ δεν μάς έδωσαν την ευκαιρία να μιλήσουμε μόνοι. Κάποιος φυλάκας βρισκόταν πάντα εκεί, για ν' ακούη τί λέγαμε. Αν ο Μπίλ μου είχε μιλήσει για τον κρυφώνα, ή αστυνομία θα το μάθαινε αμέσως...

Μήπως ο Μπίλ, τον δέκομε ή κοπέλα, σου μίλησε καμιά φορά γι' αυτό το θέμα με... διαφορών; Δηλαδή σ' άφησε να καταλάβης με ύπονομένα πού είχε κρύψει τα χρήματά;

Το σκέφθηκα κι' αυτό. Σκέφθηκα και προσπαθώσα να εξηγήσω όλα μου είπε. Αν ο Μπίλ μου έπε με τρόπο πού ήταν κρυμμένα τα χρήματά, ο τρόπος αυτός ήταν τόσο μυστηριώδης πού δεν μπορώ να τον νιώσω.

Και ο Άνταμ τί έκανε έπειτα;

Αυτός και οι άνθρωποί του μ' έπιασαν ένα βράδυ, με έκλεισαν σ' ένα αυτόκινητο, με πήγαν σε μία μοναξιά. Εκεί, αφού με βασάνισαν μία ολόκληρη νύχτα, μ' άφησαν σ' ένα πρώτο αναίσθητο από το έργο.

Όταν συνήλθα, μου έδωκαν προθεσμία μιας μέρας για να σκεφθώ. Πραγματικά, την άλλη μέρα με τούσαν στο τηλεφώνιο, κι' όταν απείλησαν ότι δεν έφερω τίποτε, με άφησαν πως αν θα πηγαίνα στην αστυνομία, ήμουνα χαμένος. Ή αστυνομία δεν θα μπορούσε να με προστατέψει απότελεσματικά και τό

τε θα ξαναπέφτα στα χείρη τους, χωρίς ελπίδα να ξαναβγω ζωντανός. Ξέρα τα χάλια της αστυνομίας μας και προτίμησα να μη πάω. Φαντάσθηκα πως οι αλιηθίοι αυτοί κάποτε θα πεισθούν ότι δεν ξέρω τίποτε και θα μ' αφήσουν στην ήσυχία μου. Γι' αυτό ήλθα στη Νέα Υόρκη ελπίζοντας πως εδώ θαμνι πού σίγουρος. Να όμως πού πέρασαν από τότε δυο μήνες και συνεχίζεται άγρυπνη κι' αμείλιχτη ή παρακολούθησι μου από τους ανθρώπους του Άνταμ. Πολλές φορές με πιάνει απελπισία. Η ζωή μου κυλά από το σπύτι στο γραφείο και από το γραφείο στο σπύτι. Αλλοιμονό μου αν με δούν να μιλά μ' άλλους ανθρώπους! Κινδύ

νός μου είναι να πεθάνω. Αλλά ξαφνικά, με έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

γυρίσουμε στην ύποθεσι των χρημάτων. Για σκέψου καλά, τί σου είπε ο Μπίλ. Μήπως όταν κουβεντιάς ζετο, σούκλεισε καμιά φορά το μάτι, καθώς σου μίλουσε για διάφορα πράγματα και πράγματα;

Ο Τζών βυθίστηκε σε σκέψεις, προσπαθώντας να ξαναφέρει στη μνήμη του ό,τι του είπε ο αδελφός του, τις ώρες πού τον έπιασε πτόταν στη φυλακή. Σαφηνικά τινάχτηκε, σαν να θυμήθηκε κάτι σπουδαίο.

— Αλήθεια, Λίζ! Σε μία από τις τελευταίες επισκέψεις μου στην φυλακή, ο Μπίλ μου μίλουσε έπιμονα για τα παιδικά μας χρόνια και μου ανέφερε με μία συγκινητική νοσταλγία ένα σωρό περιστατικά. Ή

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ. Ήταν η πρώτη φορά που τον έπιασε η Λίζ.

ΔΙΑΚΟΠΕΣ στη Χρυσοπηγή

3ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δύο αδελφές, η Καίτη και η Νίνα, έχουν να περάσουν τις διακοπές τους στη Χρυσοπηγή. Μία ομάδα από νεαρούς, που πληττούν φοβερὰ στο μικρό ποταμό χωριού τους, τους επηρεάζουν κάθε άλλο παρά ευχάριστα. Μία μέρα οι δύο αδελφές ανακαλύπτουν ότι οι νεαροί έχουν μεταβάλλει μία σπηλιά σε κλάμα και άποια αίσουν να στήσουν παγίδες σε διάφορα σημεία. Την άλλη μέρα όμως, ένα παιδί τον να πραγματοποιήσουν το σχέδιό τους, αυτό, χάνουν το δρόμο και βορίζοντας απουσία σε μία άλλη σπηλιά που τη χρησιμοποιεί για άγριο της μία σιμωσία λαθρεμπορίας οπλών.

Επίσης, πεντακόσια μέτρα πιο πάνω, η Νίνα σπιντά ένα από τους νεαρούς.

Με όσο το δυνατόν περισσότερη συντομία, η Νίνα εξηγεί στον Πέτρο όλα συνέβησαν.

— Χρησιμοποιή τη βοήθειά σας... Πες, πού να είδατε τους άμασες τη χρονοφύλαξη.

— Κι' εγώ βγήκα σε αναζήτησή σας, γιατί βλέποντας πως δεν ήθελαν στη σπηλιά μας, άρχισα να ανησυχώ για σας...

Την ίδια ώρα, στη σπηλιά, οι λαθρεμπόροι προσπαθούν να μάθουν από την Καίτη αν ο υλιστικό τους κενό είναι αποκαλύφθηκε.

— Ένα μέρα στο δάσος άρχισε ένας άγρον δρόμου των νεαρών αίλων προς τη σπηλιά των λαθρεμπόρων.

— Έφτασε η στιγμή να μας αποδείξει το ταλέντο σου. Πρόσεξε με κάθε τρόπο να ανιχνεύσεις το αυτοκίνητό τους. Δεν πρέπει να απορρέουν να μας ξεφύγουν.

— Εύτυχως, ο οδηγός άρπασε το κλειδί πάνω στο ταμπλό... Δε χρειάζεται τίποτα περισσότερο...

ΤΣΕΤΕΡΑ ΑΛΙΟ ΛΙΓΟ

— Ουά!... Εδώ γινε, δια έφταναν ά-γάμα...Και τώρα τι κάνουμε!

— Ο Γιάννης, που έφτα από μηχανές αυτοκινήτων, έχει το λόγο.

— Τι θα κάνω δηλαδή!

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΩΡΑ, ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ

— Δεν έχουμε ούτε στιγμή για χάσιμο... Άν την αφήσουμε, θα μας πιάσει. Θα την πάρουμε λοιπόν μαζί μας φεύγοντας.

ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

— Μήπως είδες πουθενά το κλειδί της μηχανής;

— Θα σου έλεσα μέσα στη σπηλιά, και με τα πήγαινε—έλα, άσφαλώς θα σκελάστηκε με το γούνα...

— Τώρα την πάθαμε...

— Περίμενε, θα ε-γώσω εγώ τα δυο κα-λόδια... Πρόσεξε με κά-θε τρόπο να φύγουμε.

— Αυτό είναι το πιο λογικό. Θα την πιάμε στο μεγάλο αφεντικό κι' εκείνος άς αποφασίσει...

— Οι λαθρεμπόροι χάνουν έτσι πολύτιμο γούνο...

ΚΑΙ ΞΑΦΝΙΚΑ...

— Ψηλά τα χέρια και άκίνητοι!...

— Να πάω ή άφω...

Κι' έτσι όλα τελειώνουν εντάξει, όχι βέβαια για τους λαθρεμπόρους.

— Τότερα από την επιτυχία τους, άγροια και χορτοια γεύονται, σιμωμένα πια, στο χωριό.

— ΓΙΟΤΗ!...

Και πάνω στη χαρά τους ξεχνούν οι νεαροί τις παγίδες, που είχαν στήσει μέσα στο δάσος, για να... άποδεχθούν τις δυο αδελφές. Έτσι ο Κώστας δέχεται ξαφνικά μία φο-χολογία, ενώ ο Άν-δρέας πέφτει μέσα σε μία χαμουφλαρισμένη λακκούβα...

— Όσοι μέλουν με την καρδιά τους και συνεχίζουν κατοπιν με τρεμά-τερο χέρι το δρόμο τους το χωριό.

ΤΕΛΟΣ

Τι τ'έχει η γυναίκα και τον έρωτα

ΕΙΝΑΙ αλήθεια! 'Αντίθετα απ' ό,τι συνέβαινε άλλοτε, στη σημερινή εποχή είναι δύσκολο να βρεθεί ένας σύζυγος στις διακοπές. Τις αλίτιες γι' αυτό το φαινόμενο, τις εξήγησάνε την περασμένη εβδομάδα, περιγράφοντας και μερικώς από τους άντρικούς τύπους, που πρέπει να αποφεύγουν περισσότερο οι κοπέλλες, γιατί πρόκειται συνήθως για άντρες, που, ενώ επιδιώκουν συντομείς ερωτικές περιπέτειες, δεν παντρεύονται ποτέ! Στο περασμένο σημείωμά μας μιλήσαμε για τον προικωθήρα, τον μυστηριώδη και τον μανιώδη σπορτίσιν. Σήμερα θα περιγράψουμε μερικούς άλλους τύπους, «που δεν παντρεύονται». Λοιπόν, κορίτσια, προσέξτε!

Ο ΝΕΑΝΙΚΟΣ ΣΑΡΑΝΤΑΡΗΣ

Παρ' όλο που δεν είναι πια πολύ νέος, παρ' όλο που έχει πόνους στο στήθος και χορεύει σκληρά γιάνγκκα, θα σας άρεσε για σόζους. Πρόκειται για έναν άντρα συμπληρωτικό, με κάποια πείρα από τη ζωή, πολύ πιο ευγενικό και τρυφερό από τους νεαρούς.

Ο νεανικός σαραντάρης είναι ένας τύπος «φτασμένος», ισορροπημένος, ώριμος. Μπορεί να προσφέρει προστασία και οικονομική άνεση. Συναίμα είναι έξυπνος, έρεται να είναι καλός συμβουλεύς και να συζητάει ενδιαφέροντα πράγματα. Είναι γεμάτος αυτοπεποίθηση, φέρεται με ευγένεια, αλλά και με αξιοπρέπεια, στους ασυννοήτους, στους σερόθιρους, στους υποαλλήλους των βενζιναδίκων. Κατορθώνει να βρίσκει πάντα ένα καλό τραπέζι, στο νυχτερινό κέντρο ή μια από τις πρώτες θέσεις στο θέατρο. Οδηγεί την κοπέλλα σε όποιοδήποτε περιβάλλον, με αποφασιστικότητα και άνεση. Είναι πνευματώδης, βρίσκει πάντα την κατάλληλη φράση, ακόμα και για την δύσκολη περίπτωση, και έρεται όλους τους κανόνες του φλέρτ.

Δυστυχώς, και αυτός ο θαυμάσιος άνθρωπος δύσκολα παντρεύεται. Κατά βάθος, έχει την εντύπηση πως όλες οι σημερινές κοπέλλες είναι ανίκανες για ένα αληθινό αίσθημα, πως προσπαθούν μόνο να βρουν ένα σύζυγο, πως δεν ξέρουν να κάνουν τίποτε στο σπίτι, πως είναι έτοιμες πάντοτε για ένα καινούργιο φλέρτ και γεμάτες απαιτήσεις.

Η ιδιόμορφη γυναίκα, η σύζυγος που κάνει γι' αυτόν, πρέπει να είναι μορφή, νέα, κομψή, καλλιεργημένη, έξυπνη, πνευματώδης, διασκεδαστική. 'Αλλά, φυσικά, πρέπει να είναι και γενναία/χή, καλή, ήθικη με πλούσια αισθηματικά αυτοσυνείδηση και με έντονο ηρωικό ένστικτο.

Με άλλα λόγια, απαιτεί μια γυναικεία μορφή της Ζάν ντ' Άρκ και της Σαλώμης, της 'Ελεονώρας της μοντάκι Κιουρί και της Λίς Τάιλοτ, που δεν περνάει από το μυαλό της να σκεφτεί πως μια τέτοια κοπέλλα, το λιγότερο, τον παντρεύεται αυτόν. 'Ετσι, εξακολουθεί να την αναζητά, και στη συνέχεια την εξορκίζει, πείθει να φέρει πίσω της, να εγκαταλείψει, να αρραβωνιάσει, να ζητήσει άδωστο, να βρεθεί απ' αυτό τον κόσμο, δεν παντρεύεται ποτέ.

Σε άρκετες όμως περιπτώσεις, η κοπέλλα, που ερωτεύεται έναν τέτοιο τύπο, ενδεχεται να ανακαλύψει ότι ο νεανικός σαραντάρης (ή ο νεανικός σαραντάρης) δεν μπορεί να την παντρευτεί, για τον απλούστατο λόγο... πως είναι κι' ένας παντρεμένος!

Ο ΚΑΥΧΗΣΙΑΡΗΣ

Πρόκειται για έναν τύπο νεαρό, που κάθε κοπέλλα, όταν τον συναντή-

ση, πρέπει να σχηματίσει άμεσα τις χειρότερες εντυπώσεις γι' αυτόν. Καυχείται αδιάκοπα για όλα, δεν μιλάει παρά για τον εαυτό του, τα ταλέντα του, τις ύψιλλες κοινωνικές σχέσεις του, την επιτυχία του με τις γυναίκες, την σπουδαία καριέρα του.

Δεν πρέπει να τον πιστέψετε! Πρόκειται για έναν χαρακτηριστικό τύπο καλοκαιριώτικου ψευτή, που η αντίθεση ανάμεσα στις τρελλές φαντασιώσεις του και στην, συνήθως μετριώδη, πραγματικότητα δεν του κάνει την παραμικρή εντύπωση.

Για το κάθε τι, έχει έτοιμη μια εξήγηση. Λέει πως έχει μια θαυμαστική «Καντίλλα», αλλά την άφησε

Σήμερα στις διακοπές
δεν βρίσκεται εύκολα σύζυγος

γαλήνη, χωρίς τα συνήθισμένα πράγματα και πρόσωπα.

Όταν τρέφεται μόνο με σάντουιτς, εξηγεί πως το κάνει γιατί δεν του άρσει να κάθεται στο τραπέζι μπροστά σ' ένα σωρό πιάτα με διάφορα φαγητά: «Τούλάχιστον στο διαστήμα του παραθερισμού, υποστηρίζει, ο άνθρωπος πρέπει να τρέφεται όσο το δυνατόν πιο λιτά, γιατί μόνον έτσι επιτρέπει στο στομάχι του να αποκτήσει την απαραίτητη ισορροπία».

Αν φορά πάντα το ίδιο παλιό πανταλόνι και το ίδιο ξεθωριασμένο πουκάμισο, που ήταν κάποτε, γαλάζιο, λέει πως το κάνει αυτό επειδή απεχθάνεται τους τύπους με τους ό-

να ξεγυμνά να βάλει χρήματα στο πορτοφόλι του). Στη συνέχεια τον ανακατεύει ένα σωρό διάσημα όνομα, που τα προφέρει με άνεση και οικειότητα: Το περασμένο καλοκαίρι τον φιλοξένησαν ο 'Αλμπερτό και η Πάολα (της Λιένης). Την άνοιξη, πήγε στο Παρίσι για να ακούσει τη Μαρία (Κάλλας) στη Νόρμα. 'Ο 'Αριστοτέλης τον παρακάλεσε να καθήσει κοντά του στο διαστήμα της παραστάσεως. Το τελευταίο γούρμ — έιντ το πέρας σε κρουαζιέρα με τη Σοφία και το Μάξ.

Αν κάποιος τολμήσει να παρατηρήσει πως τις πληροφορίες που δίνει αυτές, σαν ανέκδοτες, τις έχει διαβάσει σε κάποιο περιοδικό, εκείνος απαντά, σηκώνοντας τους ώμους, ότι τα περιοδικά δεν τα άνοιξε ποτέ και ότι, φυσικά, οι δημοσιογράφοι κατορθώνουν να τα ξέρουν πάντα όλα. Είναι πραγματικά φοβερό!

Αν ύστερα, κατά τύχη, κάποια από τα διάσημα πρόσωπα που αναφέρει σαν φίλους του, περάσουν από το μέρος που παραθερίζει, αυτός σπεύδει να εξαστανιστεί, γιατί «δεν έχει καμιά διάθεση να τους δει, αυτή την εποχή, που την έχει αφιερώσει αποκλειστικά στην ανάπτυξη του και στην επιστροφή του στη φύση».

Αυτός ο τύπος του νεαρού δεν θα παντρευτεί ποτέ την κοπέλλα που θα γνωρίσει στο διαστήμα του παραθερισμού, γιατί δεν μπορεί να ανεχτεί τη σκέψη, πως εκείνη θα ανακαλύψει, ότι είναι ένας απλός φτωχός υπάλληλος και ότι δεν έχει ούτε μπουκλιέττα. Και κομψιά και πέλας δεν μπορεί να επιθυμεί να τον παντρευτεί, γιατί αυτός ο τύπος δεν είναι ένας απλός ψεύτης, αλλά ένας επικίνδυνος μυθολογικός.

Ο προικωθήρας, ο μυστηριώδης, ο φανταστικός σπορτάρης, ο νεανικός σαραντάρης, ο καυχήςιαρης είναι οι τύποι που οι κοπέλλες πρέπει να αποφεύγουν. Πρόκειται για τύπους «που δεν παντρεύονται», για τύπους απίστευτους, με τους οποίους είναι περριτό να χάνουν τον καιρό τους.

Μα τότε, ποιοι είναι οι άντρες που μπορεί να γίνουν σύζυγοι, ύστερα από έναν αισθηματικό δεσμό που γεννήθηκε στο διαστήμα των διακοπών;

Όσο και αν φαίνεται αυτό παράξενο, είναι οι αμετανόητοι εργένηδες, οι επαγγελματίες γυναικοκατακτητές, οι Δόν Ζουάν, που τριγυρίζουν πάντα από γυναίκες, εκείνοι που όρκειζονται πως προτιμούν τη λαίμητρη από το γάμο, εκείνοι που βεβαιώνουν πως δεν γεννήθηκε ακόμα η γυναίκα που θα τους σκλάβώσει, πως ο γάμος είναι ένα μακάβριο άστρο και πως αυτοί θα πεθάνουν ανύπαντροι, γιατί καμιά γυναίκα δεν θα τατορθώσει να τους περάσει το χαλκά στο λαιμό.

Κι' όμως, είναι αποδεξιμένο πως αυτοί ακριβώς, είναι οι άντρες, που μια γυναίκα μπορεί να κατακτήσει ευκολότερα, οι άντρες που γίνονται ύστερα οι πιο αφοσιωμένοι σύζυγοι.

Χιοῦμορ

Ο 17χρονος 'Ανδρέας λέγει στον πατέρα του:

— Μπαμπά, μου δανείζεις την πράσινη γραβάτα σου;

— Νά την πάρης, παιδί μου. 'Αλλά από πότε άρχισες να ζητάς την άδειά μου για τέτοια πράγματα;

— Νά, ξέρεις, μπαμπά... δεν τη βρίσκω!

Πάτερας και μητέρα αποφάσισαν να πάνε στον κινηματογράφο, να φινώντας μονάχοι στο σπίτι τα δικά τους.

— Κόττα μη πιάσης τὰ σπύρτα! Απειλεί ο κάπας αναρχοιστικός πατέρας (γιατί, καθώς είναι γνωστό, η μοντέρνα αναρχοιστική απαιτείται... τις απαγορεύσεις).

Κι' ο κανακάρης, περιφρονώντας:

— Μην άπνυχής!... Έχω τον άναπτήρα μου!

(Ο Ρενέ περιφέρεται σ' ένα δωμάτιο επιπλωμένο απλά. Σαφνικά χτυπά η πόρτα. Ο Ρενέ γυρίζει το κεφάλι του, τρομαγμένος. Περαιτέρω ζεται ο Ζυλ, με χίλιες προφυλάξεις. Ο Ζυλ του φαίνεται ο Γιάτρος. Ο Ζυλ κάνει διατακτικά δυο - τρία βήματα μπροστά).

ΖΥΛ (προσπαθώντας να χαμογελάσει): Καλημέρα, Ρενέ.

ΡΕΝΕ (κάνει να χαμογελάσει, βλέπει όμως τον Γιάτρο, που έχει μπήγει στο μεταξύ στο δωμάτιο, και φωνάζει άγριεμένος): Βλέπεις έδω κανένα Ρενέ; Έδω μέσα είμαι μονάχα εγώ. Κι' εγώ είμαι κρύσταλλο!

ΖΥΛ (όπισθοχωρώντας τρομαγμένος): Καλημέρα, κρύσταλλο... (Γυρίζει πρὸς τὸν Γιάτρο και συνεχίζει χαμηλόφωνα): Κάνετε πολύ καλά, γιάτρε μου, που ήρθατε κι' έσείς...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Μά, δεν πρόκειται να μείνω. 'Ηρθα να σάς πω πως, μόλις χτυπήσατε αυτό έκει το κουδούνι, θάρη ένας νοσοκόμος να σάς συνοδεύει έξω.

ΖΥΛ (ρίχνοντας λοξές ματιές στο Ρενέ): Μου φαίνεται, γιάτρε μου, πως καλύτερα θα κέναντε να μείνετε, για καὶ ενδεχόμενο...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Δεν υπάρχει λόγος. Μη φοβάσαστε. Ο φίλος σας δεν είναι επικίνδυνος.

(Ο Γιάτρος φεύγει, αφήνοντας τον Ζυλ μόνο με τον Ρενέ. Ο Ζυλ δεν ξέρει τι να κάνει. Κι' όμως, ανήσυχος τὸν βισοῦρὸ Ρενέ. Περνούν έτσι λίγες στιγμές σιωπής).

ΖΥΛ (παίρνοντας την απόφαση να μιλήσει): Τι γίνεται, λοιπόν, Ρενέ;

ΡΕΝΕ (άποτομα): Σου είπα πως είμαι κρύσταλλο!

ΖΥΛ (κοιτάζοντας): Ναι, το ξέχασα πως είσαι κρύσταλλο... Τι να γινώσκω; Τι με κυττάς έτσι; Δεν θυμήθηκες ακόμα τὸν Ζυλ, τὸν παλιό παιδικό σου φίλο; Σου έφερα μερικά σοκολατάκια...

ΡΕΝΕ (άποτομα): Τὸν κακό σου τὸν καιρό! Είδες ποτέ σου κρύσταλλο να τρώει σοκολατάκια. (Σαφνικά, όρκειζοντας τον πόρτα, έδω ο Ζυλ, παρεμβαίνει τρομαγμένος. 'Α-κουμπά το αὐτό του στο πορτοφόλι, βεβαιώνοντας πως δὲν τὸν παρακαλούει κανείς από το διαδρόμο, κανει μεταβολή, πλησιάζει τὸν Ζυλ και τὸν πιάνει και τὰ δυὸ χέρια. Τὸ πρόσωπό του έχει αλλάξει έκφραση. Λάμπει τώρα από χαρά).

Μα τότε, ποιοι είναι οι άντρες που μπορεί να γίνουν σύζυγοι, ύστερα από έναν αισθηματικό δεσμό που γεννήθηκε στο διαστήμα των διακοπών;

Όσο και αν φαίνεται αυτό παράξενο, είναι οι αμετανόητοι εργένηδες, οι επαγγελματίες γυναικοκατακτητές, οι Δόν Ζουάν, που τριγυρίζουν πάντα από γυναίκες, εκείνοι που όρκειζονται πως προτιμούν τη λαίμητρη από το γάμο, εκείνοι που βεβαιώνουν πως δεν γεννήθηκε ακόμα η γυναίκα που θα τους σκλάβώσει, πως ο γάμος είναι ένα μακάβριο άστρο και πως αυτοί θα πεθάνουν ανύπαντροι, γιατί καμιά γυναίκα δεν θα τατορθώσει να τους περάσει το χαλκά στο λαιμό.

Κι' όμως, είναι αποδεξιμένο πως αυτοί ακριβώς, είναι οι άντρες, που μια γυναίκα μπορεί να κατακτήσει ευκολότερα, οι άντρες που γίνονται ύστερα οι πιο αφοσιωμένοι σύζυγοι.

Πάτερας και μητέρα αποφάσισαν να πάνε στον κινηματογράφο, να φινώντας μονάχοι στο σπίτι τα δικά τους.

— Κόττα μη πιάσης τὰ σπύρτα! Απειλεί ο κάπας αναρχοιστικός πατέρας (γιατί, καθώς είναι γνωστό, η μοντέρνα αναρχοιστική απαιτείται... τις απαγορεύσεις).

Κι' ο κανακάρης, περιφρονώντας:

— Μην άπνυχής!... Έχω τον άναπτήρα μου!

'Αγαπημένο άνδρόγυνο

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΡΕΝΕ: 40 ετών, εισοδηματίας. 'Υψος δισομάρτυρος. ΑΝΝΑ: 35 ετών, μά φαίνεται πολύ μεγαλύτερη με τὸ ντύσιμό της και με τὸ στριμμένο ὕψος της. ΖΥΛ, 45 ετών, φίλος του. ΕΝΑΣ ΓΙΑΤΡΟΣ.

λο μου στην έντελεια. 'Αρχισα να κοπανώ της 'Αννας από τὸ πρωί ως τὸ βράδυ πως είμαι από κρύσταλλο. Στο τέλος, τὸ πίστεψε και η ίδια και φρόντισε να μου εξασφαλίσει δωμάτιο σ' αυτήν την κλινική.

ΖΥΛ: Καλά η 'Αννα. Μά ο γιάτρός πὸς σ' εξέτασε;

ΡΕΝΕ: Αὐτὸς μονάχα τρελλὸς βλάπει μπροστά του. Με περιποιείται μ' εξαιρετικό ενδιαφέρον. Με θεωρεί ασυνήθιστη περίπτωση. 'Ενας άνθρωπος — κρύσταλλο! Μπαφίσιος από Μεγάλους Ναπολέοντες και 'Ισουλούς, Καίσαρες.

ΖΥΛ: 'Η γυναίκα σου έρχεται να σε δει;

ΡΕΝΕ (μελαγχολικά): 'Ερχεται, δυστυχώς. Κάθε Κυριακή. Για να με βασανίσει με τις γκρινιές της. Λίγο την γνώρισε, γιατί σε πήρε από κακό ματι και σ' έκανε να μην ξαναπαύσεις τὸ πόδι σου στο σπίτι μου. Θα την κατάλαβες, όμως, καλά.

ΖΥΛ: Ναι, πραγματικά. Λίγο ευνοική, λίγο ιδιότροπη.

ΡΕΝΕ: Δεν ξέρω καλύτερα στριγγίλα... 'Όπου και να ναι, θα φανή. 'Η ώρα της είναι.

(Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα η 'Αννα. Ο Ζυλ την χαϊρεύει, τρομαγμένος, μ' έλαφρά ὕποκλιση, ρίχνει στον Ρενέ μια ματιά συμπόνιας, και φεύγει).

ΑΝΝΑ (άγριεμένη): Τι ζητάς έδω αυτό τὸ παλιόμπαρο;

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΘΕΡΙΝΕΣ ΕΞΑΦΕΙΣ

Έν μέσω θέρους φλογερού και μέσω τὸν καυσάνων περιπατῶ ἐν ταῖς ὁδοῖς φλεγόμενος κι' ἰδρώνων κι' ἐν Ἀθίδα συνοδὸν ποθῶ, ὡς παῖδες τῶσον εἰς μάτην, φεῦ, ἀναζητῶ ἐρωτικῶδῃ δρόσῳ. 'Εφ' ὃ, ἐν ὀφει μανθάνω, ζωνοκρήνην και δίδω, βαδίζουσάν ἀνευ καλῶν, ἀρχαῖσι κνημίδων, ἐνδιστρίβω ἐν αὐταῖς και με πομπῶδες ὕψος μβανίζω ταύτας σθεναρῶς και πυθμενοκορυφῶς. Ὡρὼν τούτῳ ἐν ὁδοῖς Ἀθίδας εὐαλούςτος ἐξόμους και γυμνοπόδας και σφόδρα ξεμυρτασώτους, εἰς τὰς παρόδους ἱσταμαι τὰ μαλα πομπῶδες και παρακολούθῳ αὐτὰς με ὀμμα γαρίδος. Κι' ἰδὼν τὰς ἄλλας καθ' ὁδὸν ἐξωπλάτων Ἀθίδα, ἔτρεφον σπευδὼν πρὸς αὐτήν, ἀνοίξας τὴν ἀρίδα, ἀνεκράνον πεπονησῶν, πᾶν και τὸ ματάνιον! — Πᾶθεν ἐπρωμθευθίτε αὐτὸ τὸ φουστανάκιον! Κι' ὑπὸ αὐτὸ τὸ πρόσχημα, τούτῳ ἐν τῇ εὐδοίᾳ, ἠρδᾶμιν ψαύσεις γλαφυρὰς σαφῶς κι' ἄ- (διακρίτως) και ἐπεκτάσεις ἑκατον ταχέως κι' ἐν (σπουδῇ) ὅτε ἡ Μίς ἀνέκραξεν: — Πιάστε τὸν ἄ- (ναὶδῃ!) Κι' ἐνὶ ἐγὼ ἠμδάνισον μὴ πτοηθείς οὐ- (δὸλως) εἰς ἀστυφύλας ἑδραμεν, ὡς παῖδες ἀστυ- (στολῶς) κι' αὐτίκα με συνέλαβεν μεθ' ὕψους μου- (στηρίου) ἐφ' ὃ και σὰς ἀσπάζομαι ἐκ τού... κρα- (τητηρίου)!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

μην έφταναν ὅλα αὐτά, έδωξα με τις κλωστές τὴν ὕπνρεσία μας, έ- κεινο τὸ μῦθικο. Τὸ τσάκωσα στὸ πατάρι της κουζίνας, μαζί με τὸν βοήθο του θυρώρου... Μαλὼν μ' ὄλον τὸν κόσμο...

ΡΕΝΕ (καταλαβαίνοντας πως θὰ τὸν στρίψιν πραγματικά, οὐρλιαρίζει): Φύγε, Αἰκατερινὴ τὸν Μεδίκων, χά- σου ἀπὸ μπροστά μου, εἰδεμή...

ΑΝΝΑ (με κλαμένη φωνή): Με δῶχνεις, τὴ στιγμή που εἰτοιμάζο- μουν να σοῦ ἀποδείξω ἀκόμα μιὰ φορά πόσο σ' ἀγαπᾷ! Μοῦ ἔλειψες! Με βαραίνει ἡ μοναξιά. Δεν μπορῶ να κάνω μακρὰ σου! 'Ακουσέ με, λοιπόν: δὲν πρόκειται πιά να χωρί- στουμε.

ΡΕΝΕ (ἀνατριχίζοντας δολοκλή- ρος): Ξεχνῶς πως είμαι τρελλός; Δεν μπορῶ να γυρίσω σπίτι.

ΑΝΝΑ: Καὶ ποῖος σοῦ εἶπε τέ- τοιο πράγμα; ('Αποφασιστικά): 'Ε- γὼ θάρῶ να ἐγκατασταθῶ ἐδῶ.

ΡΕΝΕ (παρεχάλισμένος): 'Ε; Τι; Πᾶς; Μά, ἐσύ δὲν είσαι τρελλή.

ΑΝΝΑ: Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε. (Βγά- ζει τὸ καπέλλο και τὰ γάντια της). Τὴ νύχτα που μάς πέρασε, είχα ἀν- γρυπνῶ. Σκεπτόμουν πως ἔνα ἀν- τρόγυνο δὲν πρέπει να ζῇ χωρισμένο. 'Αν σὲ είχα κοντά μου, δὲν θὰ πο- νοῦναι μ' ὄλον τὸν κόσμο, δὲν θὰ μου ἔφταναν ὅλα. 'Εξομῶσινα μαζί σου. Γιατί σ' ἔχω ἀντρα;

ΡΕΝΕ (μηνιακός): Σ' εὐχαρι- στῶ για τὴν προτίμησή σου.

ΑΝΝΑ: 'Αποφάσισα, λοιπόν, να πιάσω τὸ δικαὸν δωμάτιο. Σ' αὐ- τὴν τὴν κλινική. Κι' ἐπειδὴ θὰ είμαι στε πάλι μαζί, θὰ δὴς τὴ εὐχαρίστη- σά περσάσου. ('Αλλάζει ὕψος, βλέ- ποντας να μπαίνει μέσα ο Γιάτρος. Προσπερνᾷ τὴν τρελλή): Χαίρε, 'Ιοῦλε Κασίρι! 'Η μελλοθάνατος σὲ χαιρετᾷ! Πῶς είσθε; Καλά;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ (με γουρλωμένα μάτια): Τὸ έκανε, λέει.

ΡΕΝΕ (ἐξάλλος): Μὴν της δί- νετε σημασία, γιάτρε μου! Τὸ κά- νει για να με καταστρέψῃ!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ (με ὄφρος σοδάρῳ): Για σταθετέ. 'Αφήστε τὴν να μι- λήσει.

ΑΝΝΑ (σάν να ἐμπνέεται): Μοῦ φαίνεται πως είμαι ἡ Ζάν ντ' Άρκ... (Τρομαγμένη) 'Ελθουν να με κάψουν ζωντανή!...

ΡΕΝΕ (ίκετευτικά): Μὴ τὴν πι- στεῖτε, γιάτρε μου, τὴ μέγαλα!

ΑΝΝΑ (πασιπασιονώντας τὸ σῶμα της με τὰ δυὸ τὴ χέρια): Θὰ λῶσω αὐτὸς, γιατί είμαι ἀπὸ κερ!!

ΡΕΝΕ (νοερῶς): Πιάζει, ἡ φω- κία, τὸ δικό μου κόλπο!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ (πιστεύοντας πως ἡ 'Αννα τρελλάθηκε πραγματικά): 'Η- συχάστε, κυρία μου, δὲν θὰ τοῦς ἀ- φίσω να σὰς ἀνεβάσουν στὴν πυ- ρά.

ΡΕΝΕ (παίρνοντας κατὰ μέρος τὸν γιάτρε, ἐμπιστευτικά): 'Ακού- στε με, γιάτρε μου, πρέπει να σὰς κάνω μιὰ ἐξομολόγησι. 'Η γυναίκα μου καμώματα τὴν τρελλή. Τὸ κά- νει μόνο και μόνο για να ἐγκατα- σταθῇ στὴν κλινική σας, και να με βασανίσει κι' ἐδῶ μέσα!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ (με εἰρωνική δυσπι- στία): Λέτε;

ΡΕΝΕ (πὸ χαμηλόφωνα, για να μὴν τὸν ἀκούσῃ ἡ 'Αννα): Δεν με πιστεύετε; Νομίζετε πως είμαι τρελ- λός; 'Ε, λοιπόν, σὰς πληροφορῶ πως δὲν είμαι τρελλός!...

'Ελεγα πως είμαι κρύσταλλο, για να με περά- σῃ ἡ γυναίκα μετ' τρελλο, να με κλειστὴ σὲ κλινική, να γλυτώσω ἀπ' αὐτήν.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ (περισσότερο εἰρω- νικά): Τότε, σὰν να λέμε, είστε και οἱ δυὸ καλά; 'Αφῶ είναι ἐτσι, μπο- ρεῖτε να φύγετε αἰσῶς ἀπὸ τὴν κλινική μου!

ΡΕΝΕ (μνιακός): 'Όχι, δὲν φεύ- γω! Είμαι τρελλός, είμαι κρύσταλ- λο. (Νοερῶς): Πουθεὶς, λοιπόν, δὲν ὀτρύνει σωτηρία;

ΑΝΝΑ (πλησιάζοντας τὸν Ρενέ): Τὸ κερὶ σὲ διατάσσει να πάρης τὴ σκούτα και να σκουπίσης γρηγορά τὸ δωμάτιο. Περιμένω ἐπισκέψεις, τὴ Μαρία 'Αντουανέττα, τὴ Μαρία Στιούαρτ και τὴ Μαρία τὴ Μαγδα- ληνή!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ (καθησυχαστικά): 'Ησυχάστε, κυρία μου, ἡσυχάστε και οἱ δυὸ... Θὰ στείλω ἀνθρώπους να σιγυρίσουν τὸ δωμάτιο, ἀφῶ περι- μέτε ἐπισκέψεις. (Φεύγει, λέγον- τας μετ' τοῦ ποῦ τοῦ). 'Ενδεχόμε- νη ἡ γυναίκα τρελλάθηκε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν καμὸ της, βλέποντας τρελ- λὸ τὸν ἀντρα της. Τὴ ἀγαπημένο ἀν- τρόγυνο!...

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΑΓΗΤΕ από τις περσιές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ

ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
Η υπερτίμηση δεσμεύεται τελείως. ΑΝΔΡΩΝΑ - ΥΠΕΡΒΥΝΑ. Είμαστε άσυνδυάσιμοι, μοναδικοί στο Βαλκάνιο. ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΜΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΙΣΗ ΠΑΛΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ ΡΙΛΑΝΤΑ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 - ΚΟΛΛΗΝΑΚΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΑΙ ΔΡΕΦΑΝ ΤΗΛ. 612010

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Αντιρυτιδικά, σπασμολιτικά του σίκου, μάλα από θάνατα και κυτταρικά εκχυλίσματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΑΠΟΚΤΗΣΤΕ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΕΦΟΔΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Αλλά και μιάς άσπευτης πηγή χαράς, μαθαίνοντας και σεις να σχεδιάζετε, να ακιμαζέτε, είτε κατά να ζωγραφίζετε με σπουδή στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε. Ζητήστε μας πληροφορίες και δωρεάν αναλυτικό τεύχος, εικονογραφημένο με έργα και σκίτσα μαθητών μας, όπως το παραπλεύρως εκτελεσμένο από μαθητή μας ναυτικό, σ' ένα ταξίδι του. Από τις επαρχίες γράψτε μας, χωρίς υποχρεώσεις σας. ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ. Σχεδίου - Ζωγραφικής - Σημειού 10, 14 θήκες (Κεντρική Έδρα: Παρίσι). Ακόμη για λίγες ημέρες, ειδικό όρο έγγραφος.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται: 28ης Οκτωβρίου 54, 9-11 & 4-6 μ.μ. - Τηλ. 810-807. Οικία 'Αγ. Αλεξάνδρου 10, Παλ. Φάληρον, τηλ. 99-746

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

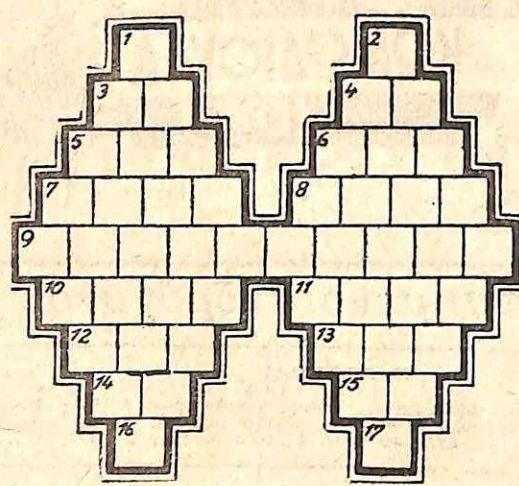
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της 'Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς απόστασης). Δέχεται καθ' έγκληση 9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. - 6ος Μεταδότης 25, Α' όροφος (στάσις Μουσείου). Τηλέφωνο 810.975.

ΕΙΡΗΝΗ ΔΟΣΑΡΑ - ΛΑΓΙΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Τ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΜΑΙΕΥΤΙΚΗΣ & ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΛΙΝΙΚΗΣ Γ.Κ.Ν.Α. 'Αχαρνών 1 (Πλατεία Βάθης), Τηλ. 537.350, 'Αθήναι.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατήσιον και Σκουρνάρα 28 (παρά την 'Ομόνοϊαν) 9-2 και 5-7 1/2 μ.μ. Τηλέφ. 523.708.

Για μικρούς

Δίδυμη διπλή πυραμίδα

Ξεκινώντας από τα τετραγωνίδια 1 και 2, μέσα στα οποία θα τοποθετήσετε το ίδιο φωνήεν, συμπληρώστε ακολουθώντας το σχέδιο με λέξεις, των οποίων σας δίνουμε πιά κάτω τις σημασίες.

Για κάθε λέξη, μέχρι την ένατη, θα χρησιμοποιήσετε όλα τα γράμματα της προηγούμενης, αναγραμματισμένα ή όχι, συν ένα καινούριο. Στη συνέχεια δε, η κάθε λέξη θα σχηματίζεται με τα γράμματα της προηγούμενης, μείον ένα, για να φτάσετε στα τετραγωνίδια 16 και 17, μέσα στα οποία θα τοποθετήσετε το ίδιο φωνήεν, που είχατε βάλει και μέσα στα δύο πρώτα (1 και 2).

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- 1) Φωνήεν.
- 2) Φωνήεν.
- 3) Όσος των αρχαίων Αιγυπτίων.
- 4) Αρχή υποθέσεων.
- 5) Προστακτική που παραπέμπει.
- 6) Τελικός σύνδεσμος.
- 7) Άνθη.
- 8) Τ' αποκτούμε με χρήματα.
- 9) Ένα εθνικό ίδρυμα.
- 10) Γνωρίζω (άρχ.).
- 11) Εγκωμιάζω.
- 12) Πρόθεσις.
- 13) Σύντομη απάντησις.
- 14) Μόριο που δηλώνει επίτασις.
- 15) Άνθη.
- 16) Φωνήεν.
- 17) Φωνήεν.

Κινηματογραφικό παιχνίδι

Σε κάθε κατωτέρω ομάδα, που αποτελείται από τους τίτλους τεσσάρων κινηματογραφικών έργων, παραλείψαμε μία λέξη, που είναι ή ίδια και στους τεσσάρους τίτλους. Φυσικά δεν είναι πάντα στην ονομαστική, αλλά και στη γενική, στην αιτιατική ή και στον πληθυντικό αόριστο.

Π.χ.: «Καλοκαίρι στη Φλόριντα» — «Καλοκαίρι και καταχνιά» — «Βίαιο καλοκαίρι» κλπ.

- 1) «Η ... με το μαστίγιο».
- 2) «Η ... και ο Διάβολος».
- 3) «Η ... που ... μου».
- 4) «Η ... θέλει δουλειά».

- 2) «Ο ... των 7 θαλασσών».
- 3) «Ο Ντέιβιντ Κρόκετ και οι ...».
- 4) «Οι ... του κόκκινου ποταμού».
- 5) «Ο κόκκινος ...».

- 3) «Ο ... με την άσπρη μπλούζα».
- 4) «Εξή μάτια είδαν τον ...».
- 5) «Ο ... έρχεται κάθε βράδυ».
- 6) «Μεσάνυχτα, η ώρα του ...».

- 4) «... μετά τα μεσάνυχτα».
- 5) «Δέ έννοι για ένα τέλειο ...».
- 6) «13 ... ζήτων έννοχο».
- 7) «Το ... του έσπερος 13».

- 5) «... άγωνίας».
- 6) «Ο κόσμος την ...».
- 7) «Η ... των εκδιητών».
- 8) «Λουλούδι της ...».

- 6) «Οι δύο ίππότες της ...».
- 7) «Μονομαχία στην πράσινη ...».
- 8) «Απόσπασμα της ...».
- 9) «Δραπέτης της ...».

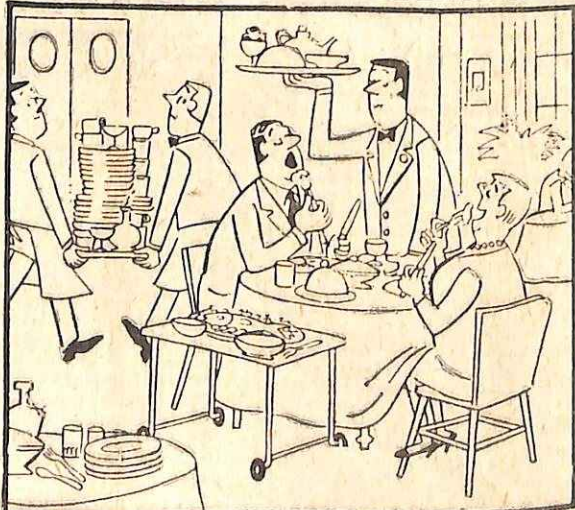
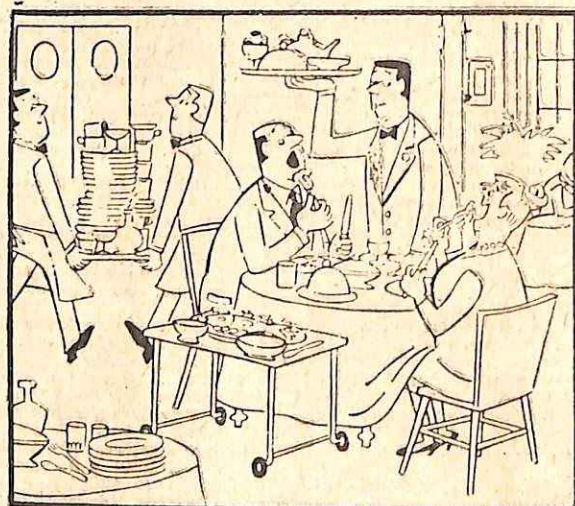
- 7) «Ιστορίες του ...».
- 8) «... από γρασίδι».
- 9) «Αν μπορούσε να μιλήσει το ... μου».
- 10) «Δύο έννοι στο ίδιο ...».

Έπαναφέρετε την τάξη

Στην πρώτη στήλη (αριστερά) σας δίνουμε τα ονόματα ζώων, φυτών κλπ. και στη δεύτερη στήλη (δεξιά) τι ακριβώς αντιπροσωπεύουν οι ονομασίες αυτές. Η σειρά όμως των χαρακτηριστικών στη δεύτερη στήλη δεν είναι κανονική. Βάσει των ονομάτων της πρώτης στήλης, προσπαθήστε να επαναφέρετε την τάξη στη δεύτερη, βρίσκοντας σε ποιά ακριβώς όνομα αντιστοιχεί ο χαρακτηρισμός της δεύτερης στήλης:

1) Υπερίκον	= Πτηνόν.
2) Σαβίνη	= Μαλάκιον.
3) Ρούσα	= Θηλαστικόν.
4) Μαίνις	= Φυτόν.
5) Υδρος	= Φάρμακο.
6) Έγκυκλον	= Όφις.
7) Σωμωτερία	= Ψάρι.
8) Ναυτίλος	= Έντομον.
9) Έρμας	= Δέντρο.
10) Εκλειγμα	= Ένδυμα.

20 μικροδιαφορές

Οι δύο αυτές εικόνες φαίνονται εκ πρώτης όψεως έντελως όμοιες, μα διαφέρουν μεταξύ τους σε 20 σημεία. Αν θέλετε να υπερηφανευτείτε για την παρατηρητικότητα σας, πρέπει να βρείτε και τις 20 μικροδιαφορές μέσα σε 3 λεπτά της ώρας.

Το παιχνίδι γίνεται πιά ένδιαφέρον, αν πάρουν μέρος σ' αυτό δύο ή και τρεις παίκτες συγχρόνως. Κερδίζει τότε σ' αυτόν που θα βρει πρώτος και τις 20 μικροδιαφορές, ή εκείνος, που θα βρει τις περισσότερες μέσα σ' ένα χρονικό διάστημα, που καθορίζεται προκαταβολικά, από τους ίδιους τους παίκτες.

Οι λύσεις στη σελίδα 86

ΕΝΑΣ ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

1) Η Έκφρασις «σεξουαλική διαπαιδαγώγησις» συγκεντρώνει δύο ξεχωριστά προβλήματα: α) Την πληροφορία, δηλαδή το πρόβλημα του πώς θα δώσουμε στα παιδιά μία γνώση γύρω από τη φυσιολογική και την ανατομία της σεξουαλικής ζωής, πώς θα τους αποκαλύψουμε αυτές τις πραγματικότητες, αυτά τα μυστήρια που τα άνησυχούν και τα βασανίζουν. β) Το καθήκον να τα βοηθήσουμε να καταλάβουν ότι το σεξουαλικό ένστικτο, όπως όλα τα άλλα, πρέπει να θεωρηται ανεξάρτητο από τη θέλησι και τη λογική, αλλά και να υποτάσσεται στους νόμους τους.

2) Μέσα στο περιβάλλον της οικογενείας, η σεξουαλική διαπαιδαγώγησις προσφέρεται με τον πιο σωστό και αποτελεσματικό τρόπο.

3) Αν μέσα στην οικογενειακή ατμόσφαιρα υπάρχει αρκετή εμπιστοσύνη και ψυχολογική επικοινωνία κανένα θέμα δεν πρέπει να θεωρηται «ταμπού». Τότε, η σεξουαλική διαπαιδαγώγησις δεν παρουσιάζει πιά προβλήματα, και το σημαντικό είναι πώς το παιδί αισθάνεται το δικαίωμα να γνωρίσει το κάθε τι και να δείξει πώς το ξέρει, χωρίς να κρύβεται και χωρίς να ντρέπεται γι' αυτό.

4) Οι απαντήσεις στις διάφορες ερωτήσεις του παιδιού πρέπει να είναι ανάλογες με την ηλικία και την πνευματική ανάπτυξή του.

5) Η λογική επιβάλλει να απαντάμε κάθε φορά ανάλογα με την περίπτωση χωρίς να προχωρούμε ποτέ πιά μακριά απ' όσο ζητά το παιδί, αλλά και χωρίς να υπερηφονούμε τις δύσκολες ερωτήσεις του. Μπορούμε μόνο να πούμε στο παιδί πώς θα του απαντήσουμε αργότερα (ύστερα από μερικές ώρες), για να μπορούμε στο μεταξύ να προετοιμάσουμε την εξήγησι που θα του δώσουμε, όταν η ερώτησι του μας έχει βρή άπρωτοιμαστους.

6) Όταν τα παιδιά δεν κάνουν πιά ερωτήσεις πάνω σε ώριμα θέματα, αυτό συμβαίνει συνήθως επειδή οι μεγάλοι, χωρίς ίσως να ανησυχούν, αρνήθηκαν κάποια απάντησις ή έδωσαν μία απάντησις πολύ άοριστη ή παράλογη σε κάποια δύσκολη ερώτησι τους.

7) Η έγκυρσσύνη και η γέννησι είναι θέματα που μπορεί να συζητηθούν με τον πατέρα και με τη μητέρα, παρ' όλο που η μητέρα είναι περισσότερο «ειδική» γι' αυτά. Αντίθετα, οι σεξουαλικές σχέσεις είναι ένα θέμα, το οποίο είναι προτιμότερο να συζητηθεί το παιδί με τον πατέρα του, αν είναι άγατρο, ή με τη μητέρα, αν είναι κορίτσι. Γι' αυτό υπάρχουν πράγματα, που είναι πιά φυσικό να συζητούνται «ανάμεσα σε γυναίκες» ή «ανάμεσα σε άντρες».

8) Η σεξουαλική διαπαιδαγώγησις, μέσα στο περιβάλλον της οικογενείας, δεν απαιτεί πάντα μία ιδιαίτερη συζήτησι. Όπωςδήποτε, όμως, αν θέλετε να αντιμετωπίσετε, χωρίς να φοβάστε, τα ερωτήματα που σας απασχολούν, πού να μη δίνή την έντυπσσι ότι την προκαλέσατε με το σκοπό να συζητήσετε αυτό το θέμα, δίνοντάς του έτσι υπερβολική σημασία και επισημότητα.

9) Όσο για τον τόνο της πληροφορίας, πρέπει να μείνι όσο το δυνατό πιο φυσικός, για να μην άνοηται το παιδί να υποθέσει περισσοτερα πράγματα από εκείνα που του λέτε. Εκείνο που είναι αλήθεια, είναι το γεγονός ότι οι μεγάλοι, όταν τα παιδιά τους ερωτούν, όπως και η βιολογική του ανάπτυξι.

Δεν μπορείτε, λοιπόν, να υποστηρίξετε, πώς εκπληρώσατε όλο το καθήκον σας επειδή έχετε φροντίσει για τις υλικές ανάγκες των παιδιών σας και τους έχετε διαδάξει με φέρωνται με καλούς τρόπους. Δεν είναι αρκετό να τους προσφέρετε τις διαιτησίες, που απαιτούνται για μία ισορροπημένη σωματική ανάπτυξι, να τα προστατεύετε από τα ρεύματα, να τα βοηθάτε στα μαθήματά τους, να τα καθοδηγήτε επαγγελματικά.

Υπάρχει ένα παιδί στο σπίτι

ΜΗΤΕΡΕΣ, ΔΣ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Μην αφήνετε αναπάντητες τις άποριές του παιδιού, ύποτις κι' αν είναι.

όχι σε άλλους.

10) Ανάμεσα στους κυριότερους σκοπούς της σεξουαλικής διαπαιδαγώγησας, είναι η προετοιμασία για τον έρωτα — με την ευρύτερη σημασία αυτής της λέξεως. Είναι σαν να λέμε πώς προετοιμάσουμε το παιδί για τη μελλοντική ζωή του, πράγμα που απαιτεί να λαβούμε υπ' όψιν το φύλο του και να του καλλιεργήσουμε τα ιδανικά και τις αρετές, που είναι απαραίτητα για έναν άντρα ή για μία γυναίκα.

Αγαπητές μητέρες, είναι άνωφελο να προσποιηθούμε πως δεν βλέπουμε την πραγματικότητα. Σύμφωνα με τα στατιστικά συμπεράσματα, το 10—15% των παιδιών παρουσιάζει φανερά συμπτώματα έλλειψως προσαρμογής. Οι ψυχολόγοι υπογραμμίζουν ότι «η ψυχολογική ανάπτυξι του παιδιού άρκεται στα χέρια των γονέων, όπως και η βιολογική του ανάπτυξι».

Δεν μπορείτε, λοιπόν, να υποστηρίξετε, πώς εκπληρώσατε όλο το καθήκον σας επειδή έχετε φροντίσει για τις υλικές ανάγκες των παιδιών σας και τους έχετε διαδάξει με φέρωνται με καλούς τρόπους. Δεν είναι αρκετό να τους προσφέρετε τις διαιτησίες, που απαιτούνται για μία ισορροπημένη σωματική ανάπτυξι, να τα προστατεύετε από τα ρεύματα, να τα βοηθάτε στα μαθήματά τους, να τα καθοδηγήτε επαγγελματικά.

αίσθηματικής διαπαιδαγώγησας των παιδιών σας και της προετοιμασίας για να αντιμετωπίσουν τη ζωή απ' όλες τις πλευρές της και σε όλα τα «γιατί» της, ακόμα και στα πιο δύσκολα. Μα, για να το κατορθώσουν αυτό, χρειάζονται γνώσεις ήθικές, ψυχολογικές, φυσιολογικές, βιολογικές και ανατομικές, προσαρμοσμένες στην ηλικία τους και ανάλογες με την πνευματική τους ανάπτυξι.

Το έπεισόδιο του Σουηδέζου μαθητή, είναι δέδαία μία περίπτωση ξεχωριστή, ένα γεγονός τραγικό. Μα πόσα μικρότερα, σιωπηλά δράματα συμβαίνουν στην ψυχή των αγοριών και των κοριτσιών, επειδή δεν γνωρίζουν όσο πρέπει τα προβλήματα που άφορουν τη γέννησι του ανθρώπου, τις σχέσεις ανάμεσα τα δύο φύλα!

Αυτή η έλλειψι γνώσεων και προετοιμασίας δεν περιορίζεται, όπως συμβαίνει για μία σχολική ύλη, σε απλά «κενά», που δεν είναι δύσκολο να συμπληρωθούν με περισσότερη μελέτη, αλλά δημιουργεί συμπλέγματα, άβεστιάτητες, δυσκολίες, ήθικές διαστροφές, εσφαλμένες απόψεις, με αποτέλεσμα συχνά άνεπαισθήτως.

ΠΟΛΛΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ ΣΚΑΝΔΑΛΙΖΟΝΤΑΙ

Γιατί να μη γκρεμίζετε λοιπόν τον τοίχο της σιωπής, που είναι φτιαγμένος από άνοψη υποκρισία και από ποιητικά ψέματα;

Καταλαβαίνουμε πολύ καλά πόσο δύσκολο είναι για σας να αντιμετωπίσετε ένα πρόβλημα τόσο λεπτό. Ίσως οι μητέρες σας, με τη σιελά τους, δεν σας είχαν πιά τίποτα — ή ελάχιστα πράγματα — και γι' αυτό δεν ξέρετε κι' εσείς πολλά, για να τα πείτε στα παιδιά σας.

Μα υπάρχουν τόσα βιβλία, που μπορείτε να συμβουλευθήτε, υπάρχουν γιατροί από τους οποίους μπορείτε να ζητήσετε εξηγήσεις. Δεν χρειάζεται η υποκρισία, είναι άνωφελι η ντροπή. Όταν έχετε μία δυσπεψία, ντρέπεστε να μιλήσετε γι' αυτή την άνωμαλία του εντερικού συστήματος; Αυτό το θέμα, βέβαια, δεν μπορείτε να το συζητήσετε σ' ένα σαλόνι. Μα αν βρεθήτε ανάμεσα σε φίλες σας, θα μιλήσετε σίγουρα γι' αυτή την κατάσταση σας και θα ακολουθήσετε τη συταγή, που θα σας δώσουν, για τους πόνους στο στομάχι ή για τις γαστρικές ενόχλησεις.

Και να φαντασθήτε, πώς πριν από πενήντα χρόνια μία αληθινή «αυρία» έπρεπε να άνοη ή να προσποιηται πως άγνοούσε, ότι είχε στομάχι και έντερα. Έπρεπε ακόμα να άνοη, πώς είχε πόδια και σε περίπτωση άνωμολης τα άνωμαλικά «αυρία». Στην εποχή της βασιλείας των Βικτωριανών της 'Αγγλίας, μία κορία δεν έλαχε ποτέ τη λέξι «πόδια», ούτε όταν έπρόκειτο για τα πόδια ενός τραπέζιού ή μιας κορμίσας.

Εκείνη την εποχή ακριβώς, είχε επιβληθεί και η μόδα των καλυμμάτων από μεταξωτό ύφασμα ή βελούδο, που σκέπαζαν τα πόδια των επιτών μέχρι το πατάκι.

Μα αν η συγκρισι του γεννητικού συστήματος με το πεπτικό σας φαίνεται λίγο δυσάρεστη, μπορούμε θαυμάσια να συγκρίνουμε το γεννητικό σύστημα με το αναπνευστικό.

Δεν έχετε μιλήσει ποτέ για δρόνους και για πνεύμονες στα παιδιά σας, όταν θέλετε να τα προστατέψετε από πιθανά άρρώστα; Στην οργανισμό μας όλα τα όργανα έχουν μία σημαντική λειτουργία και όλα είναι συνδεδεμένα μεταξύ τους για τη φυσιολογική ισορροπία. Είναι φυσικό, πιά, δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τελεία τις διαφορές ανατομικές λεπτομερείς του ανθρώπινου σώματος. Μα τα σημαντικότερα μέρη του, πρέπει να είναι γνωστά, όπως και οι λειτουργίες τους.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η αλήθεια δεν προσβάλλει.

Επτά μέρες δίαιτας για να αποτοξινωθείτε

Έχετε μια εβδομάδα ελεύθερη για να την αφιερώσετε μόνο στον εαυτό σας; Ή ειδικός της διαιτητικής σας συμβουλευτή να ακολουθήσετε αυτή τη δίαιτα, που οι Αμερικανοί την αποκαλούν «δίαιτα αποτοξίνωσης». Θα αποτοξινώση τον οργανισμό σας και θα τον βοηθήσει να αποβάλει τα περιττά λιπώδη.

ΕΡ.: Στην πρώτη περίοδο του καλοκαιριού, πρέπει να ακολουθήσουμε μια δίαιτα, για να αποτοξινώσουμε τον οργανισμό από τις χειμερινές σκουριές;

ΑΠ.: Αυτή είναι η πιο κατάλληλη στιγμή, γιατί, μετά την χειρική εποχή, είναι πραγματικά απαραίτητο να αποτοξινώσουμε τον οργανισμό από τις τοξίνες, που συσσωρεύθηκαν στο διάστημα του χειμώνα, όταν η δίαιτα ήταν γενικά πλούσια σε λίπη, πρωτεΐνες και οινόπνευμα. Δυστυχώς, έχουμε συχνά τη συνήθεια να τρώμε φαγητά, που ικανοποιούν τη γαστήρ, αλλά έχουνται συχνά σε αντίθεση με τη διαιτητική. Αυτή την εποχή, όμως, που η γη είναι πλούσια σε χορταρικά και σε φρούτα, μπορούμε ευκολότερα να ακολουθήσουμε μια διατροφή πιο υγιεινή, που να βασίζεται αποκλειστικά στα προϊόντα.

ΕΡ.: Τι έννοιες λέγονται αποτοξινωτική δίαιτα;

ΑΠ.: Υπάρχει ένα σύστημα διατροφής, ικανό να ξεκουράσει τον οργανισμό από τις κακές διαιτητικές συνήθειες, από την υπερκόπωση και από καταχρήσεις κάθε είδους, από σφάλματα στα οποία έχουν, από προστεθούν καθημερινά άλλα σφάλματα. Πάνω σ' αυτό το θέμα, καλό θα ήταν να κάνουμε κάθε τόσο έναν έλεγχο συνειδήσεως: Τα έντονα μένα νεύρα, η άγχωση, η ανησυχία, που χαρακτηρίζουν τη σύγχρονη ζωή, καταστρέφουν πολλές φορές την ικανότητα μας για εργασία. Η κόπωση και ο έλλειψμος αποκαλύπτουν πως οι δυνάμεις μας εξαντλούνται, πως ο οργανισμός μας έχει ανάγκη από κάποια χαλάρωση. Χρειάζεται με άλλα λόγια να αποτοξινωθεί, αποβάλλοντας τα δηλητήρια, που συσσωρεύονται, σιγά-σιγά μέσα του. Απ' αυτή την ανάγκη, προέρχεται και η συνήθεια των γυμναστικών, που βοηθούν, στο τέλος κάθε εβδομάδας, τον οργανισμό να ξεκουραστεί. Μά, για μια πραγματική αποτοξίνωση, είναι απαραίτητη και η κατάλληλη διατροφή.

ΕΡ.: Πώς σχηματίζονται αυτά τα δηλητήρια;

ΑΠ.: Ένας υγιής οργανισμός, θάπρεπε να έχει μια εναλλαγή εισερχομένων και εξερχομένων, τόσο καλώς ισορροπημένη, ώστε να μην απομένουν υπολείμματα ή σκουριές. Όσο πιο τέλεια γίνεται αυτή η εναλλαγή, τόσο καλύτερη είναι η υγεία. Η διατροφή, βασικός παράγοντας της ζωής, δεν είναι παρά μια αδιάκοπη αλληλοδιαδοχή από αφομοίωση και αποβολή. Η κατάσπαση της υγείας μένει τέλεια, μόνον όταν υπάρχει μια σωστή αναλογία ανάμεσα στα τρόφιμα που προσφέρουμε κάθε άτομο στον οργανισμό του, σ' εκείνα που αφομοιώνονται, και στα εξερχόμενα ούσια που αποβάλλονται. Έπομένως, μια τροφή σωστά διαλεγμένη, μπορεί να συμβάλει αποφασιστικά στην εργασία κατασκευής και επίσκεψης των ιστών από απομάκρυνση θύων βλαβερών στοιχείων, που είναι τα τελακά προϊόντα της εναλλαγής και που αποβάλλονται από τα έντερα, τα νεφρά, το δέρμα, το αναπνευστικό σύστημα.

Αν, αντίθετα, οι ούσιες αυτές συκρατούνται, από τον οργανισμό ή αποβάλλονται μόνο κατά ένα μέρος, καταλήγουν να γίνονται τοξικά προϊόντα, δηλαδή δηλητήρια ικανά να καθυστερήσουν ή και να αλλοιώσουν την πορεία της εναλλαγής της ύλης, προκαλώντας αποσυνθέσεις και ζυμώσεις, που δημιουργούν μια πραγματική αποτοξίνωση. Σ' αυτή τη δηλητηρίαση, ο οργανισμός προβάλλει ως ένα ώριμο όριο, την αντίστασή του, με τους διάφορους μηχανισμούς αυτοπροστασίας, όπως είναι η ανωρεσία, που ακολουθεί τις περιόδους υπερβολικής διατροφής, ο έμετος ή η εμετοειδής, που μπορεί να εκδηλωθούν ύστερα από ένα φαγητό πολύ δυσπεπτικό και άθρονο.

ΕΡ.: Ποιές βλάβες μπορούν να επιφέρουν στον οργανισμό αυτές οι τοξικές ούσιες;

ΑΠ.: Οι βλάβες μπορούν να εκδηλωθούν με ξαφνικές και άδεις κρίσεις (καλικός, έμετος, δυσεντερία), με επεκταμένα λιγώδη ή περισσότερο σφοδρά, από περίπτωση σε περίπτωση. Μπορούν όμως επίσης να πάρουν τη μορφή μιας προοδευτικής τοξινώσεως, που οφείλεται στη συσσώρευση αυτών των ουσιών στα διάφορα όργανα εξ αιτίας — όπως είπαμε και πιο πάνω — διαιτητικών καταχρήσεων, υπερβολικής κόπωσης, κακών συνθηκών, που αναγκάζουν το άτομο να παραμείνει τους διαιτητικούς κανόνες, μιας υγιεινής ζωής. Προκαλεί για καταστάσεις που δημιουργούνται σιγά-σιγά, όπου, χωρίς να εκδηλώνονται με μια συγκεκριμένη αρρώστια, γιατί η αρρώστια (αν μπορούμε να την ονομάσουμε έτσι), έχει αρχίσει να κάνει την ύπουλη εγκατάστασή της στον οργανισμό, από τότε που τα εισερχόμενα και τα εξερχόμενα, δεν φτάνουν σε κάποιο ισοζύγιο.

Από εκείνη τη στιγμή, η δηλητηριώδης επίδραση έχει αρχίσει να ενεργεί πάνω στους ιστούς και τα όργανα, στα οποία συσσωρεύονται οι τοξικές ούσιες. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, ακόμα, ότι αυτή η κατάσταση της διατροφικής τοξινώσεως, μπορεί να επιδεινωθεί από τη νικοτίνη, το αλκοόλ, τις διεγερτικές ούσιες, που αθέτοντας το άτομο σε διάφορες ασθένειες.

ΕΡ.: Ποιές είναι οι σκοπός μιας αποτοξινωτικής δίαιτας;

ΑΠ.: Αυτές οι δίαιτες μπορούν να συγκριθούν με μια γενική καθαριότητα του οργανισμού, και γι' αυτό οι Αμερικανοί τις αποκαλούν «δίαιτες αποτοξίνωσης», εξ αιτίας της αποτοξινωτικής ενέργειάς τους, που αποβάλλουν τον οργανισμό από τις διάφορες σκουριές. Οι δίαιτες αυτές είναι χρήσιμες σε όλους: στους παχείς, στους αδύνατους, στους γέρους, στους νέους, μα ιδιαίτερα σ' εκείνα τα άτομα που τρώνε πολλά λιπώδη, άμυλα, ζάχαρη, και δεν φροντίζουν να προμηθεύουν στον οργανισμό τους πρωτεΐνες, βιταμίνες και μεταλλικά άλατα.

Από το παρόν τεύχος του «ΘΗΣΙΑΤΡΟΥ», δορίζει μια νέα σειρά που ενδιαφέρει όλους:

Η ΔΙΑΙΤΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΗΛΙΚΙΑ

Η σωστή διατροφή αποτελεί την απαραίτητη βάση για την υγεία και την ευεξία του οργανισμού. Παράγει όμως μια διαφορετική «σωστή διατροφή» για το παιδί που παίζει στο σχολείο, για τη γυναίκα που περιμένει μωρό, για τα άτομα που πλησιάζουν στα γηρατειά ή και για μια γενική αποτοξίνωση του οργανισμού. Ποια διατροφή χρειάζεται από περίπτωση σε περίπτωση; Θα το μάθετε διαβάοντας τη νέα αυτή σειρά του «ΘΗΣΙΑΤΡΟΥ».

Η ΔΙΑΙΤΑ

Επομένως, έχουν το σκοπό να ξεναγάδουν σε τάξη τον οργανισμό, να διώξουν κάθε τι το περιττό, να του προμηθεύουν ό,τι του λείπει, αποκαθιστώντας την ισορροπία και την ευεξία του. Εκτός απ' αυτό, προσφέρουν ένα συναισθηματικό ανακούφιση, χαλαρώσεις, ενισχύουν τις δυνατότητες εργασίας και αποτελούν, όταν εφαρμόζονται με ακρίβεια και μέθοδο, ένα θαυμάσιο μέσο αμύνης για τις ασθένειες και το πρόωγο γήρας.

ΕΡ.: Ποιές είναι οι γενικές γραμμές αυτές οι δίαιτες;

ΑΠ.: Βασίζονται στα φρούτα και τα όωα χορταρικά. Λέγεται πως η κατανομή των ωμών χορταρικών είναι ένα είδος επιστροφής στη φύση, γιατί σ' αυτή την κατάσταση το προϊόν διατηρεί ανέπαφες όλες τις φυσικές ιδιότητές του. Το προϊόν είναι να τρώγονται τα όωα χορταρικά στην αρχή του γεύματος, χωρίς αλάτι (ή απαιτούμενη όσο αλάτι προσφέρεται στον οργανισμό από τα άλλα τρόφιμα).

Επίσης το γιαούρτι: και το γάλα, θεωρούνται σαν ιδεώδεις τροφές, γιατί περιέχουν όλα τα σημαντικότερα θρεπτικά στοιχεία. Το κρέας, αντίθετα, αποφεύγεται, αλλά τα απαραίτητα αμινοξέα υπάρχουν στις πρωτεΐνες του γάλακτος. Τα λιπαρά περιλαμβάνονται σημαντικά, για να φέρουν να ξεκουραστεί το σπαστικό, που αναλαμβάνει την αφομοίωση τους, και οι αρτηρίες, που τα τοιχώματά τους είναι συχνά σκεπασμένα από αυτά. Οι έρεβ.τικές ούσιες, όπως ο καφές, το τσάι, το αλκοόλ, αποφεύγονται, φυσικά. Επίσης, αποφεύγεται, η χρήση μαρμελάδας, γιατί περιέχει πολύ ζάχαρη.

ΕΡ.: Μια αποκλειστική αποτοξινωτική δίαιτα;

ΑΠ.: Μια τέτοια δίαιτα, μπορεί να υποδειχθεί και να είναι ωφέλιμη, φτάνει να μην υπάρχουν ιστορικές αντενδείξεις (κολικοί, ασθένειες του ήπατος, γαστροεντερικές). Πρέπει, όμως, να έχουμε υπ' όψη μας πως, για να αντιμετωπιστούν με κάποιες ανάγκες του οργανισμού, θα έπρεπε να νισμούμε μια τέτοια ποσότητα γάλακτος (περίπου ένα λίτρο κιλό), που είναι δύσκολο να το ανεχθεί ο οργανισμός, για μακρό χρονικό διάστημα. Γι' αυτό, είναι προτιμότερο να συμπληρωθεί η γαλακτοτροφία, και με μερικά φρούτα, ακόμα κι' αν θα την ακολουθή κανείς μόνο μια μέρα την εβδομάδα.

ΕΡ.: Πόσο διαρκεί κατά κανόνα μια αποτοξινωτική δίαιτα και ποιοι είναι οι κανόνες της;

ΑΠ.: Διαρκεί επτά ημέρες, και θα ήταν καλό να εφαρμόζεται σε μια περίοδο αναπαύσεως από κάθε εργασία.

Οι βασικοί κανόνες της είναι:

Μια επίσκεψη στο γιατρό, που μάλλον θα δώσει ένα χρώμα υπέρχρονου αντενδείξεων.

— Πρώτο δείπνο όχι πριν από τις οκτώ και το βράδυ στο κρεβάτι, όχι αργότερα από τις έννιά.

— Ένας περίπατος μίας ώρας το πρωί και μίας ώρας το απόγευμα, αν είναι δυνατόν σε μια περσική ήσυχη και δέντροφυτευμένη.

— Αποχή από καπνό, καφέδες, αλκοόλ και κούραση.

— Ένα καθημερινό μπάνιο, ύστερα από τον απογευματινό περίπατο.

— Καμιά υποχώρηση στον περσισμό των φαγητών ή των ποτών, που δεν επιτρέπονται από τη δίαιτα.

— Κάθε δύο μέρες, πίνετε το βράδυ πριν κοιμηθείτε, ένα αφέψημα από μολόχα.

ΕΡ.: Η αποτοξινωτική δίαιτα, ωφελεί και την επιδερμίδα;

ΑΠ.: Ναι, και σε μεγάλο βαθμό μάλιστα. Της δίνει ένα χρώμα υγείας, ώραίο και φωτεινό, που καθαρίζεται τη γενική ευεξία του οργανισμού.

ΤΑ «ΜΕΝΟΥ» ΓΙΑ ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΕΣ

Πρώτη ημέρα

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα από πορτοκαλί, μισό αφέψημα από καρότο, 150 γραμ. γάλα, μισό καρότο, 150 γραμ. γάλα, 30 γραμ. μαύρο ψωμί αλείμενο με βούτυρο. Κομπόστα από 100 γραμ. μήλα, 100 γραμ. γαρύφαλα, ένα πορτοκαλάκι, καρυκευμένο με χυμό λεμονιού και δύο κουταλιές ζάχαρη, ένα φλυτζάνι νερό ζεστό με φλούδα λεμονιού και ζάχαρη.

Όρα τέσσερις: Ένα αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: 70 γραμ. σαλάτα αντιστοιχισμένη με μια κουταλιά ζάχαρη, 200 γραμ. φρούτα της εποχής, καρυκευμένα με δύο ξεφλουδισμένα ντομάτες, δύο κουταλιές τριμμένο τυρί, 70 γραμ. μορταδέλλα, 30 γραμ. μαύρο ψωμί, μια μπανάνα κομμένη σε φετίτσες και καρυκευμένη με λεμόνι, ζάχαρη και μια κουταλιά βραστό νερό.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

ΣΕ ΚΑΘΕ ΗΛΙΚΙΑ

Τρίτη ημέρα

Όρα δέκα: 150 γραμ. γάλα, ένα μήλο τριμμένο και καρυκευμένο με το χυμό λεμονιού, μια κουταλιά ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι νερό από βρασμένα μήλα.

Στην αποτοξινωτική δίαιτα κυριαρχούν τα όωα χορταρικά και τα φρούτα. Προβλεπεται για ένα είδος επιτοξίνωσης στη φύση.

στο πορτοκαλάκι, μισό αφέψημα, μισή μπανάνα, μια κουταλιά ζάχαρη, μια κουταλιά βραστό νερό, μισό ποτήρι χυμό ντομάτας, έναν κρόκο αυγού ωμό.

Όρα δέκα: 150 γραμ. κρέας, βερνίκι, δύο καρόδια, μισό ποτήρι χυμό πορτοκαλλίου, μια κουταλιά ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι αφέψημα δούσμου με ζάχαρη.

Όρα δέκα: Ένα φλυτζάνι αφέψημα, ένα φλυτζάνι α

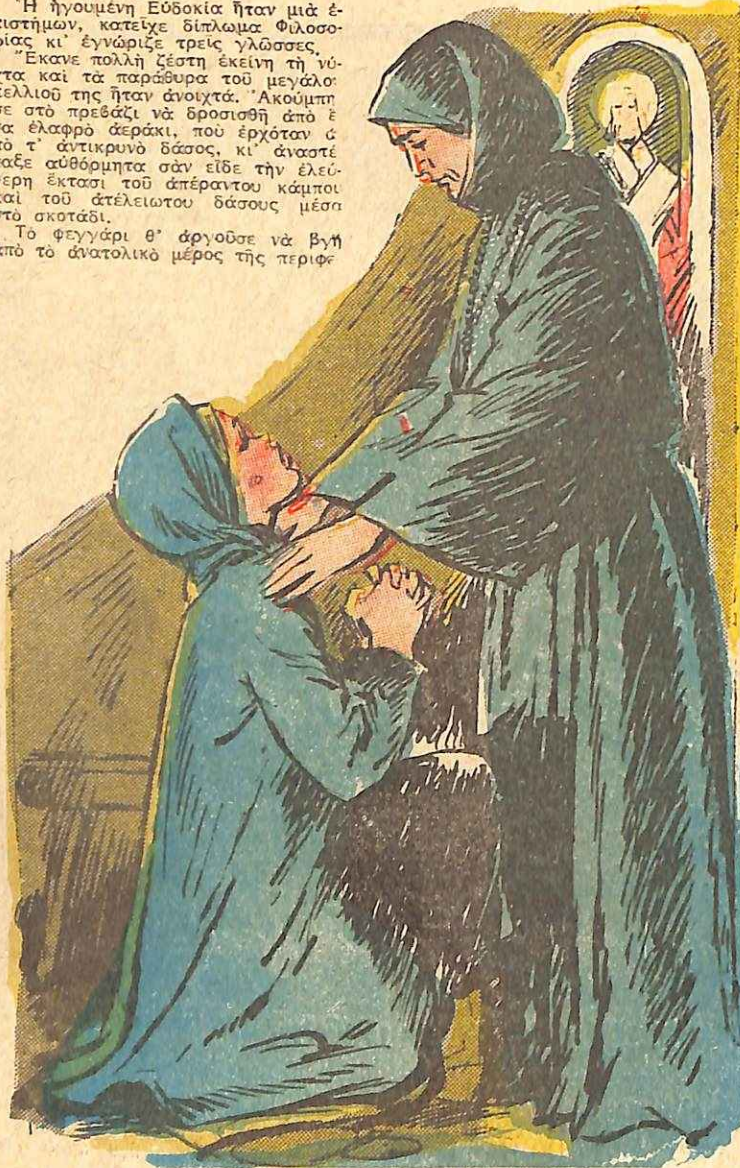
ΗΤΑΝ μεσάνυχτα, όταν η ηγουμένη του Μοναστηριού ή «Θεοφύλακτη», σταμάτησε το διάβασμα, έβγαλε τα γυαλιά της κι έτριψε τα κουρασμένα μάτια της.

Δεν κοιμόταν ποτέ πριν από τα μεσάνυχτα. Διάβαζε. Η βιβλιοθήκη της όλο και πλουτιζόταν από διάφορες θρησκευτικές και επιστημονικές μελέτες, συγγράμματα Έλλήνων και ξένων συγγραφέων.

Η ηγουμένη Ευδοκία ήταν μία έπιστήμων, κατείχε δίπλωμα Φιλοσοφίας κι γνώριζε τρεις γλώσσες.

Έκανε πολλή ζήση εκείνη τη νύχτα και τα παράθυρα του μεγάλου κελλιού της ήταν ανοιχτά. Ακούμπησε στο προέξαρ να δροσισθεί από ένα ελαφρύ αεράκι, που έρχόταν από το αντικρινό δάσος, κι αναστέναζε ασθόρμητα σαν είδε την ελεύθερη έκταση του απέραντου κάμποι και του ατέλειωτου δάσους μέσα στο σκοτάδι.

Το φεγγάρι θ' άνοιγε να βγεί από το ανατολικό μέρος της περιφ

— Είσαι μία πονεμένη γυναίκα... είπε η ηγουμένη.

ρίεας κι' οι σκιές, νοερά σχήματα της φαντασίας της μετά το διάβασμα, συνέχισαν να της δίνουν θέματα για τις απορίες της.

Η ηγουμένη Ευδοκία, ως τα καθήκοντά της, υπηρετούσε ως σιό. Ήταν μία κοσμική, άνυπνλη, τριάντα της χρονιάς, υπηρετούσε ως σιό. Ήταν μία κοσμική, άνυπνλη, τριάντα της χρονιάς, υπηρετούσε ως σιό.

Ήταν μία κοσμική, άνυπνλη, τριάντα της χρονιάς, υπηρετούσε ως σιό. Ήταν μία κοσμική, άνυπνλη, τριάντα της χρονιάς, υπηρετούσε ως σιό.

Ήταν μία κοσμική, άνυπνλη, τριάντα της χρονιάς, υπηρετούσε ως σιό. Ήταν μία κοσμική, άνυπνλη, τριάντα της χρονιάς, υπηρετούσε ως σιό.

Ήταν μία κοσμική, άνυπνλη, τριάντα της χρονιάς, υπηρετούσε ως σιό. Ήταν μία κοσμική, άνυπνλη, τριάντα της χρονιάς, υπηρετούσε ως σιό.

Ήταν μία κοσμική, άνυπνλη, τριάντα της χρονιάς, υπηρετούσε ως σιό. Ήταν μία κοσμική, άνυπνλη, τριάντα της χρονιάς, υπηρετούσε ως σιό.

Ήταν μία κοσμική, άνυπνλη, τριάντα της χρονιάς, υπηρετούσε ως σιό. Ήταν μία κοσμική, άνυπνλη, τριάντα της χρονιάς, υπηρετούσε ως σιό.

ΕΞΙΛΕΩΣΙ

γρήγορα στα κελιά σας, να πάρη η καθεμία τον κουσάκ της και να ζαγαυρίσει στη βρύση. Μιά, μία να φερνι στο κελλί της αδελφής Πελαγίας. Εκεί θα σας περιμένω, να σβήσουμε τη φωτιά.

Α τα είπε, κι ανέθηκε στο διάδρομο. Η πόρτα του κελλιού ήταν κλειστή, κι η ηγουμένη Ευδοκία τράβηξε την αλυσίδα με τα κλειδιά, πούταν περασμένη στη μέση της και ξεχώρισε ένα «απαρτίζου» που αγγίζει όλες τις κλειδιώνες του μοναστηριού.

Ανοίξε, κι ο καπνός την έπνιξε. Σκέπασε το πρόσωπό με την άκρη του ράσου της κι έμπηξε.

Μια φλόγα που ξεπεταγόταν από το κρεβάτι, της επέτρεψε να δει την αδελφή Πελαγία πεσμένη στο πάτωμα.

Έσπυψε, την τράβηξε με δύναμη και την έβγαλε στο διάδρομο. Οι καλόγριες, με τους κουσάδες το νερό, άρχισαν να γονατίζουν.

— Αφήστε τους κουσάδες σας, είπε σε δύο μοναχές, και πάρτε την να την ζαπλώσετε στο κρεβάτι μου. Να γυρίσετε αμέσως.

Οι καλόγριες, όλες μαζί, μ' επικεφαλής την ηγουμένη, έσβησαν σε λίγο τη φωτιά και έσωσαν το μοναστήρι. Κατέβηκαν στην αυλή και, κουρασμένες, κάθισαν στο πεζούλι να ξεκουραστούν και να ηρεμήσουν.

Η ηγουμένη όμως πέρασε ανάμεσα τους τρεκλίζοντας κι ανέθηκε στο κελλί της Πάνω στο κρεβάτι καταλωμένη, ανείσθητη, βρισκόταν η αδελφή Πελαγία.

Έβρεξε μία πετσέτα και την κάλυψε στο πρόσωπό της. Της έτριψε τα χέρια με οινόπνευμα και περιμένε σε μία πολυθρόνα.

Συλλογιζόταν πώς αυτό δεν ήταν τυχαίο δυστύχημα, κι από το νοή της πέρασε η δική της αυτοκτονία, όταν έπεσε πάνω από ένα βράχο. Την είδε ένας τσοπάνης κι έτρεξε, την κουσάλησε στο χωριό κι ο γιατρός την έσωσε. Είχε σκοτώσει όμως τον έαυτό της ψυχικός, και τότε γύρεψε την απομάκρυνή της από τον κόσμο, σ' αυτό το μοναστήρι.

Ήταν τότε τριάντα χρονών. Η αδελφή Πελαγία ήταν είκοσι τριών, φοιτήτρια της Νομικής. Κι ήρθε μία μέρα να τη βρή. Δεν είχε αποπειραθεί ν' αυτοκτονήσει πριν, όπως αυτή. Είχε όλο τον καιρό να σκεφθεί, πριν έλθει να γίνει καλόγρια. Αλλά δεν άντεξε, δεν ήταν ισχυρός χαρακτήρας και γύρεψε ν' αυτοκτονήσει έπειτα, μετά το κλεισίμό της στο μοναστήρι.

Το παρελθόν, η μοναξιά, η καθημερινή προσευχή την πείσαν και δεν άντεξε.

Ενώ η ηγουμένη Ευδοκία είχε απολυτρώσει μετά την απόπειρά της αυτοκτονίας της. Ίσως έπειθε η αδελφή Πελαγία ήταν πολύ νεώτερή της.

Μέσα στο ντουλάπι της είχε μία μοτιλία με κονιάκ. Την έβγαλε και ήπιε ένα ποτηράκι, έχυσε λίγο, λίγο κι' ανάμεσα στα χείλη της Πελαγίας άλλο ένα ποτηράκι, να τονώσει τον όργανισμό της. Έπειτα ξανάβρεξε το κουτέλι της με κρύο νερό.

Η αδελφή Πελαγία άνοιξε τα μάτια της κι' αντίκρισε το βλέμμα της ηγουμένης. Αυτό το βλέμμα ήταν γεμάτο συμπόνια, ήταν ένα παρηγορητικό βλέμμα.

Αόχισε να κλάι.

Η ηγουμένη δεν της μίλησε, μόνο της χαϊδεύει τα μαλλιά και ξανακάθισε στην πολυθρόνα, ήρεμα, περιμένοντας να τελειώσει η αδελφή Πελαγία το κλάμα της, να ξεθυμάνη η ψυχή της.

Δεν πέρασε πολλή ώρα, και την είδε να σηκώνεται και να γονατίζει μπρος από πόδια της.

— Συγχώρεσέ με, μαγούλα! Ψιθύρισε. Την έβλεπε πιά οά μανά, σαν στρογγύλο άτοκο, και της φιλούσε τα χείλια.

— Συγχώρεσέ με! Έβαλα φωτιά κτήνη, γιατί βαστούσε από τη θύρα της, μα έβλεπε και άφησε να μου γδύνουν το σπτικό μου!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Τιποτα! Τιποτα! Λέγε. Όλα σώθηκαν... σώθηκες κι' εσύ. Ό εός με φώτισε να κυττάω προς το παράθυρό σου.

— Είμαι μία έλεεινή! φώναξε η αδελφή Πελαγία.

— Είσαι μία πονεμένη γυναίκα! Λέγε...

— Ήμουν φοιτήτρια στην Αθήνα, σε δυο χρόνια θάπαιρνα το πτυχίο μου της Νομικής.

— Τό ξέρω! Λέγε...

— Ο πατέρας μου ήταν πολύ πλούσιος. Είχα έρωτευθί ένα νέο. Αυτός δεν μ' αγαπούσε. Με κορόιδευε, απέλεπε στη μεγάλη προίκα μου. Ήμουν κουτή και δεν μπόρεσα να διακρίνω τα σχέδιά του. Ο έρωσ μου με είχε τυφλώσει. Του περιόμουν πιά σαν γυναίκα και όχι σαν κορίτσι. Τούχα δώσει ό,τι πολύτιμο είχα. Έκμεταλεύονταν την αγάπη μου.

— Σαφνικά μία μέρα πέθανε ο πατέρας μου, και μετά την κηδεία του ο συμβολαιογράφος, που ήταν φίλος του σπιτιού μας, με πληροφορήσε ότι ο πατέρας μου πέθανε από στενοχώρια, γιατί ήταν καταχρεωμένος.

— Ο άρραβωνιστικός μου τότε έσπυσε να εξαφανισθεί. Τόν έχασα, δεν έμεινε, ούτε σ' αυτές τις στιγμές της παρηγορίας. Το κατάλαβα. Σκέφτηκα να δουλέψω, να συνεχίσω τις σπουδές μου. Μα δεν ήμουν ικανή για τίποτα. Και τότε αποφάσισα ναρθώ στο μοναστήρι, να εξαφανισθώ κι' εγώ.

Σώπασε. Η ηγουμένη τη ρώτησε: — Και γιατί πήγες ν' αυτοκτονήσες, αφού βρήκες εδώ τη γαλήνη; — Έλασα χθές ένα γραμμά από μία φίλη μου, που ήφερε πως βρίσκονταν εδώ. Με το γραμμά αυτό με πληροφορούσε ότι ο νέος π' αγαπούσα, παντρεύτηκε μία φίλη μου, πολύ πλουσία. «Ηλιζα πώς θα αναστητούσε... πώς ίσως με λυπόταν. Ίσως υπήρχαν μέσα του ίχνη αγάπης. Ηλιζα, έπειτα από την αγάπη που τούδεϊσα, να γίνω γυναίκα του. Φέρθηκε όμως πρόστωχη απέναντί μου.

Και γύρεψα ν' αυτοκτονήσω.

Τη νύχτα εκείνη, δεν κοιμήθηκε η ηγουμένη Ευδοκία. Ένα συνήθισμένο δράμα επαναλαμβανόταν άκμή στη ζωή. Όχι, το μοναστήρι δεν έπρεπε να είναι καταφύγιο για τις άελεπτες. Το κορίτσι αυτό δεν βρήκε το σωστό δρόμο της.

Και το πρωί η ηγουμένη Ευδοκία συνάδευε την Πελαγία στην Αθήνα. Της φώτισε μερικά φρεματάκια, της νοίκιασε ένα δωμάτιο και, αποχαιρετώντας την, της είπε:

— Συνέχισε τις σπουδές σου, θα είσαι η προστατευομένη μου. Θα σε σπουδάσω εγώ και νάρχεσαι κάθε Κυριακή να με βρίσκεις. Σ' αϊκε την καρδιά σου, επιδόσου στη μελέτη σου και περιφρόνησε κάθε παλαιά γνώριμία. Είμαι βέβαια ότι τώρα πιά μπροστά σου θα βρίσκεται η ευτυχία.

Οι δυο γυναίκες έκλαψαν η μία στην άγκαλιά της άλλης και η Πελαγία, αποχαιρετώντας την, πρόφερε:

— Σ' ευχαριστώ, μαγούλα!

MIRANTA

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΟΥ...

ΔΕΝ ΦΥΛΑΞΑΝ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Διηγούνται ότι ένας Κρητικός χωρικός, γυρίζοντας με την οικογένειά του από την έλξη από σπίτι του, δεν βρήκε μέσα σ' αυτό τίποτα άλλο, παρά ένα εικόνισμα της Παργίας που βαστούσε στα χείλη της το Χριστό, και ενός Αγίου με άσπρα γένεια. Όλα τα άλλα είχαν ματα το σπτικό του που είχαν πάρει οι κλέφτες. Τότε ο φτωχός χωρικός, σαν είδε τη λεηλασία, γέροντας πιά τα εικονίσματα και άποτεινόμενος στον Άγιο με άσπρα γένεια, είπε:

— Βρέ γέρον, γιατί η Παναγία είδε δικιο και δεν κούνηθηκε από τη χε δικιο και δεν βαστούσε από τη θύρα της, γιατί βαστούσε από τη θύρα της, μα έβλεπε και άφησε να μου γδύνουν το σπτικό μου!

ΞΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΑΧΥΙΔΕΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΑΛΑΝ ΣΚΩΤ : Τόμ. Σαβιέ
ΡΑΙΗΜΟΝ ΣΟΥΠΛΕΣ : Έπιθ. Μίλλερ
ΝΤΑΝΙΚ ΠΑΤΙΣΣΟΝ : Λάουρα
ΒΕΡΑ ΒΑΛΜΟΝ : Βέρα
ΥΒ ΒΕΝΣΙΑΝ : Χερνάντο Τσιέλλο
ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΕΡΡΙ : Μπόργκ

ΕΝΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΙΝΕΡΟΜΑΝΤΣΟ ΓΕΜΑΤΟ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ. ΣΕΝΑΡΙΟ ΠΙΕΡ ΜΟΝΣΕ

2ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΤ

Στην αίθουσα του παλαιού δικαστηρίου, μία πραγματική μονομαχία διεξάγεται μεταξύ του νεαρού δικηγόρου Τόμ Σαβιέ και του αστυνομικού επιθεωρητού Μίλλερ. Δικάζεται ένας λαθρόμπορος και ο Σαβιέ τον υπερασπίζεται με δεξιότητες, βάζοντας κατ' επανάληψιν σε δυσκολή θέση τον Μίλλερ, με τα επιχειρήματά του. Πειραγμένος, ο αστυνομικός τον επισκέπτεται στο γραφείο του και του δηλώνει ξεκάθαρα:

— Αν σε τοιμήσω μία μέρα, νεαρό μου, θάχης άσχημα ξεμπλέγματα.

Τόν Σαβιέ επισκέπτεται και η Λάουρα, μία όμορφη γυναίκα, που έχει άπαθείσει τον άντρα της μ' ένα νεαρό ήθοποιό, στον οποίο έγραψε φιλογερά έρωτικά γραμμάτια.

— Θα κάνω εγώ την έρευνά μου. Πρέπει ν' αποφευχθί το σκάνδαλο.

— Φοβάμαι και για τον έαυτό μου.

— Μη φοβάσαι τίποτα. Όλα θα τα τακτοποιήσω, γιατί σ' αγαπώ. Άς περάσουν με μαζί την αποπνήνη βραδιά.

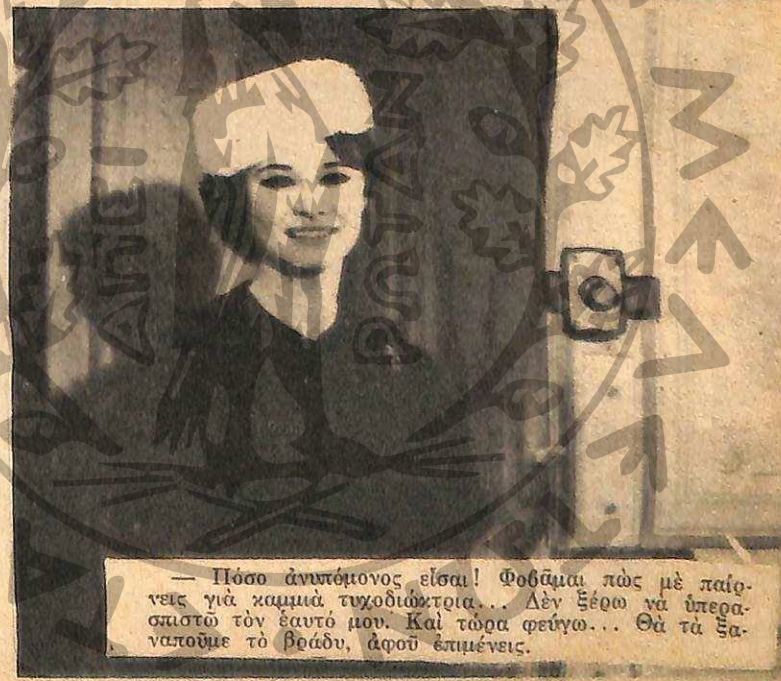

Σκηνοθεσία: ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΙΜΠΑΛ

— Απόψε κιάλας, θα πάω να βρω αυτόν τον Μποργκ, που θέλει να σ' εκδιώξει, και θα ξεγγηθώ μαζί του.

— Φοβάμαι για σένα, Τόμ. Αυτοί οι άνθρωποι δεν διστάζουν μπροστά σε τίποτα. Μία σφαίρα ξεφεύγει πολύ πιο εύκολα από ένα περφόρο, παρά μία γροθιά.

— Πόσο ανυπόμονος είσαι! Φοβάμαι πώς με παίρνεις για καμιά τυχοδιώκτρια... Δεν ξέρω να υπερασπιστώ τον έαυτό μου. Και τώρα φεύγω... Θα τα ξαναπούμε το βράδυ, αφού επιμένεις.

Τό ίδιο βράδυ, ο Τόμ και η Λάουρα χορεύουν μαζί σ' ένα κοσμικό νυχτερινό κέντρο.

— Ποιά ώρα έχεις ραντεβού με τὸ φοιτητὸ αὐτὸ ὑποκείμενο;

— Θὰ τηλεφωνήσῃ ἀπόψε στὸ σπίτι σου. Θέλει, ὅπως μοῦ εἶπε, νὰ βεβαιωθῇ πὼς θὰ βροῖσκωμαι ἐκεῖ καὶ πὼς εἶμαι δικός σου ἄνθρωπος.

— Μήπως σοῦ στήνουν καμμιὰ παγίδα;

— Ἀς χορέψουμε τώρα κι ἂς μὴ σκεπτόμαστε ὅλα αὐτὰ τὰ δυσάρεστα.

— Τότε ὁ ἄντρας σου μὴ θὰ τὰ μάθῃ ὅλα.

— Φοβᾶμαι, Τόμ. Δὲ θέλω νὰ πᾶς σ' αὐτὸ τὸ ραντεβού.

— Ἀλήθεια, γιατί παντροεύηκες αὐτὸ τὸ τέρας, ποὺ δὲ σοῦ προξενεῖ παρά μόνο φόβο;

— Ἦμουν βυθισμένη στὴ φτώχεια καὶ στὴ δυστυχία. Ὁ Τσιέλλο μοῦ πρότεινε γάμο καὶ μοῦ μίλησε γιὰ τὰ πλούτη του.

— Καὶ ἔνωσες μαζί του τὴ ζωή σου, γιὰ τὸ καλύτερο καὶ γιὰ τὸ χειρότερο.

— Τώρα εἶναι πιά πολὺ ἄργά.

— Τί σκοπεύεις νὰ κάνης;

— Ἀς μιλήσουμε γιὰ τὸ παρόν. Τὸ μέλλον φαίνεται πολὺ σκοτεινὸ.

— Μιὰ καὶ ἀπαγορεύονται ἀκόμα καὶ οἱ ὄνειροπολήσεις, ἂς χορέψουμε.

— Μὲ τὸ χορὸ ξεχνοῦμε λιγάκι...

— Ὁχι, Τόμ. Δὲν θέλω νὰ πᾶς νὰ συναντήσης τὸν Μπόργκ. Προτιμῶ νὰ γίνῃ ὁτιδήποτε, παρά νὰ διατρέξῃς κίνδυνον...

— Σοῦ εἶπα νὰ μ' ἀφήσης νὰ ξεκαθαρίσω ἐγὼ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι...

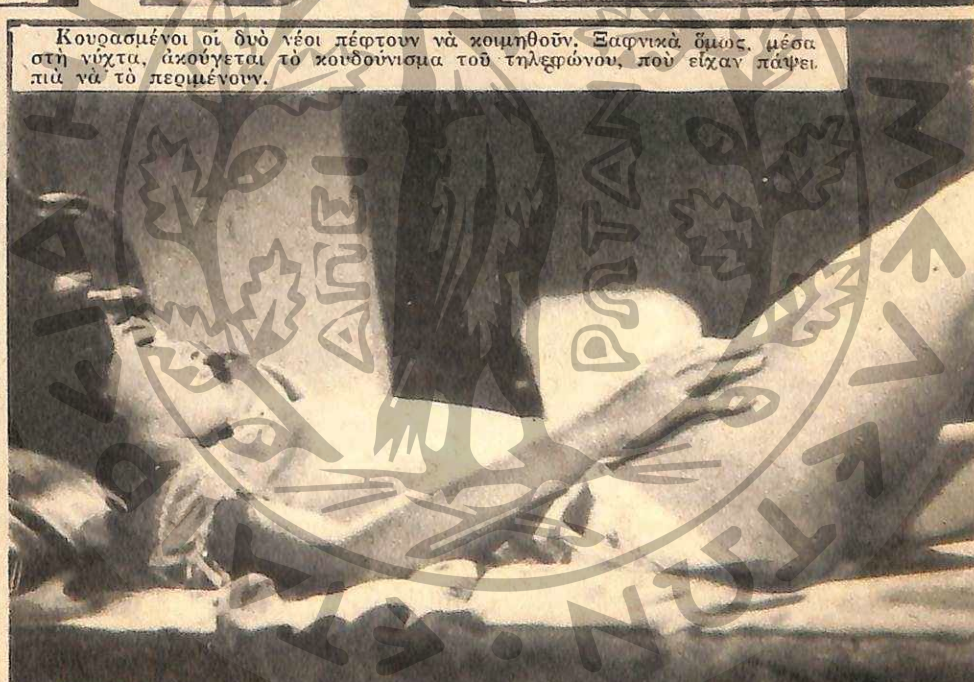
— Εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος, ποὺ μοῦ ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη. Τρέμω μήπως σὲ χάσω...

— Γιὰ νὰ ἠρεμήσης, περὶ πει ποῖν ἀπ' ὅλα νὰ ξαλαβρούμε τὰ κλειμένα γράμματα.

— Ὅλες οἱ ἄλλες ἀνησυχίες θὰ ξεχαστοῦν αὐτομάτως.

— Ἀναρωτιέμαι, Τόμ, πὼς θὰ σοῦ ξεπληρώσω ὅλα αὐτά, ποὺ κάνεις γιὰ μένα;

Κουρασμένοι οἱ δύο νέοι πέφτουν νὰ κοιμηθοῦν. Σαφινὰ ὅμως, μέσα στὴ νύχτα, ἀκούγεται τὸ κοιδούνισμα τοῦ τηλεφώνου, ποὺ εἶχαν πάφει πιά νὰ τὸ περιμένουν.

Ἔτσι, ὁ Τόμ συνοδεύει τὴ Λάουρα στὸ μικρὸ τῆς διαμέρισμα. Ὅλα ἐκεῖ μέσα εἶναι κομψὰ καὶ καλοβαλμένα. Προδίδουν γούστο καὶ πολυτέλεια.

Τὰ λόγια τῆς Λάουρας, ποὺ φαίνονται γεμάτα εὐλοκίαια, ἔχουν συγκινήσει τὸ νεαρὸ δικηγόρο, ποὺ εἶναι πρόθυμος νὰ κάνει ὁτιδήποτε, γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ. Στὴν ἀρχὴ πίνουν καὶ συζητοῦν. Ὅσο ὅμως περνᾷ ἡ ὥρα καὶ πλησιάζει ἡ στιγμή, ποὺ θὰ χτυπήσῃ τὸ τηλέφωνο, ἡ Λάουρα γίνεται ὅλο καὶ πιο νευρική.

Ο Τόμ σηκώνει το ακουστικό και ανάβει ένα τσιγάρο.

— Ναί, εγώ είμαι... Δεν βλέπω για ποιο λόγο να την ξυπνήσω. Ας την αφήσουμε να κοιμάται. Έγω δε σου φτάνω;

— Ναί, σύμφωνοι!... Παίρνω άμέσως ένα ταξί κι' έρχομαι.

— Δε θέλω να πιάς, Τόμ. Σ' αγαπώ και δε θέλω να πάθης κακό!...

— Πρέπει να δοūε τί θέλει αυτός ο έκδιαστης και να ξεμπερδεύουμε μαζί του.

— Τότερα θα είμαστε ελεύθεροι. Θ' αγαπιόμαστε και θα ζούμε ό ένας για τον άλλο.

— Ναί, Τόμ. Σαναγύρισε γρήγορα κοντά μου. Σε θέλω. Σε χρειάζομαι.

Ο Τόμ φτάνει με το ταξί, στο σημείο που τον έρωσε ο Μπόρντ με το τηλεφώνημά του.

Περιμένει λίγο και ύστερα βλέπει μια ώρα ξανθιά γυναίκα να έρχεται προς το μέρος του κάπως διστακτικά... Κιττάζει γύρω της και, αφού βεβαιώνεται πως δεν υπάρχει κανείς άλλος, τον πλησιάζει περισσότερο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΖΕ'ΙΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ενώ ο Μάρλου μιλάει με την Κάμεν για τη γυμνή φωτογραφία της και τη δολοφονία του Γκέιγκερ, φτάνει ο γκάνγκστερ Έντι Μάρς. Είναι ο σπιτονοικοκύρης του Γκέιγκερ. Υποψιάζεται, βρίσκοντας εκεί δυο ξένους, και γυρεύει το Γκέιγκερ, που έχει εξαφανιστεί απ' το μαγαζί του, όπως και τα βιβλία του. Βλέπει τα αίματα στο χαλί και καταλαβαίνει πως τον σκοτώσανε. Φοβερίζει το Μάρλου, για να μάθει την αλήθεια, κι' ύστερα του συνιστά, αν θέλει το καλό του, να μην αναφέρει καθόλου το όνομά του στην αστυνομία. Έπειτα ο Μάρλου πηγαίνει στο σπίτι του Μπρόντυ, όπου βρίσκεται κι' η ξανθεία υπάλληλος του Γκέιγκερ, η 'Ανιές, που είναι φιλενάδα του Μπρόντυ. Του δηλώνει πως έχει στην κατοχή του το καρνέ του Γκέιγκερ με τα όνόματα των πελατών του. Του λέει επίσης πως αυτός (ο Μπρόντυ) πρέπει να σκότωσε το Γκέιγκερ, για να του πάρη τα βιβλία του και την τόσο επίκερδη δουλειά του. Τέλος, τον αναγκάζει να ομολογήσει πως αυτός έχει στα χέρια του τις γυμνές φωτογραφίες της Κάμεν, για να εκβιάσει τους δικούς της. Του ζητάει δε να του τις παραδώσει, αν δε θέλη να τον καταγγείλει στην αστυνομία ως δολοφόνο του Γκέιγκερ, παρουσιάζοντας για μάρτυρα την Κάμεν. Τη στιγμή εκείνη, φτάνει η Κάμεν. Κρατάει πιστόλι και απειλεί μ' αυτό το Μπρόντυ, για να του πάρη τις φωτογραφίες της.

5ον — Ο Μπρόντυ προσήνισε. — 'Ε, σταθήτε μια στιγμή, Κάμεν! φώναξα.

Ζάν να ζωντάνεψε ξαφνικά, η 'Ανιές μου ρίχτηκε κι' έχωσε τα δόντια της στο χέρι μου. Με μια απότομη κίνησι την πέταξα μακριά.

— 'Ακούστε, μικρή μου... τραύλισε ο Μπρόντυ ψευτοκλαίγοντας.

Η ξανθεία μ' έφτυσε κι' επιχείρησε ύστερα να μου δαγκώσει το πόδι. Τη χτύπησα στο κεφάλι με τη λαβή του πιστολιού, όχι πολύ δυνατά και προσπάθησα να σηκώσω. Η 'Ανιές έπεσε χάρω. Έσφιξα τα χέρια της ανάμεσα στα πόδια μου.

Ξανάπεσα κι' εγώ στο ντιβάνι. Ο έρωτας ή ο φόβος, ή ίσως και τα δυο μαζί, πολλαπλασίαζαν τις δυνάμεις μου.

Ο Μπρόντυ θέλησε ν' αρπάξει το μικρό πιστόλι, που βρισκόταν τόσο κοντά στο πρόσωπό του, μα δεν πρόλαβε. 'Ακούστηκε ένας ξερός κρότος, όχι πολύ δυνατός. Η σφαίρα έσπασε ένα τιάμι της ανοιχτής υπαλκονόπορτας.

Ο Μπρόντυ έπεσε κάτω κι' άρπαξε την Κάμεν απ' τα πόδια. Εκείνη έχασε την ισορροπία της, και σωριάστηκε χάρω. Το πιστόλι της κύλησε σε μια γωνιά.

Ο Μπρόντυ άνασκηκώθηκε γονατιστός κι' έβαζε στην τσέπη του. Χτύπησα δυνατώτερα την 'Ανιές στο κεφάλι, την έσπρωξα μακριά από το κεφάλι και σηκώθηκα. Ο Μπρόντυ με κιττάζε. Του έδειξα το όπλο μου. Παρατηρήθηκε από την

προσπάθεια να βγάλει το δικό του. — Για το Θεό, μη την αφήσετε να με σκοτώσει! Βόγγησε.

Γέλασα νευρικά. Η 'Ανιές καθόταν στο πάτωμα, με το στόμα ανοιχτό. Μια τούφα από τα μαλλιά της έπεφτε πάνω στο δεξί της μάτι. Η Κάμεν δεν είχε μπορέσει ακόμα να σηκωθεί. Σερνόταν προς το πιστόλι της, που γυάλιζε στη μισοσκότεινη γωνιά.

Γύρισα το όπλο μου προς τον Μπρόντυ.

— Μη κουνήθεις, του είπα. Όλα πάνε καλά.

Όρμησα ύστερα, πρόλαβα την Κάμεν και πήρα από χάρω το ρεβόλβερ της.

Με κιττάζε, σαν απόβλακωμένη. Έβαλα το όπλο στην τσέπη μου και τη χτύπησα προστατευτικά στη πλάτη.

— Ελάτε λοιπόν, σηκωθείτε, της είπα. 'Αρκετά παραστήσατε το σκυλάκι.

Σαναγύρισα στο Μπρόντυ, κάλυψα το πιστόλι μου στο στομάχι του και του πήρα το δικό του. Είχα συγκεντρώσει τώρα όλα τα όπλα.

Τις φωτογραφίες, πρόφερα έπιτακτικά, απλώνοντας το χέρι μου.

Ο Μπρόντυ κούνησε το κεφάλι του, έγλειψε τα χείλη του, παρακάσιε σαν γροθιά χωρίς να του ανοίξη τρύπα. Είχε κάνει σιωπηλά μια τρυπούλα στον τοίχο, πίσω από το τιάμι. Ένα εξασκημένο μάτι θα τη διέκρινε άμέσως.

Είχε μέσα μια φωτογραφική πλάκα και πέντε αντίτυπα σε γκλασέ χαρτί.

— Αυτά είν' όλα; ρώτησα. Έγνεψε καταφατικά. Φύλαξα στην τσέπη μου το φακέλλο.

ΤΟ ΔΙΠΛΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

Η 'Ανιές είχε ξανακαθήσει στο ντιβάνι και διώρνανε τα μαλλιά της, κυττάζοντας με μίσος την Κάμεν. Εκείνη είχε σηκωθεί και προχωρούσε προς το μέρος μου, με απλωμένο το χέρι της, σφυρίζοντας σά οίδι. Λίγος αργός κυλούσε απ' τις γωνιές των χειλιών της. Τα άσπρα δοντάκια της γυάλιζαν.

— Θα μου τις δώσετε; ρώτησε μ' ένα ψευτικό χαμόγελο.

— Όχι. Θα τις φυλάξω εγώ. Γυρίστε τώρα στο σπίτι σας.

— Στο σπίτι μου;...

Πήγα στην πόρτα και κιττάξα ξω. Φυσούσε ένα δροσερό δραβινό αεράκι. Οι γείτονες δε φαινόταν να είχαν αντιληφθεί το επεισόδιο. Κι' αν ακόμα είχαν ακούσει την πιστολιά και το σπάσιμο του τζαμιού, δεν είχαν δώσει σημασία.

Κράτησα ανοιχτή την πόρτα κι' έγνευα με το κεφάλι στην Κάμεν. 'Ηρθε κοντά μου, μ' ένα διστακτικό χαμόγελο.

— Γυρίστε σπίτι σας και περιμένετε με, της είπα καθισχυαστικά.

Δεν έφερε πιά αντίρρηση. Προχώρησε στο διάδρομο, πριν από μένα. Μου χάρξισε ελαφρά το μάγουλο και με ρώτησε:

— Θ' ασχοληθώ, λοιπόν, μαζί μου;...

— Έτσι φαίνεται.

— Είσαστε σπουδαίος!... Δώστε μου τώρα το ρεβόλβερ μου!

— Όχι, ακόμα. 'Αργότερα. Θα σας το φέρω.

Με αγκάλιασε ξαφνικά απ' το λαιμό και με φίλησε στο στόμα.

— Σ' αγαπώ... πολύ... πολύ! μουρμούρισε βραχνά.

Κι' έφυγε τρέχοντας, ενώ εγώ ξαναγύριζα μέσα στο δωμάτιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Πήγα ως τη υπαλκονόπορτα κι' εξέτασα το σπασμένο τιάμι. Η σφαίρα της Κάμεν το είχε θρυμματίσει σαν γροθιά χωρίς να του ανοίξη τρύπα. Είχε κάνει σιωπηλά μια τρυπούλα στον τοίχο, πίσω από το τιάμι. Ένα εξασκημένο μάτι θα τη διέκρινε άμέσως.

Τράβηξα τις κουρτίνες, για να σκεπασώ το σπασμένο τιάμι, κι' έδωλα απ' την τσέπη μου το ρεβόλβερ της Κάμεν. Ήταν ένα Μπάνκερ τών 22, με κούφιος σφαί-

ρες. Είχε λαθή σιντεφένι, με μια στρογγυλή άσημενία πλακίστα, που έγραφε: «Ο Όουεν στην Κάμεν».

Το ξαναφύλαξα στην τσέπη μου, κάθισα κοντά στο Μπρόντυ και τον κιττάξα στα μάτια.

Πέρασε ένα λεπτό της ώρας. Η ξανθεία είχε βγάλει ένα καθρεφτάκι και πουντροαριζότανε.

Ευχαριστήθηκε τώρα; μου είπε πικρά ο Μπρόντυ.

— Για την ώρα, καί. Μα για πένε μου, γιατί εξέδιδες την κυρία Ρέγκαν κι' όχι το γέρο;

— Αρμεζαί και τον πατέρα μια φορά, εδώ κι' έξω - έφτά μήνες. Μα φοβήθηκα πως αν το ξαναεπιχειρούσα, θα είδοποιούσε την αστυνομία.

— Και τί σ' έκανε να πιστέψης πως δε θα το τώλεγε η κόρη του;

Δεν άπάντησε άμέσως. Με κιττάζε, καπνίζοντας το τσιγάρο του και ζυγίζοντας τα λόγια του. Στο τέλος μου είπε:

— Την έρετε καλά; — Την έχω δη δυο φορές. Έσθ πρέπει να την έερης πολύ καλύτερα από μένα; αφού επιχειρήσες να της πάρης λεφτά μ' αυτή τη φωτογραφία.

— Έχει ένα - δυο αδύνατα σημεία, που δε θέλει να τα ομολογήσει στο γέρο της. Έχω την εντύπωση πως μπορεί εύκολα να βοηπέντε χιλιάρικά.

— Έχεις άπενταρίες;

— Δυο μήνες τώρα περνάω με τα ψέματα.

— Και τί κάνεις για να ζήσης;

— 'Αφάλειες... Έχω ένα γραφείο στο Πούε Γουάλλκρον.

— Και τα βιβλία; Τάξεις εδώ;

— Όχι. Τα παρέδωσα σε μια αποθήκη επίπλων.

— Τα φέρεις εδώ πρώτα, κι' ύστερα είδοποιήσες ναρθούν να τα πάρουν, για να τα πάνε στην αποθήκη επίπλων;

— 'Ακριδώς. Δε μπορούσα, βέβαια, να τους πά να πάνε να τα πάρουν απ' το μαγαζί του Γκέιγκερ!

— Σωστά. 'Ωστε δεν έχεις τώρα εδώ τίποτα το ενοχοποιητικό;

Φάνηκε πάλι ταραγμένος. Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

Κιττάει την 'Ανιές. Είχε τελειώσει το πουντροαριζμά της και άτύνει αφορημένη τον τοίχο, χωρίς να ενδιαφέρεται για ό'τι λέγαμε.

Η φυσιογνωμία της είχε τα σημάδια της καταπτώσεως που ακολουθεί ένα νευρικό σοκ.

— Πού βρήκες τη φωτογραφία; ρώτησα το Μπρόντυ.

Ζάρωσε τα φρύδια του. — 'Ακούστε! είπε. Πήρατε αυτό που θέλατε, και μάλιστα πολύ φτηνά. Τα καταφέρατε μια χαρά. Πηγαίνετε τώρα να κάμψετε την αναφορά σας στο αστυνομικό σας. Έγώ είμαι αμέτοχος. Δεν έδω τίποτα, για καμμία φωτογραφία. 'Αλήθεια, 'Ανιές;

Η ξανθεία του έριξε μια ματιά θολή, ασηρημένη, έκαμε ένα μορφασμό περιφρόνησεως, αλλά δεν άπάντησε.

Ο Μπρόντυ στριφογύριζε το τσιγάρο του ανάμεσα στα δαχτυλά του. Το χέρι του έρεμε λίγο. Μα το πρόσωπό του φαινόταν ήρεμο.

— Πρέπει να μείνουμε σύμφωνοι πάνω σ' ένα σημείο, του είπα. Η Κάμεν δεν ήταν εκεί. Καταλα-

δες; Δεν ήταν εκεί!

— Κι' όμως από κάπου πρέπει ναρχεται αυτό...

—'Αφού τὸ λέτε σεις... πρόφε-
ρε σαρκαστικά ὁ Μπρόντυ. Φτά-
νει νά...
Κι' ἔτριψε χαρακτηριστικά τὰ
δύο πρώτα δαχτυλά του χεριού
του, γιὰ νὰ μὴ ἐξηγήσῃ πὼς ἤθε-
λε λεφτά γιὰ νὰ σωπάσῃ.

—Θὰ δοῦμε, εἶπα. Κάτι μπορεῖ
νὰ γίνῃ. Μὴ περιμένεις ὅμως με-
γάλα πράγματα. Νὰ εἴμαστε ἐξη-
γημένοι... Πές μου τώρα πού
βρήκες τὴ φωτογραφία;

—Μοῦ τὴν ἔδωσε κάποιος...
—'Α! 'Ενας ἀγνωστος πού συ-
νάντησε στὸ δρόμο; Καί πού δὲν
μπορεῖς νὰ τὸν ἀναγνωρίσεις;

—Ὁ Μπρόντυ χασμουρήθηκε.
—Τοῦ ἔπεσε ἀπ' τὴν τσέπη
του, ἀπάντησε.

—'Α, ἔτσι... Γιὰ πές μου, ἔ-
χεις κανένα ἄλλοθι γιὰ τὴ χτεσινὴ
νύχτα;

—Βέβαια. 'Ημουν ἐδῶ, μὲ τὴν
'Ανιές.

—'Εκανα ἕνα μορφοσμό.
—'Αρχισα πάλι νὰ στενοχωριέ-
μαι γιὰ σένα, εἶπα. Κάνεις τὸν ἔ-
ξυπνο, ἐνῶ δὲν εἶσαι... Κι' ἂν ἀ-
κόμα γλυτώσεις ἀπὸ τὸν θάλαμο
ἀερῶν, θὰ μείνεις κάμποσα χρό-
να στὴ φυλακὴ.

Τὸ τίγηρο του τινάχτηκε κι' ἡ
στάχτη ἔπεσε πάνω στὸ σακκάκι
του.

—Φύγετε! φώναξε ἐσφινικά. Βα-
ρέθηκα πιά ν' ἀκούω τίς σαχλα-
μάρες σας.

—Ὅπως θέλεις.
Σηκώθηκα, πήγα ὡς τὸ μεγάλο
δρύνιο γραφεῖο, ἔδωκα ἀπ' τίς
τσέπες μου τὰ δύο πιστόλια καί
τ' ἄφησα πάνω στὸν στυλόχαρτο,
τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο. Πήρα ἔ-
πειτα ἀπ' τὸ ντιβάνι τὸ καπέλλο
μου καί προχώρησα πρὸς τὴν
πύλη.

—'Ε, μιά στιγμὴ! μοῦ φώναξε
ὁ Μπρόντυ.

—Σταμάτησε, γύρισα καί περί-
μενα. Τὸ τσιγάρο τρεμούλιαζε στὰ
χείλη του.

—Λοιπόν, τὰ κανόνισαμε; ρώ-
τησε.

—Μὰ βέβαια! 'Εδῶ εἶναι ἡ χώ-
ρα τῆς ἐλευθερίας. Δὲν εἶσαι ἀ-
ναγκασμένος νὰ μείνεις ἔξω, ἀν
ἐπιθυμῶς νὰ πᾶς φυλακὴ. Εἶσαι
ἐλεύθερος πολίτης.

Μὲ κτύπησε. Τὸ ἴδιο ἔκαμε κι' ἡ
'Ανιές, γυρίζοντας σιγὰ - σιγὰ τὸ
κεφάλι της.

Στὶς ματιές τους ὑπῆρχε τὸ ἴ-
διο μίγμα πονηρίας, ἀνσιυχίας
καί ἀνίσχυρου θυμοῦ.

—'Ανιές σήκωσε τὸ χέρι της,
μὲ τὰ ἀσημένια νύχια καί διώρθω-
σε μηχανικά τὰ μαλλιά της.

—Δὲ θὰ πᾶτε νὰ τὰ πῆτε στὴν
ἀστυνομία, ὅλ' αὐτὰ, πρόφερε ὁ
Μπρόντυ νευρικά. Δὲ μπορεῖτε νὰ
μιλήσετε, ἀν ἐργάζεστε γιὰ τοὺς
Στέρνγουντ. Ξέρω πολλὰ πράγμα-
τα γι' αὐτούς... 'Εχετε τίς φω-
τογραφίες καί τὰ λεφτά σας. Τί
ἄλλο θέλετε;

—Πᾶρε, ἐπὶ τέλους, μιά ἀπό-
φασι, ἀπάντησα ἡρεμῶς. Μοῦ λές
νὰ φύγω, καί φεύγω. Μὲ φωνάζεις
καί σταματάω. Τώρα ξαναφεύγω.
Αὐτὸ θέλεις;

—Δὲν ἔχετε νὰ με καθηγορή-
τε γιὰ τίποτα.

—'Α, βέβαια. Μονάχα γιὰ τὴν
δολοφονίαν. Ψιλοδουλειές, στὸ κύ-
κλο σου!

Γούρλωσε τὰ μάτια του, ἐνῶ τὸ
μελαχρινὸ πρόσωπό του προσί-
νιζε.

—'Η 'Ανιές ἔβγαλε ἕνα βωγγήτο.
κι' ἔκρυψε τὸ κεφάλι της σ' ἕνα
μαξιλάρι, στὴν ἄκρη τοῦ ντιβανιοῦ.
Θάμνασε τὴν ὥραια γραμμὴ τῶν
ποδιῶν της.

—Ὁ Μπρόντυ πέρασε τὴ γλῶσσα
του πάνω ἀπ' τὰ χεῖλη του.

—Καθίστε λιγάκι, εἶπε. 'Εχω
ἴσως νὰ σας πῶ κάτι πραγματά-
κια ἀκόμα... Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ
ιστορία μὲ τίς δύο δολοφονίες;

—Ακούμπησε τὴν πλάτη μου στὴ
πύλη.

—Ποῦ βρισκόσουν χτές, κατὰ
τίς 7½; ρώτησα.

Κτύπησε τὸ πᾶτωμα.

—Παρακολουθεῖτε κάποιον πού
εἶχε στρώσει μιά καλὴ δουλειά:
τὸν Γκέιγκερ. 'Ελεγα πὼς τὸν χρει-
αζόταν ἕνας συνέταιρος. Πρῶτα ὁ-
μως ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ ἀν εἶχε
σχέσεις μὲ μεγάλα πρόσωπα. 'Υ-
ποθέτω πὼς εἶχε φίλους ισχυροὺς,
ἀλλοίως δὲν θὰ ἔκανε ἐτσι φανερά
τὴ δουλειά του. Μονάχα γυναικοῦλες.

—Λάθος κάνεις. Συνέχισε ὁ-
μως.

—'Ημουν ἐκεῖ, χτές τὴ νύχτα,
στὸν παρακάτω δρόμο. 'Εβρέχε
μὲ τὸ τουλούμι. Καθόμουν μέσα
σ' αὐτοκίνητο μου καί δὲν ἔδλε-
πα τίποτα ἀπ' ἔξω.

—'Ενα ἀμάκι στεκόταν μπροστὰ
στὸ σπίτι τοῦ Γκέιγκερ κι' ἕνα
ἄλλο λίγο πῶς πάνω. Γι' αὐτὸ ἐγώ
ἔμεινα χαμηλότερα. Δίπλα μου
βρισκόταν μιά μεγάλη Μπιού'κ.
Κάποια στιγμὴ, κατέβηκε κι' ἔρ-
ριξε μιά ματιά μέσα. 'Η πλάκα,
στὸ ταμπλό, ἔγραφε τὸ δνομα:
'«Βίβιαν Ρέγκαν».

—'Αφού περίμενα κάμποσο, χω-
ρὶς νὰ γίνῃ τίποτα, ἔφυγα πιά.
Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

—Τίναξε τὴ στάχτη τοῦ τσιγαρόρου
του. Τὰ μάτια του μένανε κορφω-
μένα στὰ δικά μου.

—Ξέρεις πού εἶναι τώρα ἡ Μπι-
ού'κ; τὸν ρώτησα.

—Πὼς νὰ τὴ ξέρω;
Τὴ βγάλαμε ἀπὸ τὴ θάλασσα, σή-
μερα τὸ πρωῒ, ἀπὸ βάθος τεσσά-
ρων μέτρων. 'Ηταν μέσα ἕνας πε-
θαμένος... Τὸν εἶχανε χτυπήσει
στὸ κεφάλι κι' ὕστερα εἶχαν ρίξει
τ' αὐτοκίνητο στὴ θάλασσα.

—Ὁ Μπρόντυ ἀνάσαινε γρήγορα
καί χτυποῦσε νευρικά τὸ πᾶτωμα
μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ του.

—Δὲν πιστεύω νὰ τὸ φορτώσε-
τε κι' αὐτὸ σὲ μένα! διαμαρτυρή-
θηκε.

—Γιὰτί ὅχι;... 'Εσὺ ὁ ἴδιος
εἶπες πὼς ὁ Μπιού'κ στεκόταν
κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ Γκέιγκερ. Δὲν
τὴν εἶχε μεταχειριστῇ ἡ κυρία Ρέ-
γκαν, χτές τὸ βράδι. Τὴν εἶχε πα-
ρεῖ ὁ σωφὲρ της, ἕνας κάποιος 'Ο-
ουεν Τάιπλορ. Πῆγε στὸ Γκέιγκερ,
γιὰ νὰ κουδεντιάσῃ λίγο μαζί του,
γιατί ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν
Κάρμεν καί δὲν τοῦ ἀρέσανε κα-
θόλου αὐτὰ πού τῆς σκάρωνε ὁ
Γκέιγκερ. Μπήκε ἀπὸ τὴν πίσω
πύλη καί βόηκε ἐκεῖνο τὸ κᾶδρα-
μα νὰ φωτογραφίξῃ τὴν Κάρμεν
ὀλόγυμνη. Καθὼς κρατοῦσε πιστό-
λι, πυροβόλησε δίχως νὰ τὸ κα-
ταλάβῃ, καί τὸν ἄφησε στὸν τό-
πο. 'Επειτα τὸδᾶλε στὰ πόδια,
παίρνοντας ὅμως τὴν πλάκα τῆς
φωτογραφίας πού εἶχε τραβήξῃ ὁ
Γκέιγκερ. Τὸν παρακολούθησε τό-
τε καί τοῦ ἄρπαξε αὐτὴ τὴν πλά-
κα. Πὼς ἄλλοιως θὰ βρισκόταν
στὰ χεῖρά σου;

—Ὁ Μπρόντυ πέρασε τὴ γλῶσσα
του πάνω ἀπ' τὰ στεγνωμένα χεί-
λη του.

—Ναί, ἔτσι ἔγινε... παραδέ-
χτηκε. Μὰ αὐτὸ δὲ σημαίνει πὼς
τὸν σκότωσα ἐγώ... 'Ακούσα,
βέβαια, τίς πιστολιές κι' εἶδα τὸ
φονιά νὰ τὸ σκάβῃ καί ν' ἀνεδαῖν
στὴ Μπιού'κ. Τὸν πήρα ἀπὸ πίσω.
Κατέβηκε πρὸς τὸ Σάνσετ. Μετὰ
τὸ Μπέρνερλ, μπήκα μπροστὰ του
καί τὸν ἀναγκάσα νὰ σταματήσῃ.
Εἶχε πιστόλι, μὰ ἦταν πολὺ τα-
ραχμένος καί δὲν προλόγιζε νὰ τὸ
μεταχειριστῇ. Τὸν χτύπησα στὸ
κεφάλι, ἔλασε τίς αἰσθήσεις του.
Τὸν ἔβλεπα τότε, βόηκα ποῖός ἦταν
καί τὸν πήρα τὴν πλάκα, ἀπὸ ἀ-
πλὴ περιέργεια.

—Καθὼς ἔκανα νὰ φύγω, συνήλ-
θε ἐσφινικά, μ' ἔσπρωξε καί μὲ πέ-
ταξε ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. 'Ε-
βαλε ὕστερα μπρὸς καί ἔξαφάνι-
στηκε, πρὶν προφτάσω νὰ σηκωθῶ

αὐτοκίνητο.

—'Αν εἶσαι σὺ, μοῦγκρισε.

—'Ενας φίλος τοῦ Γκέιγκερ.

—Ξεφορτώσου με!

—Βλέπεις αὐτὸ τὸ πιστόλακι;

—'Αν σὺν φυτέω μιά σφαῖρα, θὰ
κάνῃς τρεῖς μῆνες γιὰ νὰ ξαναπε-
πατήσης. Θὰ ζήσης, ὥστόσο καί
θὰ μπορέσης νὰ πᾶς μέχρι τὸ θά-
λαμο τῶν ἀερῶν πού θὰ σὲ περι-
μένῃ.

—Βλαστήμησε κι' ἄχωσε τὸ χέρι
του μέσα στὸ μπλουζόν του.

—Πῆσα δυνατῶτα τὴν κάνη του,
πιστολιού πάνω στὸ στομάχι του.

—'Αναστῆναξέ, τραβήξε τὸ χέρι
τοῦ ἀπὸ τὸ μπλουζόν του καί τ'
ἄφησε νὰ πέσῃ στὸ πλευρὸ του.

—Τί θέλεις; μουμουρίσε.

—Τὸν ἔβλεπα καί τοῦ πήρα τὸ ὀ-
πλο.

—'Ανέβα σ' αὐτοκίνητό μου,
διάταξε.

—'Υπάκουσε. Τὸν ἔσπρωξα γιὰ
νὰ κάνῃ πῶς γρήγορα.

—Κάθισε στὸ τιμόνι, εἶπα. 'Ε-
σὺ θὰ ὀδηγήσης.

—Γλίστρησε πίσω ἀπὸ τὸ βολάν.
Εἶναι κάθισμα δίπλα του.

—Περίμενε νὰ περάσῃ τὸ πε-
ριπολικό, προσέθετα. Δὲ θέλω νὰ

νομίσουν πὼς τὸ σκάσαμε, ἀκού-
γοντας τὴ σειρήνα... 'Επειτα θὰ
κάνῃς μισὴ στροφὴ καί θὰ τρα-
βήξουμε γιὰ τὸ σπίτι.

—Φύλαξε τὴν τσέπη μου τὸ ρε-
βόλβερ τῆς Κάρμεν καί κόλλησα
στὸ πλευρὸ τοῦ νεαροῦ τὸ δίκὸ
τοῦ ὀπλο. Κτύπαδα ἀπὸ τὸ πίσω
τῆς αὐτοκίνητου τῆς σειρήνας
ἀνηχοῦσε τώρα πολὺ δυνατὰ. Δυὸ
κόκκινα φῶτα μεγάλωναν, μεγαλώ-
ναν, στὴ μέση τοῦ δρόμου. 'Επει-
τα τὸ ἀστυνομικὸ περιπολικὸ πέ-
ρασε σὰν ἀνεμοστρόβιλος.

—Πᾶμε τώρα, εἶπα.

—Ὁ νεαρός ἐστρίψε τὸ τιμόνι.

—Πῆρα τὸν κατήφορο.

—Στὸ σπίτι, διέταξε. Στὸ Λά-
δερν Τεράς.

—Δάγκασε τὰ χεῖλη του κι' ἔ-
στριψε τ' αὐτοκίνητο πρὸς τὴ
δύση.

—Εἰσαι κοκκινούμαλος, τοῦ εἶ-
πα. Πὼς σε λένε;

—Κάρλ Λούνγκρεν, ἀπάντη-
σε μὲ ἀχρωμὴ φωνῇ.

—Δὲν ἔκανες καλὰ νὰ σκοτώ-
σῃς τὸ Μπρόντυ. Δὲν εἶ αὐτός,
πού καθόρισε τὸ φιλαράκο σου,
τὸ Γκέιγκερ.

—Δὲ μούδωσε ἀπάντησι. Μάσησε
μονάχα μιά βλαστήμια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Τὸ μισοφέγγαρο ἔστειλε τὸ
φῶς του, ἀδυνατισμένο ἀπ' τὴν ὀ-
μίχλη, ἀνάμεσα στὶς φυλλωσιές
τῶν εὐκαλύπτων τοῦ Λάδερν Τε-
ράς. Μοῦ ἐπιδέθηκε πάλι κι' ἐπι-
χείρησε νὰ με χτυπήσῃ στὰ γόνα-
τα. Μὰ ἔκαμα ἕνα βήμα πλάι καί
τὸν ἄρπαξα ἀπ' τὸ λαιμό.

—Παλαίψαμε γιὰ λίγο. Τὸν ἀνα-
σκήνωσα λιγάκι, ἄρπαξα τὸ δεξι-
τὸν χέρι μὲ τὸ ἀριστερό μου καί
τὸν χτύπησα μὲ τὸ γόνατό στὸ
πλευρὸ. Οἱ σιλουέτες μας ξεχώρι-
ζαν ἀλλόκοτες στὸ μισοσκότεινο.
Οἱ ἀναπνοές μας ἀκούγονταν λα-
χανισμένες.

—Εἶχα κολλήσει τώρα τὸ ἀριστε-
ρό μου μπράτσο στὸ «καρδὺ» τοῦ
λαιμοῦ τοῦ καὶ ἐσφίγγα μὲ δύνα-
μι. Τὰ πόδια τοῦ ἀσχίσαν ἕνα
τρολλᾶ χορὸ. 'Επαψε ν' ἀνασαινε.
'Ὅλο του τὸ σῶμα χαλαρώσε. 'Ε-
γειρε πᾶνω στὸ μπράτσο μου.
Δὲν μπορούσα πιά νὰ κρατήσω τὸ
βάρος του. Τὸν ἄφησα νὰ πέσῃ
μπροστὰ στὰ πόδια μου.

—Γύρισα σ' αὐτοκίνητο, πήρα ἕ-
να ζευγάρει χειροπέδες καί τοῦ τίς

πέρασα, ἀφού ἐστρίψα τὰ χεῖρα
του πίσω ἀπ' τὴν πλάτη του. Τὸν
ἐπίασα ὕστερα ἀπὸ τίς μασχάλες
καί τὸν τραβήξα πίσω ἀπὸ τὸν
φράχτη, σ' ἕνα μέρος πού δὲν φαί-
νόταν ἀπ' τὸ δρόμο.

—Ξαναβήκα ἐπειτα σ' αὐτοκί-
νητο καί τὸ πῆγα τριάντα μέτρα
πῶς πάνω.

—Ὅταν ξαναγύρισα, ὁ νεαρός ἦ-
ταν ἀκόμη ἀναίσθητος.

—'Ανοίξα τὴν πόρτα, τὸν τραβή-
ξα μέσα στὸ σπίτι καί ξανακλεί-
σα. 'Αναψά φῶς.

Τὰ μάτια του τρεμόπαιζαν, ἄ-
νοιξαν καί κορφώθηκαν πάνω μου.

—'Εσκυψα, φροντίζοντας νὰ μείνω
μακριὰ ἀπ' τὰ γόνατά του, καί
τοῦ εἶπα:

—Κάθισε φρόνιμα, μικρέ, ἄλ-
λοιῶς θὰ ξαναρχίσω... Ξέρεις
πὼς σε περιμένει ὁ θάλαμος ἀε-
ριῶν;

—Στὸ διάβολο!... μοῦγκρισε.

—'Αν τὸ ξαναπῆς, τὴν ἄρπα-
ξε!

—'Εκαμα μιά ἄγρια γκριμάτσα,
ἀλλὰ δὲ μίλησε. Τὸν ἄφησα ξα-
πλωμένο στὸ πᾶτωμα, μὲ τὰ χεῖρα
δεμένα πίσω ἀπ' τὴν πλάτη καί τὸ
ἕνα του μᾶγουλο κολλημένο στὸ
χαλὶ. Τὰ μάτια του ἀσπράφταν
ἀπειλητικά.

—Πέρασα στὸ χῶλλ, πίσω ἀπ' τὸ
λιδίγι ροῦμ. 'Η κάμαρα τοῦ Γκέ-
ιγκερ φαίνονταν ἀπείραχτη. 'Ανοι-
ξα τὴν ἀντικρινὴν πόρτα, πού ἦταν
ἐκλειδωτή.

—'Υπῆρχε ἐκεῖ μέσα ἕνα ἀδύνατο
τρεμουλιαστὸ φῶς καί μιά μυρω-
διὰ ἀπὸ λιβάνι.

Τὸ φῶς προσερχόταν ἀπὸ τὸν μαῦ-
ρο λαμπάδε, στερεωμένος σὲ με-
γάλα καντηλιέρα, δεξιά καί ἀρι-
στερά ἀπ' τὸ κρεβάτι. Τὸ λιβάνι
εἶχε καὶ μέσα σ' ἕνα μικρὸ χάλκι-
νο δίσκο, πάνω στὸ γραφεῖο.

—Ὁ Γκέιγκερ κειτόταν στὸ κρε-
βάτι. Τὰ δύο κινεμά κεντημένα,
πού λεύκαν ἀπὸ τὸ λιδίγι ροῦμ,
σχηματίζαν ἕνα σταυρὸ πάνω στὸ
στήθος τῆς μεταξωτῆς μπλου-
ζας του. Στὰ τετνωμένα κι' ἀλλί-
γιστα πόδια του, πῶς κάτω ἀπ'
τὴ μασὴρ πτυχίας, φορούσε πα-
σόμια μὲ χοντρές τοξίνες σόλες.

Τὰ χεῖρα του, σταυρωμένα, ὀ-
κρυμποῦσαν στοὺς ὤμους του, μὲ
τὰ δαχτυλά τετνωμένα καί ἐνω-
μένα.

Τὸ στόμα του ἦταν κλειστὸ, ἡ
μεγάλη του μύτη κτερινή, τὰ μά-
τια του κλεισμένα, ἀλλ' ὅχι ἐντε-
λῶς [τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ] τὸ ψεύτικο,
γυαλί καί φαίνονταν νὰ με κυτ-
τάξῃ.

Δὲν τὸν ἀγγίξα. 'Απόφωνα μᾶ-
λιστα νὰ πᾶω πῶς κοντὰ του. 'Η-
ξερα ὥστόσο πὼς θὰ ἦταν κρύος,
ἐξυλισμένος.

Τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος, πού ἔμ-
παινε ἀπ' τὴν πόρτα, ἔγερνε τίς
φλόγες τῶν κεριῶν καί τὰ ἔλυωνε
ἀπὸ τὴ μιά μεριά.

—Βήκα, ξανακλείσα τὴν πόρτα
καί γύρισα στὸ λιδίγι ροῦμ. 'Ὁ
νεαρός δὲν εἶχε κουνήσῃ ἀπ' τὴ θέ-
σι πού τὸν εἶχα ἀφήσει.

—Περίμενε ν' ἀκούσω τίς ἀστυ-
νομικὲς σειρήνες.

Πᾶτε ἄραγε δὲ μιλοῦσε ἡ 'Ανιές,
καί τί θάλεγε;... 'Αν ἔκανε λόγο
γιὰ τὸν Γκέιγκερ, θὰ ἔπαινε τὴν
ἀστυνομία, ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ.

Μὰ ἴσως νὰ μὴ μιλοῦσε πρὶν
πέρασουν ἀρκετὲς ὥρες. 'Ισως μᾶ-
λιστα νὰ τὸ εἶχε σκάσει, προτοῦ
φτάσουν οἱ ἀστυνομικοὶ στὸ σπίτι
τοῦ Μπρόντυ.

—Κτύπαζε τὸν νεαρό.

—Μήπως θέλεις νὰ καθίσης;

—'Εκλείσε τὰ μάτια του κι' ἔκα-
νε πὼς κοιμόταν. Πῆγα ὡς τὸ
γραφεῖο καί πήρα στὸ τηλέφωνο
τὸ Μπέρνι. Ὅλες τὸν βόηκα στὸ
σπίτι του.

—'Εδῶ Μάρλοου, τοῦ εἶπα. Οἱ
ἀνθρωποὶ σου βόηκαν ἕνα ρεβόλ-
βερ πάνω στὸν 'Οουεν Τάιπλορ.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ

—Ὅταν ἔμεινε γιὰ λίγες ὥρες στὴν 'Αθήνα, κατὰ τὸ ταξίδι τῆς ἐπι-
στροφῆς τοῦ ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴ χώρα του, ὁ Πρόεδρος τῆς 'Ἰνδονη-
σίας 'Αχμέτ Σουκάρνο εἶχε τὴν εὐκαιρία ν' ἀκούσῃ τρεῖς 'Ελληνες
κιθαριστές, πού ἔπαιζαν πρὸς τιμὴν τοῦ διάφορα ἐλληνικὰ τραγού-
δια. Μολοντὶ τὰ εἶχε ζητήσει ὁ ἴδιος, βούλωσε γι' ἄστείο τὰ αὐτὰ
του, μπροστὰ στὸ φωτογραφικὸ φακὸ! 'Επειτα τραγούδησε καί αὐτὸς
μερικὸς σκοποὺς τῆς πατρίδας του.

νομίσουν πὼς τὸ σκάσαμε, ἀκού-
γοντας τὴ σειρήνα... 'Επειτα θὰ
κάνῃς μισὴ στροφὴ καί θὰ τρα-
βήξουμε γιὰ τὸ σπίτι.

Φύλαξε τὴν τσέπη μου τὸ ρε-
βόλβερ τῆς Κάρμεν καί κόλλησα
στὸ πλευρὸ τοῦ νεαροῦ τὸ δίκὸ
τοῦ ὀπλο. Κτύπαδα ἀπὸ τὸ πίσω
τῆς αὐτοκίνητου τῆς σειρήνας
ἀνηχοῦσε τώρα πολὺ δυνατὰ. Δυὸ
κόκκινα φῶτα μεγάλωναν, μεγαλώ-
ναν, στὴ μέση τοῦ δρόμου. 'Επει-
τα τὸ ἀστυνομικὸ περιπολικὸ πέ-
ρασε σὰν ἀνεμοστρόβιλος.

—Πᾶμε τώρα, εἶπα.

—Ὁ νεαρός ἐστρίψε τὸ τιμόνι.

—Πῆρα τὸν κατήφορο.

—Στὸ σπίτι, διέταξε. Στὸ Λά-
δερν Τεράς.

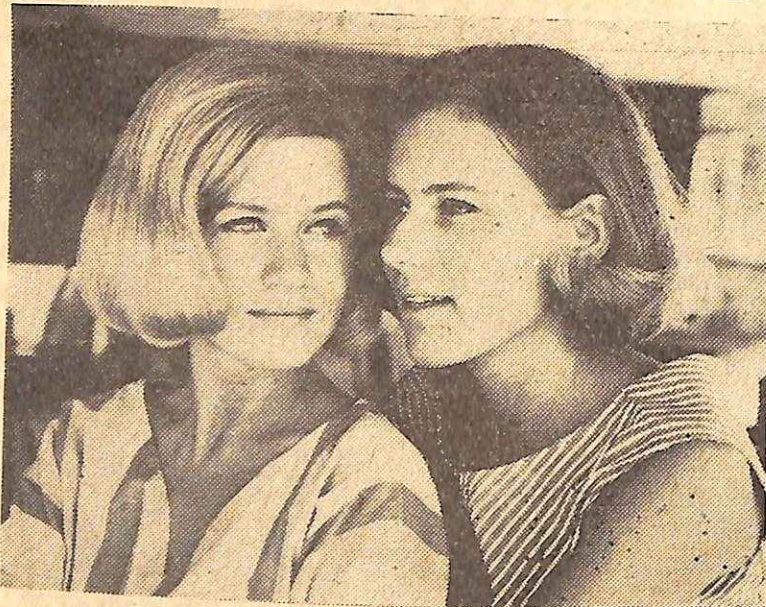
—Δάγκασε τὰ χεῖλη του κι' ἔ-
στριψε τ' αὐτοκίνητο πρὸς τὴ
δύση.

—Εἰσαι κοκκινούμαλος, τοῦ εἶ-
πα. Πὼς σε λένε;

—Κάρλ Λούνγκρεν, ἀπάντη-
σε μὲ ἀχρωμὴ φωνῇ.

ΜΟΥΣΙΚΟ

Οι αδελφούλες τραγουδίστριες Έρρικα—Μαργαρίτα. Ξεκίνησαν μαζί απ' τα «Αστέρια», ανέβηκαν μαζί στο στερέωμα του ελαφρού τραγουδιού, και, πάντα αγαπημένες κι' αχώριστες, συνεχίζουν το «άνεδναμα». Τώρα θεωρούνται σαν το καλλίτερο τραγουδιστικό ντουέτο της πρωτεύουσας.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ οι μέρες, που το θεατικό ελαφρύ τραγουδι της Θεσσαλονίκης θα εγκατασταθεί, στο πλαίσιο των καλλιτεχνικών εκδηλώσεων της Δ.Ε.Θ.

2) Σπύρος, η συμμετοχή πρώτου μεγέθους καλλιτεχνών του ελαφρού δεν φαίνεται σημαντική. Τα μεγάλα ονόματα, που συγκινούν και ενθουσιάζουν, όπως η Μπελίντα, η Γιούλκα, η Γιούλκα Βογιάτζη κλπ., απουσιάζουν. Αποτελεί άραγε αυτό, προμήνυμα πως ο ώριμος θεσμός, αν και ήλικας, πρώην μονόχορδο έτών, τείνει πρ' άποψη;

Δεν είναι εύκολη η άπάντησι στο ερώτημα αυτό. Έκείνο που μπορεί κανείς να πεισθεί, είναι πως η ιδιοκτησία της ΔΕΘ καταβάλλει κάθε προσπάθεια, για να εξασφαλίσουν το ενδιαφέρον για το θεατικό. Έτσι, υπάρχουν για τους αρχικούς όρους του διαγωνισμού, επηρεάζει φέτος να πάρουν μέρος στο θεατικό, αλλά και καλικοί τραγουδιστές, όπως ο Κασσανδρινός και ο Μπιθικώσης.

Δεν είναι εύκολη η άπάντησι στο ερώτημα αυτό. Έκείνο που μπορεί κανείς να πεισθεί, είναι πως η ιδιοκτησία της ΔΕΘ καταβάλλει κάθε προσπάθεια, για να εξασφαλίσουν το ενδιαφέρον για το θεατικό. Έτσι, υπάρχουν για τους αρχικούς όρους του διαγωνισμού, επηρεάζει φέτος να πάρουν μέρος στο θεατικό, αλλά και καλικοί τραγουδιστές, όπως ο Κασσανδρινός και ο Μπιθικώσης.

Παραθέτουμε μερικούς απ' τους καλλίτερους δίσκους ελαφρών τραγουδιών, που κυκλοφόρησαν τελευταία:

- 1) «Μικρό σταυρό σου κρέμασα». Στίχοι Πυθαγόρα — μουσική Γ. Κατσαρού. Τραγουδούν οι Καίτη Μπελίντα με χορωδία.
- 2) «Μικρό ψαλμό». Στίχοι Κ. Βίρβου — μουσική Χρήστου Λεοντή. Τραγουδούν οι Ρία Νόρμα και ο Περνιανός.
- 3) «Έλα γαλάζιος αράνης». Στίχοι Γ. Σαντορινιά — μουσική Μιχ. Πλέσσα. Τραγουδούν οι Ρία Νόρμα και ο Περνιανός.
- 4) «Μοδ' έπαινε τα μάτια σου». Τών Κ. Σενάκι — Γ. Αργύρη. Τραγουδούν ο Σπύρος Παπαγιάννης και το «Γρίο Πέρεκι».
- 5) «Γιατί άργησε». Τών Πυθαγόρα — Γ. Κατσαρού. Τραγουδούν οι Μπελίντα.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

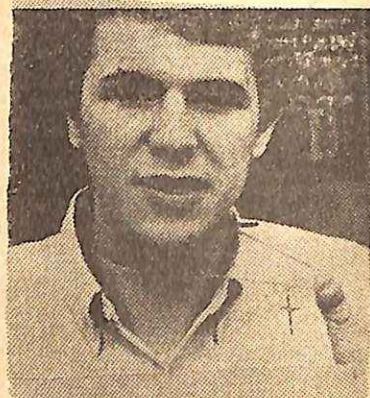
- 1) «Κι' αν περάσουν τόσα χρόνια». Στίχοι Κ. Βίρβου — μουσική Θ. Δερβενιώτη. Τραγουδούν ο Π. Α.

ΞΕΝΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

SE LE COSE STANNO COSI

Η επιτυχία του Σέρτζιο Εντρίγκο σε ελληνική απόδοσι του Ν. Κούτταρ.

«Αν η ιστορία μας τελειώνει (έτσι...), θυμάμαι αυτά τα λόγια σου που μου είπες κάποια μέρα του 'Οκτώρη που είχε ξεχάσει ο ήλιος. «Αν η ιστορία μας τελειώνει (έτσι...), λίγες και πικρές οι λέξεις σου κι' η βροχή σκέπασε το χρώμα και τη σιγή μας. Κι' η ιστορία μας τελειώνει έδω μα ο πόνος ποτέ, ποτέ δεν τελειώνει. (Λιάνελ). Ο 'Οκτώρης γίνεται όλο και κι' εμείς δεν μιλάμε πια κι' ούτε κλαίμε...»

Ο Άνταμο με το τυχερό σταυροδάκι του.

Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ

Πολλά άχρηστα άστέρια του τραγουδιού τρέφουν ιδιαιτέρη αδυναμία σε κάποιο κριτήριο, που δεν το αποχωρίζονται ποτέ.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

- 1) «Πάνω σε ψηλή ραχούλα». Τών Δ. Τζάρρα — Περιτέρη. Τραγουδούν ο Τάσος Κατσαρός.
- 2) «Παιδιά μ' γιατί είστε ανάλογα». Τών Γ. Μητσάκη — Σ. Περιτέρη. Τραγουδούν η Γ. Μητσάκη.
- 3) «Παναγιώτισσα λιγερή». Τών Δ. Βλαχάγγελου — Κ. Κορκαλάκη. Τραγουδούν ο Βλαχάγγελος.
- 4) «Παπάκι» (καλαματιανό). Τών Γ. Παπασιδέρη. Τραγουδούν ο Ε. Περιτέρης.
- 5) «Αυτό το μπαλκονάκι». Τών Μητσάκη — Περιτέρη. Τραγουδούν οι Γ. Μητσάκη.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

Ο ΠΕΠΠΙΝΟ ΚΑΙ ΟΙ «ΡΟΚΕΡΣ»
Ένα άριστο τραγουδιστής, ο Τζιουζέπε Φατέλλα, κι' ένας άριστος συγκρότημα, οι «Ρόκερς», αγωνίζονται να επικρατήσουν ανάμεσα στα ετήσια «αλάντα» που κατέλυναν την πατρίδα Πεππίνου ντ' Ικάρτι και το συγκρότημα, «Ρόκερς», έχουν κατακτήσει εκατομμύρια μουσικόφιλους... Έδω τον κόσμο... Στην είκονα μας, ο Πεππίνου και οι Ρόκερς στα πρώτα τους δημόσια.

ΣΑΛΟΝΙ

TOP 15

Τα 15 ξένα δημοφιλέστερα τραγούδια

- 1 CRYING IN THE CHAPEL (Κραίν' εν δέ τσάπελ). Έλβις.
- 2 IL MONDO (Τ'λ μόντο). Ο Κόσμος. Τζιμ Φοντάνα.
- 3 PER UN PUGNO DI DOLLARI (Περ' ον πογκό ντ' ντολλάρι). Γιά μιά χούφτα δολάρια. Όρχιστρα Μοσαζόν.
- 4 SOPHIA (Σοφία). Ντίν Μάρτιν.
- 5 I KNOW A PLACE (Αί νουν ε πλέις). Ξέρω κάποιον τόπο. Πετιούλα Κλάζ.
- 6 FORGET DOMANI (Φοργκέτ ντομάνι). Ξέχασε το Αύριο. Φράνκ Σινάτρα.
- 7 IN GINOCCHIO DA TE (Ιν τζινότσιο ντ' τέ). Γονατιστός μπροστά σου. Τζιάνι Μοράντι.
- 8 I'LL FOLLOW THE SUN (Α'ί'λ φόλλου ντ' σάν). Θ' ακολουθήσω τον ήλιο. Μπίντλ.
- 9 RAZZAMATAZZ (Ραζαμάτζ). Αστροναύτες.
- 10 DO THE CLAM (Ντοθ' δ' κλάμ). Χόρμε κλάμ. Έλβις.
- 11 LOVE POTION No 9 (Λάβ' πόσιον Νο 9). Σέρτσερς.
- 12 DA MOLTO LONTANO (Ντ' μολτο λοντάνο). Απο πολύ μακριά. Έντοάντο Βιανέλλο.
- 13 ZORBA THE GREEK (Ζορμπά δ' Γκρήκ). Ζορμπάς ο Έλληνας.
- 14 NOBODY (Νόμποντι). Κανείς. Χόλλις.
- 15 LA NUIT (Λά νουί). Η νύχτα. Άνταμο.

Πάττυ Ντιούκ: «Είμαι υπερήφανη που έβγαλα άσπροπρόσωπη τη νεολαία...»

ΠΑΤΤΥ ΝΤΙΟΥΚ

Παίζει στέν κινηματογράφο, στην τηλεόραση, χορεύει, τραγουδάει και κερδίζει το πρώτο της «Όσκαρ». Και είναι μόλις 17 έτών...

ΚΑΠΟΤΕ όλοι μιλούσαν για το παιδί — θαύμα, την Σίρλεϊ Τέμπλ. Το ταλέντο της είχε καταπλήξει και σε ηλικία μόλις 5 έτών είχε γίνει διάσημη σ' όλο τον κόσμο. Η σημερινή «βάρμ» η πολυθρόνη Λίζ Τάιλορ, η Λίζ Μπάρτον, όπως θέλει να την αποκαλούν, αρχισε κι' αυτή την καριέρα της σαν ένα παιδί-θαύμα. Με τη διαφορά ότι καλλιέργησε το ταλέντο της και σήμερα μεσουραίνει. Ακόμη, η Σάντρα Ντχ, η γνωστή από τα καυκάδικα της με τον σύζυγό της τραγουδιστή Μπόμπυ Ντάρντν, ξεκίνησε σχεδόν από μόνη... Πρόσφατη παραδειγματική, η Χαίλντ Μάξσπολ το παραδειγματικό, το κινηματογράφο με το έκρηκτικό ταλέντο της, σε ηλικία μόλις 8 έτών...

Το όνομα της Πάττυ Ντιούκ, ενός από τα σύγχρονα παιδιά-θαύματα, άρχισε ν' άποσπαστεί τελευταία την κριτική και το παγκόσμιο κοινό. Πρόκειται για μια χαριτωμένη μικρούλα, με ξανθά μαλλιά και έντονα πράσινα μάτια, ηλικίας 17 έτών, αλλά μ' ένα πλούσιο καλλιτεχνικό παρελθόν... Η Πάττυ Ντιούκ γεννήθηκε καλλιτέχνις. Χωρίς να διαδεχθεί ποτέ τα μουσικά της υποκριτικά, του χορού και του τραγουδιού, μπορούσε να παίζει τον πιο δύσκολο ρόλο, να χορεύει και να τραγουδάει σαν μια έμπειρη επαγγελματίας... Πριν λίγο καιρό, η Πάττυ Ντιούκ κατέρριψε ένα παγκόσμιο ρεκόρ. Είναι η πρώτη μικρή καλλιτέχνις που κέρδισε το Όσκαρ, για την θαυμασία έρμηνειά της στον ρόλο της «Ελέν Κέλλερ» στην ταινία «Θαυμασιότητες».

Η Πάττυ είναι πολύ υπερήφανη για την διακρίσι που της έγινε. Όχι για την προσωπική της επιτυχία, αλλά επειδή έβγαλε άσπροπρόσωπος τους επηϊτήστες όλου του κόσμου... «Το ντινέτς όλου του κόσμου» είναι ένας τίτλος που σημαίνει ότι έχει κερδίσει το Όσκαρ. Η Πάττυ Ντιούκ, λοιπόν, ντινέτς, που τιμήθηκε με το Όσκαρ της κα-

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡ ΓΙΟΥ ΣΙΝΣΙΑΡΙ: Ο σέ-νιόρ Τρίνι Λοπέζ και πάλι εν' όψει, όχι μ' ένα εξαλλο σέρφ, όπως μας είχε συνηθίσει στην αρχή της καριέρας του, αλλά μ' ένα τρυφερό έρωτικό τραγουδί, γεμάτο πάθος και αμφιβολίες. Τίτλος του: «Είμαι βεβαιότατος ότι σε αγαπώ».

ΓΚΕΡΑ ΧΑΠΠΥ: Ο... κατακλυσμός του Πρίσλεϊ συνεχίζεται. Η πρόσφατη ταινία του «Νυχτές στο Μαϊάμι» (Γκέρα χάππυ) μας χάρισε μια ντουζίνα νέα τραγούδια του και μετέσσερα απ' αυτά, ίσως τα πιο αντιπροσωπευτικά, κυκλοφορούν σ' έναν μικρό δίσκο 45 στροφών. Είναι τα:

ΤΟ ΝΤΟΥΟ ΣΙΝΑΤΡΑ...

Ο διάσημος Φράνκ Σινάτρα, βρήκε στο πρόσωπο του γιού του Φράνκ του νεότερου, έναν επίκινδυνο ανταγωνιστή... Η νεολαία της Αμερικής δρίσκει σε δίλημμα, όταν πρόκειται ν' αγοράσει έναν νέο δίσκο τους. Ποιον να προτιμήσει, τον πατέρα ή τον γιό; Προς το παρόν όμως, ο μπαμπάς βρήκε την παλιά αίσχλη του, με την επιτυχία του «Φοργκέτ ντομάν». Φαίνεται πως θ' άρσηση να παραδώσει τη σκυτάλη στον «εξο-νιόρ». Στην είκονα, το ντουό Σινάτρα, με έκδηλη τη χαρά της επιτυχίας.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗ ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

★ Η ομαδική περιόδια των 1-τολών τραγουδιστών και τραγουδιστριών, το «Καντάτζιρο», όπως λέγεται στη γλώσσα τους, τελείωσε στο Φιντίνι με την νίκη της διασημής μικρούλας Ρίτα Παδόνη. Νικήτρια στον δεύτερο γύρο, άνεδειχθή ο νεοφώτιστος τραγουδιστής, Μαρρίλινο Μπαρμπερί.

★ Στο «Καντάτζιρο» έλασαν μέρος τα πιο γνωστά ονόματα του ιταλικού τραγουδιού. Εκτός από τους νικήτες, ιδιαίτερα άρεσαν ο Τζιάνι Μοράντι (που πολλοί πιστεύουν πως θα ήταν και ο νικήτης), οι Άνσε Μαρσέλινο Φερράρι, ο Νίκο Μανέκκο, ο Έντοάντο Βιανέλλο, ο Πίνο Ντονάτιζο κ.α. Οι Ιταλοί καλλιτέχνες, αφού περιόδευσαν πρώτα τις μεγάλες πόλεις της πατρίδας τους, έπραξαν ποσεισίαν και εμφάνισαν στη Μόσχα, στη Βιέννη και στη Φρανκφούρτη.

★ Η «Χαριτωμένη» δεκάεξχρονη Ιταλίδα τραγουδίστρια και ηθοποιός, Μαρρίλιν, είναι το πρόσωπο της ημέρας, μετά την επιτυχία που έσημειωσε στο τραγουδιστικό θεατικό της Βενετίας με το τραγουδί της «Βενέσια τι άμο» (Βενέσια σ' άγατά). Η Μαρρίλιν θεωρείται άποψη για το θεατικό του Σαν Ρέμο 1966.

★ Η καλοκαιρινή επιτυχία του Τζιμ Φοντάνα «Τ'λ Μόντο», που προέβλεπε ότι τράβ' έβδομάδες στην πρώτη θέση του Ιταλικού TOP, πουλήθηκε μέχρι στιγμής σε 200.000 αντίτυπα. Ας σημειωθεί ότι ο Τζιμ Φοντάνα γνωρίζει για πρώτη φορά την επιτυχία, ύστερα από καλλιτεχνική καριέρα δέκα έτών.

★ Ο στενός φίλος και συνεργάτης του Φράνκ Σινάτρα, Σάμιουελ Νταβίντς, άπεφάσισε να ίδρύσει δική του εταιρεία δίσκων. Άς γνωστοποιή, ο Σάμιουελ άγροφες στην εταιρία του Σινάτρα «Ριπράτζ», από την αρχή της ίδρύσεώς της.

Ν. Κ.

'Η βελίδα του παιδιού

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΠΟΥ ΤΑΞΕΡΕ ΟΛΑ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, σ'ε μιά μακρινή χώρα, βασιλεύε ένας βασιλιάς πολύ κακός και σκληρός. Οι άνθρωποι του λαού του άγκομαχούσαν κάτω από τους βαρείους φόρους, που έπαιρναν ακόμα και το ψωμί από το στόμα το δικό τους και των παιδιών τους. Μά δεν τολμούσαν να πουν τίποτα, γιατί, αν έδιναν από τα χεῖλη τους ένα παράπονο, οι στρατιώτες του βασιλιά τους έπιαναν και τους εκλείναν στις σκοτεινές φυλακές.

Αλλά δεν έφταναν μονάχα αυτά τα βάσανά τους. Το χειρότερο ήταν πως ο κακός βασιλιάς ήθελε ν' άκουη τους ανθρώπους του λαού του, να του λένε πως ήτανε δίκαιος και καλός. Έτσι, κάθε Κυριακή πήγαινε με την όλοχρηστη άμαξά του στη μέση της μεγάλης πλατείας κι έβαζε υτελάληδες να καλέσουν το λαό. Κι όταν ο λαός μαζευόταν, ο βασιλιάς έλεγε:

— Άγαπητέ μου λαέ, εγώ θέλω να είμαι βασιλιάς ενός λαού ευτυχισμένου. Γι' αυτό, αν κανείς από σας εχ' κάποιο παράπονο, ελευθερά πρέπει να μου το πη' κι' ελευθερά πρέπει να μου ζητήσει ό,τι θέλει. Εγώ, σαν παντοδύναμος βασιλιάς, θα φροντίσω να λείψουν τα παράπονά του.

Υστερα γύριζε σ' έναν από τους ανθρώπους του λαού που βρίσκόντουσαν πιο κοντά του, και τον ρωτούσε:

— Πες μου, άνθρωπε του λαού μου, έχεις κανένα παράπονο από το βασιλιά σου;

Την πρώτη φορά που τόκανε αυτό, ο άνθρωπος που ρώτησε, ξεγελώθηκε και άρχισε να του μιλά για τους φόρους και τ' άλλα παράπονα του λαού. Ο βασιλιάς τον άφησε να μιλήσ' κι' όταν τέλειωσε άρπαξε το κοφτερό σπαθί του ακολουθού του και πήρε το κεφάλι εκείνου του ανθρώπου.

Έπειτα είπε στους άλλους, που κύτταζαν τρομαγμένοι:

— Το είδατε; Έγώ, σαν παντοδύναμος βασιλιάς, φροντίζω κι' ελευθερά για πάντα τα παράπονα του. Όποιος άλλος από σας έχει παράπονα, να μου το πη', αγαπητέ μου λαέ.

Κανένας φυσικά δεν τόλμησε να μιλήσ'ε πια για παράπονα και για αδικίες. Κι' έτσι, κάθε φορά που ο βασιλιάς πήγαινε στη μεγάλη πλατεία και καλούσε το λαό, όλοι οι άνθρωποι που ρωτούσε αν είχαν παράπονα, του απαντούσαν:

— Κανένα παράπονο βασιλιά μας πολυχρονεμένε. Μ'έναν τόσο δίκαιο και καλό άρχοντα, πως θα μπορούσαμε νάχουμε παράπονα;

Κι' έτσι ο βασιλιάς ήταν ευχαριστημένος κι' όλο πιο σκληρός κι' όλο πιο κακός γινόταν κι' όλο πιο δυστυχισμένος και πεινασμένος ήτανε ο λαός του.

Κάποια Κυριακή, σ'ε μιά από κείνες τις συγκεντρώσεις που έκανε στη μεγάλη πλατεία της πολιτείας του, το μάτι του κακού βασιλιά στυπρώθηκε σ'ε μιά πεντάμορφη κοπέλλα, που για πρώτη φορά την έβλεπε. Ήταν ψηλόλιγνη και λυγρή, τα μαλλιά της έμοιαζαν σαν ένα δερμάτιν όφρανο.

Ο βασιλιάς διάλεξε άμέσως τους ανθρώπους του να άνηλθουν την κοπέλλα μπροστά του.

— Πες σ'ε μέ, την ρώτησε.

— Με λένε Μαλαματένια, απάντησε περήφανα εκείνη.

Δεν τόξερα πως υπήρχε στη χώρα μου κοπέλλα πεντάμορφη σαν και σένα, είπε ο βασιλιάς. Μά τώρα που σ'ε αντίκρισα, ή καρδιά μου σκλαβώθηκε από την ομορφιά σου. Γι' αυτό παίρνω αυτή τη στιγμή την άποψή μου, σ'ε κάνω γυναίκα μου και βασιλίτσα μου. Ο γάμος μας θα γίν'ε σ'ε ένα μήνα από σήμερα.

Η κοπέλλα γιόρτιζε από τρέμο σ'ε αυτά τα λόγια του βασιλιά. Υστερα τινάζε περήφανα το κεφάλι κι' του φώναζε προκλητικά:

— Προτιμώ να φώναζε προκλητικά, παρά να γίνω γυναίκα ενός βασιλιά άδικου και σκληρού σαν και σένα!

Τα μάτια του βασιλιά άστράφηκαν από θυμό.

— Αν μούλεγε ένας άλλος αυτά τα λόγια, θα τούπαινα το κεφάλι, είπε.

— Το ξέρω και γι' αυτό στο λέω! φώναζε ή

Το πουλί πέταξε και καθήσε πάνω σ'ήν άμαξα του βασιλιά...

Μαλαματένια.

— Το δικό σου το κεφάλι είναι πολύ όμορφο, κι' έπειτα εγώ σ'ε θέλω για γυναίκα μου. Κανείς δεν μπορεί να παρακούσ'ε τη βέλσή μου, απάντησε ο βασιλιάς.

Και διάλεξε τους στρατιώτες του να πάνε άμέσως τη Μαλαματένια στο παλάτι, όπου οι υπηρέτριες θα άρχιζαν άμέσως να ετοιμάζουν τα χρυσόκεντρα προικιά της.

Εκείνες τις μέρες, ενώ ετοιμαζόταν ή μεγάλη γιορτή και ή πεντάμορφη Μαλαματένια έλυανε κλαίγοντας απαρήγορη μέσα στη χρυσή φυλακή της, ένας άγνωστος γέρος παρουσιάστηκε στην πολιτεία. Πάνω στον όμο του καθόταν πάντα ένα παράξενο γκρίζο πουλί.

Είναι το πουλί που τα ξέρει όλα, έλεγε ο γέρος στους ανθρώπους της πολιτείας. Ξέρει να μιλή ανθρώπινα, αλλά ξέρει και να διαβάσ'ε τις ψυχές μεχρι τα πιο κρυφά τους βάθη.

Στην άρχή οι άνθρωποι γέλασαν με τα λόγια του γέρου, μά τότε το γκρίζο πουλί άρχισε να λη'ε στον καθένα τα πιο κρυφά μυστικά του, όλα τα άμαρτήματα και τις κακιές που'κυρβε στην ψυχή του.

Οι άνθρωποι εκείνοι φοβισμένοι τόβηλαν στα πόδια και τότε το πουλί που τάξερε όλα, πέταξε από τον όμο του γέρου και πήγε να καθήσ'ε πάνω στο κλαδί ενός δέντρου, που βρισκόταν στη μεγάλη πλατεία. Και πάνω από εκείνο το κλαδί φώναζε σ'ε κάθε διαβάτ'η κάθε κρυφό άκαρδία του.

Αυτό βέβαια άρχισε να ένοχλ'η τους κατοίκους της πολιτείας, μά δεν άποφασίζαν να πειράζον'ε το πουλί που τάξερε όλα. Άπόφευγαν μονάχα να περουν κοντά από το δέντρο της πλατείας, και όλοι τους κάνανε την ίδια σκέψη: «Αυτό το πουλί, αν τ' άφισουν οι στρατιώτες βασιλιάς».

Στο μεταξύ, βέβαια, ή είδησι για το παράξενο πουλί που τάξερε όλα, έφτασε και στο παλάτι.

Αύριο είναι Κυριακή μεγαλειότατη, είπε στον βασιλιά ο έμπιστος ακόλουθός του. Είναι, άρχοντά, ή ημέρα που συγκαταρτύνετε στην πλα-

τεία το λαό. Γι' αυτό νομίζω πως πρέπει να βάλουμε τους στρατιώτες να σκοτώσουν εκείνο το καταραμένο πουλί.

Ο βασιλιάς έμεινε για λίγο συλλογισμένος.

— Όχι, είπε ύστερα και γέλασε με κακία. Είμαι περίεργος να το δω αυτό το παράξενο πουλί. Και είμαι σίγουρος πως, αν είναι αληθινά ό'τι ξέρη, να διαβάσ'ε τις σκέψεις των ανθρώπων, θα κρατήσ'ε μπροστά μου το σπάμα του κλειστό. Αν είναι τόσο άνοητο και μισητό, τότε θα δώσω ακόμα μιά φορά την άπόδειξη στο λαό μου πως κανείς, ούτε κι' ένα σόφο πουλί, δεν μπορεί να άφηήσ'ε τον παντοδύναμο βασιλιά.

Έτσι την άλλη μέρα ο βασιλιάς έστειλε ό,τι πως κάθε Κυριακή υτελάληδες να καλέσουν το λαό και ύστερα ανέβηκε στη χρυσή του άμαξα και πήγε στη μεγάλη πλατεία. Μά μόλις έφτασε, μια δυνατή φωνή άκούστηκε από το δέντρο: — Ποσο μαύρη και σκοτεινή είναι ή ψυχή σου, βασιλιά!

Ο βασιλιάς έγινε κατακόκκινος από θυμό, μά μίλησε μ'ενα ύποκριτικό χαμόγελο.

— Σόφο πουλί, που τα ξέρεις όλα. Αν βέλ'ης να μου μιλήσ'ε και να μου πη'ς ό,τι βλέπεις στην ψυχή μου, ελα εδω κοντά μου. Από τόσο μακριά δεν σ'ε άκούω καλά. Εγώ θα χαρώ πολύ ν' άκούσω όσα θα μου πη'ς, γιατί έτσι θα με δοθήσ'ε να γίνω καλύτερος, για την ευτυχία του λαού μου.

Χωρίς να χάσ'ε στιγμή, το πουλί που τα ήξερε όλα, πέταξε φρρρρ... καθήσε πάνω στην άμαξα του βασιλιά κι' άρχισε να του μιλή για όλες τις κακιές του, για όλες τις αδικίες που είχε κάνει στο λαό του.

— Και σ'ε να μη φτάνανε όλα αυτά, είπε στο τέλος, τώρα φυλάκισες στο παλάτι σου την όμορφη Μαλαματένια και θέλεις με τη βία να την κάν'ες γυναίκα σου.

Ο βασιλιάς δεν μπόρεσε να κρατηθ'ε περισσότερο. Άρπαξε το κοφτερό σπαθί του ακολουθού του και κ'ε'κράτς, έκοψε πέρα για πέρα το κεφάλι του πουλιού που τάξερε όλα.

Αυτό παθαίνουν όσαι τολμούν να τα βά-

λουν μαζί μου! φώναζε ο βασιλιάς. Μά ξάφνου ή ήλιος φάνηκε να σκοτεινιάζ'ε. Έκανοντάδες γκρίζα πουλιά πετούσαν τώρα πάνω από την πλατεία και ένα-ένα κατέβαιναν. Ένω από την πλατεία και το αίμα του άποκεφαλισμένου πουλιού που τάξερε όλα κι' έπειτα πηγαινε να καθήσ'ε πάνω στο κλαδί του δέντρου.

Σκοτώστε τα όλα! φώναζε ο βασιλιάς, να συνελθουν από τη σαστισμάρα τους, και το τελευταίο από τα πουλιά είχε πάει να καθήσ'ε πάνω στο δέντρο. Και τότε, το σκοτωμένο πουλί άρχισε να μεγαλών'η, να μεγαλών'η και ο κακός βασιλιάς μικραίνει, όλο μικραίνει. Και ξάφνου, από το σκοτωμένο πουλί, ξεπεταχτηκε ένας όμορφος, λαμπροπτερός άντρας, ενώ από τη μορφή, λαμπροπτερός άντρας, ενώ από τη μορφή, λαμπροπτερός άντρας. Και τότε ταμαυρο πουλί κι' έφυγε σκούζοντας.

Και τότε τα γκρίζα πουλιά πούχαν καθήσ'ε πάνω στο δέντρο, κατέβηκαν μ'ενα φτερούγισμα και ταμορφώθηκαν σ'ε στρατιώτες, που πήγαν να σταθούν γύρω στον άρχηγό τους.

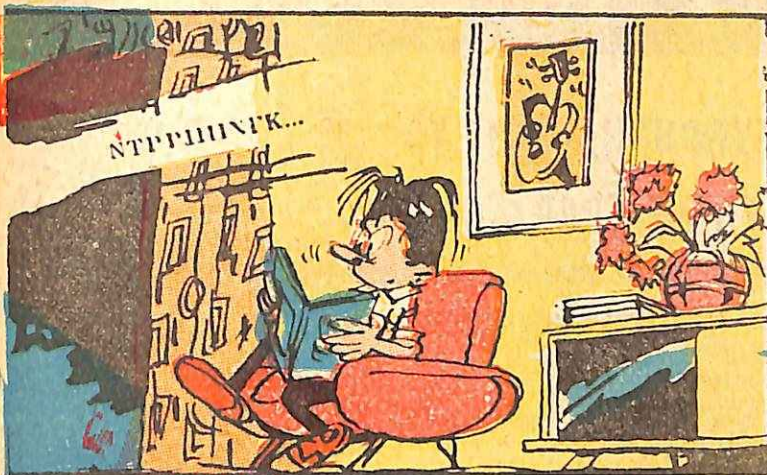
Τότε εκείνος μίλησε στο λαό της πολιτείας. — Είμαι ένας στρατιώτης, είπα, που μιά μέρα μαζί με τους στρατιώτες μου ήπιανε νερό από μιά μαγεμένη βρύση και μεταμορφώθηκε σ'ε πουλιά. Μονάχα εγώ κράτησα την ανθρώπινη μιλιά μου κι' έγιν'α το πουλί που τάξερε όλα. Μά για να ξαναγίνω όπας, πρώτα και για να σώσω και τους στρατιώτες μου από την κακία, έπρεπε να πεθάνω από το χέρι ενός κακού, σκληρού και άδικου βασιλιά, όπως ήταν ο δικός σας. Έπειτα οι στρατιώτες μου έπρεπε να πιούν ό καθένας λίγο από το αίμα μου, για να φύγ'η και απ' αυτούς ή κατάρρα που, γι'αυτό, όλοκληρη στον κακό βασιλιά.

— Τώρα πρέπει να γίν'ε άρχοντας του λαού, ναζαν με μιά φωνή οι άνθρωποι του λαού. — Το δέχομαι, απάντησε εκείνος, και σ'ε υπόσχομαι πως θαμ'η ένας άρχοντας δίκαιος και καλός, που θα φροντίσ'ε μονάχα για την ευτυχία του λαού του.

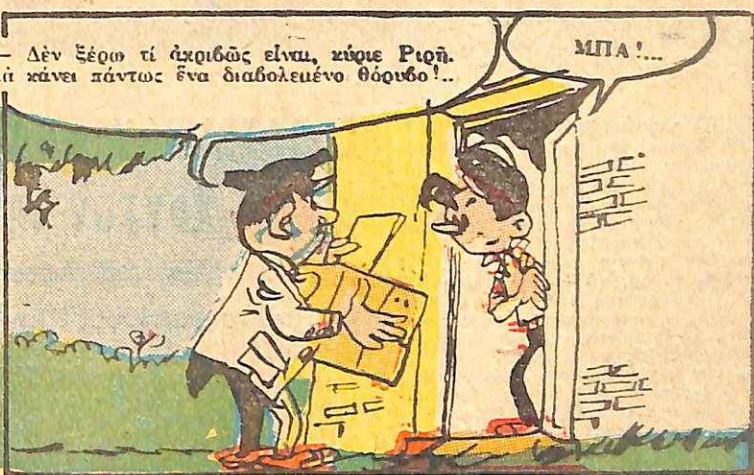
Και κράτησε την υπόσχεσή του ό λαού. Υστερα από λίγο καιρό, παντρεύτηκε την πεντάμορφη Μαλαματένια κι' όλος ο λαός της άμορφης κι' ευτυχισμένης πιά χώρας γιόρτασε τη χαρά του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΡΙΘΗΣ ΚΙ' Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ

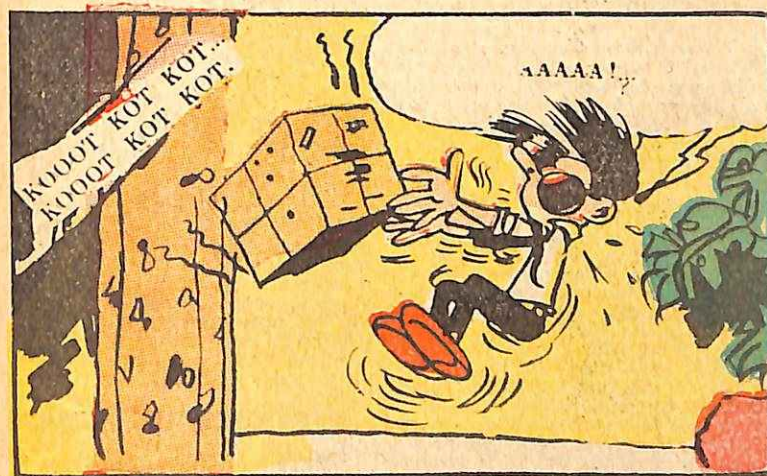

ΝΤΡΡΗΗΗΚ...

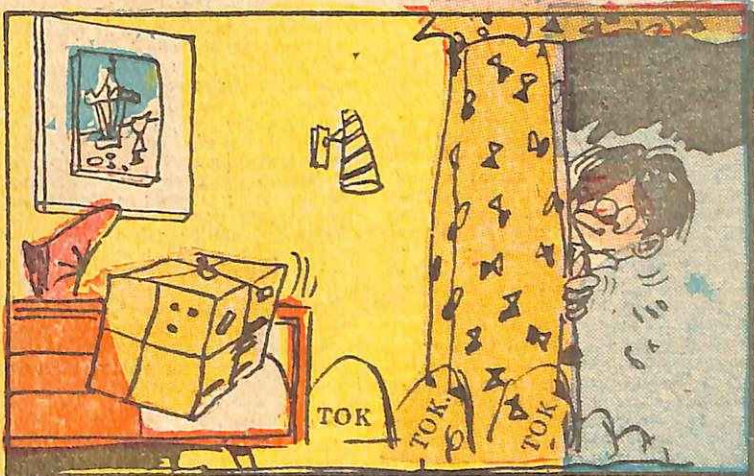
— Δεν ξέρω τί ακριβώς είναι, κύριε Ριθ. Αλλά κάνει πάντως ένα διαβολένο θόρυβο!...

ΜΠΑ!...

ΚΟΥΟΥ ΚΟΥ ΚΟΥ...

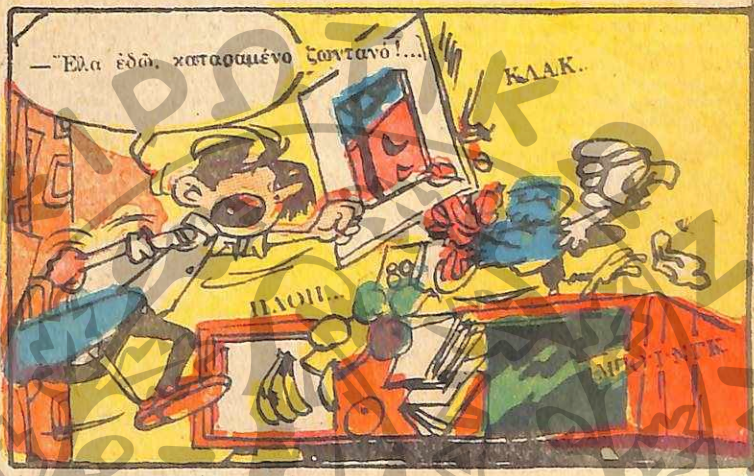
ΑΑΑΑΑ!

ΤΟΚ ΤΟΚ ΤΟΚ

— ΕΝΑΣ ΚΟΚΚΟΡΑΣ!...

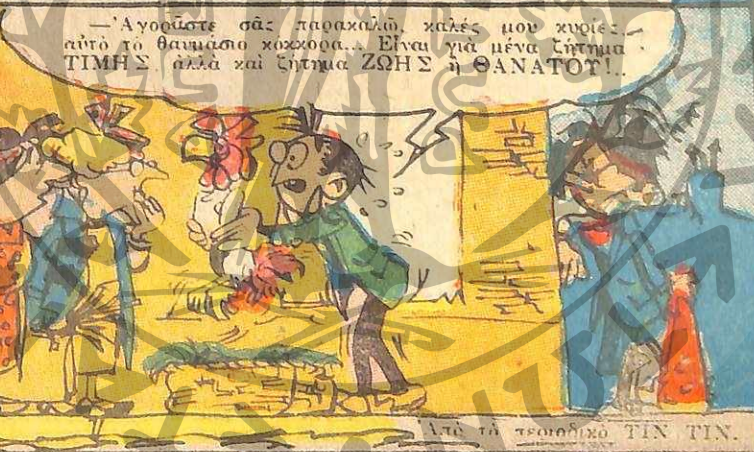
— Έλα εδω, καταραμένο ζωντανό!...

ΚΑΑΚ.

«Άγαπητέ μου άνητέ, Ο φίλος σου ο Άντωνης μούγραψε, ότι φλέγεσαι από την επιδημία ν' άποκτήσ'ες ή να κόκαρο σαν το δικό μου. Σού στέλνω, λοιπόν, άμέσως ένα καί είμαι ευτυχής, που άγαπήσ'ες επί τέλους αυτά τα γαριτσιμένα ζώα. Σ'ε φίλε, ό θείος σου Σιμφοριανός».

— Α! Α! Α! Όποτε είσαι, ή.

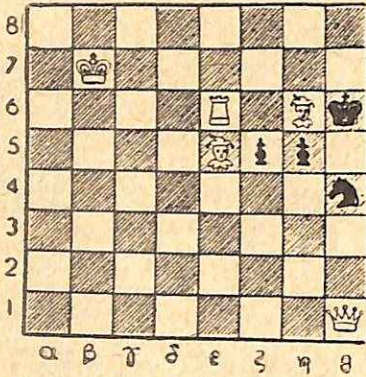

— Άγοράστε σας παρακαλώ, καλές μου κυρίες, αυτό το θαυμάσιο κοκκορά. Είναι για μένα ζήτημα ΤΙΜΗΣ, αλλά και ζήτημα ΖΩΗΣ ή ΘΑΝΑΤΟΥ!

Από το τραπέζιο ΤΙΝ ΤΙΝ.

ΤΟ ΣΚΑΚΙ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 330N

Παίζουν τα λευκά και κάνουν
ματ σε δύο κινήσεις.

★

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡ. 32 ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Βασική κίνησης των λευκών:
B08—02.

"Αν τα μαύρα πάρουν με το
1α7 το Αυ8, η δεύτερη κίνησης
των λευκών θα είναι 1ε7X1γ8+
και ματ.

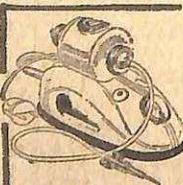
Όλον τον κόσμο, στην αγγλική και
ελληνική γλώσσα, με σκοπό την
αγταλλαγή γραμματοσήμων και
κωστ—ποστά.

Ο GEORGIOS MIMIS, P. O.
BOX 427 FROBISHER BAY
NTW CANADA, ζητεί αλληλο-
γραφία με Έλληνες κάτω των
22 ετών, με σκοπό την σύναψη μι-
ας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο MESTOS MESTOPULOS,
135 PLEIN STR. RUSTEN-
BURG T.V.L. S. AFRICA, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφήσει με νε-
πύλλες ηλικίας 17—25 ετών, στην
ελληνική γλώσσα, με σκοπό την
φιλία.

Ο CHRIS POTAMIANOS, P.
O. BOX 91, CASSIAR, B. C.
CANADA, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφηθεί με νέες απ' όλον τον κό-
σμο, ηλικίας 18—23 ετών, με σκο-
πό την καλλιέργεια άγνωστων φιλιών
δεσμών.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΤΥΠΩΝ

ΚΟΛΙΜΠΡΙ
ΠΕΡΦΕΤΤΑ
ΣΤΕΛΛΑ
ΡΟΥΑΓΙΑΛ
ΠΡΟΤΑΡ
ΔΕΣΜΟ-ΒΙΤΟΖ

"Όλοι με θαλόνια ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ
και με αυτόματων συσκευών
των τραβηγμάτων" ΠΡΟΝΤΕΛ."

Όμοιως: Πλεκτομηχαναί
αυτόματοι - διπλάκι όλων
των εργοστασίων δια την
οικονομία-την βιοτεχνία
και την θωρηχάνιαν από
Νούμερο 3-14.

ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ - ΕΥΚΟΛΑΙ ΠΑΡΩΜΗ
ΤΡΙΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣ - ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΜΑΘΗΣ

— ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ —
— ΑΘΗΝΑΙ: Θεμιστοκλέους 4 (Στοδ)
— ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ - ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ —
— ΘΕΣ/ΜΗΝ: Π. Μελά 12 —

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο FAROUPOS ALEKOS (18
ετών), M/T TRITON C/O CO-
RAL SHIPPING LTD 104 LE-
ANDENHALL STR. LONDON
E.C. 3., ENGLAND, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας
15—18 ετών, απ' όλον τον κόσμο,
με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο CHARALAMPOS TSEBE-
RIS (40 ετών), S/T PHYPY-S.
NIARCHOS C/O NIARCHOS
LONDON LTD 41—43 PARK
STREET W1 LONDON EN-
GLAND, επιθυμεί ν' αλληλογο-
φήσει με νέες ηλικίας 25—30 ε-
τών, με σκοπό την φιλία και ό,τι
άλλο ήθελε προκύψει.

Ο TH. PANAGIOTIDES, M/V
GRECIAN LIGHT GOULAN-
DRIS BROS LTD 61 STR. MA-
RY AXE LONDON E.C. 3., EN-
GLAND, επιθυμεί ν' αλληλογο-
φήσει με νέες ηλικίας 20—25 ε-
τών απ' όλον τον κόσμο, στην
ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με
σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο EMMANUEL PATELIS,
S/T NAPIER C.M. LEMOS C/O
LTD 92 FENCHURCH STR.
LONDON E.C. 3., ENGLAND,
ζητεί αλληλογραφία με νέες απ'
όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή
αγγλική γλώσσα, με σκοπό την
σύναψη μιας καλής και σταθερής
φιλίας.

Ο G. KOUTSOUEVELIS, S/T
AL—MALIK SAUD OLYMPIC
MARITIME 17 AVE D'OSTAN-
DE MONTE CARLO MONACO,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέ-
ες ηλικίας 17—20 ετών, από την
Ελλάδα και ιδιαίτερα από την Τ-
θάζη και την Αθήνα, με σκοπό
ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο TASOS BIKIKOS, M/T
"MELITE" C/O ANDREADIS
UK LTD 52 LIME STR. LON-
DON E.C. 3., ENGLAND, επιθυ-
μεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ'
όλον τον κόσμο, στην ελληνική,
αγγλική και ιταλική γλώσσα, με
σκοπό την ανάπτυξη μιας σταθε-
ρής φιλίας.

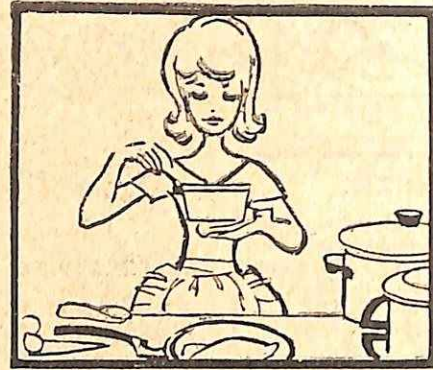
Ο PARIS VALIANOS (26 ε-
τών) και ο TAKIS ZACHARA-
KIS (24 ετών), M/T MINOAN
OCEAN SHIPPING TRADING
C/O 1 CHASE MANHATTAN
PLAZA NEW YORK 5 N. Y.
USA, ζητούν αλληλογραφία με
νέες από την Ελλάδα, με σκοπό
ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο ANTONIOS LAMPETIS
(24 ετών), M/T MINOAN C/O
OCEAN SHIP. TROAD CORP
1 CHASE MANHATTAN PLA-
ZA NEW YORK 5 N.Y. USA,
ζητεί αλληλογραφία με νέες από
την Ελλάδα, ηλικίας 18—22 ε-
τών, με σκοπό την φιλία.

Ο DIMITRIOS DIMITRIΟΥ,
S/T OLYMPIC CHARIOT O-
LYMPIC MARITIME S. A. 17
AVE DE MONTE CARLO MO-
NACO, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-
σει με νέες από το εσωτερικό και
συγκεκριμένα από την Πάτρα, με
σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο LEONIDAS PARADIA-
MADIS (28 ετών), ο ALEXIS
PIGASOS (24 ετών), M/T MI-
NOAN OCEAN SHIPPING
HATTAN PLAZA NEW YORK
5 N.Y. USA, ζητούν αλληλογο-
φία με νέες απ' όλον τον κό-
σμο, με σκοπό την σύναψη άγνωστων φιλ-
ιών δεσμών.

Ο PSALIDAS DIMITRIOS,
S/T NEFELI C/O ANDREA-
LONDON LTD 52 LIME STREET
LONDON E.C. 3., ENGLAND,
ζητεί αλληλογραφία με νέες από
την Ελλάδα και ιδιαίτερα από
την Θεσσαλονίκη, ηλικίας 18—20
ετών, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύ-
ψει.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΜΑΣ

Μελιτζάνες και πιπεριές

Οι πιπεριές και οι μελιτζάνες έμ-
φανίζονται μαζί στην αγορά
και τελειώνουν πάλι μαζί, τον Ό-
κτώβρη. Όλο το καλοκαίρι, παρο-
σιάζονται σε διάφορες ποικιλίες
στο τραπέζι μας, άλλοτε σαν αυ-
τόνομα φαγητά και άλλοτε σαν
προσθήκη στα υλικά κάποιου άλ-
λου φαγητού. Νά, λοιπόν, μερικές
συνταγές, που θα σας βοηθήσουν να
παρουσιάσετε περισσότερες ποικι-
λίες στο καλοκαιριάτικο τραπέζι.

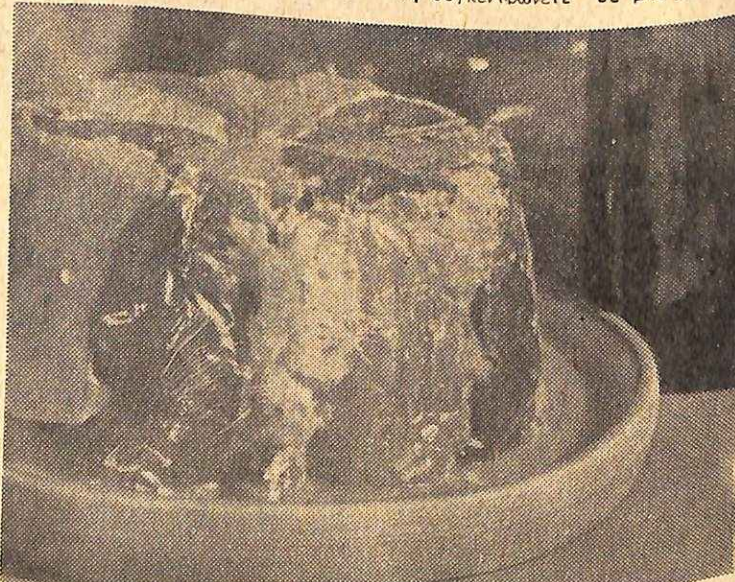
ΠΙΠΕΡΙΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ

Χρειάζονται: Όκτώ μέτριες πι-
περιές, 300 γραμ., λουκάνικο, 80
γραμ., τοιμμένο τυρί, 100 γραμ., ψι-
χα ψωμιού, τρία φιλέτα άτσίουγας,
γάλα, μανιτάνος, βασιλικός, αλάτι,
πιπέρι, μοσχοκάρυδο, βούτυρο, λά-
δι, ένα αυγό. Ζεματίζετε μία στιγ-
μή τις πιπεριές σε βραστό νερό, τις
κόβετε στο επάνω μέρος και τις α-
δειάζετε απ' όλους τους σπόρους
και από τις άσπρες πέτσες. Ξε-
φλουδίζετε το λουκάνικο, το ψιλο-
κόβετε, και το καβουρδίζετε μερι-
κά λεπτά στο βούτυρο (αν προτι-
μάτε, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε
μοσχαρίσιο κιμά). Ρίχνετε το λου-
κάνικο σε μία λεκανίτσα, προσθέτε-

τε μία φούχτα μανιτάνο και βασι-
λικό ψιλοκομμένα, τα φιλέτα της
άτσίουγας λωμένα με το πιπρούνι,
δύο κουταλιές γάλα, την ψίχα του
ψωμιού μουσκεμένη σε λίγο γάλα
και σιτισμένη, αλάτι, πιπέρι, λίγο
μοσχοκάρυδο και ένα όλοκληρο αυ-
γό. Ανακατεύετε καλά όλα τα υλι-
κά και γεμίζετε τις πιπεριές. Τις
αδειάζετε σε ένα ταψί αλειμένο με
λάδι, τις περιδρόχετε με λίγο λάδι
και τις βάζετε να ψηθούν στο φούρ-
νο για τριάντα λεπτά. Μπορείτε να
τις σερβίρετε ζεστές, αλλά και
κρύες.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ

Χρειάζονται: τέσσερις μεγάλες
μελιτζάνες, 200 γραμ., κιμάς, 100
γραμ., μορταδέλλα, ένα αυγό, τυρί
τοιμμένο, μανιτάνος, γάλα, αλεύρι,
βούτυρο, λάδι, βασιλικός.
Αφαιρείτε το κοτσάνι από τις
μελιτζάνες, τις πλένετε και τις α-
φινείτε να σιγοβράσουν ένα τέταρ-
το της ώρας σε αλατισμένο νερό.
Τις στραγγίζετε, τις χωρίζετε στη
μέση κατά μήκος και μ' ένα κουτα-
λάκι τις αδειάζετε εντελώς. Περνά-
τε τη σάρκα από το τρυπητό και
τη συγκεντρώνετε σε μία λεκάνη.

ΤΟΥΡΤΑ ΑΠΟ ΠΙΠΕΡΙΕΣ

Χρειάζονται: 500 γραμ., μεγάλες πιπεριές κόκκινες και πράσινες, 250
γραμ., κιμάς, δώδεκα αυγά, δύο κρεμμύδια ψιλοκομμένα, δύο κουταλιές λά-
δι, το απαραίτητο βούτυρο, μία τούφα μανιτάνος, αλάτι και τριμμένο κοι-
ματίτσει για 10—12 λεπτά τις πιπεριές και τις κόβετε σε χοντρά κομ-
μάτια. Βουτανώνετε μία φόρμα και γαρνίρετε το βάθος και τα τοιχώματα
της φόρμας με κομμάτια από πιπεριές. Χοντροκόβετε εκείνα που περι-
σσεύουν και τα καβουρδίζετε σε μία κατσαρόλα με βούτυρο, μαζί με τον κι-
μά και το κρεμμύδι. Χτυπάτε τα αυγά, τα ανακατεύετε με τον κιμά, το
λάδι και το κρεμμύδι. Ρίχνετε τη φόρμα μ' αυτό το μίγμα και τη
βάζετε σε μπέν-μαρί στο φούρνο για 40 λεπτά (το λιγότερο). Αυτή η
τούρτα από πιπεριές, σερβίρεται κρύα και ζεστή.

Προσθέτετε τη μορταδέλλα, το μαί-
νιτσο και το βασιλικό πολύ ψιλο-
κομμένα, τον κιμά καβουρδισμένο
σε λίγο βούτυρο, το αυγό όλοκληρο
και δύο φούχτες τριμμένο τυρί. Τα
ανακατεύετε όλα καλά και μ' αυτό
το μίγμα γεμίζετε τις μελιτζάνες,
διπλώνοντας καλά με το μαχαίρι
την επιφάνεια. Τις αδειάζετε σε
ένα ταψί αλειμένο με βούτυρο, τις
σκεπάζετε μ' ένα στρώμα μπεσαμέλ,
που θα την έτοιμάσετε με 150
γραμ., γάλα, μία κουταλιά αλεύρι,
λίγο βούτυρο, αλάτι, πιπέρι και
τοιμμένο τυρί, και τις βάζετε στο
φούρνο μέχρι να χρωματιστούν κα-
λά στην επιφάνεια.

ΚΡΕΜΑ ΑΠΟ ΠΙΠΕΡΙΕΣ

Χρειάζονται: όκτώ μεγάλες πιπε-
ριές, 600 γραμ., φρέσκα ντομάτες,
50 γραμ., βούτυρο, ένα μεγάλο κρεμ-
μύδι, μία σκελίδα σκόρδο, τέσσερις
κουταλιές τριμμένο τυρί, 3 ή 4
φυλλάρια βασιλικός, λάδι όσο πα-
ρουν, αλάτι και πιπέρι.

Ρίχνετε το κρεμμύδι και το σκόρ-
δο ψιλοκομμένα να καβουρδιστούν
σε ζεστό λάδι, προσθέτετε τις πιπε-
ριές κομμένες σε κομμάτια, τις ντο-
μάτες ξεφλουδισμένες και χωρίς
σπόρους και το βασιλικό. Μαγειρεύ-
ετε σε σιγανή φωτιά για 30 λε-
πτά, ύστερα τα περιδρόχετε όλα από
το τρυπητό. Βάζετε το μίγμα στη
φωτιά, το αλατίζετε, το πιπερώνε-
τε, το αφινείτε να πήξει και ύστερα
προσθέτετε το βούτυρο, το τριμ-
μένο τυρί και τραβάτε την κατσαρό-
λα από τη φωτιά. Σερβίρετε αυτή
την κρέμα με κοτολέττες ή με κρύο
κρέας βραστό ή ψητό.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΜΕ ΝΤΟΛΜΑΔΕΣ

Κόβετε δύο μεγάλες μελιτζάνες
κατά μήκος, τις χαράζετε με το
μαχαίρι, τις αλατίζετε αθρόα και
τις βάζετε σε ένα πιάτο, που το το-
ποθετείτε γυμνά, έτσι που να φύ-
γει το υπόπικρο υγρό, που βγαίνει
από τις μελιτζάνες. Ύστερα βάζε-
τε τις μελιτζάνες σε ένα ταψάκι
τυρέζ. Χωριστά, καβουρδίζετε σε
λάδι ένα κρεμμύδι κομμένο σε φε-
τίτσες, τέσσερις ντομάτες κομμένες
σε κομμάτια και χωρίς σπόρους,
τρεις πιπεριές, που θα τις έχετε
περάσει από τη φωτιά, θα τις έ-
χετε ξεφλουδίσει και θα τις έχετε
κόψει σε λουιδίτσες, και μία χον-
τρή ρίζα σέλινο. Όταν όλα αυτά
τα χορταρικά θα έχουν βράσει τό-
σο πολύ, ώστε να είναι σχεδόν λω-
μένα, προσθέτετε δύο αυγά, αλατί-
ζετε και πιπερώνετε. Σκεπάζετε τις
μελιτζάνες με το μίγμα, τις πασπα-
λίζετε με τριμμένο τυρί και τις βά-
ζετε να ψηθούν σε ζεστό φούρνο.

ΠΙΠΕΡΙΕΣ ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ

Χρειάζονται: τέσσερις μεγάλες
πιπεριές, 100 γραμ., ρύζι, 100 γραμ.,
χοιρινό βρασμένο, μορταδέλλα,
μία κουταλιά κάπαρες, τέσσερις
πράσινες ελιές, λίγη κόκκινη πιπε-
ρία, αλάτι, λάδι. Για τη σάλτσα:
30 γραμ., βούτυρο, δύο κουταλιές
πολύς ντομάτας ή ντομάτες φρέ-
σκες περασμένες από το τρυπη-
τό, ένα φλυτζάνι ζουμί ή νερό.

Βυθίζετε τις πιπεριές πέντε λε-
πτά σε βραστό αλατισμένο νερό,
ύστερα τις στραγγίζετε. Βράζετε
το ρύζι δέκα λεπτά, το στραγγίζετε
και το περνάτε γρήγορα κάτω από
τρεχούμενο νερό. Το βάζετε σε μία
γαβάβα και το αφινείτε να κρυώσει.
Κόβετε το επάνω μέρος από τις πι-
περιές, αφαιρείτε τους σπόρους και
τις εσωτερικές άσπρες πέτσες τους
και τις αλατίζετε. Ανακατεύετε το
ρύζι με το χοιρινό και τη μορ-
ταδέλλα, κομμένα σε κομμάτια, με
τις κάπαρες, τις ελιές χωρίς κου-
κούτσι και χοντροκομμένες και την
κόκκινη πιπερία κομμένη σε τετρα-
γωνίδια. Καρκεύετε με τέσσερις
κουταλιές λάδι και αυτό το μίγμα.
Τις πασπαλίζετε με τριμμένο ψω-
μί και τις βάζετε με λίγο ακόμα
λάδι. Τις αδειάζετε σε ένα ταψί,

όπου έχετε βάλει ένα κομμάτι βου-
τυρο, μερικές κουταλιές ζουμί (ή νε-
ρό) και μερικές κουταλιές λωμένο
πολύ ντομάτας ή φρέσκες ντομά-
τες περασμένες από το τρυπητό.
Βάζετε το ταψί σε μέτριο φούρνο
για 45 λεπτά περίπου και βρέχετε
κάθε τόσο τις πιπεριές με τη σάλ-
τσα τους. Αν η επιφάνεια χρωμα-
τίσει πολύ, σκεπάζετε γρήγορα τις
πιπεριές με λαδόχαρτο.

ΜΟΥΣΑΚΑΣ ΜΕ ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ

Χρειάζονται: 1.300 γραμ., μελι-
τζάνες, 700 γραμ., κιμάς, μισό φλυ-
τζάνι του τσαγιού βούτυρο, 4—5
κουταλιές τριμμένο τυρί, ένα ποτη-
ράκι άσπρο κρασί, δέκα κουταλιές
κοπανισμένη φρυγανιά, ένα μεγάλο
κρεμμύδι ψιλοκομμένο, δύο κουτα-
λιές ψιλοκομμένος μανιτάνος, 700
γραμ., ντομάτες ώριμες, μία δόση
κανονική μπεσαμέλ, λάδι, αλάτι, πι-
πέρι.

Βάζετε τον κιμά σε μία κατσαρό-
λα, μαζί με το κρεμμύδι και το μι-

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΑΛΛ ΣΙΚΕΛΙΑΝΑ

Κόβετε κατά μήκος τρεις μελιτζάνες και τις θγανίζετε με λάδι. Ξεχω-
ριστά ξεφλουδίζετε μισό κιλό ντομάτες, τις λιώνετε και τις ανακατεύετε
με τρεις σκελίδες ψιλοκομμένο σκόρδο και μερικές κουταλιές λάδι. Προσ-
θέτετε αλάτι, πιπέρι και τόσο τριμμένο ψωμί, όσο θα χρειαστεί για να
γίνει το μίγμα κάπως σφιχτό. Με αυτό το μίγμα σκεπάζετε τις μελιτζάνες
και τις βάζετε σε φούρνο πολύ ζεστό για δέκα λεπτά. Πριν να τις σερ-
βίρετε, τις γαρνίρετε με φρέσκο ψιλοκομμένο μανιτάνο.

σό από το βούτυρο, και όταν θα
έχη καβουρδίσει, το σβήνετε με το
κρασί και το αφινείτε να εξασπαστεί.

Ύστερα προσθέτετε τις ντομάτες,
αφού θα τις έχετε ξεφλουδίσει, θα
τους έχετε αφαιρέσει τους σπόρους
και θα τις έχετε περάσει από τρυ-
πητό. Προσθέτετε το μανιτάνο, το
αλάτι, το πιπέρι, και αφινείτε όλα
αυτά τα υλικά να σιγοβράσουν, μέ-
χρι να πιούνε το ζουμί τους. Πλέ-
νεται τις μελιτζάνες, τις σκουπίζετε
και τις καθαρίζετε, τις κόβετε σε
λεπτές φέτες κατά μήκος και τις
θγανίζετε σε λάδι και βούτυρο. Τις
στραγγίζετε και τις αδειάζετε σε
μία πιατέλλα, τις αλατοπιπρώνετε
και τις αφινείτε μέχρι να ετοιμάσε-
τε τη μπεσαμέλ. Φτιάχνετε μία δό-
ση μπεσαμέλ κανονική, με ξηρά κου-
ταλιές κοφτές βούτυρο, όκτώ κου-
ταλιές κοφτές αλεύρι, τέσσερα
φλυτζάνια του τσαγιού γάλα, δύο
κόκκους αυγών, αλάτι, πιπέρι, μία
φούχτα τριμμένο τυρί. Ύστερα
στρώνετε σε μέτριο ταψί τις μισές
μελιτζάνες και από πάνω ρίχνετε
σε ένα στρώμα τον κιμά, τη μισή
φρυγανιά και το μισό τυρί ανακα-
τεμένο. Από πάνω αδειάζετε τις
υπόλοιπες μελιτζάνες και τις σκε-
πάζετε με μπεσαμέλ. Πασπαλίζετε
την επιφάνεια με τυρί, ύστερα με
φρυγανιά, τα ραντίζετε όλα καλά
με λωμένο βούτυρο και βάζετε το

ταψί στο φούρνο για 40 — 45 λε-
πτά, ύστερα να ροδίση καλή ή επι-
φάνεια.

ΠΙΠΕΡΙΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΜΕ ΨΑΡΙ

Χρειάζονται: τέσσερις μεγάλες
πιπεριές, περισσότερα από βραστό
ψάρι, 50 γραμ., φιλέτα αντίουγας,
30 γραμ., κάπαρες, 50 γραμ., πράσι-
νες ελιές, μανιτάνος, βασιλικός,
λάδι, κοπανισμένη φρυγανιά.

Περνάτε για μία στιγμή τις πι-
περιές από τη φλόγα για να τις ξε-
φλουδίσετε με μεγαλύτερη ευκολία,
ύστερα τις κόβετε στο επάνω μέ-
ρος και τις αδειάζετε από τους
σπόρους και από τις άσπρες σάρ-
κες. Τις αλατίζετε εσωτερικά και
τις ροδίζετε με λάδι. Περνάτε α-
πό το τρυπητό το ψάρι (ή το ψιλο-
κόβετε), προσθέτετε τις κάπαρες,
τις άτσίουγες, τις ελιές και το μι-
γμα, ύστερα βουτανώνετε ένα ταψί
αρκετά ψηλό και το φοδραίνετε ε-
σωτερικά με τις φλούδες από τις
μελιτζάνες. Ύστερα γεμίζετε τη
φόρμα με στρώματα από γέμισι και
θηγανιές μελιτζάνες, σιχίζοντας
και τελειώνοντας με ένα στρώμα
γέμισι. Φέρνετε τις άκρες που πε-
ρισσεύουν από τις φλούδες προς το
κέντρο, σκεπάζοντας έτσι τη γέμι-
ση, και αν οι φλούδες δεν είναι αρ-
κετά μακρές συμπληρώνετε το σκέ-
πασμα με άλλες, που κρατήσατε
κατά μέρος, ή και με λαδόχαρτο.
Βάζετε το ταψί σε μπέν — μαρί
στο φούρνο (μέσα σε ένα μεγαλύτε-
ρο ταψί με νερό) και το αφινείτε
65 — 70 λεπτά. Ύστερα το βγά-
ζετε από το φούρνο και αφινείτε το
μούσακα να κρυώσει, τουλάχιστον
δέκα λεπτά, πριν τον ξεφορμάρετε
σε μία στρογγυλή πιατέλλα. Σερ-
βίρετε άμεσως με σάλτσα ντομά-
τας, που θα την ετοιμάσετε ως έ-
ληξ: Βάζετε σε ένα τηγάνι λάδι
και, όταν ζεσταθεί, ρίχνετε μία σκε-
λίδα σκόρδο. Όταν χρωματίσει,
το αφαιρείτε και προσθέτετε τις
ντομάτες ξεφλουδισμένες, με το βα-
σιλικό και τη δάφνη. Αλατίζετε,
πιπερώνετε και τις αφινείτε να μα-
γειρευτούν είκοσι λεπτά περίπου.
Περνάτε τις ντομάτες από το τρυ-
πητό και ξαναβάζετε τη σάλτσα να
ζεσταθεί στη φωτιά για μερικά λε-
πτά, πριν σερβίρετε.

ΝΤΟΛΜΑΔΑΚΙΑ ΜΕ ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ

Χρειάζονται: 500 γραμ., μελιτζά-
νες, 500 γραμ., ντομάτες, μισό
κρεμμύδι, δύο σκελίδες σκόρδο, κο-
πανισμένο, μερικά φυλλάρια βασιλικό,
τέσσερις κουταλιές λάδι, αλάτι,
πιπέρι. Για τη γέμιση: Μερικές
κουταλιές κοπανισμένη φρυγανιά,
μερικές κουταλιές τριμμένο τυρί,
ένα κρέας αυγού, βούτυρο, αλά-
τι, πιπέρι (ή ποσότητα για τη γέ-
μιση) να εξασπαστεί από το μέγεθος
που θα έχουν οι μελιτζάνες.

Σε μία κατσαρόλα, ρίχνετε τις
μελιτζάνες ξεφλουδισμένες και κομ-
μένες σε κομμάτια, το κρεμμύδι
κομμένο σε φετίτσες, το σκόρδο και
κοπανισμένο, τα φυλλάρια βασιλικό,
το αλάτι και το πιπέρι. Τα σκε-
πάζετε και τα αφινείτε να σιγοβρά-
σουν περίπου μία ώρα, ύστερα περ-
νάτε τη σάλτσα από το τρυπητό
και πριν να τη σερβίρετε, την ξα-
ναβάζετε στη φωτιά για να ζεστα-
θεί. Κόβετε τις μελιτζάνες κατά μή-
κος σε φέτες μισού εκατ. πάχους
και τις θγανίζετε σε ζεστό λάδι,
χωρίς να τις αφινείτε να ξεραθούν.
Τις αδειάζετε σε ένα πιάτο και τις
αφινείτε να περνώσουν. Στο με-
ταξύ, σε μία κατσαρόλα βάζετε να
καψή το απαραίτητο βούτυρο και
ύστερα προσθέτετε το τριμμένο ψω-
μί. Σε μία γαβάβα ανακατεύετε τον
κιμά με το αυγό, το τριμμένο τυρί
και μερικά φυλλάρια βασιλικό ψι-
λοκομμένα, αλάτι και πιπέρι. Μοι-
ράζετε το μίγμα πάνω στις θγα-
νισμένες μελιτζάνες, τις τυλίγετε,
τις σερβίρετε με δονουολυφίδες
και ρίχνετε τα ντολμαδάκια στη
σάλτσα να ζεσταθούν για λίγα λε-
πτά, πριν τα σερβίρετε.

Απογευματινές μπλούζες για κάθε τύπο: 1. Δοξή και σταυρωτή μπλούζα για την γεμάτη γυναίκα. 2. Διπλά πλισσέ «βολάν» για την ρομαντική νέα. 3. Πλισσέ «νωμίτης» με δεμένη φάσα. 4. Πλαστρόν από πολλά πλισσέ βολάν σε σχήμα «V», για εξαντρημένη γυναίκα.

άκομη και στο πιο απλό φόρεμα. Έτσι, βλέπουμε την εποχή αυτή σκέτα φουρώ ή ανάλογο κέντημα. Αυτό μπορεί να γίνει με γαλόνι, με κασίον, με πέρες ή με πραγματικό κέντημα. Πολλές φορές, στο ύψος είναι ήδη κεντητό στη μηχανή, τις περισσότερες φορές, ώστε την επιφάνεια του φορέματος, με μόνο σε ώριμα μέρη του. Πολύ δημοφιλής είναι τα και κρόσια από χάντρες, σε σχήμα «V» που αρχίζει γύρω στο μωτερό ντεκολτέ και επαναλαμβάνεται άλλες δυο φορές σε μεγάλες απόστάσεις, πάνω στο στήθος και στο ύψος της μέσης.

Εξαιρετικά κομψή και απλή (ταίριαζει ακόμη και για φορέματα για την πλά), είναι η απλικασιόν από μεγάλες μαργαρίτες, ή μια κάτω από την άλλη, μπρός ακριβώς στη μέση, από το ντεκολτέ μέχρι το στρίψωμα. Οι μαργαρίτες αυτές έχουν ή κάθε μια άλλο χρώμα! Το ίδιο μπορεί να γίνει με κουμπιά - λουλούδια, σε φανταζι στύλ. Τα κουμπιά φτάνουν, ωστόσο, μόνο μέχρι τους γοφούς.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τα μοντέρνα καλοκαιρινά καπέλλα έχουν συχνά γαυρίσματα από πολύχρωμα λουλούδια ή... λαχανικά! Ένας δημοφιλής νεωτερισμός είναι επίσης το σκληρό καπέλλο με μεγάλο γυριστό μπόρ, που γίνεται από το ίδιο ύφισμα πικέ του φορέματος ή του συνόλου και

που δίνει ένα πολύ νεανικό τόνο στο ντύσιμο. Αν δεν σας καλακεύουν τα μεγάλα καπέλλα, μπορείτε άφοβα να φτιάξετε ένα μικρό, τύπου τυρμπάν, ή «κλάσ» (καμπάνια), που θα φορεθεί επίσης πολύ κατά το τέλος της εφειτηνής καλοκαιρινής σεζόν.

ΤΟ : ΥΛΗ : ΚΑΙ : ΗΛΙΚΙΑ :

Πρόκειται, όπως είναι εύλογο, για εκείνο το ντύσιμο, που ταίριαζει σε κάθε ηλικία και που είναι, επομένως, «χωρίς ηλικία». Έτσι, μπορεί τόσο η νέα, όσο και η ώριμη γυναίκα να φτιάξει ένα ντέ - πιές από φιλό ασπρό να φτιάξει ένα ντέ - πιές, ειδικά μελετημένη λαινά ή σαντούγκ σε απλή, ειδικά μελετημένη γραμμή. Το μπλουζόν φτάνει μέχρι κάτω από τη μέση κι έχει ένα ντεκολτέ καρτέ ή μωτερό, ανάλογα με τις διαστάσεις του στήθους. Ο γιακάς είναι πλατύς και γίνεται - σύμφωνα με τις απαιτήσεις του Καντον - σε άλλο χρώμα, κατά προτίμηση σε ένα από τους νέους τόνους του πράσινου. Είναι, δέ, σκληρό, χωρίς στην κόλλα που θα χρησιμοποιήσετε, πριν το σιδερώσετε.

Σε κάθε ηλικία, ταίριαζει επίσης ένα πολύ κομψό σύνολο φούστα, ζακέττα και μπλουζά, του Βάλ, που γίνεται από πτί - καρώ φιλό λαινά (για το ταγιέρ) και τουϊλ (για την μπλουζά και την εσάρπα). Η ζακέττα έχει μεγάλο μωτερό ντεκολτέ, «πραστό» στραγγιγμένο γιακά, πρόσθετες τσέπες με κουμπωτά ραμπά και ύφισματένια ζώνη, που περνάει από τα ραμπά.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡ

Όλες οι γυναίκες που προτιμούν τη σπορτίβ γραμμή, θα ενθουσιαστούν ασφαλώς με τα νέα μοντέλα, που λανσάρεται για την εποχή αυτή ο οίκος μόδας Σκιαπαρέλλι, γιατί διακρίνονται για την κομψότητά τους και φοριούνται τόσο το πρωί, όσο και το απόγευμα. Τα τρία τελευταία ταγιέρ του οίκου αυτού είναι μελετημένα το καθένα για έναν ώριμο τύπο και για μια ειδική σιλουέττα. Δεν έχετε παρά να διαλέξετε το μοντέλο που καλακεύει την εμφάνισή σας.

Το πρώτο ταγιέρ, από φιλό μπλέ - σκούρο λαινά, έχει ίσια φούστα και ζακέττα - μπλουζόν. Οι σχιστές τσέπες είναι κάθετες, χωρίς ραμπά, και το κουμπωτά γίνεται με δυο σειρές από 4 μεταλλικά «μπούλ». Ο γιακάς είναι λίγο σκληρός και φοριέται δοθίος ή «γυριστός». Το δεύτερο μοντέλο, από τρέσεϊ, τύπου «χίλιες ρίγες» (από το σκούρο μωδ μέχρι το κίτρινο - ήλιου) είναι μια νέα παραλλαγή του ταγιέρ με τονισμένες μπλάσκ. Ταίριαζει μόνο στις λεπτές γυναίκες, παρ'όλο που οι μπλάσκ φτάνουν μέχρι κάτω από τους γοφούς, γιατί αυτές γαυρίζονται με πολύ μεγάλες τσέπες, κομμένες από το ύφισμα με οριζόντιες τς ρίγες, που «προσθέτουν» όγκο στην σιλουέττα. Ο μωτερός γιακάς φοριέται κι' εδώ δοθίος.

ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΖΙ ΣΥΝΟΛΟ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΤΟΥ

Λανσάρονται την εποχή αυτή από τους περισσότερους οίκους μόδας τα σύνολα που γίνονται από διαφορετικά ύφισματα, σταμπάτα με το ίδιο σχέδιο. Έτσι βλέπουμε, π.χ., συνδυασμούς από ένα φόρεμα, φτιαγμένο από μεταξωτό σε σχέδιο πτί - ντέ - τουϊλ, που συμπληρώνεται με μια ζακέττα, επίσης με σχέδιο πτί - ντέ - τουϊλ, με ραμμένη από ένα φιλό λαινά. Η σπεσιαλιτέ, λοιπόν, της καινούργιας μόδας είναι αυτός ο συνδυασμός από απόλυτα ίδια σχέδια, σταμπάτα στα πιο αντίθετα ύφισματα.

Το χαρακτηριστικό σύνολο ή τρουά - πιές του οίκου μόδας Σκιαπαρέλλι, με φούστα, κομμένη από το λοξό ύφισμα και ζακέττα με ίσιο το σχέδιο, γίνεται από λαινά και η μπλουζά ή η καζάκα που συμπληρώνουν το ντύσιμο, είναι ραμμένη από ένα φουλάρ ή άλλο μεταξωτό, με σταμπάτο το ίδιο μεγάλο καρώ σχέδιο. Η καζάκα μπορεί να γίνει στα ίδια χρώματα ή σε άλλα, διαφορετικά.

Οι παραλλαγές αφορούν το σχήμα του γιακά (σπενός, φαρδύς, ίσιος ή δοθίος), τα πέτα (πολύ μεγάλα και ρελασμένα με μεταξωτό, μικρά και φτιαγμένα από λουλούδια από το μεταξωτό της μπλουζας), καθώς και το κουμπωτά της ζακέτας. Έχει μια αγκράφα στη μέση αντί κουμπι, είτε ένα ζευγάρι από κουμπιά - μπιζού, είτε, τέλος, δυο κουμπιά - μπούλ και δυο θηλιές αντί κουμπωτόριπες.

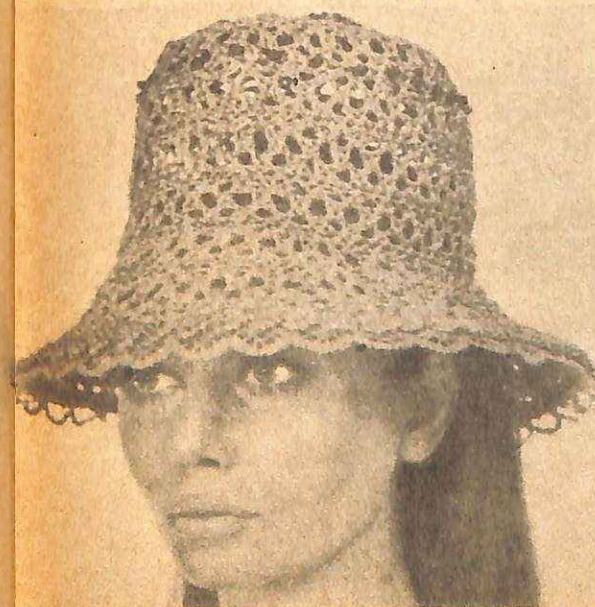
ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

Οι νεωτερισμοί αυτοί θα ενδιαφέρουν ασφαλώς ειδικά εκείνες τις γυναίκες, που θέλουν

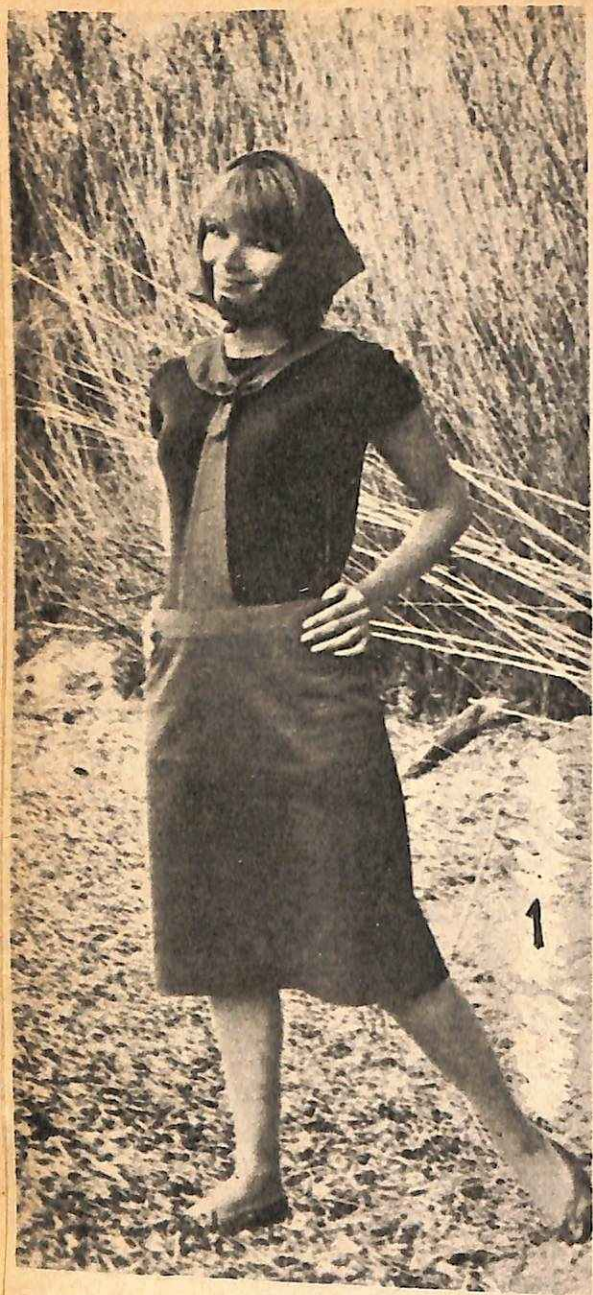
Ένα όμορφο ντέ - πιές για το απόγευμα με μπλούζα - πλαστρόν με βούλες.

Καπέλλα με... λαχανικά! Τα νέα καλοκαιρινά καπέλλα γαυρίζονται σχεδόν πάντα με μεγάλα μπουκέτα από λουλούδια ή με διάφορα φρούτα και λαχανικά, φτιαγμένα συνήθως από πλαστική ύλη.

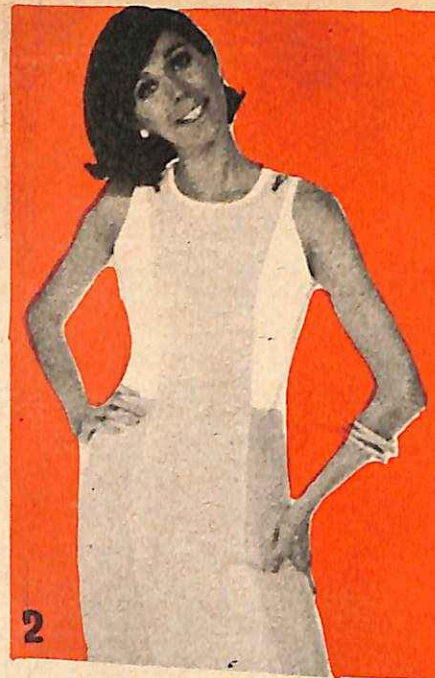

Ριγωτά ταγιέρ της τελευταίας μόδας: α. καρώ λινό τύπου μαντρά, με κουμπωτά πέτα και β. τριχωτές ρίγες και μονόχρωμο λινό. Φόντο της ζακέτας μπλέ, σαν τη φούστα.

Πρωτότυπα σύνολα για την πλάξ: 1. φούστα με μονή μπρετέλλα, 2. τριχρωμο φόρεμα, 3. άσπρη φούστα με πράσινες μπρετέλλες και όμοιες φάσες, 4. κίτρινη τυνίκ με σχιστές ραφές και ντεκούπ.

Καλοκαιρινό ταγιέρ από «σέτα κρούντα». Συνηθίζεται και πάλι πολύ το χοντρό μεταξωτό και το μονόχρωμο σαντούγκ. Προσέχετε τις μεγάλες πρόσθετες τσέπες, που τοποθετούνται ψηλά.

εύνητο, και ταιριάζει σαν γαρνιτούρα στο στρίφωμα μόνο στις λεπτές γυναίκες.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Οι μπλουζές παίζουν μεγάλο ρόλο στις νέες συλλογές και θα αντικαταστήσουν το παλιό και το άπλογο τις γνωστές καζάκες. Οι μοντέρνες μπλουζές, κυρίως εκείνες που θα φορεθούν το άνοιγμα, γαρνίζονται πολύ συχνά με βολάν ή με δόκλιντρα, μοντέλα με δ-γμένα από πλισσέ ύφασμα. Έτσι, βλέπουμε πολλά καινούργια παριζιάνικα μοντέλα με δ-γμένα από πλισσέ ύφασμα, ή πολλές φορές δόκλιντρα το νωμίτ από ένα ή πολλές φορές κομμάτι του ίδιου ύφασματος, ή από άλλο τόνο του ίδιου ύφασματος. Ο νωμίτ γίνεται συνήθως σε πιο σκούρο χρώμα από τα υπόλοιπα τμήματα της μπλουζας, ειδικά όταν πρόκειται για μοντέλα που προορίζονται για τις γεμάτες γυναίκες με μεγάλο στήθος. Πολλά νέα μοντέλα φτιάχνονται από οργανίτσα, με μικρό όρθιο γιακά. Οι μπλουζές αυτές ταιριάζουν στις νέες γυναίκες και γίνονται συχνά από σταμπάτο με χτυπητά χρώματα, με-
 ξωτό και το μονόχρωμο σαντούγκ. Προσέχετε τις μεγάλες πρόσθετες τσέπες, που τοποθετούνται ψηλά.

Το μοντέρνο ντύσιμο για τη μέλλουσα μητέρα: 1. σε στυλ πουκάμισου, 2. με κουφούπιεττα, 3. τύπου καζάκας, 3' με χοντρές «νερόδύο».

γάλος, σκεπάζοντας τους ώμους, μ' μόνο στα μοντέλα που προορίζονται για τις πολύ νέες γυναίκες. Ο ντραπαρισμένος γιακάς αντίθετως ταιριάζει σε όλες τις ηλικίες και καμουφλάρει επιδέξια ένα γεμάτο ντεκολτέ.

Η ΖΑΚΕΤΤΑ «MARNER»

Η Ζακέττα αυτή, σαν κομμάτι ενός ταγιέρ ή σαν συμπλήρωμα για ένα φόρεμα, ταιριάζει ειδικά στις μέλλουσες μητέρες και ράβεται με κλός πλάτη ή με έδαζε γραμμή στις πλάινες ραφές. Τα νέα μοντέλα έχουν ένα δόκλιντρο, πλισσαρισμένο τμήμα από το ίδιο ύφασμα, πρόσθετο σε κάθε πλάινη ραφή.

00

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΟΜΟΡΦΙΑ

Χωρίς κανένα έξοδο, χωρίς να βγείτε απ' το σπίτι σας, χωρίς να χάσετε πολύτιμο χρόνο, δώστε καινούργια λάμψη στην ομορφιά σας, με μερικές απλούστατες συνταγές. Άρκει να χρησιμοποιήσετε λίγα φρούτα και πολλή φαντασία.

ΑΜΥΓΔΑΛΑ

Είναι πλούσια σε λάδι που τρέφει και μαλακώνει το ξηρό δέρμα.

Σε 30 γραμμάρια κοπανισμένα αμύγδαλα, ρίξτε σταγόνα - σταγόνα, ένα φλυτζανάκι του καφέ κρύο γάλα, ανακατεύοντας συγχρόνως το μίγμα σ' ένα γυαλί ή σε ένα μαγνητό. Περάστε το μίγμα α-

πό πολύ λεπτό τρυπητό ή χοντρό τούλουπ'άνι και κοτόπιν προσέστε 15 γραμμάρια ζάχαρη. Θα έχετε μια κρέμα που μαλακώνει τα χέρια και το πρόσωπο. Την αφήνετε δέκα λεπτά κι έπειτα ξεπλένεστε.

ΜΕΛΙ

Αφήνετε το δέρμα μαλακό και λείο. Εξαφανίζει τις λεπτές ουτίδες.

Απλώστε ένα λεπτό στρώμα μελιού στο πρόσωπό σας, αφήστε το 15-20 λεπτά και σκουπίστε με μπαμπακι βουτηγμένο σε νερό (κατά στήτη με μπαμπακι βουτηγμένο σε νερό). Αν έχετε λιπαρό δέρμα, προσθέστε στο μέλι μερικές σταγόνες λεμόνι, προτού βάλετε τη μάσκα.

ΦΡΑΟΥΛΕΣ

Δίνουν ωραίο τόνο στο θαμπό δέρμα και, αν είναι ξηρό, το μαλακώνουν.

Μέθοδος 1η: Ανακατέψτε λίγο φρέσκο βούτυρο - που το ζεσταίνετε ελαφρά για να λιώσει - με το χυμό από τρεις - τέσσερες φρέσκες, ώριμες φράουλες. Απλώστε το μίγμα στο πρόσωπό σας και αφήστε το μισή ώρα, κατά προτίμηση ενώ παίρνετε το μπάνιο σας. Κατόπιν, καθαρίστε το πρόσωπο με τονωτική λοσιόν, ή απλώς με χλιαρή σαπουνάδα.

Μέθοδος 2η: Κόψτε στη μέση μια φρέσκια, ώριμη φράουλα, τριψτε τα δύο κομμάτια στο πρέσσο σας και ξεπλύνετε όσο δυνατότερα μπορείτε. Ακόμα καλύτερα, είναι αν αφήσετε αυτή τη φυσική λοσιόν στο δέρμα σας, όλη τη νύχτα.

Δύο χαριτωμένα καλοκαιρινά φορέματα για τα μικρά και τα μεγαλύτερα κορίτσια.

1. ΠΛΕΧΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟ

2. ΝΤΕ ΠΙΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟ ΜΕ ΔΙΧΤΥ

Χρειάζονται: 400 γραμ. μαλλί Γκαδάρντο χρησιμοποιούμενο διπλό, βελόνες νούμερο 3, βελονάκι νούμερο 3½, ένα ζευγάρι «κούπ».

Οι πλέξεις που θα χρησιμοποιηθούν: ζέρσευ: πρώτη βελόνα καλή, δεύτερη βελόνα ανάποδη. Δίχτυ με πικό. Πρώτη σειρά: Πέντε πόντοι αλυσίδα (*) πηδάτε τρεις βασικούς πόντους, ένας πόντος χαμηλός με πικό (πλέκετε τρεις πόντους στον αέρα και ένα χαμηλό πόντο στην πρώτη από τις τρεις θηλίες) τρεις θηλίες αλυσίδα (*). Δεύτερη σειρά: πέντε θηλίες αλυσίδα (*) ένας πόντος χαμηλός με πικό στον κεντρικό πόντο του τόξου της αλυσίδας, τρεις θηλίες αλυσίδα (*), ένας πόντος χαμηλός στη δεύτερη αλυσίδα μετά από το τελευταίο πικό της προηγούμενης σειράς. Έπειτα λαμβάνετε πάντα τη δεύτερη σειρά!

Πώς θα το δουλέψετε. Έμπρός: περνάτε 34 πόντους. Δεύτερη βελόνα: ανάποδη. Έναλλάσσετε τέσσερις βελόνες με μαλλί μπλέ και τέσσερις βελόνες με μαλλί λευκό.

Πώς θα το δουλέψετε. Έμπρός: περνάτε 48 πόντους και δουλεύετε για έννιά εκατοστά. Αφήνετε τους πόντους εκκρεμείς. Περνάτε 48 πόντους και δουλεύετε για έννιά εκατ. Ένωστε όλους τους πόντους πάνω σε μία βελόνα και δουλεύετε για 21 εκατ. συνολικού ύψους. Συνεχίζετε για άλλα δώδεκα εκατ., αφαιρώντας έναν πόντο κάθε φορά για 15 φορές. Συνεχίζετε πάνω στους πόντους, που θα σας έχουν μείνει, για πέντε εκατ. Συνεχίζετε μέχρι τα 53 εκατ. συνολικού μήκους, προσθέτοντας ένα πόντο από κάθε μέρος για δέκα φορές. Σε 60 εκατ. συνολικού μήκους, διασταυρώνετε τους 24 κεντρικούς πόντους και συνεχίζετε κάθε μέρος χωριστά, αφαιρώντας έναν πόντο σε κάθε βελόνα για πέντε φορές. Σε 70 εκατ. συνολικού μήκους, διασταυρώνετε για τη μασχάλη πέντε πόντους και αφαιρείτε έναν πόντο σε κάθε βελόνα για δέκα φορές. Σε 16 εκατ. από την αρχή της μασχάλης, διασταυρώνετε όλους τους πόντους σε μία μόνο φορά. Έπειτα τελειώνετε και, το άλλο μισό με συμμετρικό τρόπο.

Πίσω: Περνάτε 45 πόντους και δουλεύετε με πλέξι ζέρσευ, εναλλάσσοντας τα χρώματα για έννιά εκατ. Αφήνετε τους πόντους εκκρεμείς. Περνάτε 45 πόντους και δουλεύετε για έννιά εκατ. Ένωστε σε μία βελόνα όλους τους πόντους και συνεχίζετε πάνω σε όλους τους πόντους μέχρι τα 21 εκατ. συνολικού μήκους. Συνεχίζετε για δώδεκα πόντους, αφαιρώντας έναν πόντο από κάθε μέρος για 15 φορές. Σε 35 εκατ. συνολικού μήκους, διασταυρώνετε 14 κεντρικούς πόντους και συνεχίζετε από το ένα μέρος μόνο, αφαιρώντας για το ντεκολτέ έναν πόντο κάθε μία βελόνα για τρεις φορές. Συνεχίζετε μέχρι τα 38 εκατ. συνολικού μήκους. Δουλεύετε μέχρι τα 53 εκατ. συνολικού ύψους, προσθέτοντας από το πλάι ένα πόντο για δέκα φορές. Σε 60 μασχάλη, διασταυρώνετε πέντε πόντους και αφαιρείτε έναν πόντο σε ένα πόντο σε κάθε δύο βελόνες για αρχή της μασχάλης διασταυρώνετε σε μία μόνο φορά. Ένωστε τους πόντους που έχετε αφήσει εκκρεμείς από το άλλο μέρος, και τελειώνετε με τρόπο συμμετρικό.

Καβάλο: Περνάτε 18 πόντους και δουλεύετε με πλέξι ζέρσευ, εναλλάσσοντας τα δύο χρώματα για είκοσι εκατ. Διασταυρώνετε. Φινιρίσμα: Στο εμπρός κομμάτι κάνετε δύο πλάγιες πένες, βάθους δέκα και μακρύτες έννιά εκατ. περρίπου. Ράβετε τα πλάγια. Ράβετε το κομματάκι για τον καβάλο. Διπλώνετε γύρω στα ανοίγματα για τα πόδια ένα στρίψιμο περίπου δύομισι εκατ. Περνάτε το λάστιχο. Ένωστε τις μπρετέλλες, ρελιάζετε με την τρέσα μασχάλη και ντεκολτέ.

Φινιρίσμα: Στο εμπρός κομμάτι κάνετε δύο πλάγιες πένες, βάθους δέκα και μακρύτες έννιά εκατ. περρίπου. Ράβετε τα πλάγια. Ράβετε το κομματάκι για τον καβάλο. Διπλώνετε γύρω στα ανοίγματα για τα πόδια ένα στρίψιμο περίπου δύομισι εκατ. Περνάτε το λάστιχο. Ένωστε τις μπρετέλλες, ρελιάζετε με την τρέσα μασχάλη και ντεκολτέ.

ΠΛΕΧΤΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΑΓΙΟ

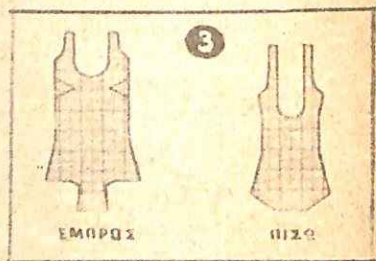
Δίχτυ: Πλέκετε μία αλυσίδα από 136 θηλίες και δουλεύετε με το βελονάκι νούμερο 3½, με πλέξι δίχτυ με πικό για 18 εκατ.

Φινιρίσματα: Ένωστε τα πλάινά του κάτω μέρους, ράβετε τους 34 πόντους του καβάλου με άλλους τόσους πόντους από το πίσω κομματάκι του σλίπ. Κάνετε στο επάνω εμπρός μέρος του μαγιό δύο πένες βαθιές δέκα εκατ. και μακρύτες έννιά εκατ. Ένωστε τα δύο πλάινά του επάνω μέρους του μαγιό. Ένωστε τις δύο άκρες της λουρίδας με την πλέξι δίχτυ και το ράβετε άμεσα στο επάνω και στο κάτω μέρος του μαγιό. Γύρω στα ανοίγματα για τα πόδια, στα ντεκολτέ, στις μασχάλες και στις μπρετέλλες κάνετε ένα ρελιάσμα ενός περίπου εκατ. Ράβετε τις «κούπ».

3. ΜΑΓΙΟ ΖΙΚ-ΖΑΚ

Χρειάζονται: 300 γραμ. μαλλί Γκαδάρντο μπλέ, ένα κουδάρι Γκαδάρντο λευκό, βελόνες νούμερο 3, ένα βελονάκι νούμερο 3½, ένα ζευγάρι «κούπ», 280 εκ. λάστιχο, δύο κουμπιά.

1.—ΜΑΓΙΟ ΝΑΥΤΙΚΟ: Ένα μοτίβο, που δεν χάνει ποτέ την επικαιρότητά του, είναι οι ρίγες με το ναυτικό συνδυασμό άσπρο και μπλε ή τις εναλλασσόμενες άσπρο και κόκκινο, «στυλ 18 χρόνων», άσπρο και μαύρο, «στυλ Σαιν Τροπέζ». Αυτό το καλοκαίρι έχει ξαναγυρίσει στη μόδα το μαγιό, που μοιάζει με σορτς (άνοιγμα για τα πόδια συνεχίζεται σε κοντό πανταλονάκι), με ντεκολτέ τύπου κανοντιέ, μέτριο μπροστά και πολύ βαθύ πίσω. Ρελιάσματα από μονόχρωμη τρέσα, στην απόχρωση της πιο σκούρας ρίγας.

Οι πλέξεις που θα χρησιμοποιηθούν: Πλέξι ζέρσευ: Μία βελόνα (καλή του πλεχτού): ανάποδη, δεύτερη βελόνα: καλή. Πόντος χαμηλός: Βάζετε το βελονάκι στο βασικό πόντο, τραβάτε το νήμα και μ' ένα ριχτό κλείνετε τον πόντο. Πλέξι φινιρίσμα: (*) δύο πόντοι με πόντο χαμηλό. Ένας πόντος με πόντο χαμηλό μπαίνοντας με το βελονάκι ένα εκατ. κάτω από το βασικό πόντο (*).

Πώς θα το δουλέψετε. Έμπρός: Περνάτε 34 πόντους και δουλεύετε με μαλλί μπλέ διπλό και πλέξι ζέρσευ με βελόνες νούμερο 3 για έννιά εκατ., αφαιρώντας έναν πόντο από κάθε μέρος για τρεις φορές. Συνεχίζετε προσθέτοντας έναν πόντο από κάθε μέρος, σε κάθε βελόνα για έξι φορές. Περνάτε 36 πόντους από κάθε μέρος. Δουλεύετε πάνω στους 112 πόντους για 22 εκατ. αφαιρώντας έναν πόντο από κάθε μέρος για δώδεκα φορές. Συνεχίζετε μέχρι τους 58 πόντους συνολικού μήκους. Διασταυρώνετε 28 κεντρικούς πόντους και συνεχίζετε από το ένα μέρος μόνο, αφαιρώντας για το ντεκολτέ έναν πόντο σε κάθε βελόνα για δέκα φορές. Σε 68 εκατ. συνολικού μήκους για τη μασχάλη, διασταυρώνετε πέντε πόντους και αφαιρείτε έναν πόντο σε κάθε βελόνα για πέντε φορές. Έξασκοιούστε πάνω στους πόντους που έχουν μείνει. Σε 14 εκατ. από την αρχή της μασχάλης, διασταυρώνετε όλους τους πόντους σε μία μόνο φορά. Ξαναπαίρνετε τους πόντους που έχετε αφήσει εκκρεμείς, και τελειώνετε και το άλλο μέρος με τρόπο συμμετρικό. Φινιρίσμα: Πάνω στο εμπρός κομμάτι σχηματίζετε δύο πένες, βάθους δέκα και μακρύτες έννιά εκατ. Ένωστε τα πλάινά του καβάλου με τους 34 πόντους του πίσω κομματιού. Γύρω από τα ανοίγματα για τα πόδια, από τα ντεκολτέ, τις μασχάλες και τις μπρετέλλες, πλέκετε

2.—ΝΤΕ ΠΙΕΣ ΜΕ ΔΙΧΤΥ: Είναι η τελευταία λέξη της μόδας. Το ντε πίες, που γίνεται ολόκληρο μαγιό από μία φαρδιά λουρίδα δίχτυωτη, που ενώνει τα δύο κομμάτια. Αύστηρά μαύρο, με αρκετά τονισμένο ντεκολτέ μπροστά, που ανοίγει σε βαθύ δέσλ πίσω.

με μπλέ μαλλί χρησιμοποιούμενο μόνο μία σειρά με χαμηλό πόντο, κλείνοντας σ' αυτόν το λάστιχο. Με μαλλί μπλέ χρησιμοποιούμενο ιπλό, εκτελείτε το ρελιάσμα ζικ-ζακ. Σκεπάζετε με άσπρο μαλλί τα δύο κουμπιά. Ράβετε τις μπρετέλλες του εμπρός πάνω στις μπρετέλλες του πίσω και ράβετε επάνω τα προσθέτετε τις «κούπ» για το στήθος.

4. ΜΑΓΙΟ ΑΛΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ

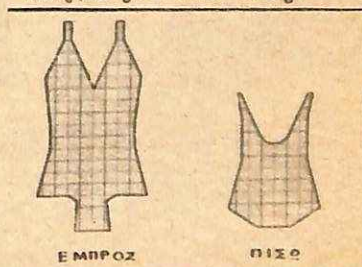
Χρειάζονται: 250 γραμ. μαλλί Γκαδάρντο χρησιμοποιούμενο τριπλό, δύο κουμπιά, βελόνες νούμερο 3, ένα ζευγάρι «κούπ», δύομισι μέτρα λάστιχο.

Οι πλέξεις που θα χρησιμοποιηθούν: αριθμός πόντων: πολλαπλασιάζετε τον 3 συν ένα συν άκραιο πόντος. Πρώτη βελόνα: (*) ένας πόντος ανάποδος δύο πόντοι καλοί (*) ένας πόντος ανάποδος. Δεύτερη βελόνα: ένας πόντος: όπως παρουσιάζονται οι πόντοι.

Πώς θα το δουλέψετε. Έμπρός: Περνάτε 39 πόντους και δουλεύετε με λάστιχο φανταζί για 11 εκατ., αφαιρώντας έναν πόντο από κάθε μέρος για τρεις φορές. Συνεχίζετε προσθέτοντας δύο πόντους από

Δείγμα για την πλέξι

3.—ΜΑΓΙΟ ΖΙΚ-ΖΑΚ: Το πλέξιμο είναι πυκνό και συμπαγές σαν ύφασμα. Γι' αυτό το λόγο, το μαγιό αυτό υπογραμμίζει τη σιλουέτα και είναι κατάλληλο και για τις λιγότερο αδύνατες. Μπλέ σκούρο ή μαύρο υπογραμμίζεται από ρελιάσμα σε ζικ-ζακ από λευκό μαλλί.

— Μου έκλεψαν τὸ πορτο-
φόλι!... Λυπούμαι, ἀλλὰ εἶ-
ναι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς
πῶ ὅλες!...